

တရားပုဒ်

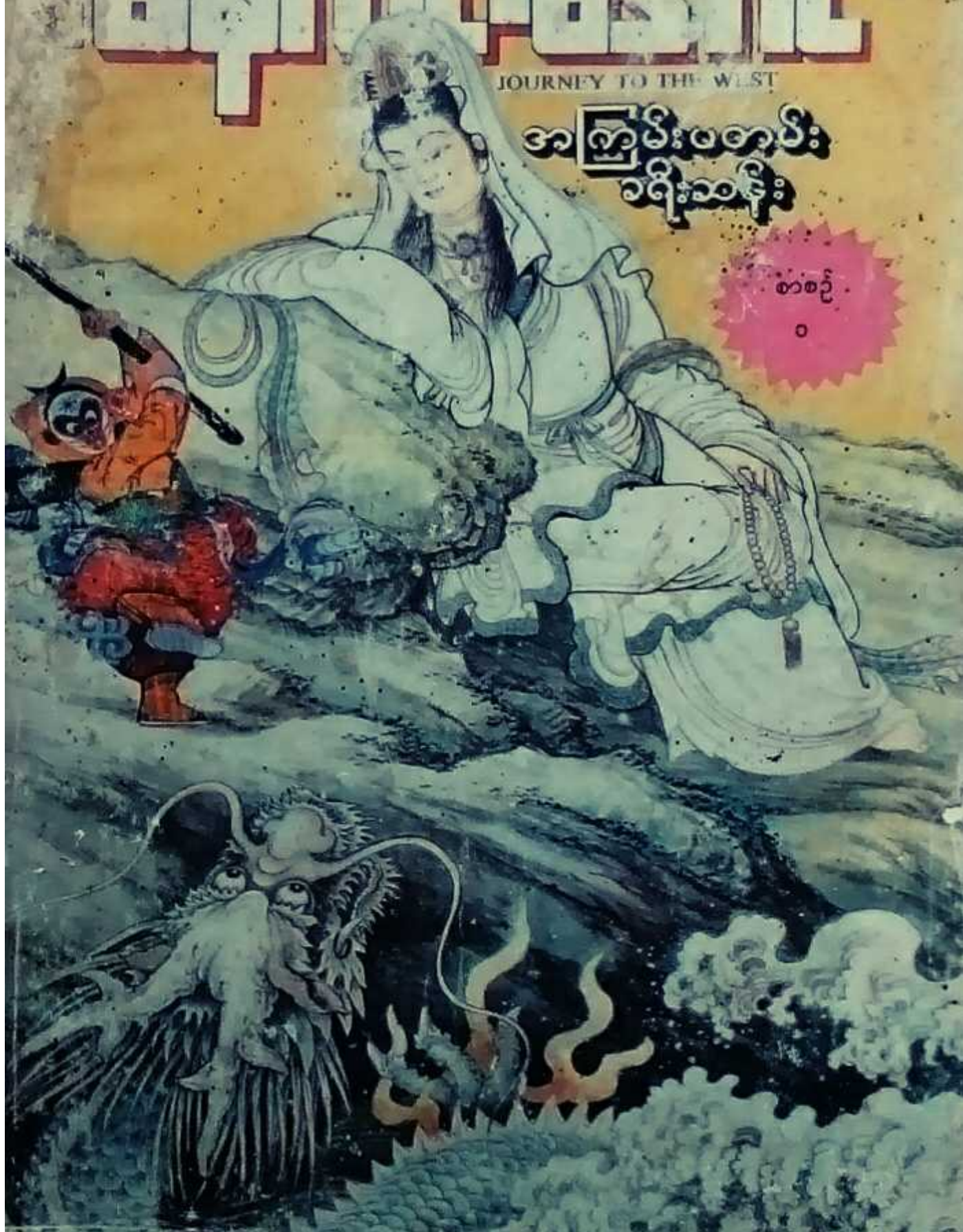
ကျောပိုးကျော

JOURNEY TO THE WEST

အခြွေပ်းပရား
သရဲသရဲ

စာစဉ်

၀

မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်လှိုင်

လှိုင်အော့(မ်)ဆက် (၀၃၈၅၄)

၁၃၄၊ လမ်း ၄၀၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကြည်ဝင်း

ဝင်းစာပေ ()

၃၄၈၊ ဗညားဒလလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်။

တက္ကသိုလ်နေ့စာအုပ်

အကြမ်းပတ်မ်းခရီးဆန်း

(JOURNEY TO THE WEST)

(ဝဏ္ဏာရီဝတ္ထုရှည်)

မူရင်းစာရေးဆရာ ဂူဒိမ်အင်း၏ စီးယူကျိ ဂန္ထဝင်မြောက်

ဝတ္ထုရှည်ကြီး ကိုသာသာပြန်ဆိုသည်။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၉၅/၉၅ (၂)

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၀၂/၉၅ (၂)

၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေ - ၇၀၀

တန်ဖိုး - (၁၅၀/-)

မျက်နှာပုံပန်းချီ - ပန်းချီငြိမ်းအောင်

ကာလာခွဲ - မြကျွန်းသာ

အာရုဏ်ဦးစာပေအတွက်

ဓမ္မမိုးဆောင်းစာပေ

၇၂၊ ၆ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊

မှ ဖြန့်ချိသည်။

စာရေးသူ၏အမှာစာ

ကျွန်တော်သည် အမှာစာကို မလိုအပ်လျှင် မရေးချင်ပါ။
လိုအပ်လျှင်တော့ ရေးသားပါသည်။ ယခု အကြမ်းပတမ်းခရီးဆန်း
ဟူသည့် တရုတ်ဘာသာပြန်ဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍တင်ပြစရာရှိပါသည်။

ဤဘာသာပြန်ဖြစ်ပေါ်ပုံမှာ ဆရာမောင်ထင်၏ ကမ္ဘာ့စာပေ
အညွှန်းဖက်ရာမှ စတင်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာမောင်ထင်ရေးသည့် ကမ္ဘာ့စာပေ
အညွှန်းကို လေးစားစွာဖတ်ပါသည်။ ထိုအထဲမှ တရုတ်နှင့်ဂျပန်စာပေ
သမိုင်းကိုဖတ်ရှုသောအခါ မင်းခေတ်၌ပေါ်ပေါက်သော “အနောက်တိုင်း
ခရီးစဉ်” ဝတ္ထုတိုထဲမှ ကောက်နှုတ်ရေးသားထားသော နှစ်မျက်နှာခန့်ရှိ
သည့် ကောက်နှုတ်ချက်ကို ဖတ်ရပါသည်။

ထိုအခန်းကို ဆရာအရေးအသားအတိုင်း ပေါ်ပြရမည်ဆိုပါ
လျှင် -

(“ထိုဝတ္ထု၌ တန်ခိုးကြီးသော မျောက်မင်းကို မြတ်စွာဘုရား
က ချွတ်သောအခန်း” ပါသည်။ တန်ခိုးကြီးသောမျောက်မှာ မျောက်ဟူ
သောအတိုင်း အလွန်ဆော့၏။ သို့သော် ခြေဆော့လက်ဆော့နှင့်
မသေဆေးကို ရအောင်ယူပြီး မှီဝဲထားသောကြောင့် နတ်တို့သည်ပင်လျှင်

သူ့ကို ဆုံးမ၍ မရနိုင်ချေ။ မျောက်မင်းက သူ့ အလွန်တန်ခိုးကြီးလှသော ကြောင့် သိကြားမင်းသည်ပင်လျှင် သူ့ကိုထီးနန်းအပ်ရမည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုအခါ နတ်သိကြားတို့က မျောက်မင်းကိုဖမ်း၍ မြတ်စွာဘုရား ထံပို့လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားက -

“အသင့်အား ထီးနန်းအပ်လောက်အောင် အသင့်၌ မည်ကဲ့သို့သော စွမ်းရည်သတ္တိရှိသနည်း” ဟုမေးတော်မူ၏။

မျောက်မင်းက -

“ငါသည် အလွန်တန်ခိုးကြီးသည်ဖြစ်၍ တစ်ခါ ခုန်လျှင် ယူဇနာတစ်သောင်းမက ခုန်နိုင်သည်” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက -

“ယင်းသို့တပြားကား သင်သည် သင့်တန်ခိုးနှင့်ဖန်ဆင်း၍ ငါ၏လက်ခုပ်တွင်းသို့ဝင်လေ.....။ ထို့နောက် စွမ်းအားရှိသလောက် ခုန်ထွက်လေ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မျောက်မင်းသည် ဘုရားရှင်ဆိုသည့်အတိုင်း မိမိကိုယ်ကို ငယ်အောင် ဖန်ဆင်း၍ ကြာပင်နှင့်တူသော ဘုရားရှင်၏ လက်ခုပ်တွင်းသို့ဝင်လေသည်။ ထို့နောက် လက်ခုပ်တွင်းမှ ခုန်ထွက်လေသော် ယူဇနာတစ်သောင်း ဝေးရာအရပ်ရှိ နိမ္မိတ်သောအဆင်းရှိသည့် တုဂိုဏ်တိုင်ငါးခုရှိရာသို့ ရောက်သည်။ ထိုအခါ မိမိ ဤအရပ်သို့ ရောက်ကြောင်းထင်ရှားစိမ့်သောငှာ ဗဟို၌ရှိသော တုဂိုဏ်တိုင်တွင် “စကြဝဠာတစ်ခုလုံး၏ အရှင်ဖြစ်သော ငါသည် ဤအရပ်သို့ရောက်ခဲ့၏။” ဟု ကမ္မည်းထိုးလေသည်။

ထို့နောက်မြတ်စွာဘုရား လက်ခုပ်အတွင်းသို့ဝင်၍ မိမိတန်ခိုးပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် သိကြားမင်း၏ထီးနန်းကို ရထိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက “သင်အဖြစ်မရှိသည်ကိုငါသိ၏” ဟုမိန့်တော်မူ၏။

မျောက်မင်းက -

“ငါသက်သေထူရန် တုဂိုဏ်တိုင်၌ စာတန်းထိုးခဲ့သည်။ သင် မယုံလျှင် လိုက်ကြည့်လေ” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက -

“ထိုမျှလောက်ဝေးသောအရပ်သို့ လိုက်ကြည့်ရန်မလို။ သင့် ဦးခေါင်းကို မော့၍ ငါ့လက်ကိုကြည့်လော့” ဟုဆို၏။

မျောက်မင်းလည်း မော့၍ကြည့်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခလယ်တွင် “စကြဝဠာတစ်ခုလုံး၏ အရှင်ဖြစ်သော ငါသည် ဤအရပ်သို့ရောက်ခဲ့၏” ဟူသောစာတန်းကို တွေ့ရလေ၏။

ဤတွင်မျောက်မင်းသည် အကျွတ်တရားရ၍ သရဏဂုံ၌ တည်လေသည်။)

ဤသည်မှာ ဆရာမောင်ထင်၏ ကောက်နှုတ်ချက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအကြောင်းအရာကလေးကို ဖတ်မိသောအခါ ထို “အနောက်တိုင်းခရီးစဉ်” ဟူသော ဝတ္ထုကို အလွန်ဖတ်ချင်မိလေ၏။ ဆရာမောင်ထင်၏ ထို ကောက်နှုတ်ချက်ကိုဖတ်မိသူတိုင်း လူတစ်ရာလျှင် ကိုးဆယ့်ငါးယောက်က ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်ချင်မိသည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုဝတ္ထုကို ကျွန်တော်ရှာဖွေရရှိပြီး ထိုရှည်လျားသော ဝတ္ထုကြီးကို စတင်ဖတ်ရှုရပါတော့သည်။ ထိုအခါ ထိုဝတ္ထုကြီးမှာ ဒေါက်တာ ရှိတ်အဗ္ဗဒူရာမန်ရေးသားသော ပသီပုံပြင်ဝတ္ထုကြီး၊ သခင်ဘသောင်းရေးသားသော တစ်ထောင့်တစ်ညဝတ္ထုကြီးတို့ကဲ့သို့ ဖတ်၍ မငြီးနိုင်အောင်ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရှိရပါသည်။

ဤဝတ္ထုကြီး၏ ဇာတ်လမ်းမှာ မဇ္ဈိမသို့ ပိဋကတ်သုံးပုံ သွား
ရောက် ပင့်ဆောင်သည့် ဆရာတော်နှင့် တပည့်သုံးယောက်တို့သည်
အခက်အခဲအမျိုးမျိုး၊ အတားအဆီးအမျိုးမျိုးကို သူတို့၏ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ၊
တန်ခိုးသတ္တိတို့ကို သုံး၍ ဖြတ်သန်းကျော်လွှားပုံတို့ကို ရေးဖွဲ့ထား
ပါသည်။

ထိုဝတ္ထုကြီးကို ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ချင်လာမိသည့်
အလျောက် ဘာသာပြန်ပြီး “အကြမ်းပတမ်းစရီးဆန်း” ဟူသောအမည်ဖြင့်
စာဖတ်သူတို့ ရှေ့မှောက်သို့ အရောက်ပို့ပေးလိုက်ပါပြီ။ ထိုဝတ္ထုကြီးကို
ဘာသာပြန်ရာ၌ ဆရာမောင်ထင်ကဲ့သို့ လေးနက်ခန့်ငြားစွာ ပြန်ဆိုရေး
သားပါက ရှည်လျားလှသော ဝတ္ထုကြီးကို ဖတ်ရှုသူတို့ငြီးငွေ့သွားမည်ကို
စိုးရိမ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခေတ်သုံးအတိုင်း ပြန်ဆိုရေးသားလိုက်ပါ
သည်။ ရှေးဟောင်းဝတ္ထုကြီးဖြစ်သဖြင့် လေးအိသော ရေးသားချက်များကို
အချို့နေရာများ၌ ဖြတ်တောက်ခဲ့ပါသည်။ ဇာတ်လမ်းကိုမူ လုံးဝ အထိ
အခိုက်မရှိပါ။

ထိုဇာတ်လမ်းကို မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားမှလည်း ပြသခဲ့ပေ
ရာ မြန်မာပရိသတ်အား ဇာတ်လမ်းအရသာ ပြည့်ပြည့်ဝဝခံစားနိုင်စေရန်
ကျွန်တော့်၌ စေတနာရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုကြီးကို ဖတ်ရှုပြီး အပြစ်အနာအဆာ
များတွေ့ရှိပါက ဘာသာပြန်ဆိုသူ ကျွန်တော့်၌သာ အပြစ်ရှိပါကြောင်း
ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

အခန်း (၁)

မွေးဖွားခြင်း

တုံးစိန်ဇင်းကြူးပင်လယ်၏ အရှေ့ဘက်တွင် “ဟောင်လိုင်” အ
မည်ရှိသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရှိလေ၏။ ဟောင်လိုင်နိုင်ငံ၏ နယ်စပ်တွင်
“ဟွာကိုးစန်း” အမည်ရှိသော တောင်တစ်လုံးရှိ၏။ ယင်းဟွာကိုးစန်း
တောင်ပေါ်တွင် နတ်ကျောက်တုံးတစ်တုံးသည် ဖြစ်တည်နေလေ၏။

ထိုနတ်ကျောက်တုံးသည် ခြောက်ပေနှင့်ငါးလက်မမြင့်ပြီးလုံးပတ်
လေးပေခန့်ရှိသည်။ ကျောက်တုံးသည်သာမန်ကျောက်တုံးမဟုတ်ပေ။ မိုး
ကောင်းကင်ပေါ်ရှိ နက္ခတ်တာရာအနေအထားများနှင့် တစ်သဝေမတိမ်း
တူသော ချိုင့်ခွက်ကလေးများရှိ၏။

ထိုနတ်ကျောက်တုံး၏ အရှေ့ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်ဆယ်လံ
ခန့်အကွာ၌ သစ်ပင်တစ်ပင်စီရှိသည်မှအပ အခြားမည်သည့်သစ်ပင်မျှမရှိ
ချေ။ ထိုကျောက်တုံးသည် နေ့အခါနေ့၏အလင်းရောင်နှင့် အပူစွမ်းအင်
ကိုရရှိ၏။ ညအခါ လရောင်၏အေးမြမှုနှင့်အအေးခါတ်ကိုရရှိ၏။ ဤသို့
ဖြင့် ပူလိုက်အေးလိုက်နှစ်ပေါင်းရာထောင်မက ကြာလာသောအခါ နတ်
ကျောက်တုံးသည် အက်ကွဲသွားလေ၏။ အတွင်းမှ သန္ဓေတစ်စအဖြစ်
တည်နေသော သွေးသားအစိုင်အခဲ တစ်ခုပေါက်ဖွားလာလေသည်။

တောင်ပေါ်လေ၏ တိုက်ခတ်မှုကြောင့် ပျော့တိပျော့ပပ်ဖြစ်နေ
သည့် သွေးသားအစိုင်အခဲသည် ပျော့ရာမှတင်း တင်းရာမှမာ တစ်ဆင့်
ပြီးတစ်ဆင့် ရွေ့လျားပြောင်းလဲလာပြီး နောက်ဆုံးမျောက်ကလေးတစ်
ကောင်အဖြစ်သို့ အသွင်ကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ထိုမျောက်ကလေးသည် တစ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာ

၏။ နောက်ဆုံးမျောက်ကလေးသည် ကျောက်တုံးအကွဲအတွင်းမှ ခုန်ထွက်လာသည်။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သုံးကြိမ်တိတိ ရှိခိုးကန်တော့လေ၏။

ထိုနောက်မျောက်ကလေးသည် မတ်တတ်ရပ်၍ ကောင်းကင်သို့ မျှော်ကြည့်လေ၏။ ထိုအခါ သူ့မျက်လုံးအစုံမှ ရွှေရောင်အလင်းတန်းနှစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး တိမ်တိုက်များကို ထိုးဖောက်ပြီး ဘဝဂ်တိုင်သွားလေ၏။

ထိုအခါ နတ်တို့၏ အကြီးအကဲနတ်မင်းကြီး “ယိုဟုမ်းတတ်” သည် အထက်ဘဝဂ်တိုင်တက်လာသည့် ရွှေရောင်အလင်းတန်းကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့ရသည်။ နတ်မင်းကြီးသည် ချက်ချင်းပင် နတ်အပေါင်းတို့အား စုဝေးစေသည်။ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်လာသည့် အလင်းရောင်တန်းအကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းလေ၏။

နတ်အပေါင်းတို့လည်း ထိုအလင်းရောင်တန်းကြီးကို မြင်၏။ သို့သော် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့မသိရှိကြပေ။

နတ်မင်းကြီးသည် ယူဇနာတစ်ထောင်မျက်လုံးရှင်နှင့် လေလှိုင်းနားတန်ခိုးရှင်ဆိုသည့် နတ်နှစ်ပါးအား မြေပြင်သို့ ဆင်းသက်စေကာ အကြောင်းရင်းရှာဖွေစေရန် တာဝန်ပေးအပ်လိုက်၏။

ယူဇနာတစ်ထောင်မျက်လုံးတန်ခိုးရှင်နှင့် လေလှိုင်းနားတန်ခိုးရှင်တို့သည် ကောင်းကင်မှမြေပြင်သို့ ဆင်းသက်ခဲ့၏။ အဖြစ်မှန်ကို စုံစမ်းကြ၏။ ထိုအခါ အဖြစ်မှန်ကိုသိရှိသွားကြသည်။ ထိုအခါ ကောင်းကင်သို့ ပြန်တက်ပြီး နတ်မင်းကြီးအား ပြန်လည်လျှောက်ထားကြလေ၏။

“အရှင် အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ စုံစမ်းတွေ့ရှိခဲ့ရပါတယ်။ ဟွာကိုးစန်းတောင် နတ်ကျောက်တုံးမှ မွေးဖွားလာတဲ့ မျောက်ဟာ မွေးရာပါတန်ခိုးသိဒ္ဓိများရရှိနေပါတယ်။ မျက်လုံးမှ ရွှေရောင်အလင်းတန်း ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော် သူဟာ ဤတန်ခိုးသိဒ္ဓိများကို အစဉ်အမြဲ ရရှိနေမည်မဟုတ်ပါ။ မြေပေါ်မှ အဖူးအပွင့်အသီးအနှံများကို စားသောက်ပြီးပါက ထိုတန်ခိုးသိဒ္ဓိများ ပျက်ပြယ်ပျောက်ကွယ်သွားပါလိမ့်မယ် အရှင်”

နတ်မင်းကြီးသည် စိတ်အေးဖွယ်ရာ အကြောင်းအရာများကို သိရှိရသဖြင့် စိတ်အေးသွားခဲ့ရသည်။

နတ်ကျောက်တုံးမှ မွေးဖွားလာသည့် မျောက်သည် အခြားမျောက်

များကဲ့သို့ ပြေးလွှားခုန်ပေါက်ကစားနိုင်သည်။ သစ်သီးဝလံများကိုလည်း ခူးစားနိုင်သည်။ အခြားသတ္တဝါများနှင့် သဟဇာတဖြစ်အောင် ပူးပေါင်းနေနိုင်စွမ်းရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ဟွာကိုးစန်းတောင်ကို မှီတင်းနေထိုင်ကြသော မျောက်များနှင့် ရောနှောနေထိုင်နိုင်စွမ်းရှိပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရာသီစက်ဝန်းသည် လည်ပတ်သွားလေ၏။ နွေရာသီသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ တောသတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် အပူဒဏ်မှ လွတ်ကင်းစိမ့်သောငှာ တောရိပ်တောင်ရိပ်ကို ခိုလှုံကြသည်။

မျောက်ဟူသော သတ္တဝါအေးငြိမ်စွာနေတတ်သည့် သတ္တဝါမဟုတ်သဖြင့် အခြားသတ္တဝါများထက်ပို၍ အပူဒဏ်ကိုခံစားကြရသည်။ အပူဒဏ်သက်သာစိမ့်သောငှာ စိမ့်စမ်းရေအိုင်များကို အမှီသဟဲပြုကြရလေ၏။

တောတောင်အတွင်းရှိသော စိမ့်စမ်းရေအိုင်များသည် အလွန်အေးချမ်းလှ၏။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်ရှိ နေသူတိုင်း အပူဒဏ်မှ လွတ်ကင်းကြရသည်။ မျောက်တို့သည် စိမ့်စမ်းရေအိုင်များ၌ နေထိုင်ခွင့်ရကြသဖြင့် အပူဒဏ်လွတ်ကင်းသွားကြရသော်လည်း အငြိမ်မနေတတ်သော မျောက်တို့၏ ဗီဇကူးမပျောက်နိုင်ကြပါပေ။ မျောက်တစ်ကောင်သည် စိမ့်စမ်းရေအိုင်တို့၏ မြစ်ဖျားခံရာကို သိထားသင့်သည်ဟု အဆိုပြုသောအခါ မျောက်များသည် တစ်ကောင်ထက်တစ်ကောင် အလှူအယက်စမ်းချောင်းရေအိုင်၏ မြစ်ဖျားခံရာသို့ ပြေးလွှားကြတော့၏။

မြစ်ဖျားခံရာအရပ်သို့ မျောက်တစ်ကောင် ဦးစွာရောက်ရှိသွားသည်။

“အလွန်လှသော ရေတံခွန်ပါလား”

နောက်မှမျောက်များသည် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်ရောက်ရှိလာ၏။ သူတို့သည် စိမ့်စမ်းတို့၏ အစပြုရာရေတံခွန်ကြီးကို ငေးမောကြည့်နေကြ၏။ အတန်ကြာငေးမောကြည့်ပြီးမှ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကြတော့၏။ အချို့မျောက်များကား ကျွမ်းထိုးကြကုန်၏။

“ရေတံခွန်အတွင်းမှာ မည်သည့်အရာများရှိနေပါသလဲမသိဘူး။ သိချင်စမ်းတယ်။ ဤရေတံခွန်အတွင်းဝင်ကြည့်နိုင်သူ၊ မည်သို့မျှ မဖြစ်ဘဲ ပြန်ထွက်လာနိုင်သူကို မျောက်တို့ရဲ့အရှင်သခင် မျောက်မင်းအဖြစ် ဘယ်သူက မတင်မြှောက်ပဲရှိပါ့မလဲ ...” မျောက်တစ်ကောင်က ထိုသို့ ရေရှတ်မြည်တမ်းလေ၏။ ထိုမျောက်၏ အကြံဉာဏ်ကို မျောက်အပေါင်းက

သောင်းသောင်းဖြဖြည့်ဘာပေးလေ၏။

“ဒီအကြံ ကောင်းလှတယ်”

အကြံပြုသော မျောက်က

“ကျွန်ုပ်ရဲ့အကြံကိုအားလုံးကထောက်ခံကြလေပြီ။တယ်သူရေတံခွန်ထဲ ဝင်ပါမည်လဲ”

ဤသို့ဖြင့်ယင်းမျောက်သည် သုံးကြိမ်သုံးခါတိတိဟစ်ကြွေးလေ၏။

ထိုအခါ နတ်ကျောက်တုံးမှမွေးဖွားသောမျောက်သည်မျောက်အုပ်ကြားမှ တိုးထွက်လာလေ၏။

“ရေတံခွန်အတွင်းကို ငါဝင်မယ်”

သူသည်ထိုသို့ပြောလိုက်သည်။

နတ်ကျောက်တုံးမျောက်သည်ထိုသို့ပြောပြီးလျှင်မျက်စိကိုစုံမှိတ်ခါးကိုကွေး၍ရွေ့ခနဲရေတံခွန်အတွင်းသို့ ခုန်ဝင်သွားလေ၏။

သူသည် အလျဉ်မပြတ်ကျဆင်းနေသည့် ရေတံခွန်အတွင်းသို့ရေများကိုဖြတ်သန်းကာရောက်ရှိသွားလေ၏။ ရေသံလည်း မကြားတော့ပေ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့လည်းရေစီးမကျရောက်တော့ပေ။ထိုကြောင့်နတ်ကျောက်တုံးမျောက်သည် မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သံထည်ဖြင့်တည်ဆောက်ထားသော တံတားတစ်ခုပေါ်သို့ သူရောက်ရှိနေကြောင်း နတ်ကျောက်တုံးမျောက်က တွေ့ရှိရသည်။

ရေတံခွန်သည် ထိုတံတားကိုအပြင်ကမြင်နိုင်အောင်ပုံးကာထားသည်။ ထိုတံတားကား လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုအတွင်း တည်ရှိသောတံတားပေတည်း။ နတ်ကျောက်တုံးမျောက်သည် တံတားဆုံးအောင် လျှောက်သွားသည်။ ဤမှာဘက်၌ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော အပင်များပေါက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။

ထိုအပင်များအလယ်၌ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ အရာများတွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့ကား ကျောက်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ပရိဘောဂအစုံအလင်တည်း။ ကျောက်စားပွဲ၊ ကျောက်ကုလားထိုင်၊ ကျောက်ဇေလုံနှင့် ကျောက်ပန်းကန်စသော အသုံးအဆောင်များဖြစ်ပေ၏။

နတ်ကျောက်တုံးမျောက်သည် ထိုပစ္စည်းများကို ဝမ်းသာအားရဆက်လက်ကြည့်ရှုနေရာ လိုဏ်ဂူ၏ ဗဟိုချက်မနေရာ၌ စိုက်ထူထားသော

ကျောက်စာတိုင်တစ်ချပ်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

“ဟာကိုးစန်းတောင် မင်္ဂလာရေတံခွန် လိုဏ်ဂူ”

နတ်ကျောက်တုံးမျောက်သည်ကျေနပ်သွား၏။သူသည်ရေတံခွန်ကို ဖြတ်သန်း၍လိုဏ်ဂူအတွင်းမှ အပြင်သို့ခုန်ထွက်လိုက်၏။

မျောက်အပေါင်းသည် နတ်ကျောက်တုံးမျောက်၏အခြေအနေကိုစောင့်မျှော်ကြည့်ရှုနေကြသည်။ နတ်ကျောက်တုံးမျောက်ပြန်ခုန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သောင်းသောင်းဖြဖြကြိဆိုကြလေ၏။ မျောက်ကြီး၊ မျောက်ငယ်၊ မျောက်ရွယ်၊ မျောက်လတ်မျိုးစုံသည်နတ်ကျောက်တုံးမျောက်အား ဝိုင်းဝန်းကခုန်ကြလေ၏။

နတ်ကျောက်တုံးမျောက်က

“ကျွန်ုပ်တို့ကကောင်းပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့ကကောင်းပြီ”

ထိုအခါ မျောက်အပေါင်းက ဝိုင်းဝန်းမေးကြသည်။

“ရေတံခွန်အတွင်း၌မည်သည့်အရာများရှိပါသလဲ”

“ရေများချည်းရှိသလော”

“ကျောက်နံရံချည်းသာ ရှိသလော”

နတ်ကျောက်တုံးမျောက်သည် သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်ကို ပြန်လည်ဖြေကြားလေ၏။

“ရေတံခွန်ရဲ့နောက်၌ တံတားတစ်ခုရှိတယ်။ လိုဏ်ဂူပင်ဖြစ်တယ်။ သစ်ပင်များရှိတယ်။ ကျောက်စားပွဲကုလားထိုင်အစရှိတဲ့ပရိဘောဂအစုံအလင်ရှိတယ်။ လိုဏ်ဂူဟာကျွန်ုပ်တို့မျောက်များအားလုံး နေထိုင်ရန်လုံလောက်ကျယ်ဝန်းပေတယ်။ ထိုအထဲတွင် နေပါကကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအပူဒဏ်မှ လွတ်ကင်းကြလိမ့်မယ်”

မျောက်များသည် နတ်ကျောက်တုံးမျောက်၏ ပြောစကားကိုအလွန်အလွန်သဘောကျသွား၏။ လိုဏ်ဂူထဲ၌ သွားရောက်နေထိုင်ရန်စိတ်ဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်လာကြလေ၏။

မျောက်ကြီးတစ်ကောင်က

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လိုဏ်ဂူအတွင်းသို့ဝင်ကြမယ်။ သင် လမ်းပြပါ”

နတ်ကျောက်တုံးမျောက်က

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်ုပ်နောက်ကဝင်၍ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

နတ်ကျောက်တုံးမျောက်သည် ယင်းသို့ ပြောကြားပြီးနောက် ရေတံခွန်အတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

မျောက်များသည် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်ရေတံခွန်အတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ များပြား လှသောပရိဘောဂများကို တွေ့ကြရသဖြင့် မျောက်အားလုံးကအံ့သြသွား ကြသည်။

နတ်ကျောက်တုံးမျောက်သည် ကျောက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် ဌိတက်ထိုင်လိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်ပြောမယ်။ အားလုံးနားထောင်ကြပါ”

မျောက်များ၏အသံသည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

နတ်ကျောက်တုံးမျောက်က

“ရေတံခွန်အတွင်းကို ဘေးမသိရန်မခ ဝင်နိုင် ထွက်နိုင်လျှင် မျောက်မင်းအဖြစ်တင်မြှောက်မယ်ဟု သင်တို့ကတိပြုခဲ့ကြတယ်။ ယခု သင်တို့အား ရာသီဥတုဒဏ်မှ လုံခြုံသော လိုက်ဂူအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်ပို့ ဆောင်ခဲ့ပြီ။ ယခု သင်တို့မည်သို့ပြုကြမလဲ”

မျောက်အပေါင်းသည် နတ်ကျောက်တုံးမျောက်အား ရှိခိုးဦးညွှတ် ကြလေ၏။

“မျောက်မင်း သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ”

“မျောက်မင်း သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ”

အသံများသည်ဟိန်းထွက်သွားလေ၏။

နတ်ကျောက်တုံးမျောက်မင်းသည် မျောက်မင်းအဖြစ် ခံယူပြီး မျောက်အပေါင်းအား စီမံအုပ်ချုပ်လေ၏။ မျောက်အပေါင်းသည် နတ် ကျောက်တုံးမျောက်၏ စီမံအုပ်ချုပ်မှုအောက်၌စည်းလုံးညီညွတ်စွာနေထိုင် ကြ၏။

ဤသို့ဖြင့်ရက်ရှည်လများနေထိုင်ကြရာတစ်နေ့တွင်မျောက်မင်း သည် မျက်ရည်ဖြူဖြူကျလာသည်ကို သူ့အနီး၌စားနေသော အပါး တော်မြဲမျောက်များကတွေ့ရှိကြရလေ၏။

“မျောက်မင်း အဘယ်ကြောင့်မျက်ရည်ကျရပါသလဲ”

မျောက်မင်းက

“ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့တွင် မုချမသွေ ကြုံတွေ့ရမည် ဖြစ်သော

အဖြစ်ကိုတွေ့မိသောကြောင့် ဤသို့ မျက်ရည်ကျခြင်းဖြစ်ပါတယ်။”

အပါးတော်မြဲမျောက်များက

“အရှင်မျောက်မင်း..... ကျွန်ုပ်တို့သည် စားချင်ရာစား၊ အိပ်ချင် ရာအိပ်၊ နေချင်ရာနေ နေနိုင်ကြပါလျက် မည်သည့်အရာကိုစိုးရိမ်ပူပန်နေ ပါသလဲ။ လူသားများ၊ အခြားသတ္တဝါများ နှိပ်စက်ခြင်းကင်းသော ကျွန်ုပ် တို့၏နေရာဌာနသည် အေးချမ်းရာဘုံပင်မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်အရာကို တွေး၍ ပူပန်သင့်ပါသလဲ”

မျောက်မင်းက ရှင်းပြသည်။

“အသင်တို့ ပြောသည်မှာ မှန်ပါတယ်။ သို့သော်အခြားသော သတ္တဝါများနည်းတူ တစ်နေ့တွင် အိုရ၊ နာရ၊ သေရမည့် ဝဋ်ဒုက္ခကြီးကို ခံစားကြရမယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ရှင်နေခြင်းသည် ထာဝရမဟုတ် တဒဂ်သာဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်သိသမျှ ဆိုရရင် သက်ရှိသတ္တဝါအားလုံး၏ ကာလ အတိုင်းအတာဟာ ယမမင်းကြီး၏ လက်ထဲတွင် ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သေဘေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ကာ မျက်ရည်ကျမိခြင်း ဖြစ်ပေ တယ်”

မျောက်မင်း၏ စကားကိုကြားရသောအခါ အပါးတော်မြဲမျောက် များသည် ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ မကြာမီ ပညာရှိမျောက်တစ်ကောင်သည် မျောက်မင်းအားနှစ်သိမ့်မှုပေးရန် ရှေ့သို့ထွက်လာလေ၏။

“အရှင်မျောက်မင်း အရှင်သည် ကြီးမားသောအန္တရာယ်ကို တွေ့မြင်သူလို ရေရှည်အန္တရာယ်ကိုတွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။ သက်ရှိသတ္တဝါ အပေါင်းဟာ ယမမင်း၏အစီရင်ကိုခံရမည်မှာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ယမမင်းက မစီရင်နိုင်သူ သုံးမျိုးသုံးစား ဤလောကတွင်ရှိပါသေးတယ်”

ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ မျောက်မင်းသည်စိတ်ဝင်စားသွား၏ ပညာရှိမျောက်က ဆက်လက်ပြောဆိုသည်။

“ဒါကြောင့် ထိုသူများကို ရှာဖွေကြံဆပြီး ယမမင်း၏စီရင် ခြင်းမှ လွတ်ကင်းနိုင်မည့် နည်းလမ်းကောင်းများကို တောင်းခံနိုင်မည်ဆို ပါက သေဘေးအတွက်စိုးရိမ်ပူပန်စရာ မလိုတော့ပါဘူး”

မျောက်မင်းသည် လွန်စွာနှစ်ထောင်းအားရဖြစ်သွား၏။

“ယမမင်းပင် စီရင်ခြင်းငှာမစွမ်းနိုင်တဲ့သူများဟာ ဘယ်သူများ ပါလဲ”

★ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ယမမင်းမစီရင်နိုင်တဲ့သူဟာ “မြတ်စွာဘုရား” နတ်ဒေဝတာများနဲ့ သိဒ္ဓိပြီးမြောက်ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြပါတယ်”

မျောက်မင်းသည် သေဘေးမှလွတ်မြောက်စိမ့်သောငှာ အလေးအနက်တွေးတော စဉ်းစားနေလေ၏။ ပြီးမှ

“ကျွန်ုပ်ဟာ မိုးကောင်းကင်နှင့်ယှဉ်ပြီး အသက်ရှည်နိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်မယ်။ မသေနိုင်တဲ့နည်းလမ်းညွှန်ပြသူကို ရှာဖွေ၍နည်းနာခံယူမယ်။ မနက်ဖြန်မှစ၍ ဒီနေရာမှထွက်ခွါသွားတော့မယ်”

မျောက်များသည် မျောက်မင်း၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ဆင်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ခပ်မဆိတ်ပင်နေကြလေ၏။

ပညာရှိမျောက်က

“မျောက်မင်း ဒီနေရာမှထွက်ခွါခင် ကျွန်ုပ်တို့မျောက်မင်းအား ပူဇော်သက္ကာယပြုကြမယ်။ ရသမျှသစ်သီးဝလံတို့ကို သင်တို့သွားရှာကြပါ

ထိုအခါ မျောက်များသည် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ထွက်ခွါသွားကြ၏။ ထို့နောက် သစ်သီးပန်းမန်များကိုသယ်ဆောင်ကာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြ၏။ သူတို့ယူဆောင်လာသည့်သစ်သီး၊ ပန်းမန်များသည် သူတို့နေထိုင်ရာ ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ပြည့်လျှံသွားသည်။ သူတို့သည် မျောက်မင်းအား သစ်သီး ပန်းမန်များနှင့် ပူဇော်သက္ကာယ ပြုကြခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မျောက်မင်းသည် လိုဏ်ဂူတွင်းမှ ထွက်ကာ အားကောင်းမောင်းသန်သည့် မျောက်များကိုသစ်ပင်ခုတ်လှဲစေကာ သစ်ဖေါင်ကြီးတစ်ခုစီရင်လေ၏။ ဖေါင်ပေါ်တွင် သောက်ရေနံသစ်သီးဝလံများသိုမှီးထားရှိပြီးလျှင် ဖေါင်ကိုကမ်းမှခွါစေ၏။

မျောက်များသည် ကမ်းလုံးညွတ်မျှလာရောက်ပြီးမျောက်မင်းအား နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သစ်ဖေါင် သူတို့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးမောကြည့်နေကြလေသတည်း။

အခန်း (၂)

ဆရာရှာသူ

မျောက်မင်းသည် မွေးရာပါတန်ခိုးကျွံပါဒ်နှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ပေသည်။ ပင်လယ်အတွင်းသို့ရောက်လျှင် ရေစီးသည်၎င်း၊ လေတိုက်ခတ်မှုသည်၎င်း၊ လိုရာခရီးကို ရောက်အောင်ဖေးမကြလေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် လယ်ကိုဖြတ်ကာအနောက်မြောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ဆိုက်ရောက်သွားလေ၏။

မျောက်မင်းသည် လူသားတို့၏အသိုက်အဝန်းသို့ရောက်ရှိသွား၏။ အတုခိုးလွယ်သောမျောက်တို့သဘာဝအတိုင်း လူသားတို့ပြောပုံဆိုပုံ နေပုံထိုင်ပုံ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးတမ်းများကို လေ့လာ မှတ်သားပြီး လူတစ်ယောက်နှင့်မခြား လူအသိုက်အဝန်းထဲ၌ သဟဇာတဖြစ်အောင် နေထိုင်နိုင်ပေသည်။

သူသည် တစ်ဘက်မှ အတုခိုးမှတ်သားရင်း တစ်ဘက်မှမြတ်စွာဘုရားကို၎င်း နတ်ဒေဝါများကို၎င်း သိဒ္ဓိပြီးမြောက်ထွက်ရပ်ပေါက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို၎င်း ရှာဖွေစုံစမ်းခဲ့လေသည်။

သေခြင်းတရားကို လွန်ဆန်၍ထာဝရအသက်ရှင်နေနိုင်မည့်နည်းလမ်းကို ရှာဖွေစုံစမ်းခဲ့၏။ သူသည် ထိုနည်းလမ်းကို မတွေ့ပေ။ တွေ့ရသည်မှာ လူသားတို့သည်ဘဝ၏ ငြိမ်းချမ်းမှုထက် ဂုဏ်၊ ဓနတို့ကို အာသာငမ်းငမ်း ရှာဖွေနေကြခြင်းပေတည်း။

မျောက်မင်းသည် ထိုသို့ရှာဖွေရင်း မြို့ကြီးပြကြီးများကိုသာမက ကျေးလက်တောရွာများအထိခရီးပေါက်ခဲ့ပေသည်။ ကာလအားဖြင့်ကိုးနစ်ခန့် ကြာညောင်းသွားခဲ့ရသည်။ သို့တိုင်သူ့လိုအပ်ဆန္ဒမှာမပြည့်ဝခဲ့ချေ။

သို့သော် မျောက်မင်းသည်မလျော့သောစွဲလုံ့လဖြင့် ရှာဖွေဆဲသာဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင်အနောက်ပင်လယ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့၏။

မျောက်မင်းသည် ပင်လယ်ပြင်သို့ ကူးရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ကိုယ်တိုင်ပင် သစ်ပင်များကို ခုတ်လှဲကာဖေါင်တစ်ခုဖွဲ့၍ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ကူးလေ၏။

လှိုင်းနှင့်လေတို့သည် မျောက်မင်းအားကူညီကြသည်။ အနောက်ပင်လယ်၏ တစ်ဘက်ကမ်း "စီးယူဟို" နယ်မြေသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေ၏။

မျောက်မင်းသည် ဖေါင်ကိုစွန့်ကာ မသေဆေးကို ရှာဖွေပြန်လေ၏။ အချိန်အတန်ကြာ လှည့်လည်ရှာဖွေပြီးနောက် လွန်စွာစိမ်းလန်းစိုပြည်လှသည့် တောင်တစ်လုံးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုတောင်သည် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော တောင်တစ်တောင်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မျောက်မင်းသည် မျောက်ပညာရှိ၏စကားကိုအမှတ်ရလာလေ၏။

"အရှင် မြတ်စွာဘုရားနှင့် နတ်ဒေဝါများကိုတွေ့ဖို့ဆိုသည်မှာ ပြောရန်ခက်ခဲလှပါတယ်။ သိဒ္ဓိပြီးမြောက်ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ လူသူကင်းမဲ့သော စိမ့်ကြီးမြိုင်ချောင်များတွင် နေထိုင်တတ်ပါတယ်။"

ထိုစကားကို အမှတ်ရလာသဖြင့် သူသည်ထိုတောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တောင်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ သီချင်းသံကြားရသဖြင့် အံ့သြသွားလေ၏။ ဤမျှလူသူခေါင်သောအရပ်တွင် မည်သို့သီချင်းသံကြားရသနည်း။ ဤသည်မှာ ထူးခြားချက်ဖြစ်သည်ဟု မျောက်မင်းဆုံးဖြတ်သည်။

သူသည် တောင်ပေါ်တောတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ ထိုအခါ ထင်းခုတ်သမားတစ်ယောက်သီချင်းတအေးအေးနှင့် ထင်းခုတ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မျောက်မင်းသည် ထင်းခုတ်သမားအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး

"မိတ်ဆွေဟာ သိဒ္ဓိပြီးမြောက်ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ပါသလား ..."

ထင်းခုတ်သမားသည် မျောက်မင်းအား မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရ

သဖြင့် လက်ထဲမှရတင်းပင် လွှတ်ကျသွားသည်။

"မဟုတ်ပါမိတ်ဆွေ ကျွန်ုပ်ဟာသာမန်ထင်းခုတ်သမားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။"

ထင်းခုတ်သမားက မျောက်မင်း၏အမေးကိုငြင်းလေ၏။

မျောက်မင်းက

"မိတ်ဆွေ၏ သီချင်းသံကိုကျွန်ုပ်ကြားရပါတယ်။"

"ထင်းခုတ်ရင်း အပျင်းပြေသီဆိုနေခြင်းသာဖြစ်ပါတယ်။"

"သီချင်းစာသားထဲတွင် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်နှင့် ပြည့်စုံသောအကြောင်းအရာများဖွဲ့နွဲ့ထားပါတယ်။ မိတ်ဆွေဟာဘာကြောင့်ဒီလိုသီချင်းမျိုးကို သီဆိုရပါသလဲ။ ဒီလိုသီချင်းမျိုးကိုသီဆိုပြီးမှ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ရှင်များကို မသိဟုဆိုခြင်းမှာ အလွန်အံ့သြစရာကောင်းလှပါတယ် ..."

ထိုအခါ ထင်းခုတ်သမားသည်ရယ်မောလေတော့၏။

"အသင်ဘာကိုရယ်သလဲ။"

"ကျွန်ုပ်ရှင်းပြပါမယ်။ ကျွန်ုပ်အား ထိုသီချင်း သင်ပေးသူသည် အလွန် ထူးခြားသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ရိပ်မိပါတယ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မြိုင်ရပ်တောမှီသူတော်စင်တစ်ပါး ဖြစ်မည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်ရိပ်မိပါတယ်။ ထိုသီချင်းကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဘာကြောင့်ကျွန်ုပ်ကိုသင်ပေးသည်ဟုသင်ထင်ပါသလဲ။"

"ကျွန်ုပ် မထင်တတ်ပါ"

"ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်ုပ်အား စေတနာထား၍ သင်ပေးခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ ပင်ပန်းကြီးစွာထင်းခုတ်ရသူဖြစ်ပါတယ်။ ထိုအလုပ်လုပ်ရာတွင် ပင်ပန်းမှုမရှိရလေအောင် ထိုသီချင်းကိုသင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ထိုသီချင်းကို ကျွန်ုပ်သီဆိုသောအခါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုလုံးဝမရှိတော့ပါ။ ဤသည်မှာ ထူးခြားချက်ဖြစ်ပါသည်။"

မျောက်မင်းသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားသွား၏။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုပျောက်ကင်းစေနိုင်သော သီချင်းကို သင်ပေးသူကားမြိုင်ရပ်တောမှီ သူတော်စင်တစ်ပါးဖြစ်ပုံရသည်။ "မိတ်ဆွေ မိတ်ဆွေပြောသောပုဂ္ဂိုလ်သည် မြိုင်ရပ်တောမှီ သူတော်စင်တစ်ပါး သို့မဟုတ် သိဒ္ဓိပြီးမြောက်ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ထင်းခုတ်သမားတစ်ယောက်အား ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ရခြင်းမှ ကင်းဝေးစေရန် နည်းလမ်း

ကောင်းများ ညွှန်ပြခြင်းမရှိဘူးလား။

ကျွန်ုပ်ဟာ တောကြိုအုံကြားမှာနေထိုင်သည့် တောသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်အတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ရသည့် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရခြင်းကင်းဝေးသွားလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကံကောင်းတဲ့သူဖြစ်ပါပြီ။ ယခု ထိုပုဂ္ဂိုလ်ပေးသော သီချင်းသည် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ရခြင်းကို ပျောက်ကင်းစေသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်မှာ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ရသည့်အလုပ်မဟုတ်တော့ပါ။ ကျွန်ုပ်ဟာ မိခင်အိုကြီးကိုလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေသူဖြစ်ပါတယ် ”

“ မိခင်အိုကြီးအား လုပ်ကျွေးနေသူသင့်အား ကောင်းချီးမင်္ဂလာ ကျရောက်ပါစေ။ တစ်နေ့သင်ဟာ မုချမသွေကြီးပွားချမ်းသာရပေဦးမယ်။ ခုတော့ဖြင့် သင့်အား သီချင်းသင်ပေးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်နေထိုင်ရာအရပ်ကို ကျွန်ုပ်အား ညွှန်ပြပေးပါမိတ်ဆွေ ”

ထင်းခုတ်သမားသည် မျောက်မင်း၏အပြောကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွား၏။ ထို့ကြောင့် မျောက်မင်းအား ကူညီလေ၏။

“ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရှိရာအရပ်ကို ကျွန်ုပ်ညွှန်ပြပါမယ်။ ကောင်းစွာမှတ်သားပါ။ ဤတောင်၏အရှေ့ဘက်၌ တောင်တစ်တောင်ရှိပါတယ်။ “စိတ်ကြည်မွေ့တောင်” လို့ခေါ်ပါတယ်။ တောင်ပေါ်မှာ “လခြမ်းကြယ်သုံးပွင့်” အမည်ရတဲ့ လိုဏ်ဂူတစ်ခုရှိပါတယ်။ ထိုလိုဏ်ဂူထဲမှာ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ရှိတဲ့ သူတော်စင်တစ်ပါး နေထိုင်ပါတယ်။ ”

သစ်ခုတ်သမားကပြောပြနေလေ၏။

မျောက်မင်းသည် စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် နားထောင်နေသည်။ သစ်ခုတ်သမားပြောပြသည့် အကြောင်းအရာမှာမျောက်မင်းအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းအရာပင်ဖြစ်ပါသည်။

“ အဲဒီ သူတော်စင်တစ်ပါးရဲ့အမည်ကို သင်သိချင်ပါလိမ့်မယ်။ ”

“ ကျွန်ုပ်မသိပါ။ ကျွန်ုပ်သည်ယခုမှ ဤဒေသသို့ရောက်လာသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ”

“ ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုသူတော်စင်၏ အမည်ကို ကျွန်ုပ် ပြောပြပါမယ်။ သူတော်စင်၏ အမည်မှာ ဗောဓိဘိုးဘိုး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့တွင် တပည့်တပန်းများ များစွာရှိပါတယ်။ ထိုတပည့်များမှာ ဗောဓိဘိုးဘိုးထံတွင် ပညာ ဆည်းပူးနေတဲ့ တပည့်များ ဖြစ်ပါတယ်။ ပညာပြည့်စုံပြီး

ဗောဓိဘိုးဘိုး ထံမှထွက်သွားတဲ့ တပည့်များလည်းရှိပါတယ်။ ”

“ ယခုဗောဓိဘိုးဘိုးဆီမှာတပည့်များစွာရှိနေပါသေးသလား။ ”

“ ရှိနေပါတယ်။ တပည့်သုံးလေးဆယ်မျှ ကျန်ပါဦးမယ်။ မိတ်ဆွေ တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်းဆက်သွားပါ..... ။ ခုနစ်မိုင်၊ ရှစ်မိုင်ခန့် ဆက်သွားရင် ထိုလိုဏ်ဂူကိုတွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ”

မျောက်မင်းသည်ထိုအကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားမိလေ၏။

မျောက်မင်းသည်ထင်းခုတ်သမား၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ မိတ်ဆွေကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးစေချင်ပါတယ်။ ”

သစ်ခုတ်သမားမှာ အပြင်းအထန်ငြင်းဆန်တော့၏။

“ ကျွန်ုပ်လိုက်မပို့နိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်သူတော်စင်အား ထပ်မံတွေ့ဆုံခြင်းကိုသူတော်စင်အထင်မမှားစေလိုပါ။ ကျွန်ုပ်ဟာအခွင့်အရေးယူသူ ဟုထင်သွားလျှင်မကောင်းပါ။ ”

မျောက်မင်းသည် မတတ်သာတော့သဖြင့် ညွှန်ပြသည့်လမ်းအတိုင်းခရီးဆက်ရလေတော့၏။

မျောက်မင်းသည် တောင်ကုန်းတောင်တန်းများကို ဖြတ်ကျော်ရ၏။ ရှစ်မိုင်ခန့်သွားပြီးသောအခါ လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုကိုတွေ့ရတော့သည်။

ထိုလိုဏ်ဂူရှေ့တွင်ထူးဆန်းစွာဗောဓိညောင်ပင်များသာပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လိုဏ်ဂူနှင့်ဝေးသောဒေသများတွင် အပင်စုံပေါက်ရောက်နေသော်လည်း လိုဏ်ဂူနှင့်နီးရာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်တွင် ဗောဓိပင်များသာပေါက်သည်။

ထိုပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဒေါင်းပိုဒေါင်းမများ၊ မျောက်ညိုကြီးများ၊ ဆင်များကိုလည်းတွေ့ရသည်။ လိုဏ်ဂူနှင့်ဝေးရာနေရာတွင် သစ်ပင်ပန်းမန်များ၊ သီးပင်များပေါက်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ဤနေရာမှာ ဘေးမဲ့သစ်တောကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။

မျောက်မင်းသည် လိုဏ်ဂူကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကြည့်လေရာ ကျောက်တံခါးချပ်ကြီးကအပေါက်ဝအားပိတ်ဆို့ထားကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ကျောက်တံခါး အနီးတွင် ကျောက်တိုင်တစ်တိုင် စိုက်ထူထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ထိုကျောက်တိုင်၌ ကျောက်စာရေးထိုးထားသည်။

“ စိတ်ကြည်မွေ့တောင် လခြမ်းကြယ်သုံးပွင့်လိုက်ရုံ ”
မျောက်မင်းသည် ကျောက်စာတိုင်မှကျောက်စာကိုဖတ်ပြီး ဤနေရာသည် သစ်ခုတ်သမားညွှန်ပြသည့် နေရာဖြစ်သည်ဟုသိရှိလိုက်လေ၏။
သူသည် အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။

သို့သော် သူသည် တံခါးခေါက်ရန် မဝံ့မရဲဖြစ်နေ၏။ထိုအချိန်မှာပင် လိုက်ရုံထဲမှလူတစ်ယောက်ထွက်လာလေ၏။

“ ဒီနားမှာ ဘယ်သူရောက်နေသလဲ ”

မျောက်မင်းသည် ထိတ်လန့်သွား၏။

“ ကျွန်ုပ်ဟာ နှောင့်ယှက်ရန်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဗောဓိဘိုးဘိုး၏ အဆုံးအမကိုခံယူဖို့ ရောက်လာခြင်းသာဖြစ်ပါတယ် ”

ထိုအခါ လိုက်ရုံထဲမှထွက်လာသူသည်မျောက်မင်းအားတွေ့သွားလေ၏။

“ ဒီလိုက်ရုံနားရောက်လာတာ သင်တစ်ယောက်တည်းလား ”

“ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်ပါတယ် ”

“ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဆရာဟာတပည့်များကိုဆုံးမပြောကြားနေခိုက် လိုက်ရုံအပြင်ဘက်မှာ ဧည့်သည်ရောက်ရှိနေပြီဆိုခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်အပြင်ထွက်လာခြင်းဖြစ်တယ်။ ဆရာပြောတဲ့ ဧည့်သည်မှာသင်ပင်ဖြစ်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီဂူဝန်းကျင်၌တခြားတစ်ပါးသောသူ လုံးဝမရှိဘဲ ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား ”

မျောက်မင်းသည် ဦးခေါင်းညိတ်လေ၏။

“ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကိုဧည့်သည်လို ဗောဓိဘိုးဘိုးကပြောခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ”

“ သင်ဖြစ်က လိုက်ရုံအတွင်းသို့ ဝင်ပါလေ ”

သူသည် မျောက်မင်းအားခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ မျောက်မင်းသည် ဝမ်းသာအားရပင်ထိုသူနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။

လိုက်ရုံအတွင်း၌ စင်မြင့်တစ်ခုရှိရာ ထိုစင်မြင့်ပေါ်၌ ဗောဓိဘိုးဘိုးထိုင်နေလေ၏။ ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ဗောဓိဘိုးဘိုး၏တပည့်သုံးလေးဆယ်ခန့်ရှိ၏။

မျောက်မင်းသည် ဂူအတွင်းဝင်သွားသည်နှင့် ဗောဓိဘိုးဘိုးကို ထိပ်တိုက်တွေ့ရသည်။ သူသည် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်၏။ ဗောဓိဘိုးဘိုး

ကိုရှိခိုးလိုက်သည်။

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် မျောက်မင်းကိုသေချာစွာကြည့်ရှုလေ၏။

“ သင်ဘယ်အရပ်က လာသလဲ ”

“ ကျွန်ုပ်ဟာ တုံးစိန်ဇင်းကြူး ပင်လယ် ၊ ဟောင်လိုင်းနိုင်ငံ၊ ဟွာကိုး စန်းတောင်၊ မင်္ဂလာရေတံခွန်လိုက်ရုံမှ ထွက်လာသူဖြစ်ပါတယ် ဆရာ ”

မျောက်မင်း၏အဖြေစကားကို ကြားရသော ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် သူ၏တပည့်များကို လှည့်၍အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ သူ့ကိုမောင်းထုတ်လိုက်ကြတော့၊ သူဟာ မုသာဝါဒီဖြစ်တယ်၊ လိမ်ညာပြောဆိုတတ်တယ်။ လိမ်ညာပြောဆိုတတ်သူဟာ ကျွန်ုပ်၏အဆုံးအမကို နားကြားနိုင်ခွင့်မရှိ ”

မျောက်မင်းသည် အမှန်ကိုပြောခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် အံ့သြစွာ ဗောဓိဘိုးဘိုးကို ငေးကြည့်လေ၏။

“ ဆရာ.... ကျွန်ုပ်ဟာမှန်ရာကိုပြောဆိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ် မမှန်မကန်ကို မပြောဆိုတတ်ပါ။ အမှန်ကိုပြောပါရက်နဲ့ ဆရာကဘယ်အတွက် မမှန်မကန်ပြောတာဖြစ်တယ်လို့ပြောရပါသလဲ ”

ဗောဓိဘိုးဘိုးက ပြောသည်။

“ ဒီနေရာဟာ တုံးစိန်ဇင်းကြူးပင်လယ်မှ ဘယ်လောက်ကွာဝေးသလဲ ”

“ ပင်လယ်ကြီးနှစ်ခု ကွာခြားပါတယ်ဆရာ ”

“ ပင်လယ်ကြီးနှစ်ခုမပြောနှင့် ပင်လယ်ကြီးတစ်ခုကိုပင် သာမန်သတ္တဝါတို့မဖြတ်နိုင်ကြဘူး။ ယခုသင်ပင်လယ်ကြီးနှစ်ခုကို ဖြတ်တယ်လို့ပြောတယ်။ သင်ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်လာနိုင်သလဲ။ သင်မှ မလိမ်လျှင် လိမ်မည့်သူမရှိတော့ချေ ”

ဗောဓိဘိုးဘိုးပြောသည့်စကားမှာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ကူးခပ်ရန်ခက်သော ပင်လယ်ပြင်ကိုမိမိဖြတ်သန်းလာသည်ဟုဆိုခဲ့ပေသည်။

“ ဆရာပြောတာမှန်ပါတယ်။ ပင်လယ်ပြင်ကို ကူးဖြတ်ရန်မှာ အလွန်ခက်ခဲပါတယ်။ တပည့် ဒီနေရာကို လာခဲ့ရတဲ့နှစ်အရေအတွက်ကို ဘယ်လောက်ကြာသလဲလို့ ”

ဗောဓိဘိုးဘိုးက ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

“ဆရာ ဒီနေရာကို တပည့်လာရောက်ခဲ့တာ နှစ်အရေအတွက်အားဖြင့် ဆယ်နှစ်ခန့်ကြာညောင်းခဲ့ပါတယ်။ ထိုအချိန်ကာလမှာ နည်းပါးတဲ့ကာလမဟုတ်ပါ။ ပင်လယ်ပြင်နှစ်ခုကိုဖြတ်ကျော်ရန်၍အချိန်သည် လုံလောက်ရုံမျှမက ပိုလျှံနေသောအချိန်များပင်ဖြစ်ပါတယ်ဆရာ”

“မျောက်မင်း၏ စကားမှာ အကြောင်း ဆီလျော်မှု ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဗောဓိဘိုးဘိုးလက်ခံလိုက်သည်။

“ဗောဓိဘိုးဘိုးက

“ဆယ်နှစ်ဟူသောအချိန်ကာလဟာပင်လယ်နှစ်ခုအားဖြတ်ကျော်ပြီးကျွန်ုပ်တို့ရောက်နိုင်တာမှန်တယ်။ သင်၏ မိဘမျိုးရိုးကို ကျွန်ုပ်သိလိုတယ်။ သင်ရဲ့အမည်နာမကိုပြောပါ

“တပည့်ထံတွင် မျိုးရိုးမရှိပါ”

“မျောက်မင်း၏အဖြေစကားသည် ဗောဓိဘိုးဘိုးအတွက် အလွန်အံ့ဩစရာဖြစ်နေလေ၏။

“ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် ပြုံး၍မေးလိုက်၏။

“သင်ဟာ.....သစ်ပင်က သန္ဓေတစ်ခုဖြင့် မွေးဖွားလာသူလား...”

“မျောက်မင်းသည် အမှန်အကန်ကိုသာဖြေ၏။

“ကျွန်ုပ်တပည့်ဟာ သစ်ပင်ကမွေးဖွားလာသူမဟုတ်ပါ။ကျောက်တုံးမှမွေးဖွားလာသူသာ ဖြစ်ပါတယ်”

“မျောက်မင်းသည် သူမည်ကဲ့သို့ မွေးဖွားလာသည်ကိုရှင်းလင်းပြလေ၏။

“မျောက်မင်း၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ဗောဓိဘိုးဘိုးသိရှိသွားသည်။ သို့အတွက် ဗောဓိဘိုးဘိုးကျေနပ်သည်။ သူသည်အမှန်အကန်များကိုသာ သိရှိလိုသူဖြစ်သည်။ လိမ်ညာ စကားများကိုမကြားလိုပေ။

“သင်ဟာ ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီး ပေါင်းစပ်မွေးဖွားလာသူဖြစ်ပေတယ်”

“မျောက်မင်းသည် သူ့အားခူးထောက်ထိုင် ရှိခိုးနေလေရာ ဗောဓိဘိုးဘိုးက လမ်းလျှောက်စေလေ၏။

“မျောက်မင်းသည် ဗောဓိဘိုးဘိုး စေခိုင်းသည့်အတိုင်းတစ်သဝေမတိမ်းပြုလုပ်လေ၏။

“မျောက်မင်းလမ်းလျှောက်ပုံကို ဗောဓိဘိုးဘိုးကြည့်သည်။ ဗောဓိ

ဘိုးဘိုးသည် ရယ်သွမ်းသွေးသည်။

“သင်ရဲ့ကိုယ်က လူနှင့်တူသော်လည်းအမှန်ကတော့ မျောက်ဖြစ်နေတယ်။ သင့်ကို ကျွန်ုပ်မျိုးနွယ်နာမည်တစ်ခု ပေးလိုက်မယ်။မျောက်နှင့်အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်သော ‘စွန်း’ ဟူသောအမည်ကို ကျွန်ုပ်ပေးလိုက်တယ် ...”

“မျောက်မင်းသည် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ဆရာ၊ တပည့်ဟာ အခုအချိန်အထိ အမည်နာမ မရှိခဲ့ပါ။ မျိုးနွယ်အမည်တော့ရှိပါပြီ။ တပည့်ကို နာမည်တစ်ခု ပေးသနားပါဆရာ

“ဗောဓိဘိုးဘိုးက

“ကျွန်ုပ်၏ တပည့်များမှာ အဆင့်ဆယ်ဆင့်ရှိပေတယ်၊ သင်၏အဆင့်မှာ “ ၃ ” အဆင့်ရောက်နေတဲ့အတွက် “ စွန်းဝုန်း ” ဟု အမည်ပေးလိုက်တယ်”

“စွန်းဝုန်း”

“မျောက်မင်းသည် ရေရွတ်ကြည့်ပြီး လွန်စွာဝမ်းသာသွားလေ၏။

“တပည့်နှင့်အသင့်လျော်ဆုံးနာမည်ကို ဆရာသခင်က ချီးမြှင့်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ တပည့် နှစ်သက်ပါတယ်ဆရာ”

“မျောက်မင်းသည် သူ့အတွက်ရရှိသောအမည်ကို အကြိမ်ကြိမ် ရေရွတ်နေလေ၏။

အခန်း (၃)

ပညာရှာ ပမာသူဖုန်းစား

မျောက်မင်းသည် အမည်နာမတစ်ခုရရှိသွားသောကြောင့်ဝမ်းသာ ပီတိဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဗောဓိဘိုးဘိုးအား အကြိမ်ကြိမ်ရှိခိုးလေ၏။

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် သူ၏လက်ရင်း တပည့်တစ်ဦးခေါ်လိုက်၏။

“စွန်းဝူရုံးကို ဘယ်လိုပြောဆိုရမယ်၊ ဘယ်လိုပြုမူနေထိုင်ရမယ် ဆိုတာကို သင်ကြားပေးလိုက်ပါ”

ဗောဓိဘိုးဘိုး၏ လက်ရင်းတပည့်သည် မျောက်မင်းအားခေါ် ဆောင်ပြီး အစစအရာရာ သင်ကြားပေးလေ၏။ စွန်းဝူရုံးသည် ကျောက် ဂူ၏အတွင်း ဆရာလမ်းလျှောက်သည့်လမ်းနံဘေးတွင် အိပ်စက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ ရောက်ရှိလေ၏။ စွန်းဝူရုံး သည် ဗောဓိဘိုးဘိုး၏ တပည့်များထဲမှ ဘာသာစကားနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကို သင်ကြားရလေ၏။ ထို့ပြင် ဘုရားစာများသင်အံ့လေ့ကျက်ရသည်။ တရား စာများဆိုရသည်။ ဘုရားဝတ်ပြုရသည်။ အားလပ်သောအခါ လိုဏ်ဂူပတ် ဝန်းကျင်တွင် သီးပင်၊ စားပင်များကို စိုက်ပျိုးရသည်။

ထင်းခွေရေခပ်စသည့် အလုပ်များကားသင်အံ့လေ့ကျက်ခြင်းမပြု သောအခါ အမြဲလုပ်ရသည့်အလုပ်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

မျောက်မင်းသည် အလွန်ဝီရိယကောင်းသည်။ သူသည်ဆရာ အတွက်ငှင်းသူနှင့်အတူသင်ကြားလေ့ကျင့်နေကြသောညီနောင်များအတွက် ငှင်း၊ လိုအပ်ချက်ဟူသမျှကို ပြည့်စုံစေခဲ့၏။ သူတစ်ပါးထက် ပိုမိုအလုပ် လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူသည် ဤလိုဏ်ဂူ၌ခုနစ်နှစ်ခန့် နေထိုင်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် တရားဟောရန် ခန်းမသို့ရောက် ရှိလာသည်။ သူ၏တပည့်များလည်း ပြည့်စုံစွာ ရောက်ရှိလာကြသည်။ အားလုံးဝိုင်းထိုင်ကြသည်။

စွန်းဝူရုံးလည်း ထိုတပည့်များတွင်တစ်ယောက်အပါအဝင်အဖြစ် အများနှင့်အတူ ဝင်ထိုင်လေ၏။

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည်စင်မြင့်ပေါ်တွင်ထိုင်၍မြတ်စွာဘုရား၏တရား တော်များကို ဟောကြားလေ၏။ ဗောဓိဘိုးဘိုး၏ တရားဟောသံမှာ ကြည်လင်ပြတ်သားလှသည်။ တရားအဆင့်ဆင့်ကိုလည်း တပည့်များ သဘောပေါက်ကြလေ၏။

စွန်းဝူရုံးသည် တရားနာရင်း လွန်စွာပီတိဖြစ်လာသဖြင့် ခြေ လက်များသည် အလိုလိုကြွလာသည်။ ပီတိဖြစ်ရင်း က ခုန်မိလေ၏။

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် စွန်းဝူရုံး၏ အပြုအမူကို တွေ့ရှိသွား၏။

“စွန်းဝူရုံး... ငါ့ရှေ့ကို သင်တိုးခဲ့စမ်း”

စွန်းဝူရုံး သည် ရှေ့သို့တိုးသွားရလေ၏။

“မင်း ငါ့စကားများကို နားမထောင်ဘဲ ဘာကြောင့် က ခုန်နေရသလဲ”

မျောက်မင်းသည် လက်အုပ်ချီလေ၏။

“တပည့်ဟာ ဆရာစကားကို နားမထောင်၍ စိတ်မဝင်စား၍ ကခုန်မိခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဆရာဟောကြားသည့် တရားတော်များဟာ တပည့်ရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ချင်းနင်းဝင်ရောက်ပြီး ပီတိအထိထိပ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် က ခုန်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။”

“တရားနာတယ်ဆိုတာ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး ငြိမ်သက်စွာနဲ့ နား ထောင်ရတယ်”

“တပည့်မသိပါ။ ထို့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါဆရာသခင်”

“မသိလိုဆိုရင် ငါခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်။ ငါမေးမယ်၊ သင်ဒီကို ရောက်သည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

စွန်းဝူရုံးက

“တပည့်အချိန်ကိုတော့ သတိမထားမိပါဆရာ ...၊ ဆရာထင်းခွေ သွားတဲ့အခါ အနောက်ဘက်တောင်ကို အမြဲလိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲ့ဒီအခါမှာ မက်မန်းချိုသီးတွေ တွေ့ရှိပြီး တပည့် စားသောက်ခဲ့သည်မှာ ခုနစ်ကြိမ်

ခုနစ်ခါရှိပါပြီ ဆရာကြီး

ဗောဓိဘိုးဘိုးက

“မက်မန်းချိုသီးဟာ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်ပဲသီးပါတယ်၊ မင်းခုနစ်ကြိမ်ခုနစ်ခါ စားခဲ့ပြီဆိုတော့ ခုနစ်နှစ်ရှိပြီပေါ့၊ ကဲ ...ငါမေးမယ်၊ မင်းဘယ်ပညာရပ်များ အလိုရှိပါသလဲ”

စွန်းဝူခုံးက

“ဆရာသင်လိုတဲ့ပညာကိုသာသင်ပါ၊ တပည့်ကတော့မည်သည့်ပညာမဆို သင်ယူပါမယ် ...”

ဗောဓိဘိုးဘိုး ရယ်မောလေ၏။

“အတတ်ပညာအမျိုးပေါင်း သုံးရာခြောက်ဆယ်မျှရှိပါတယ် ...၊ မင်းက ဘယ်လိုပညာမျိုး သင်လိုပါသလဲ”

“ဆရာ သင်ချင်တဲ့ပညာကိုသာသင်ပေးပါ၊ တပည့်သင်ယူပါမယ်ဆရာ ...”

“ဒါဖြင့် ငါမင်းကို ဝေဒပညာသင်ပေးမယ်”

“ဝေဒပညာမှာ ဘာတွေများပါ ပါသလဲဆရာ ...”

ဗောဓိဘိုးဘိုးကရှင်းပြ၏။

“ဝေဒပညာထဲမှာ ဗေဒင်ဟောခြင်း၊ နတ်ဒေဝတာများကိုပင့်ဖိတ်ခြင်း၊ အကြားအမြင်ပေါက်အောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားခြင်း၊ အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ရှောင်တိမ်းနိုင်တဲ့ အမြင်ရရှိအောင် ကြိုးစားခြင်း အစရှိတဲ့ပညာများပါ ပါတယ်

စွန်းဝူခုံးက

“ဆရာ ... တပည့်တစ်ခုလောက်မေးပါရစေ”

“ဘာမေးမလို့လဲ၊ မေးပါ ”

“ဆရာ သင်ပေးတဲ့ ပညာ တတ်ရင် အသက်မသေဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား ဆရာ

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် ရယ်မောလေ၏။

“မသေဘဲ ဘယ်နေလို့ရမလဲကွာ

စွန်းဝူခုံးက

“ဒါဖြင့်ရင် မသင်တော့ပါဘူးဆရာ”

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းကို ကျင့်ဝတ် ပညာ သင်ပေးမှဖြစ်တော့မယ် ”

“ကျင့်ဝတ်ပညာမှာ ဘာပညာတွေပါသလဲဆရာ ”

“ကျင့်ဝတ်ပညာတတ်ရင် မင်းဟာစာပေပညာရှင် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျမ်းပြုပညာရှင်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ရသေ့ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သမားတော်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မကောင်းဆိုးဝါးကို နိုင်နိုင်တယ်”

စွန်းဝူခုံးက မေး၏။

“ဆရာ တပည့်တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ”

“မေးပါ မေးပါ ”

“အဲ့ဒီပညာထဲမှာ မသေဘဲနေနိုင်တဲ့ ပညာမပါဘူးလားဆရာ ”

“မပါဘူး ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီပညာတတ်ရင် အိမ်ကိုကျားကန်ပေးတဲ့ ပညာတော့ပါတယ် ”

“တပည့်နားမလည်ပါဘူးဆရာ၊ တပည့်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြပါလားဆရာ”

“အိမ်အိုရင်ပြုလဲကျသွားတာပဲ၊ အိမ်အိုတဲ့အခါ ကျားကန်တိုင် ထောက်ပေးထားရင် မပြုလဲကျတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အတိုင်းအတာတစ်ခု အထိပဲ ဒီလိုကျားကန်ထားလို့ရတာပါ၊ နောက်ဆုံးတော့ပြုကျမယ့် အိမ်ဟာ ပြုကျတာပါပဲ

“ဒါဖြင့် ကျားကန်တာဟာ အိမ်သစ်လိုတော့မဖြစ်ဘူးပေါ့

“ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ကျားကန်တာဟာ ယာယီခံအောင်လုပ်တဲ့ သဘောပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် တပည့်မသင်ချင်တော့ပါဘူးဆရာ ”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းနဲ့က အတော်ခွဲကျတာပဲ၊ သမာဓိရအောင် ကြိုးစားဖို့ကောင်းတယ်”

“သမာဓိရရင် ဘာဖြစ်မလဲဆရာ ”

“သမာဓိရအောင် သက်သတ်လွတ်စားရတယ်၊ တရားကျင့်ရတယ်၊ ဈာန်ဝင်စားရတယ် ”

“အဲ့ဒီသမာဓိရရင်အသက်မသေတော့ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လားဆရာ ”

“အုတ်ဖို ... မိုးစိုသလိုပါပဲကွာ ...”

“ဆရာကတပည့်ကို စကားပုံတွေချည်းပဲပြောနေတာပဲ၊ တပည့်မှ နားမလည်တာဘဲ၊ ဆရာရှင်းပြမှ တပည့်နားလည်ပါမယ် ”

“အုတ်ဖုတ်ဖို၊ စီးထားတဲ့မြေခဲတွေ မိုးရေစိုရင် ပျက်စီးကုန်သလို

ပျက်စီးတာပဲလို့ဆိုလိုတာပါ”

“ ဒီလိုဆိုရင် အသက်မရှည်နိုင်ဘူးပေါ့ ”

“ အသက်ရှည်ဖို့ ဆိုတာကတော့ ခက်တယ်ကွာ၊ သက်တမ်း တစ်ခုပဲ နေနိုင်မယ် ”

“ ဒီတော့ ဒီပညာလဲ မသင်ချင်ပါဘူးဆရာ”

ဗောဓိဘိုးဘိုးက

“ မင်းကို လှုပ်ရှားတဲ့ အကပညာ သင်ပေးမယ်၊မင်းသင်မလား ”

စွန်းဝူရုံးက

“ လှုပ်ရှားတဲ့ ပညာမှာ ဘာတွေပါသလဲ ဆရာ ”

“ ဆေးဝါးပညာ၊ ဖိုထိုးခြင်း၊ တုတ်ပြီးခါးပြီးခြင်း ပညာများ ပါရှိပါတယ် ”

“ ဒီပညာသင်လို့ အသက်မသေဘဲ ရှိနိုင်ပါ့မလား ... ”

“ အသက်မသေဖို့ ဆိုတာကတော့ ရေထဲက လဝန်းလိုပဲ ဖြစ် လိမ့်မယ် ”

စွန်းဝူရုံးက

“ ရှင်းပြပါဦးဆရာ ”

ဗောဓိဘိုးဘိုးက ရှင်းပြသည်။

“ရေထဲကလဝန်းဆိုတာမြင်ရုံ မြင်ရတယ်၊ ထိကိုင်ဖမ်းယူလို့ မရဘူး၊ ထိကိုင်ဖမ်းယူချင်ရင် ပင်ပန်းရုံသက်သက်ပဲရှိမယ်၊ အမြဲတမ်း အသက်ရှင်သန်ချင်လို့ မရဘူး ”

စွန်းဝူရုံးက

“ ဒီလိုဆိုရင်လဲ ဒီပညာကို မသင်ချင်ပါဘူးဆရာ ”

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် စင်မြင့်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် လက်ထဲတွင် ကြိမ်တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ထား၏။ သူသည် စွန်းဝူရုံးအား ကြိမ်တုတ်ဖြင့်ထိုးပြီးပြောလိုက်၏။

“ ဒီမျောက်က တော်တော်ရှုပ်တာပဲ ... ဒါလဲမသင်ချင်ဘူး ... ဟိုဟာလဲ မသင်ချင်ဘူး၊ ဒါဖြင့် မင်းက ဘာကို သင်ချင်တာလဲ ... ”

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် စွန်းဝူရုံး၏ဦးခေါင်းအား ကြိမ်တုတ်ဖြင့် သုံးကြိမ်တိတိ ခေါက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် လက်ကိုနောက်ပစ်ကာ အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

တပည့်များသည်ဗောဓိဘိုးဘိုးစိတ်ဆိုးသွားသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် အားလုံး ထိတ်ပျာသွားကြသည်။ သူတို့သည် စွန်းဝူရုံးအား ပြစ်တင်ပြောဆိုကြသည်။

“ ဒီမျောက်က တော်တော်ရိုင်းတယ်၊ ဆရာကြီးက ပညာသင်ပေးတာကို ဆရာကြီးကို ဆင်ခြေဆင်လက်ပေးပြီး ငြင်းဆန်နေတယ်၊ အခု ဆရာကြီးစိတ်ဆိုးသွားပြီ၊ တော်တော်နဲ့ တရားဟောတော့မှာမဟုတ်ဘူး ”

သူတို့သည် စွန်းဝူရုံးအားတစ်ယောက်တစ်ခွန်း အပြစ်တင်နေကြ၏။

စွန်းဝူရုံးမှာ အများ၏ပြစ်တင်ပြောဆိုမှုကို စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ အားလုံးကို မျက်နှာချိုသွေးနေရလေ၏။ သူသည် ဗောဓိဘိုးဘိုး၏ လျှို့ဝှက်ပြောကြားချက်ကို သူကြားသိပြီးဖြစ်ပေသည်။

ဗောဓိဘိုးဘိုးက သူ့အားကြိမ်တုတ်ဖြင့်သုံးချက်တိတိခေါက်သွားခြင်းမှာ သူ့အား ညဉ့်အုံးမောင်းသုံးချက်တီးသော အချိန်၌ထွက်လာရန် ဖြစ်သည်။

လက်နှစ်ဘက်နောက်ပစ်၍ ထွက်သွားခြင်းမှာ အနောက်ဘက်တံခါးမှလာခဲ့ရန် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

အဓိပ္ပါယ်အပြည့်အစုံမှာ ညဉ့်အုံးမောင်းသုံးချက်တီးသောအချိန်အခါ၌ သူထံသို့အနောက်ဘက်တံခါးမှလာခဲ့ပါဟုပြောခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့က သူသည် အများနှင့်အတူစားခြင်း၊ သွားခြင်း၊ သင်အံ့လေ့ကျက်ခြင်းတို့ကိုပြုလုပ်နေရသော်လည်းစိတ်မပါဘဲရှိနေလေ၏။ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံချိန် လွန်စေရန်သာ ဆုတောင်းနေသည်။

လိုဏ်ဂူရှိရာ ဒေသမှာ တောကြီးတောင်ကြီးဖြစ်ရကား မည်သူမျှ အုံးမောင်းမခေါက်ပါချေ။ အားလုံးအိပ်ပျော်သွားသည်အထိ သူစောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရ၏။ သန်းခေါင်ကျော်သွားသောအခါ အားလုံးအိပ်ပျော်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ သူသည် ချွတ်နင်းပြီးအိပ်ရာမှထရသည်။ သူသည် ဂူတံခါးကိုဖွင့်၍ ဂူ၏နောက်ပိုင်းကို သွားရလေ၏။

ကောင်းကင်၌ လသည် သာနေသော်လည်း သစ်ပင်မြင့်ကြီးများကြောင့် လရောင်ပြောက်တိပြောက်ကျားသာ ထိုးနေသည်။ သူသည် အုံးမောင်းသုံးချက်ခန့်ရှိပြီဟု ထင်သောအချိန်တွင် ဂူ၏ နောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလေ၏။

အနောက်ဘက် ကျောက်ဂူတံခါးမှာ ပိတ်ထားခြင်း မရှိပေ။
အနည်းငယ် ဟနေသည်။

စွန်းဝူရုံး ဝမ်းသာသွား၏။

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် သူ့အားအုံးမောင်းသုံးချက်တွင်လာရောက်ရန်
ခေါ်ခဲ့ပြီး သူ၏ကျောက်ဂူတံခါးကိုလည်း ဖွင့်ဟထားခဲ့လေပြီ။

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် သူ့အား ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် ပညာရပ်
များကို သင်ကြားပေးမည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သည်။

သူသည် ဟထားသည့်တံခါးအတိုင်း ဝင်လိုက်သည်။ ဗောဓိဘိုး
ဘိုး၏ အိပ်ခန်းသို့တိုင်အောင် ဝင်သွားသည်။ ဗောဓိဘိုးဘိုးအိပ်စက်နေ
သည်။ ကွပ်ပျစ်အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်သူ့ဘက်သို့ စောင်း၍အိပ်နေ၏။
သူဝင်လာသောအခါ တစ်ဘက်သို့စောင်းပြီး အိပ်ပျော်သွားပြန်လေ၏။

စွန်းဝူရုံးသည် ဗောဓိဘိုးဘိုးအနောက်အယုတ် ဖြစ်မည်စိုး၍ ကွပ်
ပျစ်ရှေ့တွင် ခုတပ်၍ထိုင်နေသည်။ အတန်ကြာစောင့်နေသော်လည်း
ဗောဓိဘိုးဘိုး နိုးမလာပါ။ သို့သော် ... စွန်းဝူရုံးသည် စိတ်ရှည်လက်ရှည်
စောင့်နေပါသည်။

“အင်း”

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် အညောင်းဆန်လိုက်သည်။

စွန်းဝူရုံးသည် အသံပြုလိုက်သည်။

“ဆရာ ကျွန်တော်ရောက်နေပါပြီ ”

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် ထထိုင်လိုက်၏။ သူသည်စွန်းဝူရုံးကို ကြည့်
လိုက်သည်။

“ဟဲ့.... ဒီမျောက်ကကိုယ့်နေရာကိုယ်မအိပ်ဘဲ ဒီနေရာမှာဘာလာ
လုပ်နေတာလဲ ...”

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် အိပ်ရာမှထပြီး အဝတ်အစားလဲဝတ်လိုက်
သည်။

စွန်းဝူရုံးက

“မနေ့တုန်းက တပည့်အများရှေ့မှာ ဆရာကအုံးမောင်းသုံးချက်
ခေါက်တဲ့အချိန် လိုက်ရုံ အနောက်ဘက်ကို လာခဲ့လို့ မှာကြားခဲ့တယ်
မဟုတ်လား”

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် ဝမ်းသာသွား၏။

“ ဒီမျောက်ဟာတကယ့်မျောက်ပဲ...၊ မိုးအောက်မြေပြင်မှာ တစ်
ကောင်တည်းရှိတဲ့မျောက်ပဲ ...၊ ငါကပဟေဠိနဲ့ ပြောခဲ့တာကို သူသဘော
ပေါက်ခဲ့တယ် ...”

စွန်းဝူရုံးက

“ဆရာဒီမှာ နားခြောက်ခုမရှိပါဘူးဆရာ၊ တပည့်တစ်ယောက်
တည်းပဲရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်တပည့်ကို အသက်မသေ အသက်ရှည်တဲ့
ပညာသင်ပေးပါ၊ တပည့် ကျေးဇူးသိတတ်ပါတယ်ဆရာ”

ဗောဓိဘိုးဘိုးက

“မင်းမှာ ဉာဏ်ရှိတယ်၊ အမြော်အမြင်ရှိတယ်၊ မင်းမှာဒီလိုပါရမီ
ရှိတာကို ငါဝမ်းသာတယ်၊ ကဲ ... ငါ့အနားကိုလာစမ်း၊ ငါကမင်းကို
အသက်မသေ -အသက်ရှည်တဲ့ပညာ သင်ပေးမယ်”

စွန်းဝူရုံးက ထခုန်မိမတတ်ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ဤပညာ
လိုချင်သဖြင့် ဗောဓိဘိုးဘိုးထံ၌ ခုနစ်နှစ်ခန့် အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရသည်မဟုတ်
ပါလော့။ သူသည် ဗောဓိဘိုးဘိုးကို ရှိခိုးခိုက်လေ၏။

“ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး ဆရာ”

သူသည် ဗောဓိဘိုးဘိုးရှေ့တွင် ခုထောက်ထိုင်၍ ဗောဓိဘိုးဘိုး
၏ သင်ကြားချက်များကို မှတ်သားနေလေ၏။ ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် ပါရမီ
ထူးရှိသော မျောက်မင်းအား အသက်မသေ-အသက်ရှည်သော တရား
ကျင့်စဉ်ကို သင်ကြားပေးလေ၏။ ပါရမီရှင်ဖြစ်သော မျောက်မင်းသည်
လည်း ဗောဓိဘိုးဘိုး သင်ကြားပေးသည့် ပညာရပ်ကို သဘောပေါက်
နားလည်လာလေသည်။

သူသည် ဗောဓိဘိုးဘိုးသင်ကြားပို့ချချက်များကို စိတ်ထဲ၌ စွဲမြဲ
စွာ မှတ်သားလေ၏။ သူသည် ဗောဓိဘိုးဘိုးကို အလွန်ကျေးဇူးတင်စွာ
အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူအပြင်ရောက်သောအခါ နံနက်ဝေလီ
ဝေလင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သူ အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဗောဓိဘိုးဘိုး၏ တပည့်များ
သည် အိပ်ရာမှမနိုးကြသေးချေ။ သူသည် ကွပ်ပျစ်ကိုထု၍ အော်လိုက်၏။

“မိုးလင်းပြီဟေ့ ထကြ ... ထကြ ...”

တပည့်အားလုံးသည် နိုးလာကြလေ၏။

သူတို့သည် စွန်းဝူရုံးတစ်ယောက် ဗောဓိဘိုးဘိုးထံမှ အလွန် အဆင့်မြင့်သော ပညာရပ်များကို ရရှိခဲ့သည်ကို မသိရှိကြပါ။ သူတို့၌ တာဝန်ကိုယ်စီရှိကြသည်။ အားလုံးကျရာတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ကြရသည်။

စွန်းဝူရုံးမှာမူ ဗောဓိဘိုးဘိုးသင်ကြားပေးသည့် ပညာရပ်များကို နံနက်တစ်ကြိမ် ညတစ်ကြိမ် ကျိတ်၍လေ့ကျင့်နေ၏။ သူ့လေ့ကျင့်မှုကို အခြားတပည့်များ မသိစေပေ။

ဤသို့ဖြင့် ရာသီစက်ဝန်းသည် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် လည်ခဲ့ရာ သုံးနှစ်သို့ တိုင်ခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် တရားဟောစင်မြင့်၌ တရား ဟောလျက်ရှိ၏။

သူသည် စွန်းဝူရုံးအား သတိရလိုက်၏။

“စွန်းဝူရုံးရှိသလား”

စွန်းဝူရုံးသည် လူအုပ်ကြားမှထွက်လာပြီး ဗောဓိဘိုးဘိုး၏ရှေ့၌ ခူးတုပ်ထိုင်လိုက်၏။

“တပည့် ရှိပါတယ်ဆရာ”

“မင်း အခု ကျင့်စဉ်တွေကို ရပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သဘောတရားတော့ အတော်လေးမိနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အကျင့်ကိုတော့ အတော်လေး လုပ်ရပါလိမ့်မယ်”

“မင်း အတော်လေး တိုးတက်လာပြီပဲ မင်းလိုချင်တဲ့ မသေတဲ့ နည်းလမ်းကို ရတော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း ကပ်ကြီးသုံးပါး ကိုတော့ သတိထားရလိမ့်မယ်”

စွန်းဝူရုံးက အလေးအနက်ပြောသည်။

“အမိန့်ရှိပါဆရာကြီး”

“မင်း အခုကျင့်နေတဲ့ ကျင့်စဉ်အရ ကျင့်စဉ် အောင်ပြီးသွားရင် အသက်မသေနိုင်သော်လည်း နှစ်ပေါင်းငါးရာရောက်တဲ့အခါမှာ မိုးကြိုး ကပ်တစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းသတိထားပေတော့၊ သတိမရှိသကဲ့သို့လွတ်အောင်ရှောင်ရမယ်၊ ဒါမှမင်းဟာမိုးကောင်းကင်နဲ့ အတူ အသက်ရှည်မယ်၊ မရှောင်နိုင်ရင်တော့ အသက်သေမယ်”

စွန်းဝူရုံးသည် လန့်သွား၏။

ဗောဓိဘိုးဘိုးကဆက်ပြော၏။

“နောက်ထပ်နှစ်ငါးရာအကြာမှာ မီးကပ်ဆိုက်လိမ့်မယ် ...၊ ဒီမီး ဟာသာမန်မီးမဟုတ်။ သဘာဝမီးလဲမဟုတ်။ အအေးမီးလို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီအအေးမီးဟာ မိမိရဲ့ခြေဖဝါးကဲ့သို့သွေးကြောကစပြီး ငယ်ထိပ်အထိ တောက်လောင်ပြီး ဝမ်းတွင်းကလီစာတွေပါ ပြာဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဘယ် လောက်ကျင့်ထား ကျင့်ထားအချည်းနှီးပဲဖြစ်မယ်”

စွန်းဝူရုံးသည် ပိုမိုထိတ်လန့်သွား၏။

ဗောဓိဘိုးဘိုးက ဆက်ပြန်သည်။

“နောက်ထပ် အနှစ်ငါးရာကြာတဲ့အခါမှာ လေကပ်ဆိုက်လိမ့် မယ်၊ အဲဒီလေဟာ ရိုးရိုးလေမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလေကတော့ အအေးမီးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ၊ ငယ်ထိပ်ကိုတိုက်ခတ်ပြီး ဝမ်းတွင်းကလီစာတွေကို ပျက်စီးစေမယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ အရိုးအသားတွေကို ပျက်စီးစေ မယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီလေကိုတိမ်းရှောင်ဖို့ကြိုးစားရလိမ့်မယ်”

စွန်းဝူရုံးမှာ ကြက်သီးမွေးညင်းများပင်ထမိသည်။ သူကဗောဓိ ဘိုးဘိုးကို ရှိခိုးဦးညွတ်လိုက်မိ၏။

“ဆရာ.... အဲဒီကပ်သုံးပါးကို ကျော်လွှားနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းများ ရှိရင် အမိန့်ရှိပါဆရာ၊ ဆရာကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး”

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ မမြင်နိုင် သော အရာများကို မှန်းဆကြည့်နေသကဲ့သို့ရှိ၏။ အတန်ကြာမှ

“ရှောင်ဖို့နည်းလမ်းတော့ ရှိပါတယ်”

“ရှိရင် နည်းလမ်းပေးပါဆရာ”

“မင်းက လူမဟုတ်တဲ့အတွက် သင်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး”

“လူ မဟုတ်ပေမယ့် တပည့်မှာ လူလို ဦးခေါင်းရှိပါတယ်၊ နားရွက်၊ မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း ရှိပါတယ်၊ ခြေလက်လည်းရှိဟယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လူမဟုတ်တဲ့အတွက် သင်ပေးနိုင်တာလဲဆရာ”

“ထားပါတော့လေ၊ မင်းမှာ ဦးခေါင်း၊ နားရွက်၊ မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း အစရှိတာတွေ ရှိတဲ့အတွက် ငါသင်ပေးတော့မယ်”

စွန်းဝူရုံးသည် ကျေနပ်စွာရယ်မောလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ”

“ငါ့မှာပန်တီးတဲ့ပညာရပ် နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ တစ်မျိုးက သုံးဆယ့် ခြောက်မျိုး ပန်တီးနိုင်တယ်၊ နောက်တစ်မျိုးက ခုနစ်ဆယ့်နှစ်မျိုး ပန်တီး

နိုင်တယ်။ မင်း ဘယ်ပညာရပ်ကို လိုချင်သလဲ”

စွန်းဝူရုံးက

“တပည့်က လောဘကြီးပါတယ်။ ခုနစ်ဆယ့်နှစ်မျိုးကိုသင်ပေးပါ”

ဗောဓိဘိုးဘိုးက -

“ဒါဖြင့် ငါ့နားကပ်စမ်း”

စွန်းဝူရုံးက ဗောဓိဘိုးဘိုး၏ပါးစပ်အနီးသို့ကပ်၍ နားထောင်လိုက်၏။ ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် အသံတိုးတိုးဖြင့်ဖန်တီးမှု ခုနစ်ဆယ့်နှစ်မျိုးအတတ်ပညာ၏ သဘောတရားများကို ရွတ်ဆိုသင်ကြားပေးလေတော့၏။

စွန်းဝူရုံးသည် မိုးနှင့်မြေပြင်မှ မွေးဖွားသော မျောက်တစ်ကောင်ဖြစ်၏။ သူ့ပါရမီမှာလည်း အလွန်ထူးခြား၏။ သင်လွယ်၊ တတ်လွယ်၊ သဘောပေါက်လွယ်သူဖြစ်သည်။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းရုံမျှမကကြိုးစားအားထုတ်မှုလည်းကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် တိုတောင်းလှသောအချိန်အတွင်း ဖန်တီးမှု ခုနစ်ဆယ့်နှစ်မျိုးပညာကို တတ်မြောက်သွားလေ၏။

တစ်နေ့တွင်ဗောဓိဘိုးဘိုးသည်တပည့်များနှင့်အတူလခြမ်းကြယ်သုံးပွင့်လိုဏ်ဂူရှေ့တွင် ညနေရှုမျှော်ခင်းများကို ကြည့်ရှုနေကြ၏။

ဗောဓိဘိုးဘိုးက စွန်းဝူရုံးအား မေးလေသည်။

“မင်းကိုသင်ပေးတဲ့ပညာ ရပြီလား ...”

စွန်းဝူရုံးက

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ တပည့်ကောင်းကင်မှာပျံသန်းနိုင်ပါပြီ ...”

အခြားတပည့်များသည် အလွန်အံ့သြသွား၏။ သူတို့သည် ဗောဓိဘိုးဘိုး၏ တပည့်ရင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ကြာရှည်လေးမြင့်စွာကပင် ဗောဓိဘိုးဘိုးအားဆည်းကပ်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် သူတို့သည် ကောင်းကင်၌ ပျံသန်းသောအတတ်ပညာကို မရလိုက်ပါ။

ဗောဓိဘိုးဘိုးက

“ဒါဖြင့် ငါ့ကိုကောင်းကင်မှာပျံသန်းပြစမ်း”

စွန်းဝူရုံးသည် တတ်ထားသော ပညာရပ်များကို ပြသရန် အခွင့်အရေးကြုံလာလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည်စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာ အစွမ်းပြတော့သည်။

သူသည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ထိပ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။ သူသည်

ရှေ့လျားလာသော တိမ်တိုက်တစ်ခုကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး အပေါ်သို့တက်သွားသည်။ သူသည် လွင့်မျောနေသောတိမ်တိုက်ကိုစီးပြီး သုံးလီခန့်ဝေးသောနေရာသို့ ရောက်သွားလေ၏။

သူသည် ထိုနေရာမှပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

ဗောဓိဘိုးဘိုး ရှေ့သို့ရောက်သောအခါဆရာဖြစ်သူအားပြန်လည်ဦးခိုက်လေ၏။

“ဆရာ တပည့်ဟာ သုံးလီအကွာအဝေးကို ကောင်းကင်ကသွားရောက်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီကပြန်ခဲ့ပါတယ်”

ဗောဓိဘိုးဘိုးက ရယ်သည်။

“ဒါ မင်း ကောင်းကင်ကသွားတယ်လို့မှ မခေါ်နိုင်ဘဲ”

“ဆရာ”

စွန်းဝူရုံး အံ့သြသွား၏။

“ကျွန်တော်တိမ်တိုက်ကိုစီးပြီးသွားတာပဲဆရာ၊ဒါကိုကောင်းကင်က သွားတယ်လို့မခေါ်ရင် ဘယ်လိုခေါ်ပါ့မလဲ ဆရာရယ်”

ဗောဓိဘိုးဘိုးက

“ဒါ ကောင်းကင်ကသွားတာမဟုတ်ဘူး၊တိမ်တိုက်ကိုစီးသွားတာပဲ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။ “ နံနက်မြောက်ပင်လယ် ညနေချမ်းငေါ်” တဲ့၊ မင်းဟာ နေ့တစ်ဝက်လောက် အချိန်ဖြုန်းပြီးမှ သုံးလီလောက်သွားနိုင်တာပဲ ဒါဟာ ဂုဏ်ယူစရာမဟုတ်ဘူး”

စွန်းဝူရုံးက

“ နံနက်မြောက်ပင်လယ်၊ ညနေချမ်းငေါ်ဆိုတဲ့စကားဟာ ဘာအဓိပ္ပါယ်များ ရရှိပါသလဲဆရာ ကျွန်တော်စကားပုံနဲ့ပုံတိုပတ်စတွေကို နားမလည်ပါဘူး”

ဗောဓိဘိုးဘိုး ရယ်သည်။

“အဲဒီစကားကိုငါရှင်းပြမယ်၊ နံနက်ခင်းချိန်ကစပြီး ကောင်းကင်ကပျံသန်းလိုက်တာဟာ အရှေ့ပင်လယ်၊ အနောက်ပင်လယ်၊ တောင်ပင်လယ်တွေကိုဖြတ်ပြီးချမ်းငေါ်ကို ညနေပြန်ရောက်ရတယ်၊ ချမ်းငေါ်ဆိုတာ မြောက်ပင်လယ်စွန်းဖြစ်တယ် ရှင်းအောင်ပြောရရင် ကောင်းကင်က ပျံသန်းနိုင်တဲ့လူဟာ တစ်နေ့ထဲနဲ့ ပင်လယ်လေးခုကို ဖြတ်ကျော်နိုင်တယ်လို့ဆိုတယ်”

စွန်းဝူရုံးက

“ခက်တယ်၊ အဲဒါတော့ ခက်ပါတယ်ဆရာ”

ဗောဓိဘိုးဘိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“မခက်ပါဘူး ...၊ လောကမှာခက်ခဲတဲ့အရာဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ ဇွဲ

ရှိတဲ့လူအဖို့ ဘယ်အရာမှ မခက်ခဲပါဘူး”

စွန်းဝူရုံးသည် ဗောဓိဘိုးဘိုးအား ရှိခိုးလိုက်သည်။

“ဆရာ ... ပို့မယ့်ပို့ကူးတို့ရောက်အောင်သာပို့ပါ၊ တပည့်ကောင်းကင်မှာပျံသန်းနိုင်တဲ့ ပညာကိုသင်ချင်ပါတယ်”

ဗောဓိဘိုးဘိုးက

ဟန်ခိုးရှင်တွေ ကောင်းကင်ကပျံသန်းတဲ့အခါမှာတိမ်တိုက်တွေ ပေါ်ကို ခုန်ပျံမတက်ကြဘူး၊ ဘာမှမရှိတဲ့ ကောင်းကင်ပေါ်ကပျံကြတယ်၊ မင်းကိုတော့ ကျွမ်းထိုးခုန်ပျံနည်းကို သင်ပေးမယ်”

စွန်းဝူရုံးသည် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် ကျွမ်းထိုးခုန်ပျံနည်း ဂါထာကိုသင်ကြားပေးသည်။

“ကျွမ်းတစ်ခါထိုးရင် လီပေါင်းတစ်သောင်းရစ်ထောင်ကို ရောက်နိုင်တယ်”

ဗောဓိဘိုးဘိုး၏ တပည့်များသည်ရယ်မောပြီးမလိုတမာ ပြောကြလေ၏။

“စွန်းဝူရုံးကတော့ ကံကောင်းတာပဲ၊ ဒီပညာတတ်ထားရင်ခြေမြန်စစ်သားလုပ်နိုင်မယ်၊ အထောက်တော်ဆက်သားလုပ်နိုင်မယ် ...၊ ထမင်းတစ်လုတ်စားရဖို့အတွက်တော့ မပူရတော့ဘူး”

ဗောဓိဘိုးဘိုးက

“ကဲ ... မှောင်စပြုပြီ၊ လိုက်ရုထဲ ပြန်ဝင်ကြပေတော့”

အားလုံးသည် လိုက်ရုထဲပြန်ဝင်ကြလေ၏။ ထိုညတွင်စွန်းဝူရုံးသည် ကောင်းကင်၌ ကျွမ်းထိုးသောအတတ်ကို လေ့ကျင့်လေ၏။

* * * * *

အခန်း (၄)

စစ်ခင်းရမည့်အခြေအနေ

ဆောင်းရာသီကုန်ဆုံး၍ နွေရာသီသို့ ရောက်ရှိလာလေပြီ။ သစ်ပင်များသည်လည်း ရွက်သစ်လဲကြလေပြီ။ လွမ်းမောစရာကောင်းလှသော ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတွေ့ရှိကြရသည်။ ဗောဓိဘိုးဘိုး၏ တပည့်အားလုံးသည် လိုက်ရုအပြင်ဘက်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ပြီးစကားပြောဆိုနေကြ၏။

“စွန်းဝူရုံးမင်းနဲ့ဆရာကြီးဟာရှေးရေစက်ကြောင့်ထင်တယ်၊ ဆရာကြီးက မင်းကိုပညာအားလုံး သင်ပေးလိုက်တယ်”

အခြားတပည့်တစ်ယောက်က

“ဟုတ်တယ်နော် ...၊ ဆရာကြီးကမင်းကိုသင်ပေးလိုက်တဲ့ဖန်တီးမှု ပညာတွေကို တော်တော်တတ်မြောက်နေပြီလား”

စွန်းဝူရုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင်ဆရာကြီးရဲ့စေတနာနဲ့ကျွန်တော့်ကြိုးစားမှုကြောင့် ဖန်တီးမှုပညာတွေကို တော်တော်လေးတတ်မြောက်နေပါပြီ”

ဗောဓိဘိုးဘိုး၏ တပည့်များကဝိုင်းဝန်းပြောကြ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းတတ်ထားတဲ့ ဖန်တီးမှုပညာတချို့ကို ငါတို့ကို ဖန်တီးပြပါလားဟင်”

စွန်းဝူရုံးသည် ဗောဓိဘိုးဘိုး၏ တပည့်များကို သူတတ်မြောက်ထားသည့် ပညာများ အလွန်ပြသလိုနေ၏။

“ကျွန်တော် ဘာကိုဖန်တီး ပြသရမယ်ဆိုတာ နောင်ကြီးတို့အမိန့် ရှိပါ”

ဗောဓိဘိုးဘိုး၏ တပည့်များက

“သစ်ပင်တစ်ပင် အဖြစ်ပြောင်းလဲပြပါ ...၊တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာက သစ်ပင်ချည်း ရှိနေတယ်”

စွန်းဝူရုံးက

“ရတယ် ...၊ ရတယ်၊ ကျွန်တော် ပြောင်းလဲပြမယ်”

သူသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုတစ်ချက်လှုပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ သူသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။ အဖွဲ့သားများသည် လွန်စွာသဘောကျသွား၏။

“မျောက်ကလေးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

သူတို့သည် ဝါးခနဲအော်ဟစ်လိုက်ပြီး ဆူဆူညံညံအသံများဟိန်းထွက်သွားလေ၏။

ဤလိုဏ်ဂူပတ်ဝန်းကျင်သည် တောကြီးတောင်ကြီးဒေသဖြစ်၏။ လွန်စွာတိတ်ဆိတ်၏။ သူတို့အသံသည် ဘဝဂ်တိုင်သကဲ့သို့ဖြစ်သွားသည်။

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် တောင်ရှေးဆွေ၍ထွက်လာသည်။

ကျယ်လောင်သော အသံကြီးကြားလိုက်ရသဖြင့် မည်သို့ဖြစ်သနည်းဟု စူးစမ်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

သူတပည့်များသည် အားလုံးပါးစပ်ပိတ်သွားကြလေ၏။စောစောက ဆက်ရက်ကျသကဲ့သို့ ဆူညံနေသောအသံအားလုံးသည်တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ဗောဓိဘိုးဘိုးက

“ဘယ်သူတွေလဲဟေ့ ဒီမှာဆူဆူညံညံလာပြီးလုပ်နေတာ”

တပည့်အားလုံးသည် ဗောဓိဘိုးဘိုးအားရှိခိုးလိုက်ကြသည်။

စွန်းဝူရုံးသည်လည်း သစ်ပင်သဏ္ဌာန်မှ မူလမျောက်သဏ္ဌာန်သို့ အသွင်ပြောင်းပြီးနောက် တပည့်များအကြားရောနှောပါရှိလာလေ၏။

“တပည့်တို့ စကား ပြောနေကြတာပါ။ သူစိမ်း မပါပါဘူး ...၊ အားလုံးလူရင်းတွေချည်းပါပဲ”

ဗောဓိဘိုးဘိုးက

“မင်းတို့တွေ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လုပ်နေကြတာ ငါ့ရဲ့အေးငြိမ်းချမ်းတဲ့ လိုဏ်ဂူစခန်းနဲ့တော့ လားလားမှမအပ်စပ်ဘူး၊ တရားကျင့်တဲ့လူ

ဆိုတာ ကိုယ်နှုတ်နှုတ်ကို များစွာအေးချမ်းအောင်လုပ်ရတယ်၊ ပါးစပ်ကလေး တစ်ချက်ဟလိုက်တာနဲ့ အာရုံလွင့်သွားတာပဲ၊ လျှာကလေး တစ်ချက်လှုပ်လိုက်တာနဲ့ စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်သွားတာပဲ၊ အဲဒါကို မင်းတို့ သိပါတယ်၊ သိရက်သားနဲ့ မင်းတို့တစ်တွေ ဒီလောက်အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လုပ်နေကြတာ တော်တော်ဆိုးတာပဲ”

တပည့်အားလုံး ငြိမ်ကုပ်သွားကြ၏။

ထိုအခါ ထိုတပည့်များထဲမှ ရဲရင့်သောတပည့်တစ်ဦးက အခြေအနေကို ရဲရဲစွာပြောပြလိုက်သည်။

“ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံးက စွန်းဝူရုံးအားသစ်ပင်တစ်ပင်အဖြစ်ဖန်တီးပြပို့ ပြောမိကြပါတယ်၊ သူဟာတကယ်ပဲ သစ်ပင်တစ်ပင်အဖြစ် ဖန်တီးပြသနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒါကို တပည့်တို့ အော်ဟစ်အားပေးမိကြတာပါ ...၊ ကျွန်တော်တို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါဆရာကြီး”

ဗောဓိဘိုးဘိုးက

“မင်းတို့အားလုံးသွားကြစမ်း၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ကြ”

တပည့်များသည် အလျှိုလျှိုထွက်သွားကြတော့၏။ လူအားလုံးရှင်းလင်းသွားသောအခါ ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် စွန်းဝူရုံးအားသူ့ရှေ့သို့ လာစေသည်။

စွန်းဝူရုံးသည် အပြစ်ရှိသူဖြစ်နေ၍ ဒူးတုပ်ခေါင်းငုံ့နေသည်။

“မင်း ... ဘာဖြစ်လို့သူတို့ကို သစ်ပင်အဖြစ်ဖန်တီးပြတာလဲ ...၊ ဒီပညာကို လူအများရှေ့မှာ ထုတ်ဖော်ပြသင့် - မပြသင့် မင်းစဉ်းစားပါလား၊ သူများကဒီပညာကို တတ်ထားရင်မင်းတောင်းခံကြည့်စမ်း၊မင်းကို သင်ပေးမလားဆိုတာ ငါစောင့်ကြည့်ချင်တယ်၊ အေး မင်းတတ်ထားမှန်းသိရင်တော့ သူတို့ကမင်းကို အတင်းအကြပ် သင်ခိုင်းကြလိမ့်မယ် .. မင်းအနေနဲ့ သင်ပေးရမှာပဲ၊ သင်မပေးရင်မင်းကိုအန္တရာယ်ပြုမှာကိုး၊ ငါပြောတာတွေကို မင်းသေသေချာချာစဉ်းစားစမ်း”

စွန်းဝူရုံး မှာ ဗောဓိဘိုးဘိုးအား ဦးခိုက်တောင်းပန်၏။

“တပည့်များပါတယ်၊ တပည့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ...”

ဗောဓိဘိုးဘိုးသည် သူ့လိုဏ်ဂူဝန်းကျင်၌ ဤသို့ကျယ်လောင်ဆူညံခြင်းမျိုးတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမဖြစ်ပူးသဖြင့် အတော်စိတ်ဆိုးနေသည်။

ဗောဓိဘိုးဘိုးက

“မင်းကိုငါအပြစ်မပေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းရှိတဲ့အတွက် ဒီမှာ ဆိတ်ငြိမ်မှုပျက်စီးတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းထွက်သွားပါတော့ ...”

စွန်းဝူရုံး မျက်ရည်ဝဲလာလေ၏။
“တပည့်ဘယ်လိုသွားရမှာလဲဆရာ”

“မင်းဘယ်ကလာသလဲ၊ လာတဲ့ဆီကိုပြန်သွားပေါ့၊ ဘယ်သူမဆို အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ ...”

စွန်းဝူရုံးက
“တပည့်ဟာ တုံးစိန်စင်းကြူးပင်လယ်ကိုဖြတ်ပြီး ဟောင်လိုင် နိုင်ငံ ဟွာကိုးစန်းတောင်စခန်းက လာခဲ့ပါတယ် ဆရာ”

“မင်း မြန်မြန်ပြန်ပါ၊ မင်းပြန်ရင် အသက်ချမ်းသာမယ် ...၊ မင်းကိုဒီနေရာမှာ လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းကိုငါခွင့်ပြုမိတာမှားတာ ပဲ”

“တပည့်ထွက်လာတာအနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပါပြီ၊အဲဒီတုန်းက အဖေများကိုပြန်ကြည့်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ဆရာရဲ့ကျေးဇူးတွေကိုပြန် မဆပ်ရသေးလို့ မပြန်ချင်တာပါဆရာ”

“ကျေးဇူးဆပ်ဖို့မပြောနဲ့၊ ငါမင်းဆီကဘာကျေးဇူးဆပ်တာကိုမှမ လိုချင်ဘူး ...၊ မင်းကအခု ပြဿနာရှာနေတာပဲ၊မင်းကိုငါနောက်ဆုံးပြော မယ်ပြန်ပါတော့”

စွန်းဝူရုံး မတတ်နိုင်တော့ချေ။ ဗောဓိဘိုးဘိုးအား တောင်းပန်၍ မရတော့ချေ။ သူသည် သူနှင့်ပညာသင်ကြားဖက် ဗောဓိဘိုးဘိုး၏တပည့် များအား နှုတ်ဆက်ရတော့၏။

ထိုတပည့်များကလည်း စိတ်မကောင်းကြချေ။ သူတို့ကစွန်းဝူရုံး အားဖန်တီးမှုပညာကိုပြပါဟု ဝိုင်းဝန်း တောင်းဆိုခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါ လော။ ယခု သူတို့ကြောင့်စွန်းဝူရုံး ဤလိုဏ်ဂူမှထွက်ခွာရလေပြီ။

သူသည် ဗောဓိဘိုးဘိုးကိုဦးခိုက်ရှိခိုးလေ၏။ သူ ရှိခိုးခြင်းမှာ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

ဗောဓိဘိုးဘိုးက
“မင်းကိုငါတစ်ခုမှာလိုက်မယ်၊ မင်းဘာပဲလုပ်လုပ် ငါ့တပည့်ပါ လို့မပြောရဘူး၊ ငါ့နာမည်ပါလာရင်တော့ ငါသိမယ်။ မင်းကိုဖမ်းပြီးတော့ အရှေ့ခွာပစ်မယ်၊ အမှုန့်ကြိတ်ပစ်မယ်၊ လူမဖြစ်အောင်ငရဲမှာ အကျဉ်းချ

ထားမယ် ...”
စွန်းဝူရုံးက

“စိတ်ချပါဆရာ ဆရာ နာမည်ကိုထည့်မပြောပါဘူးဆရာ၊ ဒီပညာတွေကို ဘယ်လိုတတ်သလဲလို့မေးလာရင်လည်း ကိုယ်တိုင်တတ် တာပါလို့ ပြောပါမယ်၊ ဆရာနာမည်ကို လုံးဝမထည့်ပါဘူး”

သူသည် ဆရာကိုနှုတ်ဆက်ကာလေထဲသို့ ကျွမ်းထိုး၍လွင့်မျော သွားလေတော့၏။

သူသည် ဗောဓိဘိုးဘိုးထံမှ ပညာများကိုတတ်မြောက်ခဲ့လေပြီ။ ထိုပညာဖြင့် ဟောင်လိုင်နိုင်ငံ ဟွာကိုးစန်းတောင်သို့ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ အချိန်မှာမကြာပါ။ တစ်နာရီခန့်သာကြာပါသည်။

သူသည် တိမ်ပေါ်မှဆင်းပြီးဟွာကိုးစန်းတောင်ရေတံခွန်ရှိရာသို့ သွားလေ၏။ ထိုစဉ်မျောက်များ၏အော်သံကို မျောက်မင်းကြားရလေ၏။ မျောက်မင်းသည် လှမ်းအသံပြုလိုက်၏။

“ငါပြန်လာပြီဟေ့”
သစ်ပင်များကြားမှ မျောက်အမျိုးမျိုးတို့သည် ခေါင်းပြု၍ကြည့် ကြ၏။ မျောက်တို့သည် များပြားလှစွာသည်။မျောက်ငယ်တို့သည်သူ့ကို မမှတ်မိကြချေ။

အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သော မျောက်အချို့ကမူ မျောက်မင်းကို ကောင်းစွာ မှတ်မိကြ၏။ ထိုကြောင့် သူတို့သည် မြေပေါ်၌ ဦးတိုက် ကြလေ၏။

“အရှင်မျောက်မင်း ... အရှင်ထွက်သွားခဲ့တာနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလွန်လှပါပြီ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို အရှင်မျောက်မင်းပစ်ထားရက်ပါ တယ်”

မျောက်အိုတစ်ကောင်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့က အရှင်မျောက်မင်းကို မျှော်နေကြတာပါ ..”
စွန်းဝူရုံးက

“မင်းတို့လိုဏ်ဂူထဲမှာမနေကြဘဲ ဘာဖြစ်လို့ခုလို နေရာအနှံ့နေ နေကြတာလဲ”

ထိုအခါ မျောက်အိုတစ်ကောင်က အပြစ်အပျက်များကို ပြောပြ လေ၏။

“အခုလိုမျောက်တွေကစဉ်ကလျားဖြစ်နေရတာဘီလူးတစ်ကောင် ကြောင့်ပါမျောက်မင်း

“ဘီလူးတစ်ကောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘီလူးတစ်ကောင် ကြောင့်ပါ ...၊ သူဟာ ကျွန်တော်မျိုးတို့နေထိုင်တဲ့ ရေတံခွန်လိုဏ်ဂူကို အပိုင်စီးဖို့ဝင်တိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ကလဲ အသေခံပြီး ခုခံတိုက်ခိုက်ပါတယ်၊ သူဟာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလုယက်သွားပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ တူသားတွေကိုလည်း အများကြီးဖမ်းသွားပါတယ်၊ အခု ဂူထဲမှာစောင့်ရှောက်နေတဲ့မျောက်တွေ ရှိကြပါတယ်၊ အခု အပြင်မှာရှိနေတာကတော့ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့မျောက်တွေပါ၊ တော်ပါသေးရဲ့ မျောက်မင်း ပြန်ရောက်လာလို့ပေါ့”

စွန်းဝူခုံးသည် ထိုစကားကိုကြားသောအခါ လွန်စွာဒေါသထွက်သွားလေ၏။

“သယ် ဘယ်က ဘီလူးလဲ ...၊ ဒီလောက်ရမ်းကားနေတာ ဘယ်သူ့အားကိုးရှိလို့လဲ၊ အဲ့ဒီဘီလူးကို ငါလက်စားပြန်ချေမယ် ...”

မျောက်များက

“အဲ့ဒီဘီလူးက သူ့ကိုယ်သူ “တစ်လောက ဘီလူးမင်း” လို့ ပြောပါတယ်၊ သူဟာ ဆူဟန်တန်မြောက်ဘက်အရပ်မှာ နေပါတယ် ...အရှင် မျောက်မင်း

စွန်းဝူခုံးက

“အဲ့ဒီဆူဟန်တန် မြောက်အရပ်ဟာဒီကနေဘယ်လောက်ဝေးကွာသလဲ”

မျောက်များက

“သူလာတဲ့အခါမှာ တိမ်ကိုစီးပြီးလာပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံလေနှင့်အတူပါလာပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လျှပ်စီးမိုးကြိုးတို့နဲ့အတူပါလာပါတယ်၊ ဘယ်လောက်ဝေးတယ်ဆိုတာတော့ မသိပါဘူးအရှင်”

စွန်းဝူခုံးက အံ့ကြိတ်၍ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြပေတော့ ...၊ ဒီတစ်လောက ဘီလူးဆိုတဲ့ကောင်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်သွားရှာမယ်”

သူသည်လေထဲသို့ကျွမ်းပစ်တက်လိုက်၏။

မြောက်ဘက်အရပ်သို့ လေထဲမှသွားလေတော့သည်။ သူသည် မြောက်ဘက်အရပ်အား အကဲခတ်ကြည့်၏။ ဤအရပ်၌ တစ်လောက ဘီလူး နေသည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။ သူသည် အလွန်လှပသော တောင်တစ်လုံးကိုတွေ့ရသည်။ သီးပင်စားပင်များ၊ သမင်ဒရယ်များနှင့် အလွန်ကြည်နူးဖွယ်ရာကောင်းလှသည်။ စွန်းဝူခုံးသည်ထိုတောင်ပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်လေ၏။ သူသည် ထိုတောင်ပေါ်၌ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်ရှုနေ၏။ သူကြည့်ရှုနေစဉ် စကားပြောသံများကြားရသည်။

သူသည် တောင်အနံ့ လျှောက်ရှာဖွေနေသည်။ ထိုအခါ လိုဏ်ဂူတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ လိုဏ်ဂူဝ၌ ဘီလူးကလေး လေးငါးယောက် ဆော့ကစားနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဘီလူးကလေးများသည် စွန်းဝူခုံးအား တွေ့မြင်ရသောအခါ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

စွန်းဝူခုံးက

“မင်းတို့ဘယ်ပြေးကြတာလဲ၊မင်းတို့ရဲ့အရှင်သခင်ကိုပြောလိုက်ဟာကိုးစန်းတောင် ရေတံခွန်လိုဏ်ဂူက မျောက်မင်းလာတယ်လို့ ပြောလိုက်၊ မင်းတို့အရှင်သခင်ဟာ ငါတို့ရဲ့ကလေးတွေကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခဲ့တယ်၊ မင်းတို့ အရှင်သခင်ကို ငါကတွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောလိုက် ...”

ဘီလူးလေးများသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် လိုဏ်ဂူထဲ ပြေးဝင်သွားကြ၏။

သူတို့သည် သူတို့၏အရှင်သခင် ဘီလူးမင်းကို သွားရောက်အစီရင်ခံကြသည်။

“အရှင်ဘီလူးမင်း ကျွန်တော်မျိုးတို့ဒုက္ခရောက်ကုန်ပါပြီ”

ဘီလူးမင်းသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပြေးဝင်လာသူများကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဟဲ့ ... ဘာတွေ ဒုက္ခရောက်လာတာလဲ၊ ငါ့ကိုပြောစမ်း ...”

ဘီလူးတစ်ကောင်က ပြောသည်။

“လိုဏ်ဂူဝမှာ မျောက်တစ်ကောင်ရောက်နေပါတယ်၊ ဟာကိုးစန်းတောင်ရေတံခွန်လိုဏ်ဂူက အရှင်သခင်လို့ပြောတယ်၊ သူ့ကလေးတွေကို ဘီလူးမင်းက ဖမ်းဆီးခဲ့တာကို မကျေနပ်လို့စစ်ခင်းဖို့လာတာလို့ပြောပါ

တယ်”

ဘီလူးမင်းက ရယ်မောလေ၏။

“ငါ့ဖမ်းခဲ့တဲ့ မျောက်တွေကသူတို့ကိုအုပ်ချုပ်တဲ့ မျောက်မင်းရှိ တယ်လို့ပြောတယ်။ သူတယ်လိုပုံပန်းသဏ္ဌာန်ရှိသလဲ ဘာလက်နက် တွေကိုင်ဆောင်ထားသလဲ ...”

ဘီလူးက

“ဘာလက်နက်မကိုင်ဆောင်ထားတာ မတွေ့ရပါဘူး ... ခေါင်း မှာသရဖူမပါဘူး၊ အနီရောင်အင်္ကျီကိုဝတ်ထားတယ် ...၊ အဝါရောင်ပိုးခါး ပတ်ကို စည်းထားတယ်၊ ခြေထောက်မှာ အဝတ်ဖိနပ်ပါတယ်၊ လူမကျ ဘုန်းကြီးမကျတဲ့ မျောက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့်သူကတော့ စစ်ခင်းဖို့ ပြော နေတယ်”

ဘီလူးမင်းက အော်ပြောလိုက်၏။

“ငါ့ရဲ့ချုပ်ဝတ်တန်ဆာတွေ ယူခဲ့စမ်း”

ဘီလူးတစ်ကောင်သည် ဘီလူးမင်း၏ ချုပ်ဝတ်တန်ဆာနှင့် ခါး ကြီးတစ်ချောင်းကို ယူဆောင်လာလေ၏။

ဘီလူးမင်း၏ အားထားရသော ဘီလူးစစ်သူကြီးများကလည်း ဝန်းရံလိုက်ပါလာကြသည်။ ဘီလူးမင်းသည် ချုပ်ဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်လျက် ခါးကိုဆွဲကာ ရန်သူအား ရင်ဆိုင်ရန်ထွက်လာလေတော့ သည်။

သူသည် မျောက်ကိုအထင်မကြီးချေ။ မျောက်များကိုပင် သူပမ်း ဆီးခဲ့ပြီးမဟုတ်ပါလား။ ပွားကိုးစန်းတောင်ရေတံခွန်စခန်းကို သူမလိုချင် ၍ ချန်ထားပစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လိုချင်လျှင် သူ့လက်အောက်သို့ ရေတံ ခွန်စခန်းသည် ရောက်ရှိလာရပေမည်။

ယခု သူ့အားတွေ့ဆုံစစ်ခင်းမည်ဆိုသော မျောက်အား သူ ဆုံးမရပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၅)

တိုက်ပွဲ

ဘီလူးမင်းသည် နောက်လိုက်နောက်ပါများနှင့်ထွက်လာ၏။

“ပွားကိုးစန်းတောင် ရေတံခွန်ရဲ့အရှင်သခင်ဆိုတာဘယ်သူလဲ။”

စွန်းဂူခုံးသည် အော်ဟစ်သူကို သေချာစွာပြန်ကြည့်လိုက်၏။

တစ်လောက ဘီလူးမင်း။

ထိုဘီလူးမင်းမှာ အရပ်သုံးလံခန့်မြင့်သည်။ ရွှေရောင်သရဖူကို ဆောင်းထားသည်။ ချုပ်ဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နေ ရောင်အောက်တွင် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေလေ၏။ စစ်သူကြီး တစ်ပါးကဲ့သို့ ခန့်ညားလှသည်။

သူ့လက်ထဲတွင် အရောင်တဝင်းဝင်းဖြစ်နေသော ခါးကြီးကိုကိုင် ထား၏။ သူသည်ဝင့်ဝါသော ဟန်ပန်ဖြင့်အော်ဟစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စွန်းဂူခုံးက

“အသင်ဘီလူးမင်း ... အသင်ရဲ့မျက်လုံးက အဆမတန်ကြီး မားလို့ ကျုပ်ကိုမြင်တာလား၊ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင်အော် ဟစ်နေရတာလဲ”

ထိုအခါ ဘီလူးမင်းသည် အသံကြားရာအောက်သို့ငုံ့ကြည့်မိလေ ၏။ ထိုအခါ ဘီလူးမင်းသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောမိတော့သည်။

“ပွားကိုးစန်းတောင်ရဲ့ အရှင်သခင်ဆိုလို့ ထည်ထည်ဝါဝါခန့် ခန့်ညားညား ကြီးမှတ်ပါတယ်၊ အခုတော့ ပုပုသေးသေးကလေးကိုး၊ မင်းကအရပ်လေးပေလဲမပြည့်ဘူး ...၊ လက်နက်လဲပါမလာဘူး၊ ဘယ်နဲ့ ငါနဲ့စစ်ပြိုင်ဖို့ လာပြောနေတာလဲ”

စွန်းဝူခုံးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အသင်ဘီလူးမင်း သင့်မှာမျက်လုံးမပါဘူးလား၊ ကျွန်ုပ်ကို ပုတယ်သေးတယ်လို့ထင်နေသလား၊ ပုတယ်သေးတယ်ဆိုတာက ကြီးဖို့မခက်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်မှာ လက်နက်မပါလာဘူး၊ ဒါပေမယ့် အထင်မသေးပါနဲ့ ကျွန်ုပ်က ကောင်းကင်က လဝန်းကိုတောင် တက်ပြီးဆွတ်ခူးလို့ရတယ်”

မျောက်မင်းစွန်းဝူခုံးသည်လက်သီးဖြင့်ထိုးရန်ရွယ်လိုက်လေ၏။

ဘီလူးမင်းက လက်တား၍ဟန့်တားလိုက်သည်။ ဘီလူးမင်းက ပြောသည်။

“မင်းကအရပ်ပုလွန်းတယ်၊ ငါကရှည်လွန်းတယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမားလွန်းတယ်၊ ငါကခါးကိုသုံးပြီး သတ်မိရင်မင်းကို ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ရသလားလို့ အများပြောစရာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ငါကခါးကိုအောက်ချလိုက်မယ်၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ လက်ချင်းပဲယှဉ်ပြိုင်ကြရအောင်”

စွန်းဝူခုံးက

“သင်ပြောသည်မှာ တရားမျှတမှုရှိတယ်၊ သင်သတ္တိရှိပေတယ်၊ ကဲ ...၊ ပြိုင်ကြရအောင်”

ဘီလူးမင်းသည် ခါးကိုသူ့နောက်မှစစ်သူကြီးများအား ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် မျောက်မင်းနှင့် လက်ချင်းယှဉ်ပြိုင်လေတော့၏။

ဘီလူးမင်း၏လက်တံသည် ရှည်၏။ ကြီးမား၏။ သူ့လက်သီးသည် ပြင်းထန်စွာတိုးဝင်လာ၏။

“ဝိုး”

သို့သော် ဘီလူးမင်း၏လက်သီးသည် လေကိုသာထိုးမိသွား၏။ စွန်းဝူခုံးကလျင်သည်။ လက်သီး၏လားရာကိုသိသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် လက်သီးကိုရှောင်နိုင်သည်။

စွန်းဝူခုံးက လက်သီးဖြင့် ပြန်ထိုးသောအခါ ထိထိမိမိဖြစ်သွားသည်။ စွန်းဝူခုံး၏လက်တံသည် တို၏။ လက်သီးသည်သေး၏။ သို့သော် သူ့အားအထင်သေးထားသည့် ဘီလူးမင်းကို ထိမိစွာထိုးသွင်းနိုင်ခဲ့သည်။

“အွန်း”

ဘီလူးမင်းသည် ဒဏ်ဒဏ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေ၏။

ဘီလူးမင်း ပြင်းစွာ ဒေါသထွက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် စစ်သူကြီးအားပေးထားသည့် သူ၏လက်သုံးတော် ခါးကိုဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီးစွန်းဝူခုံးအား ခုတ်ချလိုက်တော့သည်။

“ဝိုး ဝှစ် ဝှစ် ”

စွန်းဝူခုံးက ရှောင်တိမ်းလိုက်ရာ ခါးသည်လေကိုသာခုတ်မိသွားလေ၏။

ဘီလူးမင်းသည် သူ့အားအသေအကြေတိုက်ပြီကို စွန်းဝူခုံးသိရှိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘီလူးမင်းသည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် တိုက်ကွက်များကို ထုတ်သုံးနေသောကြောင့်ပေတည်း။

စွန်းဝူခုံးသည် အခြေအနေမလှတော့သဖြင့် ကိုယ်ပွားပညာကို ထုတ်သုံးရသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှအမွှေးတစ်မွှေးကို ဆွဲနုတ်ပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ဝါးလိုက်သည်။ ထို့နောက် လေထဲသို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“လာလေ”

“ထို့ ”

ချက်ချင်း မျောက်အကောင် တစ်ရာခန့်ဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။ ထိုမျောက်အကောင်တစ်ရာလုံးသည် စွန်းဝူခုံးဖြစ်နေလေ၏။ ထိုမျောက်တစ်ရာလုံးသည် ဘီလူးမင်းအား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြတော့၏။

ဘီလူးမင်းသည် ခါးဖြင့်အကြိမ်ကြိမ်ခုတ်လေ၏။

“ဝိုး ဝှစ် ဝှစ် ”

“ရွမ်း ဝှစ် ဝှစ် ”

သို့သော် ဘီလူးမင်း၏ခါးသည် လေကိုသာခုတ်မိသည်။

များပြားလှသော မျောက်များသည် ဘီလူးမင်းအားတစ်ယောက်တစ်ချက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် အလွန်လျင်မြန်ကြ၏။ ဘီလူးမင်းသည် ကြာရှည်စွာခါးကို ဂေ့ယမ်းနေရသောအခါ ခါးကိုမဂေ့ယမ်းနိုင်တော့ပေ။ ထိုအခါ မျောက်ကလေးများသည် ဘီလူးမင်းအား ခြေဆွဲသူဆွဲ လက်ဆွဲသူဆွဲ၊ နှာခေါင်းဆွဲလိမ်သူကဆွဲလိမ်၊ နားရှက်ဆွဲလိမ်သူကဆွဲလိမ်၊ သရဖူချွတ်သူကချွတ်ဖြင့် တစ်ပြုံတမကြီးဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

ဘီလူးမင်းသည် တွန်းထိုးပစ်၏။ တစ်ကောင်လွင့်ကျသွားလျှင်

တစ်ကောင်ဝင်လာသည်။

ဘီလူးမင်းသည် ခါးလည်းလွတ်ကျသွားပြီ။ ဦးခေါင်းလည်းမူးဝေလာပြီ။ နောက်ဆုံးဘီလူးမင်းသည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားပြီး ဘာမျှ မလုပ်နိုင်တော့ပေ။ ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားလေပြီ။ နောက်ဆုံး မျောက်တစ်ရာခန့်တို့က ဘီလူးမင်းအား ကိုင်မြှောက်ထားကြတော့၏။

“ကဲ အသင်ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

စွန်းဝူရုံးသည် ဘီလူးမင်း၏ခါးကိုပင် ကောက်ယူလိုက်၏။ ခါးနှင့်ပိုင်းချလိုက်သည်။

“ဝိုး ဒုတ်”

ဘီလူးမင်းသည် ကိုယ်ထက်ပိုင်းပြတ်၍ သေဆုံးသွားလေတော့၏။

စွန်းဝူရုံးသည် မျောက်များကိုဦးဆောင်ပြီးနောက် လိုဏ်ဂူထဲသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်တော့၏။ ဘီလူးများသည် အပြင်းအထန်ခုခံကြသော်လည်း နောက်ဆုံးမခံနိုင်ပေ။ အားလုံးနီးပါး သေဆုံးသွားကြရသည်။

ထိုအခါ ဂူအတွင်းပိုင်း၌ အကျဉ်းကျနေသော မျောက်များကို တွေ့ကြရသည်။ စွန်းဝူရုံးသည် သူ၏ကိုယ်ပွားအတတ်ပညာကိုရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ မျောက်များသည် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

စွန်းဝူရုံးက မျောက်များကိုမေးလိုက်၏။

“မင်းတို့က ဘယ်လိုလုပ် ဒီကိုရောက်နေတာလဲ ...”

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို ဘီလူးမင်းဖမ်းလာတာပါ။ ဒီမှာရှိတဲ့ ကျောက်စားပွဲ၊ ကျောက်ကုလားထိုင်ကအစ ပစ္စည်းအားလုံးဟာ ဟွာကိုးစန်းတောင်က ပစ္စည်းတွေပါ။ ဘီလူးမင်းသယ်ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ”

စွန်းဝူရုံးက

“ဒါဖြင့် ဒီပစ္စည်းတွေကို ပြန်သယ်သွားရမယ်”

မျောက်များသည် ပစ္စည်းများကို အပြင်သို့ သယ်ထုတ်ကြသည်။

စွန်းဝူရုံးက

“ဒီလိုဏ်ဂူကို အခြေပြုပြီး ဘီလူးကသောင်းကျန်းနေတာ၊ ဒီလိုဏ်ဂူကို မီးတင်၍ လိုက်ရမယ်”

စွန်းဝူရုံးသည် မီးတင်၍ လိုက်တော့၏။ လိုဏ်ဂူကြီးသည် ပျက်စီးသွားလေ၏။

“ကဲ ... ငါတို့ပြန်ကြမယ်”

မျောက်များသည် မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် အဖြေပေးကြလေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ မပြန်တတ်ပါဘူး အရှင်မျောက်မင်း”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာကြတာလဲ”

“ဘီလူးမင်းက ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို ဖမ်းဆီးလာတာပါ ...”

“ဖမ်းပြီး မင်းတို့အများကြီးကို ဒီကိုဘယ်လိုလုပ်ခေါ်လာတာလဲ”

“ဘီလူးမင်းက ကျွန်တော်တို့ကို မျက်လုံးမှိတ်ခိုင်းပါတယ်၊ နားထဲမှာ လေတိုးသံကိုပဲကြားရပါတယ်”

စွန်းဝူရုံးက ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါခေက်ပါဘူး၊ မင်းတို့အားလုံး မျက်စိမှိတ်ထားကြ”

မျောက်များသည် မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ကြ၏။ ခဏကြာသောအခါ စွန်းဝူရုံးက မျောက်များကို ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲ မင်းတို့မျက်လုံး ဖွင့်နိုင်ပါပြီ”

မျောက်များသည် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သောအခါ ရေတံခွန်လိုဏ်ဂူသို့ ရောက်နေကြောင်း တွေ့ရလေတော့၏။ ဟွာကိုးစန်းတောင်၌ရှိနေကြသော မျောက်များသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြသည်။

မျောက်အားလုံးသည် မျောက်မင်းပြန်လာသည်ကို ကြိုဆိုသောအားဖြင့် သစ်သီးဝလံများဖြင့် ဂါရဝပြုကြလေ၏။ စွန်းဝူရုံးက မျောက်များအား ကယ်တင်လာခဲ့သည့်အကြောင်းနှင့် ဘီလူးမင်းအား မည်သို့ သုတ်သင်ခဲ့ပုံကို ပြောပြလေ၏။

သက်ကြီးရွယ်အို မျောက်များသည် စွန်းဝူရုံး၏ စွမ်းရည်သတ္တိရှိပုံ၊ တန်ခိုးထက်မြက်ပုံကို အလွန်အံ့သြသွားကြ၏။ သူတို့သည် ရိုသေစွာရှိခိုး ဦးခိုက်လေ၏။

အရွယ်ကြီးသော မျောက်များက ဦးခိုက်နေလေရာ ကျန်ရှိသော မျောက်များလည်း မနေသာတော့ချေ။ ဦးခိုက်ရှိခိုးကြလေတော့၏။

အရွယ်အိုသော မျောက်တစ်ကောင်က

“အရှင်မျောက်မင်း ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး အရှင်မျောက်မင်း ထွက်ခွာသွားတဲ့အခါ လမ်းခရီးမှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲဘေးဒုက္ခတွေ တွေ့ပါသလဲ”

စွန်းဝူရုံးက

“အဲဒီတုန်းက သစ်ဖောင်ကြီးနဲ့ ငါပင်လယ်ကိုကူးသွားတဲ့အခါ မုန့်တိုင်း၊ လေပြင်း စတဲ့ အရာတွေကို ကြုံတွေ့ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် နှစ်နှစ်လောက် ဖြတ်ကျော်ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ကမ်းကို ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ လူသားတွေလို ဝတ်စားဆင်ယင်ရတယ်။ လူသားတွေရဲ့ ဘာသာ စကားကို လေ့ကျင့်ခဲ့ရတယ်။ ပထမတော့ ဘာပညာမှမရပါဘူး။ နောက် တော့မှ သူတော်စင်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး ပညာရခဲ့တာပါ...”

မျောက်များသည် သူတို့၏အရှင်သခင်ကို အကြီးအကျယ် ဂုဏ်ပြုကြလေ၏။

မျောက်များက

“မျောက်မင်းဟာ တကယ့်ကိုကံကောင်းပါတယ်”

စွန်းဝူရုံးကရယ်မောပြီး

“မင်းတို့ကို မင်္ဂလာစကားပြောရဦးမယ်။ ငါတို့မျောက်အမျိုးအနွယ်မှာ ဘာနာမည်မှမရှိဘူးဆိုတာ မင်းတို့သိကြတယ်မဟုတ်လား”

“သိကြပါတယ်”

“အခု ငါတို့အမျိုးအနွယ် အမည်တစ်ခုရလာခဲ့ပြီ”

မျောက်များသည် အလွန်တရာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘာအမျိုးအနွယ်များပါလဲ”

စွန်းဝူရုံးက

“ငါတို့ရဲ့ အမျိုးအနွယ်ဟာ စွန်း ပဲကွ ”

“စွန်း စွန်း ကျွန်တော်မျိုးတို့ အမျိုးအနွယ်အမည်ရပြီပေါ့၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ

မျောက်များသည် ဝမ်းပန်းတသာ ပြောကြသည်။

စွန်းဝူရုံးက

“ငါတို့ အမျိုးအနွယ်အမည်က စွန်း ငါ့နာမည်က ဝူရုံး ငါ့နာမည်အပြည့်အစုံက စွန်းဝူရုံးလို့ခေါ်တယ်”

မျောက်များသည် လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြလေ၏။ စွန်းဝူရုံးသည် မှန်တကယ်ပင် ဂုဏ်ယူခဲ့သည်။ သူတို့မျောက်မျိုး၌ မျိုးရိုးအမည်သည် မရှိခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်မဟုတ်ပါလား။

“ငါတို့ မျောက်မျိုးတွေဟာ ဘယ်သောအခါကာလကမှ မျိုးရိုးအမည် မရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ အခုရှိသွားပြီ၊ အဲဒါသူတော်စင်ရဲ့ ကျေးဇူးပဲ၊ ငါတို့

ဟာသူတော်စင်ကို မမေ့အပ်ဘူး”

စွန်းဝူရုံးသည် ဗောဓိဘိုးဘိုး၏အမည်ကို မသုံးပေ။ သူတော်စင်တစ်ဦးဟုသာ သုံးနှုန်းသည်။ ဗောဓိဘိုးဘိုး၏အမည်ကို မသုံးရန် သူကတိပေးခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ ... ငါပြန်ရောက်လာတဲ့အထိမ်းအမှတ်၊ တစ်လောက ဘီလူးမင်းကိုနိုင်တဲ့အထိမ်းအမှတ်၊ အဲဒီအထိမ်းအမှတ်တွေနဲ့ ဟွာကိုးစန်းတောင်စခန်းမှာရှိတဲ့ မျောက်တွေအားလုံး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကြီး ကျင်းပကြပါ ”

စွန်းဝူရုံးက အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ မျောက်များ၏အော်ဟစ်သံသည် ဘဝဂ်တိုင်သွားလေတော့၏။

* * * * *

မျောက်မင်းစွန်းဝူရုံးသည် ဟွာကိုးစန်းတောင်စခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး ပြန်လည်စိုးမိုးအုပ်ချုပ်မင်းလုပ်လေ၏။

သူသည် တစ်လောက ဘီလူးမင်း၏ခါးကြီးကို ရရှိခဲ့သည်။ သူသည် လူ့လောကသို့ ရောက်ရှိခဲ့၍ လူတို့၏အလေ့အကျင့်ကို ကောင်းစွာ သိရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မျောက်များကို သစ်ဝါးများခုတ်စေပြီး လှံတု၊ ခါးတုများ ပြုလုပ်စေခဲ့သည်။ ထို့နောက် မျောက်များအား စစ်ဆင်စစ်တက် အတတ်များလေ့ကျင့်စေတော့သည်။

လူတို့လောက၌ တံခွန်၊ အလံများ လွှင့်ထူကြသည်ကိုလည်း သူ သိရှိ၏။ ထို့ကြောင့် စွန်းအမည်ရှိသော မျောက်များ၏အလံကို ဟွာကိုးစန်းတောင်၌ လွှင့်ထူလိုက်တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ပျော်လိုက်ပါးလိုက်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေကြသော မျောက်များသည် စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခြင်း၊ ခါးတု၊ လှံတုများပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်နေကြတော့၏။

စွန်းဝူရုံးသည် စဉ်းစားတွေးတောနေလေ၏။ သူသည် အပါးတော်မြဲ မျောက်အား စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ပြောသည်။

“အခု ... ငါတို့ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကာကွယ်ဖို့လေ့ကျင့်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့ကို တကယ်လာတိုက်ခိုက်ရင်တော့ ငါတို့မှာ တကယ့်ခါးလဲမရှိ၊ တကယ့်လှံလဲမရှိနဲ့ အားလုံးဒုက္ခရောက်ကုန်တော့မှာပဲ”

မျောက်များသည် ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေ၏။

“မျောက်မင်းရဲ့အမြော်အမြင်ကတော့ ကြီးမားလှပါတယ်၊ ခက်တာက တကယ့်ခါးတကယ့်လှံမရှိတာပဲ၊ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အပါးတော်မြဲ မျောက်တစ်ကောင်က ပြောကြားလိုက်၏။

“ငါလဲ အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာပဲ”

စွန်းဝူရုံးက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါအသက်အရွယ်ကြီးရင့်သောမျောက်လေးကောင်ထွက်လာလေ၏။

“အရှင်မျောက်မင်း ... ထက်မြက်တဲ့လက်နက်ရဖို့လွယ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုလွယ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုးတို့နေတဲ့ဟွာကိုးစန်းတောင်ရဲ့အရှေ့ဘက်ကိုသွားရင် လီနစ်ရာလောက်ရှိတဲ့ နေရာရဲ့အဆုံးမှာ မြို့တစ်မြို့ရှိပါတယ်၊ အဲဒီမှာ မြို့စားတစ်ဦးအုပ်ချုပ်ပါတယ်၊ အဲဒီမြို့တစ်ခုလုံးမှာ မြို့သူမြို့သားတွေ၊ စစ်သည်တော်တွေ ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိပါတယ်၊ စစ်သည်တော်တွေများစွာရှိရင် လက်နက်တွေလဲ များစွာရှိပါလိမ့်မယ်၊ လက်နက်များစွာရှိရင် ပန်းပဲဆရာတွေလဲများစွာရှိပါလိမ့်မယ်၊ အရှင်မျောက်မင်းအနေဖြင့် လက်နက်များကို ဝယ်ယူသည်ဖြစ်စေ၊ ပန်းပဲဖိုမှာထုလုပ်ခိုင်းသည်ဖြစ်စေ၊ လက်နက်များကိုရနိုင်ပါတယ်၊ လက်နက်ရလာရင် အရှင်မျောက်မင်းအုပ်ချုပ်တဲ့ မျောက်တွေအတွက် ဘာမှမလိုအပ်တော့ပါဘူးအရှင်”

စွန်းဝူရုံးသည် ထိုစကားကိုကြားသောအခါ လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွား၏။

“မင်းတို့ဆီက အကြံဉာဏ်တွေဟာ သိပ်အဖိုးတန်တယ်၊ အဲဒီမြို့ကို ငါသွားလိုက်ဦးမယ်”

သူသည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ဂူပြင်သို့ထွက်လာလေ၏။ သူသည်ကောင်းကင်မှ လေဟုန်စီး၍ ခရီးနှင့်ခဲ့ရာ မျောက်များပြောသည့် မြို့သို့ရောက်လာလေတော့၏။

မြို့သည် စံနစ်တကျ အကွက်ချထားသောမြို့ဖြစ်သည်။ မြို့ရိုးလေးပတ် ပတ်ထားသည်။ လမ်းမကြီးများ၊ လမ်းကြီးလမ်းငယ် အသွယ်သွယ်ရှိသည်။ နေရောင်ခြည်အောက်တွင် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာသွားလာနေကြသည့် မြို့သူမြို့သားများကို တွေ့ရှိရသည်။

စွန်းဝူရုံး စဉ်းစားလိုက်သည်။

“မြို့ထဲမှာ စစ်သည်ရဲမက်တွေလဲ လက်နက်ကိုင်နေကြတယ်။ ဒီတော့ အပိုလက်နက်တွေရှိဦးမှာပဲ။ အဲဒါတွေကိုငါယူသွားရင်ကောင်းမယ်”

သူသည် ဗောဓိဘိုးဘိုးထံမှ ဖန်တီးမှုအတတ်ပညာများကို တတ်မြောက်ထားလေရာ သူသည် မြေပြင်သို့ဆင်းသက်လာပြီးနောက် ပူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များ တက်လာပြီး ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မှောင်မဲလာလေ၏။

“ဟို ဟီ ဟီ

ပြင်းထန်သောလေသည် မြည်၍တိုက်ခတ်လာ၏။ ဖုန်မှုန့်သဲမှုန့်များသည် လွင့်စင်လာသည်။ သစ်ပင်များ အကိုင်အခက်ကျိုးပြတ်ထွက်လာသည်။ ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးများတဝန်းဝန်းဖြင့်တိုက်ခတ်လာသည်။

ထိုအခါ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်များ၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များပါ လေကွယ်ရာအရပ်သို့ ပြေးဝင်ခိုအောင်းကြရတော့သည်။

ထို့နည်းတူ လမ်းများပေါ်၌ စည်းကားစွာသွားလာနေကြသူများသည်လည်း ကိုယ့်အိမ်သူအိမ်မဟုတ်။ ပြေးဝင်ခိုလှုံကြရတော့သည်။

ထိုမျှလေပြင်းထန်စွာ တိုက်သောအခါ ဘုရင်သည် သူ့ညီလာခံကို ရပ်စဲလိုက်သည်။ မှူးမတ်များသည် အလျှိုလျှိုဖြင့် မိမိအိမ်သို့ ပြန်ကြလေတော့သည်။

ထိုအခါ တစ်မြို့လုံး လူသူကင်းမဲ့သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုအခါကျမှ စွန်းဝူရုံးသည် မြို့ထဲသို့ဝင်လာလေ၏။

သူသည် လက်နက်တိုက်များဆီသို့သွားလေ၏။ တံခါး၌အစောင့်သည် ရှိမနေပေ။ သူ့အိမ်သူအိမ်သားများ လေမိုးဒဏ်မှ လွတ်ပါ၏လောဟု စူးစမ်းရန် အိမ်ပြန်သွားသည်။

စွန်းဝူရုံးသည် လွယ်ကူစွာလက်နက်တိုက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သူသည် လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားလေ၏။ လက်နက်တိုက်ထဲတွင် ခါး၊ လုံး၊ လေးမြား၊ ရဲတင်း၊ ပုဆိန်၊ တုတ်၊ ခါး၊ ခက်ရင်းခွစသည် လက်နက်မျိုးစုံကို မြောက်မြားစွာ တွေ့ရှိရလေ၏။

သို့သော်..ထိုလက်နက်များကိုမည်သို့သယ်ဆောင်ရပါမည်နည်း။

စဉ်းစားလိုက်သော် အကြံအောင်သွား၏။ သူသည် သူ့အဖွဲ့လက်တစ်ဆုပ်စာကို ဆွဲနုတ်၍ပူးခနဲ လေထဲသို့မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ထိုအခါစွန်းဝူရုံးကိုယ်ပွားမျောက်များစွာသည်ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

“လက်နက်တွေကို တစ်ယောက် နှစ်ယောက်စမ်း ...”

စွန်းဝူရုံးကိုယ်ပွားများသည် လက်နက်များကို တစ်ယောက်နှစ်ယောက်စမ်းယူကြလေ၏။ သူ့ကိုယ်ပွားများမှာ များပြားလှရကား လက်နက်များသည် ကုန်သွားလေ၏။

စွန်းဝူရုံးသည် လေကိုငြိမ်သက်စေသည့် ဂါထာကိုရုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ လေသည် ရုတ်ခြည်းငြိမ်သက်သွားလေ၏။ သူသည် တိမ်တိုက်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ အခြားကိုယ်ပွားမျောက်များလည်း တိမ်တိုက်ပေါ်သို့ ခုန်တက်သည်။ ထို့နောက် တိမ်တိုက်ကိုစီး၍ ထိုမြို့မှ ထွက်ခွာလာကြတော့သည်။

ဟွာကိုးစန်းတောင်ပေါ်၌ ရှိနေကြသော မျောက်ကြီးငယ်တို့သည် လေတိုးသံကြားသဖြင့် ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ကြလေ၏။ ထိုအခါ တိမ်တိုက်ကိုစီးလာသည့် ရာချီရှိသော မျောက်များကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်သွားကြလေ၏။ သူတို့သည် ရန်သူမှန်း မိတ်ဆွေမှန်းမသိသောအခါ အလွန်ထိတ်လန့်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပြေးလွှားရှောင်ပုန်းကြတော့သည်။

စွန်းဝူရုံးသည် တိမ်ပေါ်မှခုန်ဆင်းလာ၏။ မျောက်အားလုံးလည်း ခုန်ဆင်းလာသည်။ သူသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက်လှုပ်ခါလိုက်ရာ ကိုယ်ပွားမျောက်များသည် အားလုံးပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

လက်နက်များမှာ စုပုံနေတော့သည်။

“ကဲ ငါ့မျောက်တွေဘယ်ရောက်ကုန်ကြသလဲ၊လာကြစမ်းပါ၊ လက်နက်တွေ လာသယ်ကြစမ်းပါ”

စွန်းဝူရုံး၏အော်သံကို ကြားသောအခါမှ မျောက်များသည် ထွက်လာရဲကြတော့သည်။

မျောက်တစ်ကောင်က

“အရှင်မျောက်မင်း မျောက်တွေတိမ်တိုက်ကိုစီးလာတာမြင်တော့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ကြောက်ပြီး၊ ပုန်းနေမိတာပါ”

“ဟား ဟား ဟား ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ငါ့ကိုယ်ပွားမျောက်တွေပါ ... ကဲ ... ကဲ ... ကျောက်တစ်ကောင်လက်နက်တစ်ခုစီယူကြ ... ငါလက်နက်တွေ ယူလာခဲ့ပြီ ... ”

မျောက်များသည် မျောက်မင်းကို ဦးခိုက်လျက် လက်နက်များကို

တစ်ခုစီပြေးဆွဲကြလေ၏။ လက်နက်များရသောအခါ မျောက်များသည် အလွန်ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကြလေ၏။ သူတို့သည် ယခင်က တကယ့် လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်ခြင်းမပြုခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။ ယခု သူတို့သည် တကယ့်လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်ကာ အားပါးတရ ဆော့ကစားနေကြ၏။ မောသောအခါမှ ရပ်ဆိုင်းသွားတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် စွန်းဝူရုံးသည် သူ၏လက်နက်ကို မျောက်တပ်အင်အားကို စုရုံးစေလေ၏။ မျောက်တပ်အင်အားလေးသောင်း ခုနစ်ထောင်ကျော်ခန့်ရှိ၏။ တပ်သားအားလုံးတကယ့်လက်နက်များမကိုင် နိုင်ချေ။ အချို့မှာ သစ်သားလှံတံများကို ကိုင်ဆောင်ထားရ၏။

ထိုသတင်းသည် ချက်ချင်းပျံ့နှံ့သွားသောအခါ တောရဲတိရစ္ဆာန် များဖြစ်သော သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေ၊ ငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်၊ မြေခွေး၊ ဝံပုလွေ၊ မျောက်ဝံ၊ တောဝက်၊ ကျား၊ ကျားသစ်၊ ခြင်္သေ့နှင့် ဆင်စသော တိရစ္ဆာန် များသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြလေ၏။

လိုက်ဂူခုနစ်ဆယ့်နှစ်ခုမှ အကြီးအကဲများသည် စွန်းဝူရုံးကို လာရောက်စားကြကုန်၏။ သူတို့သည် လူတို့၏အပြုအမူကို အတုခိုး တတ်သူများမဟုတ်ပေ။ တောသဘာဝအတိုင်းသာ နေထိုင်တတ်ကြသူ များဖြစ်သည်။

အချို့မျောက်များလောက် အသိဉာဏ်ရှိသော တိရစ္ဆာန်များသည် မျောက်တပ်ကြီးတွင် ပါဝင်လေ့ကျင့်ကြလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် မျောက်တပ် ကြီးသည် အလွန်အင်အားကြီးမားလာလေ၏။

စွန်းဝူရုံးသည် မျောက်များကို ဦးစီးလေ့ကျင့်ပေးနေရာ သူသည် ဘီလူးမင်းထံမှရရှိသော ခါးကိုကိုင်ဆွဲ၍ စီမံအုပ်ချုပ်သည်။ ထိုခါးသည် အလွန်ပေါ့သဖြင့် သူအလွန်စိတ်ပျက်သည်။

“အားလုံးအတွက်တော့ လက်နက်တွေအတော်ပြည့်စုံနေပါပြီ၊ ဒါ ပေမယ့် ငါ့ကိုင်ဖို့လက်နက်မရှိဘူး၊ ဒီခါးကိုကိုင်ရတာ ငါ့စိတ်တိုင်း မကျဘူး ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

မျောက်ပညာရှိလေးကောင်းက

“အရှင်မျောက်မင်းဟာ တန်ခိုးရှင်ပဲ သာမန်လက်နက်ကို ဘယ်စိတ်တိုင်းကျပါ့မလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့စိတ်တိုင်းမကျဘူး၊ လက်နက်ကောင်း တစ်ခု

တော့လိုတယ်၊ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မင်းတို့မကြားမိကြဘူးလား”

မျောက်ပညာရှိက

“အရှင်မျောက်မင်း ရေထဲမှာကြာရှည်လေးမြင့်စွာ ငုပ်နိုင်ပါ သလား”

စွန်းဝူရုံးက ရယ်မောလေ၏။

“ငါက ဖန်တီးမှုအတတ်ပညာခုနစ်ဆယ့်နှစ်မျိုးစာ တတ်ထား တယ်၊ ငါလေထဲပျံသန်းရင် တစ်ခဏအကြာမှာ လီပေါင်းတစ်သောင်းရှစ် ထောင်ခရီးရောက်နိုင်တယ်၊ ကျောက်တုံးထဲကိုဝင်နိုင်တယ်၊ မြေလျှိုးနိုင် တယ်၊ မိုးပျံနိုင်တယ်၊ ငါကရေထဲကို ဘာကြောင့်မငုပ်နိုင်ရမှာလဲ”

မျောက်ပညာရှိသည် အလွန်ကျေနပ်သွား၏။

“အရှင်မျောက်မင်း ... ဒီရေပြင်ရဲ့ အရှေ့ဘက်အရပ်မှာ အရှေ့ နဂါးမင်းရဲ့ နန်းတော်ရှိပါတယ်၊ အရှင်မျောက်မင်း သွားမယ်ဆိုရင် အရှေ့နဂါးမင်းကို တွေ့ရမှာအမှန်ပါ၊ သူ့ဆီကအရှင်မျောက်မင်းစိတ်တိုင်း ကျတဲ့ လက်နက်ကိုတောင်းခံနိုင်ပါတယ်”

စွန်းဝူရုံး ဝမ်းသာသွားသည်။

သူသည် စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသော မျောက်တစ်ကောင်ဖြစ်၏။ သူသည် မျောက်ပညာရှိ၏ စကားကိုကြားပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် လိုက်ဂူထဲမှ ထွက်တော့သည်။

သူသည် ဖန်တီးမှု အတတ်ပညာများထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုသော ဂါထာကို ရွတ်ဆိုသည်။ ဗောဓိဘိုးဘိုးရှိရာအရပ်သို့ ဦးညွှတ်ဂါရဝပြု သည်။ ထို့နောက် သူသည်ရေထဲသို့ခုန်ချလိုက်လေ၏။

“ဝုန်း”

ရေပန်းများ လွင့်စင်သွားသည်။

စွန်းဝူရုံးသည် ရေထဲသို့ကျသွား၏။ ပင်လယ်ရေပြင်သည် သူ့ အတွက် အတားအဆီးမဟုတ်တော့ပေ။ သူသည် ရေထဲ၌ကုန်းမြေကဲ့သို့ ပင် သွားလာနိုင်လေ၏။

မကြာမီ ကင်းလှည့်နေသော နဂါးတစ်ကောင်နှင့်တွေ့လေ၏။

“ရုပ် မင်းဘယ်သူလဲ”

စွန်းဝူရုံးသည် ရပ်လိုက်၏။

“မင်းကတော့ ဘယ်သူလဲ”

“ငါနဂါးမင်းရဲ့ ရေပိုင်နက်ကိုစောင့်နေတဲ့ အစောင့်ပဲ”

“ငါက ဟွာကိုးစန်းတောင်က မိုးနဲ့မြေကမွေးဖွားတဲ့ မျောက်မင်းစွန်းဝူခုံးပဲ....၊ မင်းတို့နဂါးမင်းရဲ့ အိမ်နီးနားချင်းလဲဖြစ်တယ်၊ မင်းကငါ့ကို မသိတာအဆန်းပါပဲလား”

“ကျုပ်ကတော့ ဘာမှမသိဘူး၊ ခင်ဗျားရောက်လာတဲ့အကြောင်း စလင်းနန်းတော်ကို အကြောင်းကြားရမှာပဲ”

သူသည် သတင်းပို့ရန် လျင်မြန်စွာပြေးလွှားသွားလေ၏။

“အရှင်နဂါးမင်း အပြင်မှာဟွာကိုးစန်းတောင်ကစွန်းဝူခုံးဆိုတဲ့ မျောက်တစ်ကောင်ရောက်နေပါတယ်၊ သူက အိမ်နီးနားချင်းမျောက်မင်းလိုပြောနေတယ်၊ အဲဒါကို လာရောက်လျှောက်တင်တာပါ ...”

“မျောက်မင်းဆိုတာကိုတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေကို အရမ်းဆုံးဖြတ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ထွက်ပြီးတော့ ကြိုဆိုဦးမှ”

နဂါးမင်း ဟောင်ကွမ်းသည် သူ၏သားတော် မြေးတော်တို့နှင့်အတူ နဂါးစစ်သည်ရဲမက်များ ခြံရံလျက်ထွက်၍ကြိုဆိုလေ၏။

သူသည် ထူးခြားမှုမရှိသော မျောက်တစ်ကောင်ကိုတွေ့ရလေ၏။

အရှေ့နဂါးမင်း ဟောင်ကွမ်းသည် စွန်းဝူခုံးအား သေချာစွာလေ့လာလေ၏။ သူစဉ်းစားကြည့်သည်။ ရေအောက်၌ ပုစွန်၊ ငါး၊ ကဏန်း၊ မြွေနှင့် နဂါးတို့သာ အသက်ရှင်နိုင်ပေသည်။ ယခု ... မျောက်သည် ရေအောက်သို့ဆင်းလာသည်။ ရေထဲ၌ကုန်းသတ္တဝါတို့ မနေနိုင်ပေ။ ဤမျောက်သည် တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ရမည်ဟုသူစဉ်းစားသည်။

“ကြိုဆိုပါတယ်မျောက်မင်း..ဘယ်ကတန်ခိုးတွေရရှိလာပါသလဲ”

စွန်းဝူခုံးက

“ကျုပ်ဟာသူတော်စင်တစ်ပါးနဲ့ တွေ့ပြီးသူ့ရဲ့ အကျင့်အကြံတွေကို လေ့လာကျင့်ကြံခဲ့ပါတယ် ”

“အခုလို ကျုပ်ဆီကို တကူးတကလာတာ အကြောင်းရှိလို့များလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...၊ အခုကျုပ်တို့ရဲ့ ဟွာကိုးစန်းတောင်မှာ ကျုပ်ရဲ့ မျောက်တွေဟာ စစ်ရေးလေ့ကျင့်နေကြပါတယ်၊ မျောက်စစ်သည်တွေအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ လက်နက်ရရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ကျုပ်အတွက် လက်နက်ဆိုလို့ တစ်ခုမှ မရှိသေးပါဘူး ...၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်အတွက်

လက်နက် တစ်ခုလောက် တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

အရှေ့နဂါးမင်း ဟောင်ကွမ်းသည် စွန်းဝူခုံးကလက်နက်တောင်းခံလာသည်ကို ကြည်ဖြူစွာလက်ခံလိုက်သည်။

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ဆီမှာရှိတဲ့လက်နက်တွေကိုကြည့်ပါ၊ ခင်ဗျားစိတ်ကြိုက် ရရပါစေမယ် ...”

နဂါးမင်းသည် လက်နက်တိုက်အား စောင့်ကြပ်သော နဂါးအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“လက်နက်တိုက်က အကောင်းဆုံးခါးတစ်လက်ကိုယူလာခဲ့စမ်း”

ထိုနဂါးတာဝန်ခံသည် ခါးကြီးတစ်လက်အား ထုတ်ယူလာပြီး စွန်းဝူခုံးအား ဆက်သလိုက်၏။

“ဒီခါးကို ကျုပ်မကြိုက်ပါဘူး ...၊ ခါးကိုလည်း ကျုပ်အသုံးပြုခဲ့ပါတယ်၊ တခြားလက်နက် ပေးပါလားဗျာ”

နဂါးမင်းက လက်နက်တာဝန်ခံအား ပြောလိုက်၏။

“ကဲ ... တခြားလက်နက်တစ်ခုကို ထုတ်ပေးစမ်း”

နဂါးတာဝန်ခံသည် ကိုးခွက်ရင်းကြီးကို လာရောက်ပေးအပ်လေ၏။

စွန်းဝူခုံးသည် ကိုးခွက်ရင်းကြီးအား ဂေ့ယမ်းပြီး ပြန်ချထားလိုက်၏။

“ပေါ့တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်စိတ်ကြိုက်မတွေ့ပါဘူး၊ တခြားတစ်ခုထပ်ပေးပါဦး”

နဂါးမင်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ပေါ့တယ်ပြောတယ်၊ ဒီခက်ရင်းခွဟာ ပေါင်ချိန် ဘယ်လောက်စီးတယ်မှတ်သလဲ”

“ဘယ်လောက်အလေးချိန်စီးသလဲ”

“အချိန် သုံးထောင်ခြောက်ရာ လေးပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ... ကျုပ်ကိုင်တော့ ပေါ့နေတယ်၊ တစ်ဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး”

နဂါးမင်းသည် စွန်းဝူခုံးကိုကြောက်ရွံ့လာတော့၏။

သူသည် ခုနစ်ထောင့်နှစ်ရာ အလေးချိန်ရှိသော နှစ်ဘက်အသွားပါ လှံတစ်မျိုးကို ထုတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ လက်နက်တိုက် တာဝန်ခံသည်

ထိုလက်နက်ကို သူတစ်ဦးတည်း ထမ်းဆောင်ယူခဲ့ရန် မတတ်နိုင်တော့ချေ။ အခြားအစောင့် နှစ်ယောက်ကို ထမ်းခိုင်းရ၏။

စွန်းဝူခုံးသည် ထိုလက်နက်ကို ယူပြီးကိုင်တွယ်ပေးယမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်၌စိုက်လိုက်၏။

“ပေါ့သေးတယ် ...”

နဂါးမင်းမှာ ပိုမိုထိတ်လန့်သွားသည်။

“ကျုပ်ဆီမှာ ဒါထက်လေးတဲ့လက်နက် မရှိတော့ပါဘူး ...”

စွန်းဝူခုံးကရယ်မောလိုက်၏။

“နဂါးမင်းမှာ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ပစ္စည်းမရှိဘူး မပြောနဲ့ဆိုတဲ့စကား ရှိပါတယ်။ သွားရှာကြည့်လိုက်ပါဦး။ ကျုပ်သဘောကျရင် တန်ရာတန်ဖိုး ပေးပါ့မယ်ဗျာ ...”

နဂါးမင်းက ပူပန်စွာပြောလေ၏။

“တကယ်မရှိလို့ မရှိဘူးလို့ ပြောတာပါဗျာ ...”

နဂါးမင်းအခက်ကြုံနေတော့၏။ သူ့မှာပေးရန်လက်နက်လည်းမရှိတော့ပေ။ ထိုစဉ် သူ့နောက်နားသို့ သူ့ကြင်ယာနှင့် သမီးတော်အထွေးဆုံး ရောက်ရှိလာတော့သည်။

သူ့သမီးက တီးတိုးပြောသည်။

“ခမည်းတော် ... ဒီမျောက်ဟာ နယ်နယ်ရရမျောက်ဟုတ်ပုံမရပါဘူး။ သမီးတော်တို့ရဲ့ ပင်လယ်ကြမ်းပြင်မှာရှိတဲ့ သံတုတ်ဟာ အခုရက်များမှာ ရောင်ခြည်များကွန်မြူးနေတာတွေ့ရပါတယ်။ ဒီမျောက်ရောက်တဲ့အချိန်နဲ့တိုက်ဆိုင်နေတယ်။ ဒီသံတုတ်ကို သူများရထိုက်သလားမသိဘူး။ အဲဒီသံတုတ်ကို ပြလိုက်ပါခမည်းတော် ...”

နဂါးမင်းက ...

“ဒီသံတုတ်ဟာ ဘုရင်တာရုက ရေလွှမ်းမိုးတာကို ပြုပြင်တဲ့အခါမှာ သုံးတဲ့ သံတုတ်ပဲ။ ဘာအရာရောက်မှာလဲ ...”

သူ၏ကြင်ယာဖြစ်သူက နဂါးမင်းအား လျှောက်သည်။

“အသုံး မဝင်တာဝင်တာက ကျွန်မတို့ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ သူ လိုချင်တဲ့ လက်နက်ရသွားဖို့သာ အဓိကပါ။ အမြန်ဆုံးပြန်သွားရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။ သူဟာ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ နဂါးတစ်ပြည်လုံးကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ် ...”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

သူတို့သည် တီးတိုးတိုင်ပင်ပြီးနောက် ...

“မျောက်မင်း ... ခင်ဗျားကိုပေးဖို့ လက်နက်တော့ ကျုပ်မှာမရှိတော့ပါဘူး။ ရေအောက်မှာစိုက်ထားတဲ့ သံတုတ်တစ်ချောင်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ခင်ဗျားအသုံးဝင်တယ်ဆိုရင်တော့ ယူသွားပါဗျာ ...”

“ဒါဖြင့် ယူခဲ့ပါ။ ကြည့်ကြရအောင်”

“ယူလို့မရပါဘူး။ အဲဒီနေရာမှာ စိုက်နေတာပဲ။ ကျုပ်တို့လဲ နတ်လို့မရပါဘူး။ ခင်ဗျားလိုက်ကြည့်ပါ ...”

“တယ်မှာလဲ”

“ကျုပ်လိုက်ပို့ပါမယ် ...”

နဂါးမင်းသည် စွန်းဝူခုံးအားခေါ်ယူသွားလေ၏။

သူတို့သည် ပင်လယ်ရေအောက်ကြမ်းပြင်၏ အလယ်ဗဟိုသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

ထိုအခါ သံတုတ်သည် ရောင်ခြည်များကွန်မြူးလာသည်။ နဂါးမင်းကလက်၌ညွှန်ပြ၏။

“ခင်ဗျား ... သံတုတ်ကိုမမြင်ရဘူးမဟုတ်လား။ အဲဒီရောင်ခြည်ကွန်မြူးနေတဲ့နေရာဟာ သံတုတ်ရှိတဲ့နေရာပဲ ...”

“ဟုတ်လား ...”

“ခင်ဗျားသွားပါ။ ကိုင်ကြည့်ပါ။ ခင်ဗျားထိုက်ရင် ခင်ဗျားရပါလိမ့်မယ် ...”

သူသည် သံတုတ်ကို စမ်းသပ်ကိုင်ဆွဲကြည့်လေ၏။ သံတုတ်သည် ရှစ်လက်မပတ်လည်အလုံးရှိပြီး နှစ်လံကျော်ရှည်သည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ သူသည် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆွဲနုတ်ရင်းပြောသည်။

“အလုံးလဲကြီးတယ်။ ရှည်လဲရှည်လွန်းတယ်။ အလုံးသေးပြီး တိုသွားရင်ကောင်းမယ် ...”

ထိုသံတုတ်သည် သူ့လက်ထဲပါလာပြီး အလုံးသေးသွား၏။ တိုလည်းတိုသွား၏။

စွန်းဝူခုံးက ...

“နောက်ထပ် အလုံးသေးသွားရင် ကောင်းမယ်။ တိုသွားရင်လဲ ကောင်းမယ် ...”

သံတုတ်သည် သူပြောသည့်အတိုင်း အလုံးသေးသွားပြန်၏။ တိုလည်းတိုသွားပြန်၏။ သူ့ကိုလျှင် အနေတော်ဖြစ်သွားတော့သည်။

စွန်းဝူရုံးသည် သံတုတ်အား အသေအချာကြည့်၏။ သံတုတ်အလယ်တွင် စာတန်းတစ်ခုပါရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“လိုတရ ရွှေအရစ်ရှိသော သံမဏိတုတ် ...”

“အလေးချိန် တစ်သောင်းသုံးထောင်ငါးရာပိဿာ”

သူသည် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

“ဒီသံတုတ်ဟာ လူသဘောကို နားလည်လိမ့်မယ်ထင်တယ် ...”

သူသည် လိုတရ ရွှေရစ်သံမဏိတုတ်ကို လွန်စွာသဘောကျသွားလေသည်။

သူသည် ရွှေရစ်သံမဏိတုတ်ကို ဝေယျာမိ၍ သိုင်းကွက်ကစားလိုက်သောအခါ ရေပြင်သည် တဝန်းဝန်းထသွားလေ၏။ ရေအောက်နေငါး၊ လိပ်၊ မကန်းနှင့် နဂါးများ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

နဂါးမင်းမှာ စိတ်မသက်သာဖြစ်သွား၏။ အတန်ကြာသိုင်းကစားပြီးမှ နဂါးမင်းနှင့်အတူ စလင်းနန်းတော်သို့ ပြန်လာကြ၏။

စွန်းဝူရုံးက

“အခုလို လက်ဆောင်ပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နဂါးမင်းဟောင်ကွမ်းက

“ကူညီခွင့်ကြုံလို့ ကူညီရတာပါဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး”

စွန်းဝူရုံးက ပြောသည်။

“ရွှေရစ်သံမဏိတုတ်တော့ရပါပြီ။ ဒါပေမယ့်တစ်ခုတော့လိုသေးတယ်ဗျာ”

“ဘာလိုတာလဲ”

“သံတုတ်မရှိခင်ကတော့ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့ဗျာ ...၊ သံတုတ်ရှိတော့မှ ကိစ္စရှိလာတယ်၊ ချပ်ဝတ်တန်ဆာလိုနေတာဗျာ”

“အဲ့ဒါတော့ သည်းခံပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့မှာမရှိပါဘူး”

စွန်းဝူရုံးသည် လိုတရ ရွှေရစ်သံမဏိတုတ်ကို ရသွားသဖြင့် ဤနဂါးမင်းထံ၌ သူလိုချင်သမျှရမည်ဟု အထင်ရှိသွားသည်။

“ကျုပ်နောက်ထပ်ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်တော့ဘူး၊ မသွားချင်ဘူးဆိုတာက သွားမတောင်းချင်တာကို ပြောတာပါ၊ အဲ့ဒီချပ်ဝတ်တန်ဆာကို

ခင်ဗျားမပေးရင် ကျုပ် ဒီကနေ မသွားတော့ဘူး”

နဂါးမင်း စိတ်ညစ်သွားလေ၏။ လက်နက်ရလျှင်သွားမည်ဟု ပြောသူက ယခုတော့ ချပ်ဝတ်တန်ဆာထပ်မံမရလျှင် မသွားဟုပြောနေပြန်သည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီချပ်ဝတ်တန်ဆာကို ဘယ်မှာသွားရှာသွားရှာရပါတယ်၊ ကျုပ်မှာမရှိလို့ ပြောနေတာပါ ...”

နဂါးမင်းက စိတ်ပျက်စွာပြောလေ၏။

စွန်းဝူရုံးက

“ခင်ဗျားမှာတကယ်မရှိဘူးလား၊ ခင်ဗျားမှာရှိမရှိ ရွှေရစ်သံမဏိတုတ်ကို စမ်းစေချင်လို့လား ...”

နဂါးမင်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ညီများဆီမှာ တောင်းပေးပါမယ် ...”

“ခင်ဗျားညီတွေကဘယ်မှာလဲ”

“ကျုပ်ညီတွေကတော့ တောင်ပင်လယ်နဂါး ဟောင်ခင်း၊ မြောက်ပင်လယ်နဂါးမင်း ဟောင်ခွန်း၊ အနောက်ပင်လယ်နဂါးမင်း ဟောင်မန်းတို့ပါ”

“ကဲ ... ခင်ဗျားညီတွေဆီက ဝတ်စုံကိုတောင်းပေးဗျာ”

“တောင်းပေးပါမယ်၊ ကျုပ်ဆီမှာသံဗုံတစ်လုံးနဲ့ ရွှေခေါင်းလောင်းတစ်လုံးရှိပါတယ်၊ အဲ့ဒါတွေဟာ အရေးကြုံရင် တီးဖို့ပေးထားတာပါ၊ အဲ့ဒါတွေတီးလိုက်ရင် သူတို့ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့်ရင်လုပ်ဗျာ ... ခင်ဗျားညီတွေကို ခေါ်လိုက်ပါ”

နဂါးမင်းသည် သံဗုံးအားတီးလိုက်၏။

ရွှေခေါင်းလောင်းအား တီးခတ်လိုက်၏။

“ခုံး ခုံး ခုံး”

“ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင်”

ဗုံသံနှင့်ခေါင်းလောင်းသံများသည် အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

အရှေ့ပင်လယ်နဂါးမင်းသည် အခန်းတစ်ခုထဲသို့သွားကာ သံဗုံနှင့်ခေါင်းလောင်းကိုတီးခတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မကြာမီတောင်ပင်လယ်နဂါးမင်း၊ မြောက်ပင်လယ် နဂါးမင်းနှင့် အနောက်ပင်လယ် နဂါးမင်းတို့သည်

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်ရှိလာကြ၏။

တောင်ပင်လယ်နဂါးမင်း ဟောင်ခင်းက

“အစ်ကိုကြီး ဘာတွေ အရေးကြီးပြီး ဗုံကိုတီးတာလဲ၊ ခေါင်းလောင်းကို တီးတာလဲ”

အရှေ့ပင်လယ်နဂါးမင်းက

“အရေးကြီးဆို မနက်ကဟွာကိုးစန်းတောင်ကမျောက်မင်းရောက်လာတယ်ကွ ...၊ ငါနဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေပဲဆိုပြီးလက်နက်တစ်ခုလာတောင်းတယ်၊ ငါကရှိတဲ့ လက်နက်တွေတစ်ခုပြီးတစ်ခုထုတ်ပေးတယ်၊ စိတ်ကြိုက်မဖြစ်ဘူးဆိုတယ်၊ ငါတို့ဆီမှာ ရေလှိုင်းငြိမ်သက်စေတဲ့ သံတုတ်ကိုပေးလိုက်တော့မှ သူသဘောကျသွားတယ် ...၊ ဒါပေမယ့် သူမပြန်သေးဘူး၊ သူ့အတွက် ချပ်ဝတ်တန်ဆာပေးပါလို့ တောင်းပြန်တယ်၊ ငါ့မှာမရှိလို့ ငါ့ညီတွေကိုခေါ်ပြီး တိုင်ပင်တာပါ၊ သူမြန်မြန်ပြန်အောင် ငါတာလုပ်ရမလဲ”

တောင်ပင်လယ်နဂါးမင်းသည် ဒေါသထွက်လာလေ၏။

“ငါတို့ညီအစ်ကိုတစ်တွေ စုပေါင်းပြီး သူ့ကိုတိုက်ကြတာပေါ့၊ တို့ ညီအစ်ကိုလေးယောက်ဆိုရင်တော့ သူမခံနိုင်ပါဘူး ...”

အရှေ့ပင်လယ်နဂါးမင်းကတားလိုက်၏။

“မလုပ်နဲ့၊ သူ့လက်ထဲမှာ ရွှေရစ်သံမဏိသံတုတ်ရှိတယ်၊ အဲ့ဒါနဲ့ မွေ့မလို့လုပ်နေတယ်၊ အားလုံးဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်”

အနောက်ပင်လယ်နဂါးမင်းက

“အစ်ကိုကြီးပြောတာမှန်တယ်၊ သူလိုချင်တဲ့ ချပ်ဝတ်ဆန်ဆာတွေသာပေးလိုက်ပါ၊ သူအမြန်ဆုံး ဒီနန်းတော်ထဲက ထွက်သွားဖို့အရေးကြီးတယ်၊ နောက်မှတာဝတ် သာကိုတက်ပြီးတိုင်မယ်၊ နတ်မင်းကြီးကလဲ ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အရေးယူမှာပါ”

မြောက်ပင်လယ်နဂါးမင်းက

“ငါ့မှာ တိမ်လွှာဖိနပ်တစ်ရံရှိတယ်”

အနောက်ပင်လယ်နဂါးမင်းဟောင်မန်းက

“ငါ့မှာ ရွှေချပ်ဝတ်တန်ဆာပါလာတယ် ”

တောင်ပင်လယ်နဂါးမင်းက

“ငါ့မှာ ရွှေသရဖူတစ်ခုရှိတယ်”

အရှေ့ပင်လယ်နဂါးမင်းသည် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။ သူ့ညီများသည် သူ့အခက်အခဲကို ဝိုင်းဝန်းဖြေရှင်းပေးကြသည် မဟုတ်ပါလော။ သူ့အတွက်အခက်အခဲဖြစ်နေသည့် ချပ်ဝတ်တန်ဆာသည် ယခုပြေလည်သွားပေပြီ။

အရှေ့ပင်လယ်နဂါးမင်းဟောင်ကွမ်းက

“ဒါဖြင့် ဟွာကိုးစန်းတောင်က မျောက်မင်းကို ငါတို့တွေလိုက်ကြတာပေါ့၊ သူ့ကိုမလေးမခန့်တော့မလုပ်ကြနဲ့၊ သူဟာ သာမန်မျောက်မဟုတ်ဘူး၊ တန်ခိုးရှင်မျောက်ကွ၊ မင်းတို့ တွေ့ကြပါလိမ့်မယ်”

အရှေ့ပင်လယ်နဂါးမင်းဟောင်ကွမ်းသည် သူ့ညီများကို ခေါ်၍ နန်းတော်ထဲသို့ ဝင်လာကြလေ၏။

အရှေ့ပင်လယ်နဂါးမင်းသည် တိမ်လွှာဖိနပ်ကိုပေးသည်။ ရွှေချပ်ဝတ်တန်ဆာကိုပေးသည်။ ရွှေသရဖူကိုပေးသည်။

စွန်းဝူရုံးသည် ထိုပစ္စည်းများကို ဝတ်ဆင်လိုက်၏။ မျောက်နှင့်ပင်မတူတော့ချေ။ သူသည်ရွှေရစ်သံမဏိတုတ်ကို ကိုင်ဆောင်လျက်အရှေ့ပင်လယ်နဂါးမင်းအား ကျေးဇူးစကားပြောလေ၏။

“ကျုပ်ကိုအခုလိုကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကူညီခွင့်ကြုံလို့ ကူညီရတယ်ပဲထင်မှတ်ပါတယ်”

သူ့ညီများကတော့ စွန်းဝူရုံးအား သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့် ကြည့်နေကြသည်။

“ကဲ ... ကျုပ်သွားဦးမယ်”

စွန်းဝူရုံးသည် စလင်းနန်းတော်မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

နဂါးမင်းလေးယောက်တို့သည် အလွန်ခံပြင်းလှစွာ တာဝတိံသာသို့တိုင်ကြားရန် စီစဉ်ကြလေတော့၏။

* * * * *

အခန်း (၇)

ဓမ္မသားရေပုရပိုက်တွင်ပါသူ

စွန်းဝူရုံးသည် ရေကိုခွဲ၍ ကုန်းပေါ်သို့တက်လာလေ၏။ ကုန်းပေါ်၌ မျောက်ပညာရှိလေးယောက်သည် နောက်လိုက်နောက်ပါ မျောက်များခြံရံလျက် ကုန်းပေါ်၌စောင့်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စွန်းဝူရုံးသည် ရေထဲမှဘွားခနဲတိုးထွက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်၌ ရေတစ်စက်မျှ မစိုချေ။ မျောက်ပညာရှိများနှင့် မျောက်အားလုံးသည် စွန်းဝူရုံးအား ခူးထောက်၍ကြိုဆိုကြလေ၏။

စွန်းဝူရုံးသည် ယခင်ကနှင့်မတူ။ ချပ်ဝတ်တန်ဆာဝတ်ပြီး ရွှေသရဖူဆောင်းထားသဖြင့် တဝင်းဝင်းတောက်ပနေသည်။

မျောက်အားလုံးက ချီးကျူးဩဘာပေးကြလေ၏။

“ကျက်သရေရှိသောမျောက်မင်း”

မျောက်များ၏အော်သံသည် ဟိန်းထွက်သွားလေ၏။

“ကဲ လာကြ၊ လိုက်ရကုန်သွားကြမယ်”

ချပ်ဝတ်တန်ဆာဝတ်ဆင်ထားသော စွန်းဝူရုံးက ဦးဆောင်ပြီး ရေတံခွန်လိုက်သို့သွားကြလေ၏။ လိုက်ရကုန်သို့ရောက်သောအခါ လိုတရရွှေရစ်သံမထိတုတ်အား မြေပြင်တွင်ထိုးစိုက်လိုက်လေ၏။

မျောက်များသည် ဘုမသိ၊ ဘမသိဖြင့် မြေတွင်စိုက်ထားသော တုတ်အား ဆွဲနုတ်ကြည့်ကြလေ၏။ စွန်းဝူရုံးက ပြုံးကြည့်နေသည်။ သူတို့တစ်ပြုတမကြီး ဆွဲနုတ်သော်လည်း သံတုတ်သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။

မျောက်အချို့က မေးမြန်းလေ၏။

အကြမ်းပတမ်းခရီးဆန်း (၁) * ၆၉

“ဒီလောက်လေးလံတဲ့ သံတုတ်ကိုမျောက်မင်းဘယ်လိုများ သယ်လာနိုင်ပါသလဲ”

စွန်းဝူရုံးသည် သံတုတ်ကိုဆွဲနုတ်လိုက်၏။ သံတုတ်သည် ၄က်မွေးတစ်ချောင်းအလား ပေါ့ပါးစွာပါသွားသည်။

“ဘယ်အရာမျိုးမဆို ဘယ်ပစ္စည်းမျိုးမဆို ထိုက်တဲ့လူမှရတာကွယ့်၊ ငါရောက်တဲ့အခါမှ ဒီသံတုတ်ဟာရောင်ခြည်တွေလွှတ်နေတာ၊ နဂါးမင်းကတော့ သံတုတ်ရိုးရိုးလိုပဲထင်နေတာ၊ သူကရေလှိုင်းကိုငြိမ်စေတဲ့ သံတုတ်လိုထင်နေတယ်၊ သူတို့ဒီသံတုတ်ကို မသယ်နိုင်ကြဘူး၊ ငါကိုယ်တိုင်သွားရတာ၊ ငါကဒီသံတုတ်ကိုလက်နဲ့ထိပြီး “ငါ့ကိုနိုင်တဲ့ အရွယ်အထိသေးစမ်း” လို့စိတ်ထဲကပြောလိုက်တော့မှဒီအရွယ်ဖြစ်သွားတာ၊ ဒီလိုတရသံမထိသံတုတ်ရဲ့ အလေးချိန်ဟာတစ်သောင်းသုံးထောင်ငါးရာ အလေးချိန်ရှိတယ်

သူသည် လိုတရသံတုတ်အား လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်သည်။

“မင်းတို့ ဝေးဝေးနေကြစမ်း”

မျောက်များသည် နောက်ဆုတ်သွားကြလေ၏။ မျောက်များသည် စွန်းဝူရုံးကိုသာ ကြည့်နေသည်။ စွန်းဝူရုံးဘာလုပ်မည်နည်း။

သူသည် သံတုတ်ကိုလက်ဖြင့်ကိုင်၍

“သေးစမ်း ... အသေးဆုံးဖြစ်စမ်း”

ရှည်လျားသောသံတုတ်သည် အပ်ထက် သေးငယ်သောအရွယ်သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

သူသည် သေးငယ်လှသောသံတုတ်ကလေးကို နားထဲထည့်၍ ငှက်လိုက်၏။ မျောက်များသည် အံ့သြထိတ်လန့်သွားကြသည်။

မျောက်အချို့က

“အရှင်မျောက်မင်း ကြီးအောင်လုပ်ပြပါဦး”

စွန်းဝူရုံးက

“ရတယ်၊ လုပ်ပြမယ်”

သူသည် နားထဲမှသံတုတ်ကလေးကိုယူ၍လက်ထဲတွင်ထားလိုက်သည်။

“ကြီးစမ်း ကြီးစမ်း

စွန်းဝူရုံးအော်လိုက်သည်။

သံတုတ်သည်တစ်ဖြည်းဖြည်းကြီးလာပြီး နောက်ဆုံးမူလအရွယ် အထိ ကြီးမားသွားသည်။

စွန်းဝူရုံးသည် မျောက်များကိုလုပ်ပြရင်း သူလည်းပျော်ရွှင်လာ သည်။ သူသည် လိုဏ်ဂူထဲမှထွက်လာသည်။ တံတားအပြင်သို့လျှောက် လာသည်။ မျောက်များက သူ့နောက်မှလိုက်လာကြသည်။

သူသည် မြေကွက်လပ်တွင်ရပ်လိုက်၏။

“ငါ့ခန္ဓာကိုယ် ရှည်လိုက်စမ်း”

သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည်တဖြည်းဖြည်းရှည်လျားထွားကျိုးလာ၏။ သူ၏မျက်လုံးကြီးများသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကြီးမားလာသည်။ ပါး စပ်လည်း အလွန်ပြဲလာသည်။ သူ၏သွားများသည် အလွန်ကြီးမားသော ခက်ရင်းစွပ်မာ ကြီးမားလာသည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင်ပူစာ တစ်လုံးပမာ ကြီးထွားလာလေ၏။

သူ့လက်ထဲမှ လိုတရရွှေရစ်သံမဏိတုတ်သည် အစွန်းတစ်ဘက် က ကောင်းကင်အထိရောက်ပြီး ကျန်အစွန်းတစ်ဘက်က ငရဲပြည်အထိ တိုးဝင်သွား၏။

တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ စွန်းဝူရုံးသည် နဂိုအရွယ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားသည်။ ရွှေရစ်သံမဏိတုတ်သည် နဂိုအရွယ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ သူသည် သံမဏိတုတ်အား အပ်အရွယ်ဖြစ်စေပြီး နားထဲသို့ ဝှက်သိမ်းလိုက်သည်။

သူသည် လိုဏ်ဂူထဲရှိ သူစံမြန်းသည့် ထိုင်ခုံမြင့်ပေါ်ထိုင်လိုက် သည်။ မကြာမီ ဘီလူးများနှင့် တောတိရစ္ဆာန်များသည် သူ့အားပျပ်ဝပ် စေားလာကြလေ၏။ စွန်းဝူရုံးကလည်း သစ်သီးဝလံများ ပြန်လည်ကျွေး မွေးသည်။

သူသည် မျောက်ပညာရှိလေးကောင်အား ရာထူးဌာနန္တရများ ခွဲ ဝေပေးအပ်သည်။ အောက်အဆင့်ရှိ မျောက်အသီးသီးအားလည်း ရာထူး ဌာနန္တရများပေးအပ်ပြီး အဆင့်ဆင့်အုပ်ချုပ်စေသည်။

“ကဲ ငါမရှိလဲ မင်းတို့အုပ်ချုပ်လို့ရပြီ၊ ငါရာထူးခွဲဝေပေး လိုက်ပြီ”

မျောက်များသည် မျောက်မင်းကို ဦးခိုက်ရှိခိုးကြလေ၏။

ထိုနောက် စွန်းဝူရုံးက ပြောကြားသည်။

“ငါလဲ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတရှာတဲ့အနေနဲ့ ရေမြေတောတောင် တွေကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုမယ် အနားယူရင်းလည်းဆိုပါတော့”

စွန်းဝူရုံးသည် တောတောင်ရေမြေတို့ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရန် ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

မျောက်ပညာရှိ လေးယောက်တို့က

“အရှင်မျောက်မင်း ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ထို့ကြောင့် အရှင်မျောက်မင်း မေ့လျော့နေသော အရာများကိုထောက်ပြရန် ကျွန်တော်မျိုးတို့လေးယောက် အရှင်နှင့်အတူ လိုက်ပါလိုပါတယ်။ ခွင့်ပြု ပါအရှင်”

စွန်းဝူရုံးသည် စဉ်းစားပြီးနောက်

“အေး ခွင့်ပြုတယ် ...”

သူသည် ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

စွန်းဝူရုံးသည် ဟွာကိုးစန်းတောင်မှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ သူ့နောက်၌ မျောက်ပညာရှိလေးယောက် လိုက်ပါသွားသည်။

သူသည် ခရီးလမ်းစဉ်တစ်လျှောက်၌ သူ့အစွမ်းများကိုပြသသွား ၏။ ကျော်ကြားထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်များထံသို့လည်းဝင်သည်။ မိတ်ဆွေ ဖွဲ့သည်။ ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း စွန်းဝူရုံး၏အစွမ်းကိုမြင်သ ဖြင့် ပြန်လည်မိတ်ဖွဲ့ကြသည်။

သူသည် လမ်းခရီး၌ နွားမင်း၊ သိန်းငှက်မင်း၊ ခြင်္သေ့မင်း၊ လူဝံ မင်းနှင့် ငါးမင်းတို့ကို ညီရင်းအစ်ကိုသဖွယ် သွေးသောက်ညီအစ်ကိုသ ဖွယ် မိတ်ဖွဲ့နိုင်ခဲ့၏။

သူသည် နေ့စဉ်လီပေါင်းများစွာ ခရီးသွားနိုင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် သူသည် ဟွာကိုးစန်းတောင်သို့ ပြန်လာခဲ့တော့၏။ တစ်နေ့တွင်စွန်းဝူရုံး သည် နွားမင်းနှင့်နောက်ပါအခြွေအရံများကို ဟွာကိုးစန်းတောင်၌ စည်းခံ ကျွေးမွေးလေ၏။

နွားမင်းတို့သည် စားသောက်ပြီးသောအခါ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာ သွားသည်။

စွန်းဝူရုံးသည် အမူးလွန်နေသဖြင့် လိုဏ်ဂူထဲမှ ထွက်ကာသစ် ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ရင်းအိပ်ပျော်သွားသည်။ မျောက်ပညာရှိလေး ကောင်တို့သည် စွန်းဝူရုံးကို ဝိုင်းပတ်စောင့်ရှောက်နေကြ၏။ စွန်းဝူရုံး

အိပ်ပျော်နေစဉ် မသမာသူများ လုပ်ကြံမည်ကို မျောက်ပညာရှိများ စိုးရိမ်ကြသည်။

မျောက်မင်းစွန်းဝူခုံးသည် အိပ်ပျော်နေသည်။ ထိုစဉ် ငရဲသားနှစ်ယောက်သည် ခွေးသားရေပုရိုက်ကို ကိုင်ကာသူထံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ခွေးသားရေပုရိုက်ပေါ်၌ “စွန်းဝူခုံး” ဟုထင်ရှားစွာ ရေးသားထားသည်။

ငရဲသားနှစ်ယောက်သည် စွန်းဝူခုံးအား လက်ညှိုးထိုး၊ မေးငေါ့ပြီး စာရင်း၌ပါသူဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးကြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူပဲ”

“သေချာပါတယ်”

ငရဲသားနှစ်ယောက်သည် စွန်းဝူခုံး၏လည်ပင်းအား သံကြိုးဖြင့် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ကြတော့၏။ ထို့နောက် တရွတ်ဆွဲကာ ခေါ်သွားသည်။ သူတို့သည် မြေကြီးတွင် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ မြေအောက်မြို့တော်ကြီးတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လေတော့သည်။

စွန်းဝူခုံးသည် အမူးပြေသွားလေပြီ။

သူသည် မော့ကြည့်လေရာ “ငရဲပြည်”ဟု စာတမ်းရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။ သူသည် ရုတ်ခြည်းသတ်ရလိုက်သည်။

“ငရဲပြည်ဆိုတာ ယမမင်းနေထိုင်တဲ့နေရာပဲ ... ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုခေါ်လာရတာလဲ ...”

ငရဲသားနှစ်ယောက်က

“သင်ဟာ သက်တမ်းကုန်ဆုံးပြီ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ယမမင်းရဲ့အမိန့်အရ သင့်ကိုလာခေါ်တာ၊ သင့်ကိုကျုပ်တို့ စီရင်ချိန်ရပြီ”

စွန်းဝူခုံးက သူခိုးကလူ လူဟစ်သောစကားကိုပြောသည်။

“ကျုပ်ဟာလေထဲမှာ ပျံသန်းနိုင်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့အုပ်ချုပ်ရေးအဝဝကိုလည်း အောက်ကလူတွေနဲ့ လွှဲထားလိုက်ပြီ၊ သင်တို့မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ဒီလိုလာဖမ်းတာကတော့ မကောင်းပါဘူး၊ ကျုပ်ကိုပြန်လွှတ်ပါ ...”

“ယမမင်းရဲ့အမိန့်က ရှိနေတော့ အမိန့်ကို သွေဖည်လို့မကောင်းဘူး၊ ကျုပ်တို့က အမိန့်အတိုင်း အတိအကျဆောင်ရွက်ရမှာပဲ ...”

ငရဲသားများသည် သူ့လည်ပင်းအား သံကြိုးတပ်၍အတင်းအဓမ္မဆွဲခေါ်ကြတော့၏။

စွန်းဝူခုံးသည် သည်းမခံနိုင်တော့ချေ။ သူ့နားထဲမှ အိပ်အရွယ်ခန့်ရှိသော သံမဏိတုတ်ကလေးကို ထုတ်လိုက်တော့၏။ လက်ထဲဝှေ့ယမ်းလိုက်သောအခါ ကြီးမားသော သံမဏိတုတ်ကြီးဖြစ်လာတော့သည်။

သူသည် သူ့အားအဓမ္မဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်နေသည့် ငရဲသားနှစ်ဦးအား ရိုက်သတ်လိုက်တော့သည်။

ထို့နောက် သူ့လည်ပင်းအားချည်နှောင်ထားသည့် သံကြိုးအားဖြေ လိုက်၏။ သူသည် အလွန်ဒေါသထွက်နေသဖြင့် ငရဲပြည်တွင်း၌ တွေ့သမျှ ငရဲသားများအား သံမဏိတုတ်ဖြင့် လိုက်ရိုက်တော့သည်။ ငရဲသားများမှာ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လျက် ထွက်ပြေးကြသည်။ စွန်းဝူခုံးမှာ သံကြိုးမဲကြီးလိုက်ရိုက်သဖြင့် သူတို့သည် ယမမင်းထံသို့ အပြေးအလွှားသွား ရောက်ရတော့သည်။

“ယမမင်း ... ယမမင်း ကယ်တော်မူပါ ...”

“ယမမင်း ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဒုက္ခရောက်နေပါပြီ”

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို လိုက်ရိုက်သတ်နေပါပြီ”

ငရဲသားများသည် ယမမင်းအား တိုင်ကြားရလေတော့၏။ ငရဲသားတစ်ဦးက အပြည့်အစုံတိုင်ကြားလျှောက်ထားသည်။

“ယမမင်းကြီးခင်ဗျား ... အပြင်ဘက်မှာ မျောက်တစ်ကောင်သောင်းကျန်းနေပါတယ်၊ မကြာခင်ဒီကိုရောက်လာပါတော့မယ် သူလာနေတဲ့လမ်းဟာ ဒီလမ်းအတိုင်းဖြစ်ပါတယ် ...”

ယမမင်းသည် ငရဲအထပ်ကြီးဆယ်ထပ်မှ ငရဲမင်းများကို ခေါ်ယူစည်းဝေးစေတော့၏။ သူတို့မဆွေးနွေးနိုင်မီ အပြင်မှဆူညံဆူညံအသံများကို ကြားရတော့သည်။

“ကဲ ... ကျုပ်တို့အပြင်ထွက်ပြီး တွေ့လိုက်ကြရအောင်၊ ငရဲပြည်တစ်ပြည်လုံး အုတ်အော်သောင်းနင်းဖြစ်အောင် လိုက်ရိုက်နေတဲ့သူဟာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲလို့ ကြည့်ကြရမယ် ...”

သူတို့သည် မြို့ရိုးထိပ်မှ ကြည့်လိုက်သောအခါ သောင်းကျန်းချင်တိုင်းသောင်းကျန်းနေသည့် မျောက်တစ်ကောင်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

ယမမင်းသည် မြို့ရိုးထိပ်မှစီး၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ငရဲပြည်မှာလာပြီး သောင်းကျန်းနေတဲ့သင်ဟာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်က ဟွာကိုးစန်းတောင်က မျောက်မင်းစွန်းဝူခုံး ဖြစ်တယ်၊

သူတို့ကလူလွတ်ပြီး ကျုပ်ကိုဘာကြောင့် ဖမ်းခိုင်းတာလဲ”
ယမမင်းသည် ငရဲမြည်တွင်း၌ သူသောင်းကျန်းနေပုံကိုကြည့်ပြီး
သူ့အစွမ်းသည် မသေးဟုယုံကြည်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့်သူသည် ပြေ
ပြစ်စွာဆက်ဆံမှုဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

“ကျုပ်တို့ ... လူမှားသွားတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ ...”

“ငရဲကြီးဆယ်ထပ်က ငရဲမင်းတွေပဲ”

“ဘယ်သူတွေလဲ၊ ကျုပ် ... နာမည်တွေကိုသိချင်တယ် ...”

“ကျုပ်က ကျင်ကွမ်း ငရဲမင်းဖြစ်ပါတယ် ...”

“နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ...”

“ကျုပ်က ချူကျန်းငရဲမင်းဖြစ်ပါတယ်”

“နောက်တစ်ယောက် ...”

“ကျုပ်က ခုံတိငရဲမင်းဖြစ်ပါတယ်”

“နောက်တစ်ယောက်”

“ကျုပ်က ဂူကွမ်းငရဲမင်းဖြစ်ပါတယ် ...”

“နောက်တစ်ယောက်”

“ကျုပ်က ရမ်းလိုငရဲမင်းဖြစ်ပါတယ်”

“နောက်တစ်ယောက်”

“ကျုပ်က ပင်တိန်း ငရဲမင်းဖြစ်ပါတယ်”

“နောက်တစ်ယောက်”

“ကျုပ်က ကျင်စန်းငရဲမင်းဖြစ်ပါတယ်”

“နောက်တစ်ယောက်”

“ကျုပ်က တုချိငရဲမင်းဖြစ်ပါတယ်”

“နောက်တစ်ယောက်”

“ကျုပ်က ကပ်စိန်ငရဲမင်းဖြစ်ပါတယ်”

“နောက်တစ်ယောက်”

“ကျုပ်က ကျွမ်းတိုငရဲမင်းဖြစ်ပါတယ်”

စွန်းဝူရုံးသည် တရားခံမေးသလို မေးလိုက်သည်။ ငရဲမင်းများ

ကလည်း သူတို့၏အမည်များကို ရိုကျိုးစွာပြောကြားကြ၏။

စွန်းဝူရုံးက

“သင်တို့ဟာ ငရဲမင်းဖြစ်လျက် အသိဉာဏ်နည်းလှချည်လား၊
စကြဝဠာနဲ့ အသက်ယှဉ်ပြီး ရှည်တဲ့လူကို ငရဲပြည်ခေါ်ရတယ်လို့”

ရမ်းလိုငရဲမင်းက

“ဒေါသရှေ့ထားရင်မှားမှာပေါ့၊ လောကမှာလူတူမရှားနာမည်တူ
မရှား၊ ဒါကြောင့် သေမယ့်လူကိုသွားခေါ်တဲ့ ငရဲသားတွေက မသေရ
သေးမယ့် သင့်ကိုသွားခေါ်တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

စွန်းဝူရုံးက

“သင်တို့ရဲ့စကားကို ကျုပ်မယုံဘူး၊ သင်တို့မှာရှိတဲ့ သေရမယ့်
လူစာရင်းကို ကြည့်ချင်တယ်”

ရမ်းလိုမင်းက

“ကဲ ... ကြည့်လို့ရပါတယ်၊ အထဲကိုကြည့်ပါ”

စွန်းဝူရုံးသည် လိုတရသံတုတ်ကိုဆွဲလျက် စင်းလိုနန်းတော်ပေါ်
သို့ တက်လာလေ၏။ သူသည်အခန်းထဲဝင်လာသောအခါစားပွဲနှင့်ကုလား
ထိုင်များကိုတွေ့ရသည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ရမ်းလိုမင်းက

“ကဲ ခွေးသားရေပုရပိုက်ယူခဲ့စမ်း ဒီကအဆွေတော်
မျောက်မင်းကို ပြရအောင်”

အစောင့်ငရဲသားတစ်ယောက်သည် ခွေးသားရေပုရပိုက်ကို သွား
ယူသည်။ မျောက်မင်းအား ခွေးသားရေပုရပိုက်လှမ်းပေးလိုက်သည်။

စွန်းဝူရုံးသည် ခွေးသားရေပုရပိုက်အား လှမ်းယူပြီး စာရင်းကို
ကြည့်သည်။ ချပ်ရေ တစ်ရာငါးဆယ်ခန့်ကို လှန်ကြည့်ပြီးသောအခါ
စွန်းဝူရုံး၏အမည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

မှတ်တမ်း၌ရေးမှတ်ထားသည်မှာ

“ကျောက်တုံးမှ မွေးဖွားသောမျောက် ... အသက် (၃၄၂)နှစ်တွင်
ကုန်ဆုံးသည်”

စွန်းဝူရုံးက

“ငါအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီဆိုတာကို မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ဒီနာ
မည်ကို ဒီစာရင်းက ပျက်ပစ်လိုက်ရင်ပြီးတာပဲ၊ သူတို့လိုက်ပြီးစီရင်ဖို့
မလိုတော့ဘူးပေါ့”

သူကအစောင့်အား လက်ပြန်တောင်းလိုက်သည်။

“စုတ်တံပေးစမ်း”

အစောင့်သည် စုတ်တံကို ကပျာကယာပေးလိုက်ရသည်။ သူစုတ်တံကိုကိုင်၍ သူ၏အမည်နှင့် မျောက်သတ္တဝါအမည်နာမပါရှိသည်တို့ကို ဖျက်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

သူသည် ရွေးသားရေပုရပိုက်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး

“ကဲ ... ကျုပ်နာမည်ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ စာရင်းမရှိတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ကျုပ် လုံးဝမသက်ဆိုင်တော့ဘူး”

သူသည်လိုတရရွှေရစ်သံတုတ်ကိုငှေ့ယမ်းကာလမ်းတစ်လျှောက် တိုက်ခိုက်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။ သူနှင့်တွေ့ထိမိသူများမှာ ဒဏ်ရာအနာတရ ရကျန်ခဲ့ကြ၏။

ငရဲမင်းအားလုံးသည် သူ့ကိုမတားဝံ့ကြပေ။ ငရဲမင်းအားလုံး စုပေါင်းတိုင်ပင်ကြ၏။

“အတော်စွမ်းတဲ့မျောက်ပဲ သူ့ကို ကျုပ်တို့နိုင်မယ်လို့မပြောနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ဆယ်ယောက်ပေါင်းတိုက်လဲ သူ့ကိုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူတို့သည် မျောက်မင်း၏စွမ်းရည်ကိုအသိအမှတ်ပြုကြလေ၏။

“ဒါပေမယ့်သူလုပ်တာဟာလုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ကိုလဲ ဖျက်ဆီးသွားတယ်၊ ငရဲပြည်တစ်ပြည်လုံးလဲ သူဝင်မွှေသွားတာ ပွက်လောညံသွားတာပဲ၊ ဒါကတော့ သူ့သောင်းကျန်းမှုပါ၊ သူ့ကိုတာဝတိံသာက နတ်မင်းကြီးဆီကို တိုင်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်ကလဲတိုင်ချင်နေတာပဲ”

ငရဲမင်း ဆယ်ဦးတို့သည် အညီအညွတ် တိုင်ပင်ပြီးနောက် တာဝတိံသာမှ နတ်မင်းကြီးအား တိုင်ကြားကြလေတော့၏။

* * * * *

အခန်း (၈)

နတ်ပြည်ဟူသည်

စွန်းဂူရုံးသည် ယမမင်း၏ငရဲပြည်မှ တိုက်ခိုက်ထွက်ပြေးလာသောအခါ သစ်မြစ်တစ်ခုနှင့် တိုက်မိပြီးဟပ်ထိုးလဲကျသွားလေ၏။

သူသည် လဲကျသွားရာမှ လူးလဲထပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ အိပ်မက်မက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အမှန်မှာအိပ်မက်မက်နေသည်မဟုတ်။ သူ့ဝိညာဉ်ကို ငရဲသားများက ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းသာဖြစ်သည်။

စွန်းဂူရုံးသည် စဉ်းစားနေလေ၏။

အိပ်မက်လော။ တကယ့်အဖြစ်လော။

သူသည် ထထိုင်လိုက်၏။

သူ့အနီးတွင် စောင့်ရှောက်နေကြသော မျောက်ပညာရှိလေး ယောက်သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသည်။

စွန်းဂူရုံးက

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

မျောက်ပညာရှိတစ်ကောင်က

“အရှင်မျောက်မင်း အရက်တွေဘယ်လောက်သောက်လိုက်တယ် မသိပါဘူး၊ တစ်ညလုံးကို အိပ်ရာကမထနိုင်ဘဲဖြစ်သွားတာပဲ”

စွန်းဂူရုံးက

“ငါ အိပ်မက် မက်နေတာကွ ...”

မျောက်ပညာရှိက -

“ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုး မက်နေတာပါလဲ အရှင်”

စွန်းဝူရုံးကရှင်းပြ၏။

“ငါ့ကိုငရဲသားနှစ်ယောက်က ငရဲပြည်ကိုခေါ်သွားတာကွ”

“အရှင်က လိုက်သွားတာပဲလား”

“ငါလဲမူးမူးမေ့မေ့ဖြစ်နေတယ်၊ သူတို့ကငါ့လည်ပင်းကို သံကြိုးစွပ်ပြီး ခေါ်သွားတာပဲ”

“အဲဒီမှာ ဘာဖြစ်ကြသလဲ”

“ငါ ... ငရဲပြည်မှာ သောင်းကျန်းပစ်ခဲ့တာပေါ့၊ တစ်ပြည်လုံး ပြောင်းဆန်အောင်လုပ်ပစ်ခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံးငါဟာသူတို့ဆီကခွေးသားရေပုရိုက်ကို တောင်းကြည့်ခဲ့တယ်၊ ငါ့နာမည်နဲ့မျောက်တစ်ချို့ရဲ့နာမည်ကိုငါပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်၊ ငရဲပြည်မှာ မှတ်တမ်းမှတ်ရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

မျောက်ပညာရှိများသည် စွန်းဝူရုံး၏စကားကို ကြားသောအခါ အလွန်တရာပီတိဖြစ်သွားကြ၏။ ထိုအချိန်မှစပြီးမျောက်အချို့အသက်ရှင်သန်ခဲ့သည်မှာ ယမမင်းထံတွင် စွန်းဝူရုံးက စာရင်းပယ်ဖျက်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။ စွန်းဝူရုံး၏အပေါင်းအသင်းများသည် စွန်းဝူရုံး၏သတင်းကိုကြားသောအခါ လာရောက်ဂုဏ်ပြုကြလေ၏။

ယမမင်းထံမှ ခွေးသားရေပုရိုက်၌ရှိသောစာရင်းကိုပယ်ဖျက်နိုင်သည်ဆိုသောအစွမ်းမှာ နယ်နယ်ရရအစွမ်းမှမဟုတ်ပေ။

တာဝတိံသာမှ နတ်အပေါင်းတို့၏အဓိပတိဖြစ်သောသံကြားမင်း ယိုးဟွမ်းတတိသည် တစ်နေ့နံနက်တွင်နတ်အပေါင်းတို့အားအစည်းအဝေးခေါ်ယူ၍ညီလာခံ ကျင်းပလေ၏။

ဆက်သွယ်ရေးတာဝန်ယူထားသော နတ်တစ်ပါးသည် ယိုးဟွမ်းတတိနတ်မင်းကြီးထံ လျှောက်တင်လေ၏။

“တန်ခိုးကြီးလှသော ယိုးဟွမ်းတတိ အရှင်နတ်မင်းကြီးဘုရား အရှေ့ပင်လယ်နဂါးမင်း ဟောင်ကွမ်းက သံတော်ဦးတင်စရာရှိသဖြင့် တာဝတိံသာသို့ ရောက်ရှိနေပါတယ်”

“ဘာများအကြောင်းထူးလို့လဲ နတ်မင်း”

“မပြောတတ်ပါဘူးအရှင်၊ သူလျှောက်တင်မှု ကျွန်တော်မျိုးတို့လဲ ကြားသိရမှာပါအရှင်”

“ဒီလိုဖြင့် ခစားစေဗျား ...”

တောင်ပင်လယ်နဂါးမင်းဟောင်ကွမ်းသည် ယိုးဟွမ်းတတိ၏ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ သူသည်လက်အုပ်ချီ၍အဖြစ်အပျက်တို့ကို လျှောက်ထားလေတော့၏။

“နတ်မင်းကြီး ယိုးဟွမ်းတတိကို ကျွန်တော်မျိုး တုံးစိန်ခင်းကြူး အရှေ့ပင်လယ်အပိုင်စား ဟောင်ကွမ်း လျှောက်ထားတင်ပြအပ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရေပြင်ပိုင်နက်ထဲကို ဟွာကိုးစန်းတောင်ရေတံခွန်လိုက်ရ၌နေတဲ့ မျောက်မင်းစွန်းဝူရုံးရောက်ရှိလာပါတယ်၊ ပင်လယ်ရေကို တည်ငြိမ်စေတဲ့ သံတုတ်ကိုလဲလှယူသွားပါတယ်၊ တောင်ပင်လယ်နဂါးမင်း၊ မြောက်ပင်လယ်နဂါးမင်းနဲ့ အနောက်ပင်လယ်နဂါးမင်းတွေဆီက ဖိနပ်၊ ချပ်ဝတ်တန်ဆာနဲ့ ရွှေသရဖူတို့ကိုအတင်းအကြပ်တောင်းယူသွားပါတယ်၊ ဒါတင်မက ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ရေသတ္တဝါတွေကိုလဲ တိုက်ခိုက်သွားပါသေးတယ်၊ ဒီလိုသောင်းကျန်းချင်တိုင်းသောင်းကျန်းနေတဲ့ မျောက်မင်းကို အရေးယူပေးပါရန် လေးစားစွာလျှောက်ထားတိုင်ကြားအပ်ပါတယ်၊ အရှင်နတ်မင်းကြီး”

“မင်းတို့ တကယ်ခံလိုက်ကြရတာလား”

“အရှင်နတ်မင်းကြီး လာရောက်စစ်ဆေးတော်မူပါ၊ ရွှေရစ်သံတုတ်လဲမရှိတော့ပါဘူး၊ ဖိနပ်၊ ချပ်ဝတ်တန်ဆာတွေနဲ့ သရဖူတွေလဲ မရှိတော့ပါဘူး၊ မျောက်မင်းဝတ်ဆင်ထားတာကို အရှင်နတ်မင်းကြီးတွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

“အေး ... ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ နဂါးမင်းလျှောက်ထားချက်ကို ငါ့ကိုယ်တော်တိုင်သိရှိပြီးပြီဖြစ်တဲ့အတွက် အရေးယူပေးမယ်လို့ အမိန့်ချလိုက်တယ်၊ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်ဌာနေသာ အေးချမ်းစွာပြန်ပေတော့”

အရှေ့ပင်လယ်နဂါးမင်းသည် ဦးညွှတ်အရိအသေပြုပြီး တာဝတိံသာ နတ်နန်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

အရှေ့ပင်လယ်နဂါးမင်းပြန်သွားသောအခါ နတ်မင်းကြီးသည် နတ်အစည်းအဝေးကို ဆက်လက်ပြုလုပ်၏။

ထိုစဉ် ဆက်သွယ်ရေးနတ်မင်းသည် ရောက်လာပြန်ပြီး သံတော်ဦးတင်ပြန်လေ၏။

“အရှင်နတ်မင်းကြီး ယမမင်းကျင်ကွမ်းက သူ့အရေးအခင်းကို လျှောက်တင်ရန် ရှိပါသဖြင့် ရောက်ရှိနေကြောင်းပါ”

နတ်မင်းကြီး ယိုးဟွမ်းတတိက -

“ဘာများသံတော်ဦးတင်စရာရှိသလဲ ယမမင်း”

ယမမင်းကျင်ကွမ်းက ရိုသေစွာလျှောက်ထားအစီရင်ခံလေ၏။

“အရှင်နတ်မင်းကြီးအား ကျွန်တော်မျိုး ကျင်ကွမ်းက ရိုသေစွာ လျှောက်ထားအပ်ပါတယ်။ ဟွာကိုးစန်းတောင်၊ ရေတံခွန်လိုက်ရုက မျောက်မင်းဟာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ငရဲပြည်ကို ရောက်ရှိလာပြီး ငရဲပြည်က လူများကို ရိုက်သတ်ပါတယ်ခွေးသားရေပုရိုက်ကိုယူကြည့်ပြီး အဲဒီထဲက စာရင်းတွေကို ဖျက်ပါတယ်။ အဲဒါဟာဘယ်လောက်ကြီးလေးတဲ့အပြစ်လဲ ဆိုတာ အရှင်နတ်မင်းကြီးသိရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ဟာ လူ့ပြည်မှာ ရှိတဲ့ ဘယ်သတ္တဝါကိုမဆို မုန်းခြင်း၊ ချစ်ခြင်းမရှိပါ။ သာစေ၊ နာစေမရှိပါ။ သူ့အကုသိုလ်ကံအလျောက် အသက်ရှည်စေခြင်း၊ အသက်တိုစေခြင်းကို သာဖြစ်စေပါတယ်။ သူဟာသူသဘောနဲ့ အဲဒီပေါ်က မျောက်သတ္တဝါ တွေရဲ့ နာမည်ကို ပယ်ဖျက်သွားပါတယ်။ ထို့ပြင်ပြန်အထွက်မှာလဲ ငရဲ ပြည်တစ်ပြည်လုံး ပွက်ပွက်ညှပ်အောင်ဖျက်ဆီးရမ်းကားသွားပါသေးတယ်။ ဒီမျောက်မင်းကိုအရေးယူပေးပါလို့တောင်းပန်ပါတယ်အရှင်နတ်မင်းကြီး”

နတ်မင်းကြီး ယိုးဟွမ်းတတိက

“ကောင်းပြီ ယမမင်းကျင်ကွမ်း၊ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ဌာနီဆိုကိုသာ အေးချမ်းစွာပြန်ပေတော့ ...၊ သောင်းကျန်းရမ်းကားတဲ့မျောက်မင်းကို ဖမ်း ဆီးအပြစ်ပေးရန် ကျုပ်အမိန့်ပေးတော်မူမယ်”

ယမမင်းကျင်ကွမ်းသည် ဦးခိုက်ရှိခိုးပြီး ပြန်သွားလေ၏။ နတ် မင်းကြီးယိုးဟွမ်းတတိသည် မျောက်မင်းနှင့်ပတ်သက်သည်များကို နတ် များကိုမေးမြန်းလေ၏။

“ဒီမျောက်ဒီလောက် သောင်းကျန်းနိုင်အောင်ဘယ်ကတန်ခိုးများ ရရှိတာလဲ သင်တို့သိကြသလား”

နတ်အပေါင်းတွင် မိုင်တစ်ထောင် ဖျက်လုံးရှင်နတ်နှင့်လေလှိုင်း နားတန်ခိုးရှင်နတ်တို့မှာ တန်ခိုးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ သူတို့က ပြိုင်ဘက် သံ တော်ဦးတင်ကြသည်။

“ဒီမျောက်မင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း သုံးရာကျော်က ကျောက် တုံးက မွေးဖွားခဲ့တဲ့မျောက်မင်းဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ သူ့ကို အထင်မကြီးခဲ့ကြပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူဟာဘယ်သူ့ဆီမှာ ပညာသင်ကြား

ခဲ့မှန်းဘယ်သူမှမသိကြပါဘူး အရှင်နတ်မင်း”

ယိုးဟွမ်းတတိနတ်မင်းကြီးက

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီမျောက်မင်းကို ဘယ်နတ်ကဖမ်းဖို့တာဝန်ယူမလဲ”

ထိုအခါ အလွန်ရင့်ကျက်သော နတ်အဘိုးအိုတစ်ယောက်ထွက် လာလေသည်။ ထိုအဘိုးအိုကား ထိုက်ပေကျင်းစိန်ဟုအမည်ရှိပေ၏။

“အရှင်နတ်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးတင်လျှောက်ပါရစေ ...”

“တင်စေဗျား”

“တန်ခိုးရှင်ဖြစ်ဖို့ဟာ အလွန်ခက်ခဲလှပါတယ်အရှင်နတ်မင်းကြီး စွန်းဝူခုံးဆိုတဲ့ မျောက်ဟာ ကြိုးစားအားထုတ်မှုနဲ့ လုံ့လဝီရိယရှိတဲ့ အတွက် တန်ခိုးရလာတာဖြစ်ပါတယ်။ သူ့လိုခက်ခဲခဲ တန်ခိုးရှင်ဖြစ် လာတဲ့မျောက်တစ်ကောင်ကို အရေးယူအပြစ်ပေးတာထက် နောက်ကိုဒီလို မလုပ်ဖို့ဆုံးမခြင်းသာ ပိုပြီးလျှော်ကန်သင့်မြတ်ပါတယ်။ အရှင်နတ်မင်း”

ယိုးဟွမ်းတတိသည် စဉ်းစားလေ၏။ အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ ...

“ဟုတ်တယ်၊ သင်ပြောတာမှန်ပေတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်း မယ်ဆိုတာ အကြံပေးစမ်းပါဦး”

ထိုက်ပေကျင်းစိန်အဘိုးအိုက

“မျောက်ဆိုတဲ့သတ္တဝါဟာ သိပ်ပြီးတော့အကြံဉာဏ်ရှိတာမဟုတ် ပါဘူး၊ သူ့ကိုရာထူးသေးသေးတစ်ခုပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် သူကျေနပ်သွား မှာပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုရာထူးသေးသေးတစ်ခုပေးပြီး မိုးပေါ်မှာခေါ်ထား လိုက်ရင် အားလုံးအေးချမ်းသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်မျိုးယူဆပါတယ်”

ယိုးဟွမ်းတတိနတ်မင်းကြီးသည် သဘောကျသွားလေ၏။

“သင့်ရဲ့အကြံဉာဏ်ဟာကောင်းပါတယ်၊ သင်ကပဲဒီကိစ္စပြီးပြတ် အောင် ထမ်းဆောင်ဖို့ သင့်ကိုတာဝန်ပေးလိုက်ပါတယ်”

နတ်မင်းကြီးသည် ထိုက်ပေကျင်းစိန်အမည်ရှိ နတ်အဘိုးအိုအား အပြီးအပြတ်တာဝန် လွှဲအပ်လိုက်၏။

“ဒီတာဝန်ကို ပြီးပြတ်အောင် ကျွန်တော်မျိုးထမ်းဆောင်ပါမယ် အရှင်နတ်မင်း”

“အိမ်း ကောင်းလေစွ”

ထိုက်ပေကျင်းစိန်နတ်အဘိုးအိုသည် ယိုးဟွမ်းတတိ၏ အမိန့် တော်ကို ပိုက်လျက် တိမ်တိုက်ကိုစီးကာ ဟွာကိုးစန်းတောင် ရေတံခွန်

လိုက်ရုံရှေ့သို့ ဆင်းလာလေ၏။

ထိုက်ပေကျင်းစိန်နတ်အဘိုးအို မြေပြင်သို့ ရောက်သောအခါ မျောက်ကလေးများသည် ဝိုင်းရံလာကြလေ၏။

ထိုက်ပေကျင်းစိန်နတ် အဘိုးအိုက

“ငါကနတ်ပြည်ကစေလွှတ်လိုက်တဲ့ သံတမန်ပါ။ မင်းတို့မျောက် မင်းနဲ့ငါတွေ့ချင်ပါတယ်။ မင်းတို့မျောက်မင်းဆီကို အကြောင်းကြားပေး ပါ”

မျောက်ကလေးများသည် သတင်းအဆင့်ဆင့်ပို့လိုက်ရာစွန်းဝူရုံး ထံသို့ သတင်းရောက်ရှိသွားလေ၏။

“အရှင်မျောက်မင်း အပြင်မှာအဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရောက် နေပါတယ်။ သူက နတ်ဘုံကလွှတ်လိုက်တဲ့ သံတမန်လို့ပြောပါတယ်။ အရှင်မျောက်မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ ဒီလိုက်ရုံစခန်းကိုလာတာလို့ သူကပြော ပါတယ်

စွန်းဝူရုံးဝမ်းသာသွားသည်။

“ငါဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ နတ်ပြည်ကိုသွားလည်ဖို့ စိတ်ကူးထား တယ်။ အခုတော့ အတော်ပဲ ...”

သူသည် အဝတ်အစားလဲပြီးလိုက်ရုံဝအထိလိုက်၍ကြိုဆိုလေ၏။

ထိုက်ပေကျင်းစိန်နတ်အဘိုးအိုသည် တောင်ဘက်သို့မျက်နှာမူ၍ ရပ်လိုက်၏။

“ကျုပ်က အနောက်ပိုင်းအရပ်က ထိုက်ပေကျင်းစိန် အမည်ရှိတဲ့ နတ်သားတစ်ပါးဖြစ်တယ်။ ယိုးဟွမ်းတတိရဲ့ အမိနဲ့ပါလာတယ်။ သင် မျောက်မင်းကို ရာထူးခန့်အပ်ဖို့လာခေါ်ခြင်းပဲဖြစ်တယ်”

စွန်းဝူရုံးသည် အလွန်ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူကမျောက်များအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။ထိုက်ပေကျင်းစိန်အား စည့်ခံပွဲကျင်းပရန် အမိန့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုက်ပေကျင်းစိန်က ငြင်း ပယ်လိုက်၏။

“နေပါစေ မျောက်မင်း သင်ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါ။ ရာထူး လက်ခံဖို့သာပြင်ဆင်ပါ

“ကောင်းပါပြီ၊ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

စွန်းဝူရုံးသည် ဝန်ခံလိုက်လေ၏။

သူသည် မျောက်ပညာရှိလေးကောင်းတို့ကို ခေါ်ယူ၍မှာစရာရှိ သည်ကို မှာကြားလေ၏။

“သင်တို့လဲ ခါတိုင်းလိုနေမြဲအတိုင်းနေပါ။ လေ့ကျင့်မြဲအတိုင်း လေ့ကျင့်ပါ။ ငါလိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ နေရာကျရင် မင်းတို့ကို ငါလာ ခေါ်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်မျောက်မင်း”

မျောက်ပညာရှိလေးကောင်းသည် ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်ကြလေ ၏။

စွန်းဝူရုံးသည် ထိုက်ပေကျင်းစိန်နှင့်အတူ တိမ်တိုက်စီးရင်း နတ်ပြည်သို့လိုက်သွားလေ၏။ သို့သော် စွန်းဝူရုံးသည်ထိုက်ပေကျင်းစိန် ထက်လျင်မြန်စွာ လေဟန်စီးနိုင်သည်။ ထိုက်ပေကျင်းစိန်သည် နောက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

နတ်ပြည်တံခါးပေါက်သို့ စွန်းဝူရုံးသည်တစ်ဦးတည်းရှေးဦးစွာ ရောက်ရှိသွားသည်။ တံခါးတွင်စောင့်ကြပ်နေသောနတ်များက စွန်းဝူရုံး အားဝင်ခွင့်မပေးဘဲ ဟန့်တားထားလေ၏။

စွန်းဝူရုံး ဒေါသထွက်လာသည်။

“ဒီအဘိုးကြီးက ငါ့ကိုလာခေါ်တယ်။ သူတို့နတ်ပြည်ကျတော့ တံခါးမှူးတွေကဝင်ခွင့်မပေးကြဘူး၊ ဒီအဘိုးကြီးဟာ လူလိမ်ဖြစ်ရမယ်”

တံခါးမှူးများနှင့် စွန်းဝူရုံးအချီအချစ်ကားများနေစဉ် ထိုက်ပေ ကျင်းစိန် ရောက်ရှိလာလေ၏။

စွန်းဝူရုံးက ဒေါသဖြင့်ပြောသည်။

“ဒီမှာအဘိုးကြီး ခင်ဗျားကကျုပ်ကို ရာထူးပေးမယ်ဆိုပြီးခေါ်လာ တယ်၊ ဒီကျတော့ ခင်ဗျားတံခါးမှူးတွေက ကျုပ်ကိုတားနေကြပါလား”

ထိုက်ပေကျင်းစိန်က

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့၊ မျောက်မင်း သင့်ကိုသူတို့မသိလိုတားကြတာ ပါ။ သင်ရာထူးရရင်နတ်ပြည်မှာ စိတ်ထင်ရာလွတ်လပ်စွာသွားခွင့်လာခွင့် ပြုမှာပါ”

စွန်းဝူရုံးက

“ဒီမှာဒီလောက်အလုပ်ရှုပ်နေရင် ကျုပ်စိတ်ရှုပ်တယ်၊ ကျုပ်ရာထူး

မလိုချင်တော့ဘူး၊ ပြန်တော့မယ်”

ထိုက်ပေကျင်းစိန်က တားသည်။

“မပြန်ပါနဲ့၊ မျောက်မင်း၊ အခုပဲ တံခါးမှူးကိုရှင်းပြပါမယ်”

ထိုက်ပေကျင်းစိန်သည် တံခါးမှူးထဲသို့ တိုးကပ်သွားပြီးရှင်းပြသည်။

“တံခါးမှူး ... အလကားအကြောက်အကန်ငြင်းဆန်မနေပါနဲ့၊ သူဟာတန်ခိုးရှင်မျောက်ပါ၊ နတ်မင်းကြီး ယိုးဟွမ်းတတိက ရာထူးခန့်ပို့ခေါ်လာခိုင်းလို့ ကျုပ်ကခေါ်လာတာပါ၊ နတ်မင်းကြီးရဲ့အမိန့်နဲ့ပါ၊ ခွင့်ပြုပါ...”

တံခါးမှူးနှင့်အဖွဲ့သည် မျောက်မင်းကိုဝင်ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် အသင်မျောက်မင်း ဝင်နိုင်ပါပြီ”

ထိုအခါကျမှ ထိုက်ပေကျင်းစိန်ကို လူလိမ်ဟုထင်နေခြင်းများ ပြေပျောက်သွားတော့သည်။

“အင်း ... ဒီလိုတော့လဲ ဒီအတိုင်းကြီးကဟုတ်သားပဲ”

သူသည် ထိုက်ပေကျင်းစိန်နှင့်အတူ နတ်ပြည်နတ်နန်းထဲသို့ဝင်လာလေတော့၏။ နတ်ပြည်ကားကြီးကျယ်ခန့်ညားလှ၏။ အထူးထူးသော နန်းဆောင်များဖြင့် တောက်တောက်ပပတည်ရှိနေသည်။

တောကြီးတောင်ကြီးအတွင်းမှ မျောက်မင်းသည်မျက်စိသူငယ်နားသူငယ် ကဲ့သို့ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုက်ပေကျင်းစိန်သည်အဆောင်ဆောင် အခန်း ခန်းကို လိုက်လံပြသနေသည်။

ထိုက်ပေကျင်းစိန်သည် မျောက်မင်းအား အလွန်ကြီးကျယ်ခန့်ညားသောအခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်ယူသွား၏။ မျောက်မင်းလည်းလိုက်ပါသွားလေ၏။

* * * * *

အခန်း (၉)

မြင်းထိန်းရာထူး

ထိုက်ပေကျင်းစိန်သည် အခန်းကိုကျော်ဖြတ်ပြီး အတွင်းခန်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ထိုက်ပေကျင်းစိန်သည် နတ်မင်းကြီး ယိုးဟွမ်းတတိ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သောအခါ ဒူးတုပ်ထိုင်၍ ဂါရဝပြု အရိုအသေပေးလိုက်လေ၏။

ထိုက်ပေကျင်းစိန်က

“အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့တာဝန်ပေးချက်အရ စွန်းဝူရုံးကိုခေါ်လာခဲ့ပါပြီအရှင်

ယိုးဟွမ်းတတိက

“စွန်းဝူရုံးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

စွန်းဝူရုံးသည် ရင်ကိုကော့ပြီးပြောလိုက်လေ၏။

“စွန်းဝူရုံးဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲ”

သူ၏မလေးမခန့်သောအပြုအမူနှင့် ပြောစကားကြောင့် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြလေ၏။

“ဒီမျောက်တော့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊ နတ်မင်းကြီးကိုတောင် ပမာမခန့် ဆက်ဆံနေပါကလား၊ သေတော့မှာပဲ”

နတ်များသည် တီးတိုးပြောဆိုကြလေ၏။

နတ်မင်းကြီးယိုးဟွမ်းတတိသည် အဆင်ခြင်ဉာဏ်မရှိသူ မဟုတ်ပေ။ ဆင်ခြင်စဉ်းစားလေသည်။ မျောက်ဆိုသည်မှာလူသားကဲ့သို့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ လူကြီးသူမများကို ရိုသေကိုင်းရိုင်းရမည်ကို သိချင်မှသိပေမည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အပြုအမူကို ခွင့်လွှတ်ထိုက်သည်ဟု

ယိုဟွမ်းတတိ ယူဆသည်။

တကယ်တော့ စွန်းဝူရုံးသည် ထိုသို့မဟုတ်ပေ။ သူ့၌မည်သည့် တန်ခိုးမျှမရှိသောအခါက ဗောဓိဘိုးဘိုးအား ရိုသေလေးစားစွာဆက်ဆံသည်။ ယခု ... သူမောက်မာစွာဆက်ဆံခြင်းမှာတန်းခိုးစွမ်းအားရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို နတ်မင်းကြီးယိုဟွမ်းတတိမသိရှိပေ။

နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိသည်တာဝန်ရှိနတ်များအားမိန့်ကြားသည်။

“မျောက်မင်းအတွက်ထိုက်သင့်တဲ့ရာထူးတစ်ခုစီစဉ်ပေးကြပါ ..”

ရာထူးဝန်ဖြစ်သည့်နတ်မင်းသည်လစ်လပ်သောနေရာကိုရှာဖွေရာ မြင်းထိန်းရာထူးမှအပ မည်သည့်ရာထူးမျှ မလစ်လပ်ကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။

သူသည်စာရင်းစာအုပ်ကို အထပ်ထပ်လှန်ကြည့်သည်။မြင်းထိန်းရာထူးမှအပ မည်သည့်ရာထူးမျှရှိမနေပေ။

ထိုကြောင့် ရာထူးဝန်နတ်မင်းသည် နတ်မင်းကြီးယိုဟွမ်းတတိအားတင်လျှောက်လိုက်၏။

“မှန်လှပါ ...၊ မြင်းထိန်းရာထူးကလွဲလို့ တခြားလစ်လပ်တဲ့ရာထူးကို ရှာဖွေလို့မရပါဘူးဘုရား ...”

နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိက

“မျောက်မင်းအား မြင်းထိန်းရာထူးခန့်အပ်စေ”

ရာထူးဝန်နတ်မင်းသည် စာရင်းစာအုပ်တွင်ရေးမှတ်လိုက်၏။

“မျောက်မင်း သင့်အားမြင်းထိန်းရာထူးခန့်အပ်လိုက်ပြီ”

စွန်းဝူရုံးသည် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။ နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိအား ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်၏။

“ရာထူးခန့်အပ်တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဤတာဝတိံသာ၌ နတ်မင်းကြီးသည်သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်ပင်ဖြစ်သည်။ သူမကြိုက်မနှစ်သက်သော နတ်များမှာဒုက္ခကြီးစွာရောက်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် နတ်များကလည်းနတ်မင်းကြီးယိုဟွမ်းတတိကိုအလွန်ကြောက်ကြရသည်။ သို့သော် မျောက်မင်းစွန်းဝူရုံးကတော့မကြောက်ပေ။ ကြောက်စရာမှန်းမသိသဖြင့် မကြောက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ယခု နတ်မင်းကြီးအား ဂါရဝပြုခြင်းမှာဝတ်ကျေတမ်းကျေဂါရဝ

ပြုခြင်းသာဖြစ်သည်။ နတ်မင်းကြီးသည် စိတ်ထားပြည့်ဝသူဖြစ်၍မျောက်မင်းစွန်းဝူရုံးအားခွင့်လွှတ်လေသည်။

ယိုဟွမ်းတတိက

“ကဲ မျောက်မင်းကိုတာဝန်ကျတဲ့ ဌာနကိုလိုက်ပို့ပေးလိုက်ကြပါ ..၊ မျောက်မင်းအနေနဲ့ကျတဲ့တာဝန်ကိုလည်း ကျေပွန်အောင်ထမ်းဆောင်ပါ”

စွန်းဝူရုံးသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ရိုသေစွာလျှောက်တင်လေ၏။

“မှန်လှပါ ...”

သူသည် သူ့အားလိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးမည့် နတ်တစ်ပါးနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။

မြင်းထိန်းဌာနသို့ သူတို့ရောက်ရှိသွားသည်။

“ကဲ .. အဲ့ဒါ မျောက်မင်းတာဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ့်ဌာနပဲ”

ထိုနတ်မင်းသည် ထိုဌာနရှိနတ်သားအပေါင်းအားအော်ဟစ် ခေါ်ယူပြီး သူတို့၏အကြီးအကဲသည် မျောက်မင်းသာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

“ကဲ မျောက်မင်း ဒီမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပေတော့၊ ကျုပ်သွားတော့မယ်”

လိုက်ပို့သည့် နတ်သားတို့သည် မြင်းထိန်းဌာနမှ ထွက်ခွါသွားတော့၏။

မြင်းထိန်းဌာနသို့ရောက်ရှိလာသော စွန်းဝူရုံးသည်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော အမှုထမ်းနတ်များကို စုဝေးခေါ်ယူလိုက်သည်။ သူသည် မိမိထမ်းဆောင်ရမည့်တာဝန်ကို စစ်ဆေးသည်။ ဌာနနှင့်ပတ်သက်သော စာရွက်စာတမ်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။ ထိုဌာနတွင် နတ်မြင်းအကောင်တစ်ထောင် ရှိလေ၏။

ထိုဌာန၏လုပ်ငန်းတာဝန်မှာ ထိုမြင်းအကောင်တစ်ထောင်အား ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးထိန်းကျောင်းရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဆယ့်ငါးရက်ခန့်ကြာသောအခါ စွန်းဝူရုံး၏ကျွေးမွေးပြုစုသော ကျေးဇူးကြောင့် နတ်မြင်းများသည် ဝပြုံးထွားကျိုင်းလာလေ၏။ တစ်နေ့တွင် အလုပ်အားလပ်သောအချိန်၌ စွန်းဝူရုံးသည် သူ၏လက်အောက်ငယ်သားများနှင့် အရက်သောက်စား ပျော်ပွဲဖွဲ့လေ၏။

ထိုပျော်ပွဲ အရက်ခိုင်း၌ စွန်းဝူရုံးက မေးသည်။

“ဒါနဲ့ ငါမေးရဦးမယ်...၊ ငါ့ရာထူးက ဘာရာထူးလဲကွယ်...”

ငယ်သားတစ်ယောက်က ဖြေလေ၏။

“မြင်းထိန်းရာထူးပါ အရှင်မျောက်မင်း”

“အင်း...မြင်းထိန်းရာထူးဆိုတာတော့ငါသိပါပြီ၊ အဲဒီမြင်းထိန်း

ရာထူးက ဘယ်အဆင့်ရှိလို့လဲ...”

ငယ်သားက

“ဘာအဆင့်မှ မရှိပါဘူး၊ အရှင်မျောက်မင်း”

“အဆင့်တောင် မရှိဘူးဆိုတော့ ရာထူးဟာ တော်တော်မြင့်ပုံရတယ်”

“အဆင့်မမြင့်ပါဘူး၊ အဆင့်မမြင့်လို့ ဘာအဆင့်မှမရှိပါဘူးလို့ ပြောတာပါ...”

“ဘာ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဆင့်လုံးဝမရှိပါဘူး၊ မြင်းထိန်းတာဝန်ဆိုတာ မြင်းကိုထိန်းရတာပါ၊ အထက်က အာဏာပိုင်များလာရင်တော့ မြင်းများ ဝဲဖြူးနေတာတွေရင် “မဆိုးဘူး” လို့ပြောကြတာပါပဲ၊ တကယ်လို့ မြင်းများပိန်သွားရင်တော့ အပြစ်ဒဏ်ပေးခံရပါတယ်...”

စွန်းဝူရုံးသည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အလွန် ဒေါသထွက်လာလေ၏။

“ငါ့ကို တော်တော်အထင်သေးကြပါလား...၊ ငါ...ဟွာကိုးစန်း တောင်မှာဆိုရင် ဗိုလ်လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ အခုမှ သူတို့မြင်းတွေကို လာကျောင်း ပေးနေရတယ်...၊ မြင်းထိန်းဆိုတာ အောက်တန်းကျတဲ့အလုပ်၊ ငါမလုပ်ဘူး...၊ ခုပဲ သွားမယ်...”

သူသည်စားပွဲကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

သူသည်လိုတရရွှေရစ်သံမဏိတုတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သံမဏိတုတ်သည် သူ့လက်ထဲ၌ အလိုအလျောက်ရှည်လျားလာလေ၏။ သူသည်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သံမဏိတုတ်ဖြင့်ရိုက်လာခဲ့သည်။ တောင်ဘက်မိုးတံခါးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

တောင်ဘက်မိုးတံခါး၌ စောင့်ကြပ်နေသော နတ်မင်းကြီး၏ နတ်စစ်သည်တော်များရှိ၏။ သို့သော်...သူတို့သည် မျောက်မင်းသည်

မြင်းထိန်းရာထူးရှိထားသည်ကို သိကြသဖြင့် ဟန်တားခြင်းမပြုကြချေ။ သူ့အားလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

စွန်းဝူရုံးသည် တိမ်တိုက်စီး၍လူ့ပြည်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ မကြာမီ ဟွာကိုးစန်းတောင် ရေတံခွန်လိုက်ရသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေတော့သည်။

သူသည်တိမ်တိုက်ကို နိမ့်စေပြီးနောက်မြေပြင်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်လေ၏။

မျောက်ပညာရှိလေးယောက်နှင့် အခြားလိုက်ရသူများမှ ဘီလူးများ စစ်ရေးလေ့ကျင့်နေသည်ကို စွန်းဝူရုံးတွေ့ရသည်။ စွန်းဝူရုံးကလှမ်းအော်လိုက်၏။

“မျောက်တို့ရေ...မင်းတို့အရှင်သခင် ပြန်လာပြီဟေ့...”

မျောက်များနှင့်ဘီလူးများသည် အသံကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ မျောက်မင်းကိုတွေ့ကြရတော့သည်။ အားလုံးကဝမ်းပမ်းတသာ ကြိုဆိုကြသည်။

စွန်းဝူရုံးသည် မျောက်များ၊ ဘီလူးများခြံရံလျက် လိုက်ရသလို ဝင်သည်။ သူသည်သူ၏ပလ္လင်ပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

မျောက်တို့သည်အသီးသီး ကိုယ့်အဆင့်အတန်းရှိရာ၌ နေလိုက်ကြသည်။

ဘီလူးများကတော့ ဧည့်သည်တော်များထိုင်ရန် နေရာပေးထားသည့်နေရာ၌ ထိုင်သည်။

မျောက်ပညာရှိက

“အရှင်မျောက်မင်း...မိုးပေါ်မှာ ဆယ်နှစ်မကနေခဲ့ရတာ အတော်ပျော်ရွှင်ခဲ့ပါရဲ့လား...”

စွန်းဝူရုံးက

“မင်းတို့ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ငါမိုးပေါ်ရောက်တာ ဆယ့်ငါးရက်ပဲရှိသေးတယ်၊ ဘယ်နဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီလို့ ပြောနေရတာလဲ...”

မျောက်ပညာရှိက ရယ်မောလျက်ပြောသည်။

“အရှင်မျောက်မင်း ... မိုးပေါ်ကတစ်ရက်ဆိုရင် ... လူ့ပြည်မှာ တစ်နှစ်ဖြစ်ပါတယ်...၊ အရှင်မျောက်မင်း သတိမေ့လျော့နေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ...၊ အခု ... အရှင်မျောက်မင်းနေခဲ့တာ ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပါပြီ၊ မြေပြင်က မျောက်ငယ်တွေလဲ အတော်ကြီးပြင်းကုန်ပါပြီ...”

စွန်းဝူရုံးမှာ အံ့သြသွားသည်။

“ငါဖြင့် မသိပါဘူး”

မျောက်ပညာရှိတစ်ကောင်က မေး၏။

“အရှင်မျောက်မင်း မိုးပေါ်မှာ ဘာရာထူးများရရှိလာပါသလဲ”

စွန်းဝူရုံးက လက်ယမ်းပြသည်။

“ပြောဖို့မကောင်းပါဘူး၊ ရက်စရာကောင်းလိုက်တာ...၊ ယိုဟွမ်းတတ်ဟာ ငါ့ကိုအသုံးမချတတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုမြင်းထိန်းရာထူးပဲပေးခဲ့တယ်”

“မြင်းထိန်းရာထူးဟာ အတော်အဆင့်မြင့်တဲ့ရာထူးလား”

“ဘာအဆင့်ရှိရမှာလဲ၊ ဘာအဆင့်မှမရှိဘူး၊ ငါကမသိပဲနဲ့ ဟုတ်နေပြီလို့ထင်နေတာ၊ နောက်တော့မှ ငါ့လက်အောက်ကနတ်သားတွေကို မေးကြည့်တော့မှ တော်တော်အောက်တန်းကျတဲ့ ရာထူးမှန်းသိရတယ်၊ ငါလဲ စားပွဲကို တွန်းပစ်ခဲ့ပြီး နတ်ပြည်ကထွက်လာခဲ့တယ်....”

မျောက်များက ပြိုင်တူပြောကြသည်။

“ပြန်လာတာကောင်းတယ် အရှင်မျောက်မင်း....၊ ဒီမှာဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းသလဲ၊ အများရဲ့ကြည့်ညှိလေးစားခြင်းလဲခံရတယ်၊ အရှင်မျောက်မင်းအပေါ် ဘယ်သူမှချုပ်ကိုင်မှုလဲမရှိဘူး၊ ဘယ်လောက်လွတ်လပ်သလဲ၊ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းသလဲ....”

စွန်းဝူရုံးသည် တွေးတောစဉ်းစားရင်း

“ဟုတ်တယ်....”

သူသည် ခေါင်းညိတ်ရင်းတွေးနေလေ၏။

မျောက်ပညာရှိက

“ကဲ....အရှင်မျောက်မင်း သူ့ဌာနီကိုပြန်လာတဲ့အတွက် ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ရမယ်....”

မျောက်အားလုံး ထောက်ခံကြ၏။

ထို့နောက် မျောက်ကြီးငယ်အသီးသီးတို့သည် သစ်သီးဝလံများ ရှာဖွေ ဆွတ်ခူးရန် ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။ မကြာမီ သူတို့သည် မျောက်မင်း ကို ဂုဏ်ပြုပွဲကျင်းပကြလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် တံခါးစောင့် တာဝန်ယူရသော မျောက်တစ်ကောင်သည် ဝင်ရောက်လာ၏။

“အရှင်မျောက်မင်း..... ဘီလူးနှစ်ကောင်က အရှင်မျောက်မင်းကို

တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့....”

စွန်းဝူရုံးက

“ဝင်လာပါစေ....”

ဘီလူးနှစ်ကောင်သည် ဒူးထောက်၍ခစားကြသည်။

စွန်းဝူရုံးက

“သင်တို့ကျုပ်ဆီလာခစားတာ ကိစ္စရှိလို့များလား”

ဘီလူးတစ်ကောင်က

“မှန်လှပါ....၊ အရှင်မျောက်မင်းဟာ တောနေသတ္တဝါတွေကို စုစည်း စည်းရုံးနေတယ်လို့ကြားပါတယ်....၊ အရှင်မျောက်မင်းဝတ်ဆင်ဖို့ ချပ်ဝတ်တန်ဆာတစ်စုံလာရောက်ဆက်သတာပါ....၊ လက်ခံပါလို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ် အရှင်မျောက်မင်း....”

မျောက်မင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကျုပ်လက်ခံပါတယ်၊ ဘယ်မှာလဲ ချပ်ဝတ်တန်ဆာ”

ဘီလူးတို့သည် ချပ်ဝတ်တန်ဆာကို ဆက်သကြသည်။

မျောက်မင်းစွန်းဝူရုံးသည် ချပ်ဝတ်တန်ဆာကို ချက်ချင်း ဝတ်ဆင်သည်။ ချပ်ဝတ်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ပြီး လွန်စွာပျော်ရွှင်သွား၏။

ဘီလူးများလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။

ဘီလူးတစ်ကောင်က

“အရှင်မျောက်မင်း.... နတ်ပြည်ကိုတက်သွားတယ်လို့ကျွန်တော်မျိုးတို့ကြားပါတယ်၊ နတ်ပြည်မှာ ဘာရာထူးများရရှိပါသလဲ”

စွန်းဝူရုံးက

“အလကားရာထူးပါ.... မြင်းထိန်းရာထူးတဲ့”

“အရှင်မျောက်မင်းဟာ အနန္တစွမ်းအားရှင်ပါ....၊ ဘာဖြစ်လို့ မြင်းထိန်းရာထူးကို လက်ခံလိုက်ရပါသလဲ....”

“ပထမတော့ နတ်ပြည်ကအဆင့်အတန်းတွေ ဘယ်သိမလဲ၊ သိလာတော့ မြင်းထိန်းရာထူးဆိုတာ အောက်တန်းအကျဆုံးဖြစ်နေတယ်၊ ဒါနဲ့ငါလဲ ဒီကိုပြန်လာခဲ့တာပေါ့....”

ဘီလူးတစ်ကောင်က

“ကျွန်တော်မျိုး အကြံပေးချင်ပါတယ် အရှင်မျောက်မင်း....”

“ဘာများလဲ”

“စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်ဘွဲ့ကို ယူထားစေချင်ပါတယ်”

စွန်းဝူရုံးသည် ထိုစကားကိုကြားသောအခါ စဉ်းစားနေတော့၏။

“ကောင်းတယ်၊ ဒီအကြံကောင်းတယ်....”

သူသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ သူသည် မျောက်ပညာရှိလေးကောင်အား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ.... မျောက်ပညာရှိတို့၊ ခုအချိန်ကစပြီး မျောက်မင်းလို့မခေါ်ကြနဲ့တော့၊ စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်လို့ပဲ ခေါ်ကြစေ....”

မျောက်ပညာရှိလေးကောင်သည် ရိုသေသမှုဖြင့် ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်လေ၏။

“အမိန့်အတိုင်းပါ၊ တစ်တောလုံးတစ်တောင်လုံးကို ကြေညာလိုက်ပါမယ်....”

စွန်းဝူရုံးက

“တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံးကြားသိပလေစေ ရေခြားမြေခြားကလည်း ကြားသိပါလေစေ....”

စွန်းဝူရုံးသည် ခေတ္တမျှစဉ်းစားလိုက်၏။

“နေဦး.....၊ ငါအကြံတစ်ခု ရတယ်....”

မျောက်ပညာရှိက

“ဘာအကြံများလဲ စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်....”

“ငါအကြံရတယ်၊ စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို အလံတစ်ခုမှာရေးပြီး ဟွာကိုးစန်းတောင်ပေါ်မှာ စိုက်ထူလိုက်စမ်း၊ ဒါမှ ခန့်ညားသွားမယ်၊ မြင်သမျှ သတ္တဝါတွေလေးစားသွားမယ်....”

“အမိန့်အတိုင်းပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အလံပေါင်းမြောက်မြားစွာ လုပ်ပါမယ်၊ တောင်အမြင့် မှန်သမျှမှာ စိုက်ထူပါမယ်....”

စွန်းဝူရုံးသည် အလွန်ကျေနပ်အားရသွားလေ၏။

“ငါ့ကိုဒီအကြံပေးတဲ့ဘီလူးတို့ကိုလည်း ငါကျေးဇူးတင်တယ်....၊ အခု.... ငါဟာမျောက်မင်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ ရိုးရိုးမျောက်မင်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါဟာ စကြဝဠာ တန်ခိုးရှင်ဖြစ်ပြီ၊ ငါဟာ....စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်”

မျောက်မင်း၏အော်သံသည် ဟွာကိုးစန်းတောင်တစ်ခွင်လုံးဟိန်းထွက်သွားလေ၏။

* * * * *

နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိသည် တိမ်တိုက်နန်းတော်အတွင်း နတ်သဘင်စည်းဝေးပွဲကျင်းပနေလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် မြင်းထိန်းဌာနမှ နတ်သားတစ်ပါး ကတိုက်ကရိုက်အခစားဝင်လာလေ၏။

နတ်မင်းကြီးယိုဟွမ်းတတိသည် ဝင်လာသူအားကြည့်လိုက်၏။

“ဘာများလျှောက်တင်စရာ ရှိလို့လဲမောင်မင်း”

“ရှိပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်”

“လျှောက်တင်စေချား”

“မကြာမီက မြင်းထိန်းတာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ရန် ရောက်ရှိလာတဲ့ မျောက်မင်းစွန်းဝူရုံးဟာ ရာထူးသေးတယ်ဆိုပြီး စားပွဲကိုတွန်းကန်ထွက်သွားကြောင်းကို တင်လျှောက်ပါတယ်ဘုရား”

ထိုအချိန်မှာပင် တောင်ဘက်တံခါးတွင်တာဝန်ကျသော တံခါးမှူးသည် တိမ်တိုက်နန်းတော်အတွင်း ဝင်လာလေ၏။

“လျှောက်ထားအပ်ပါတယ်အရှင်မင်းကြီး မြင်းထိန်းစွန်းဝူရုံး ပြေးထွက်သွားပါတယ်ဘုရား”

ဝင်လာသည့်တံခါးမှူးသည် ယိုဟွမ်းတတိအား ရှိခိုးအရိုအသေပြုပြီး လျှောက်ထားလေ၏။

ယိုဟွမ်းတတိက

“ဒီမျောက်ဟာ ရိုင်းစိုင်းတဲ့စိတ်ရှိတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုယ့်နေရာကို ကိုယ်ပြန်ကြ၊ ဒီမျောက်ကို ငါအပြစ်ပေးမယ်”

မြင်းထိန်းဌာနမှ နတ်သားနှင့် တံခါးမှူးတို့သည် အသီးသီးပြန်

သွားကြလေ၏။

နတ်မင်းကြီး ယိုးဟွမ်းတတိသည် နတ်သဘင် အစည်းအဝေး၌ မေးမြန်းလေတော့၏။

“ရိုင်းပျတဲဒီမျောက်ကို ဘယ်သူအရေးယူဖမ်းဆီးမှာလဲ”

စစ်ဘက်ဆိုင်ရာအုပ်စုထဲမှ နတ်တစ်ပါးထွက်လာလေ၏။ ထို နတ်သားသည် ရှိခိုးသံတော်ဦးတင်သည်။

“ဒီမျောက်ကို ကျွန်တော်မျိုးရဲ့သားတော်နဲ့အတူ သွားရောက်ဖမ်း ဆီးပါ့မယ်”

ယိုးဟွမ်းတတိသည် ကြည့်လိုက်၏။

ဘုံခုနစ်ဆင့်အရှင် နတ်သားလီတင်းဝမ်ဖြစ်နေသည်။ နတ်သား လီတင်းဝမ်သည် တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ပြည့်ဝသော နတ်သားတစ်ပါးဖြစ် သည်။ ယိုးဟွမ်းတတိသည် သဘောကျသွား၏။

“ကောင်းပြီ၊ သင်နတ်သားကိုငိုလ်မျိုးခန့်လိုက်မယ်၊ စစ်သည် တော်တစ်စုတစ်စုကို ဦးဆောင်ပြီး နတ်ပြည်ကိုစော်ကားတဲ့ မျောက်ကို သွားဖမ်းစေ”

“ကောင်းပါပြီ ကျွန်တော်မျိုးစစ်ချီပါတော့မယ်အရှင်ဘုရား”

လီတင်းဝမ်သည် ရှိခိုးကန်တော့ပြီး စည်းဝေးခန်းမမှထွက်ခွာခဲ့ တော့သည်။

သူသည် သားတော်ကိုခေါ်ယူ စစ်သည်များကို ဦးဆောင်ပြီး တောင်ဘက်တံခါးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်၏ ဟွာကိုးစန်းတောင်ချီတက်ပွဲကား စတင်လေပြီ။

သူတို့သည် မြေပြင်သို့ဆင်းသက်ပြီးနောက် ညီညာသောမြေ ကွက်လပ်တစ်ခုတွင် စခန်းချရပ်နားကြလေ၏။

လီတင်းဝမ်သည် သူဦးဆောင်လာသည့် နတ်သားများထဲ၌ မည် သည့်နတ်သားကိုစေလွှတ်သင့်သည်ကို ကြည့်ရှုလေ၏။

အားမာန်နတ်သား။

သူသည် အားမာန်နတ်သားကိုတွေ့မြင်လေ၏။

“သင်သွားလော့ ကျွန်ုပ်တို့အား အာခံသည့်မျောက်အား သွား ရောက်ဖမ်းဆီးပါ”

အားမာန်နတ်သည် လီတင်းဝမ်ကို ရှိခိုးကန်တော့ပြီးဟွာကိုးစန်း

တောင်သို့ ချီတက်သွားလေ၏။ သူသည် အလွန်ကြီးမားသော ရဲတင်းကြီး တစ်လက်ကို ကိုင်ပြီးရေတံခွန်လိုက်ရသို့သွားသည်။

ရေတံခွန်လိုက်ရသို့သွားရာမှ ရှိသောအခါ လိုက်ရအပြင်ရှိ မြေ ကွက်လပ်တွင် မျောက်အချို့နှင့် ဘီလူးအချို့ စစ်ရေးလေ့ကျင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အားမာန်နတ်သည် မျောက်များကိုအော်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... တိရစ္ဆာန်တွေ နားထောင်ကြစမ်း”

စစ်ရေးလေ့ကျင့်နေကြသော မျောက်များနှင့် ဘီလူးများသည် ရဲတင်းကြီးကိုထမ်းထားသည့်အားမာန်နတ်ကိုအံ့သြစွာကြည့်မိကြလေ၏။

အားမာန်နတ်သားက

“မင်းတို့မြင်းထိန်းကို အမြန်ဆုံးအကြောင်းကြားပါ၊ ကျုပ်ကမိုး ပေါ်ကအားမာန်နတ်သားပဲ၊ နတ်မင်းကြီးယိုးဟွမ်းတတိရဲ့ အမိန့်အရမြင်း ထိန်းကိုဖမ်းဖို့လာတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်”

မျောက်များသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် လိုက်ရသလို ပြေးဝင် သွားကြလေ၏။

စွန်းဂူခုံးက ပြေးဝင်လာသောမျောက်များကို မျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်လေ၏။

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ”

မျောက်များက

“စကြဝဠာတန်ခိုးရှင် အရှင်မျောက်မင်း အပြင်ဘက်မှာမိုးပေါ်က နတ်သားတစ်ယောက်ရောက်နေပါတယ်၊ အမိန့်အရ အရှင်မျောက်မင်းကို လာဖမ်းတာလို့ ပြောပါတယ်၊ သူ့ဆီမှာကြီးမားတဲ့ ရဲတင်းကြီးလဲပါ ပါ တယ်အရှင်”

မျောက်မင်းသည် ဒေါသထွက်သွား၏။

“ငါ့ချုပ်ဝတ်တန်ဆာတွေ ယူခဲ့စမ်း”

မျောက်ပညာရှိလေးကောင်းတို့သည် ချုပ်ဝတ်တန်ဆာ သရဖူ ခြေ နင်းစသည်အရာများကို ဝတ်ဆင်ပေးကြလေ၏။ စွန်းဂူခုံးသည် တိုက်ပွဲ ဝင်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်လေပြီ။

မျောက်မင်းသည် လိုတရသံတုတ်ကိုကိုင်လျက် လေ့ကျင့်ထား သောမျောက်စစ်သည်တော်တို့နှင့်အတူ ဂူထဲမှထွက်လာကြလေ၏။

အားမာန်နတ်နှင့်မျောက်မင်းတို့ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့ကြလေပြီ။

အားမာန်နတ်က

“အသင်မျောက် ကျုပ်ကိုမှတ်မိရဲ့လား”

“ကျုပ်မသိဘူး ... သင်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်ကဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်ရဲ့လက်အောက် ဗိုလ်မှူးလေး အားမာန်နတ်ဖြစ်တယ်။ နတ်မင်းကြီး ယိုးဟွမ်းတတိရဲ့ အမိန့်အရ သင့်ကိုဖမ်းဆီးဖို့လာခြင်းဖြစ်တယ်။ အသင်ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ကျုပ်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သင်တို့ရဲ့မျောက်တွေချမ်းသာရာရလိမ့်မယ်”

အားမာန်နတ်က မာရေကျောရေပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါမျောက်မင်းစွန်းဝူရုံးသည် ဒေါသထွက်လာတော့၏။ သူသည်အားမာန်နတ်အား ခက်ထန်စွာပြန်ပြောသည်။

“နတ်စုတ် ... ကြွားမနေနဲ့၊ သင့်ကိုငါရိုက်သတ်လိုက်ရင်သတင်းပြန်ပို့မယ့်သူမရှိဘဲ ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ သင့်အသက်ကိုချမ်းသာပေးလိုက်မယ်၊ သင်မိုးပေါ်ကိုပြန်သွားပါ၊ ယိုးဟွမ်းတတိကိုလဲပြောပြလိုက်၊ ငါ့လိုတန်ခိုးရှင်ကို မြင်းထိန်းရာထူးပေးတာ ရှက်စရာကောင်းလှတယ်လို့ ...”

သူသည် ဟွာကိုးစန်းတောင်ထိပ်တွင် တလူလူလွင့်နေသော တံခွန်များကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ငါ့ရဲ့တံခွန်တွေပေါ်မှာ ဘာတွေရေးထိုးထားသလဲ၊ ရေးထိုးထားတဲ့စာကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ ရေးထိုးထားတဲ့ရာထူးအတိုင်း ခန့်ထားမယ်ဆိုရင်တော့ ယိုးဟွမ်းတတိကို ငါအေးအေးဆေးဆေးစားမယ်၊ လက်မခံဘူးဆိုရင်တော့ ငါမိုးပေါ်အထိလိုက်ပြီးတိုက်ခိုက်မယ်၊ သူ့ရဲ့ရာဇဝလ္လင်ဖင်မြဲနိုင်ပါ့မလားလို့ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

အားမာန်နတ်သားသည် မျောက်မင်းညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဟွာကိုးစန်းတောင်ပေါ်၌ တံခွန်တစ်ခုထူထားသည်။ တံခွန်ပေါ်၌ “စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်” ဟု ရေးထိုးထားသည်။

အားမာန်နတ်သားသည် မျောက်မင်း၏အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး ဤမျောက်သည်တန်ရာတန်ရာမလုပ်၊ မလုပ်သင့်သည့်အလုပ်ကို လုပ်သည်ဟုထင်သွား၏။

“အသင်မျောက် သင်ဟာကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိတဲ့မျောက်ပဲ၊ ရာရာစစ စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်လုပ်ချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သေဖို့

သာပြင်ပေတော့”

သူသည် ရဲတင်းကိုမြှောက်ကာ တိုက်ခိုက်တော့၏။

မျောက်မင်းက လိုတရသံတုတ်ဖြင့် ပြန်လည်ခုခံလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတပြန်ကိုယ်တပြန်တိုက်ခိုက်နေကြတော့၏။

အားမာန်နတ်သားသည် အလွန်ကျော်ကြားသော နတ်တစ်ပါးဖြစ်သည်။ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်လည်း ကောင်းသည်။ သို့သော်သူသည် အရေးနိမ့်လာသည်။

“ဥှတ် ...”

သူ့ရဲတင်းသည် သစ်သားလက်ကိုင်ရိုးကျိုးသွားတော့၏။

သူသည် အခြေအနေမဟန်တော့ပြီကို သိလိုက်သည်။ သူသည် လှည့်ပြေးသွားတော့၏။

စွန်းဝူရုံးက အော်ပြောလိုက်၏။

“အသုံးမကျတဲ့နတ်စုတ် သင့်အသက်ကိုငါချမ်းသာပေးလိုက်မယ်၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း ယိုးဟွမ်းတတိကိုအကြောင်းကြားလိုက်ပေတော့”

အားမာန်နတ်သားသည် ရှုံးနိမ့်ပြီး ပြန်ပြေးသွားလေ၏။ ဘုံခုနစ်ဆင့်နတ်သား လီတင်းဝမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ စစ်စွဲခွဲကြောင်း လျှောက်ထားလေ၏။

“မျောက်မင်းဟာ အလွန်တန်ခိုးကြီးပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးမည်သို့မျှ မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါ။ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပါတယ်”

ဘုံခုနစ်ဆင့်နတ်သား လီတင်းဝမ်သည် ဒေါသထွက်လာလေ၏။

“သင်က စထွက်ထွက်ချင်း ငါ့ရဲ့သိက္ခာကိုချပစ်လိုက်ပြီပေါ့၊ အဲ့ဒီအတွက် သင်ဟာသေဒဏ်ကျခံရမယ်”

ဘုံခုနစ်ဆင့်နတ်သားလီတင်းဝမ်ဒေါသထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ လီတင်းဝမ်၏သားတော် “လိုချား”က တောင်းပန်လိုက်၏။

“ဒေါသရှေ့မထားသင့်ပါဘူးခမည်းတော် အားမာန်နတ်သားကို ပြစ်ဒဏ်မခတ်သင့်ပါဘူး၊ မျောက်မင်းရဲ့အခြေအနေဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သားတော်သွားပြီး ရင်ဆိုင်အကဲခတ်လိုက်ပါမယ်”

ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်ကရွင့်ပြုလိုက်၏။

“သားတော်ကိုခွင့်ပြုတယ်၊ စစ်သည်တော်များကို ဦးဆောင်ခေါ်ယူသွား၊ မျောက်ကို ဖမ်းခဲ့စေ”

သားတော်လိုချားသည် နတ်စစ်သည်တော်များကို ဦးဆောင်ခေါ်
ငင်ကာ ရေတံခွန်လိုက်ပူသို့ သွားလေတော့၏။

မျောက်မင်းစွန်းဝူရုံးသည် အားမာန်နတ်သား ပြန်ပြေးသွားသည်
ကိုကြည့်ပြီး နောက်ထပ်စစ်ကူများရောက်လာမည်ကိုသိရှိ၏။ ထို့ကြောင့်
သူသည်ဝူထဲမဝင်ဘဲမျောက်စစ်သည်တော်များနှင့် ဝူရှေ့တွင်စောင့်နေလေ
၏။

သူမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း နတ်စစ်သည်တစ်ပါးသည် နတ်
စစ်သည်များကို ဦးဆောင်ကာ ဝူရှေ့သို့ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုနတ်စစ်
သည်မှာ နေလုလင်ကဲ့သို့ နုပျိုလှပြီး အလွန်ချောမောလှသည်ကိုတွေ့ရှိရ
သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်၌လက်နက်ခြောက်မျိုးပါရှိနေသည်ကိုတွေ့ရှိရလေ၏။

သူတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည်။

မျောက်မင်းက ဆီး၍မေးလေ၏။

“သင် ဘာကိစ္စနဲ့ဝူရှေ့ကို ရောက်လာရပြန်တာလဲ”

လိုချားက

“မျောက်စုတ်... သင်ကငါ့ကိုတောင်မမှတ်မိပဲကိုး၊ ငါကဘုံခုနစ်
ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်ရဲ့ တတိယသားတော် လိုချားဖြစ်တယ်”

လိုချားက ဆက်ပြောသည်။

“ငါ ... အမိနဲ့အရလာခဲ့တာပဲ၊ သင့်ကိုဖမ်းဖို့အမိန့်ပါတယ် ...”

မျောက်မင်းစွန်းဝူရုံးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သင်ကနီနဲ့တောင်မစင်သေးတဲ့ ကလေးလောက်ပဲရှိသေးတယ်၊

သင်ပြောတဲ့စကားကတော့ ကြီးကျယ်လှတယ်၊ သင်ပြောတဲ့စကားနဲ့ သင့်
အသက်ကို သတ်နိုင်လောက်နေပြီ၊ ဒါပေမယ့်သင့်ကိုငါမသတ်လိုဘူး၊ ငါ့
အလံမှာ ဘာတွေရေးထားသလဲဆိုတာသင်ကြည့်သွား၊ နောက်ပြီးယိုဟွမ်း
တတိကိုသတင်းပို့ပေး၊ ငါ့ကိုဒီဘွဲ့ပေးရင် သူ့ကိုသစ္စာခံမယ်၊ ငါ့ဆန္ဒကို
မလိုက်လျောရင်တော့ ငါဟာမိုးပေါ်တက်ပြီး တိုက်တော့မှာပဲ ...”

လိုချားသည် ထိုအခါကျမှ အလံကိုကြည့်မိလေ၏။

“စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်

ထိုစာတန်းသည် အလံပေါ်၌ ထင်းထင်းကြီးရှိနေ၏။

“သင်ဟာကိုယ်နဲ့မတန်မရာကို တယ်ပြီးမျှော်မှန်းချင်တာပဲ၊ ကဲ
သေပေတော့ ...”

မျောက်မင်းစွန်းဝူရုံးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါမလှုပ်ဘဲရပ်နေမယ်၊ သင်ကြိုက်သလောက်ခုတ်စမ်းပါ၊ သင့်
အစွမ်းကိုကြည့်မယ်”

လိုချားသည် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆို
သော် ထိုမျောက်ကသူ့အား အထင်သေးစကားပြောလိုက်သည် မဟုတ်ပါ
လော။ ထို့ကြောင့် သူသည်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

စွန်းဝူရုံးသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ဦးခေါင်းသုံးလုံးနှင့် လက်
ခြောက်ဘက်ရှိသူအဖြစ် ဖန်ဆင်းလိုက်၏။

လက်ခြောက်ဘက်၌ လက်နက်ခြောက်မျိုးကို ကိုင်ထားသည်။

“မှော်ခါး ...”

“မှော်ကြိုး ...”

“မှော်မိုန်းခွ ...” “မှော်လှံတန် ...” “မှော်ရဲတင်း ...”

“မှော်ကြိုးတပ်သံလုံး ...” စသည်တို့ကိုကိုင်ဆွဲထား၏။

လိုချားကလည်း လက်နက်ခြောက်မျိုးဖြင့် တိုက်ခိုက်သည်။
မျောက်မင်းသည် လိုချား၏ရဲပုံသော တိုက်ခိုက်မှုကိုမြင်သောအခါ ရင်
ထိတ်သွားလေ၏။

“ဒီအကောင် ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့တယ်လဲသတ္တိရှိပါကလား”

မျောက်မင်းသည် စိတ်ထဲ၌ရေရွတ်မိလေ၏။

“ဒီကောင်အတော်ထက်မြက်တယ်၊ ငါပေါ့ဆလို့မဖြစ်ဘူး၊ ငါဖန်
တီးမှုပညာတွေကို ထုတ်သုံးမှဖြစ်တော့မယ်”

မျောက်သည် စိတ်ထဲမှထိုသို့တွေးပြီး သူ၏သံတုတ်လက်နက်
ကိုဆွဲကိုင်လိုက်၏။ သံတုတ်လက်နက်သည် သုံးချောင်းဖြစ်သွားလေ၏။

သူတို့တိုက်ပွဲသည် ကမ္ဘာပျက်မတတ် ပြင်းထန်လှ၏။ လိုချား
သည် တိုက်ခိုက်ရင်း သူ၏လက်နက်များကို ခါးကြိုး၊မီးတောက်စသည့်
လက်နက်များအဖြစ် ဆပွားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ပြင်းထန်စွာတိုက်
ခိုက်ကြတော့သည်။

ထိုအခါ စွန်းဝူရုံးဘက်မှ မျောက်နှင့်ဘီလူးများက အားပေးရင်း
လိုချားဘက်မှ နတ်စစ်သည်များက လိုချားဘက်သို့အားပေးကြလေ၏။

သူတို့သည် စုစုပေါင်းတိုက်ကွက်သုံးဆယ်ကျော် တိုက်ခိုက်ခဲ့
ကြသည်။ သို့သော် ... တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် အရုံးအနိုင်မပေါ်သေးချေ။

မျောက်မင်းစွန်းဝူရုံးသည် တိုက်ခိုက်ရင်း သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ

အမွှေးတစ်ချောင်းကို နတ်ယူလိုက်ပြီး လေထဲသို့ဝှံ့ခနဲ မှုတ်ထုတ် လိုက်လေ၏။ သူသည် နောက်ထပ်ကိုယ်ပွားတစ်ခုဖန်ဆင်းလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

မျောက်မင်းစွန်းဝူရုံး၏ ခန္ဓာကိုယ်အစစ်သည် လိုချား၏နောက် သို့ရောက်ရှိသွား၏။ သူသည် လိုချား၏ ခြေထောက်ကို လိုတရ သံတုတ် ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

လိုချားမှာ အလွန်တရာဉာဏ်များလှသော စွန်းဝူရုံး၏ရိုက်ချက် ကိုရှောင်တိမ်းရန်ကြိုးစားသော်လည်း မရှောင်နိုင်တော့ချေ။ ခြေထောက် ကိုထိခိုက်သွားပြီး ဝှံ့ခနဲလဲကျသွားလေ၏။

မျောက်မင်းစွန်းဝူရုံးက ဆက်လက်၍ မတိုက်ခိုက်ပေ။

ထိုအခါ လိုချားမှာ လက်နက်ခြောက်မျိုးကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပြီး တပ်ခေါက်ပြန်သွားရတော့သည်။ သူရုံးနိမ့်သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဘုံခုနစ်ဆင့် လီတင်းဝမ်သည် သားတော်အတွက်စစ်ကူပို့မည် ဟန်ပြင်နေလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် သားတော်လိုချားသည် ခြေထောက် တစ်ဖက်ထိခိုက်ပြီး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။

လိုချားက

“ ခမည်းတော် စစ်ကူမပို့ပါနဲ့တော့၊ သားတော်စစ်ရုံး၍ ပြန် လာပါပြီ။ မျောက်မင်းဟာထင်တာထက်ပိုပြီးအစွမ်းထက်မြက်နေပါတယ်။ သားတော်ဒဏ်ရာလည်း ရခဲ့ပါတယ် ”

ဘုံခုနစ်ဆင့်လီတင်းဝမ် ထိတ်လန့်သွား၏။

“ ဒီမျောက်ဒီလောက်တန်ခိုးကြီးနေရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ”

လိုချားက လျှောက်တင်၏။

“ သူ့ရဲ့ ဟွာကိုစန်းတောင်မှာအလံတစ်ခုစိုက်ထူထားပါတယ်။ အလံ ပေါ်မှာ “ စကြဝဠာတန်ခိုးရှင် ” လို့ရေးသားထားပါတယ်။ သူ့ကို အဲဒီ ရာထူးပေးအောင်နတ်မင်းကြီးဟို့ ယွမ်းတတ်ကို အကြောင်းကြားပေးရမယ် လို့ဆိုပါတယ်။ ဒီရာထူးကိုမပေးရင် မိုးပေါ်အထိ လိုက်တိုက်ခိုက်မယ်လို့ လဲပြောပါတယ် ခမည်းတော် ”

ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင်လီတင်းဝမ် စဉ်းစားလိုက်၏။

“ ဒါဖြင့် ငါတို့ပြန်ကြမယ်၊ အကျိုးအကြောင်းကို နတ်မင်းကြီး ကိုပြန်လျှောက်မှဖြစ်တော့မယ် ”

“ အဲဒီအကြံ အလွန်သင့်မြတ်လှပါတယ်၊ ခမည်းတော် ဒီ မျောက်ဟာ တန်ခိုးအရာမှာ အစွမ်းထက်တာတော့ မပြောနဲ့တော့၊ သား တော်ကို ကိုယ်ပွားမျောက်တစ်ကောင်နဲ့ တိုက်ခိုင်းပြီး မျောက်အစစ်က သားတော်ရဲ့ နောက်ကတိုက်ခိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီလောက်စွမ်းပါတယ်၊ နတ် မင်းကြီးကို အပြည့်အစုံလျှောက်တင်ရင် နတ်မင်းကြီးဟာအားလုံးအတွက် ကောင်းတဲ့အဖြေတစ်ခုကို စဉ်းစားနိုင်မှာ၊ သားတော်ကို တပ်ဆုတ်ပြန်ကြ တာပဲကောင်းပါတယ် ”

ဘုံခုနစ်ဆင့် လီတင်းဝမ်က

“ ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ ခေါ်လာတဲ့ နတ်စစ်သည်တွေကို စု လိုက်၊ အခု သားတော်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ဝင်တိုက် ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်တိုက်ရင်လဲ ဒီမျောက်ကို အနိုင်တိုက်ဖို့ မလွယ်ပေဘူး၊ အခု အားမာန်နတ်သားနဲ့ သားတော်လိုချားရဲ့ အဖြစ် အပျက်ကို အသေအချာလျှောက်တင်မှဖြစ်တော့မယ် ကဲ သွားကြစို့ ”

ဘုံခုနစ်ဆင့် လီတင်းဝမ်၊ သားတော်လိုချားနှင့်အားမာန်နတ်တို့ သည် တိမ်တိုက်များကို စီး၍ နတ်ပြည်သို့ပြန်လေ၏။ နောက်လိုက်နတ် စစ်သည်များလည်း တိမ်တိုက်များစီးကာ ပြန်လည်လိုက်ပါသွားကြလေ ၏။

* * * * *

မျောက်မင်းသည် အနိုင်ရရှိလိုက်သဖြင့် လိုဏ်ဂူထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေ၏။ သူ၏နောက်လိုက်တပည့်တပန်းများဖြစ်သော မျောက်များနှင့် သူ၏မိတ်ဆွေများဖြစ်သော ဘီလူးများသည် မျောက်မင်း၏ အောင်ပွဲကို ဂုဏ်ပြုကြလေ၏။

မျောက်မင်းသည် အောင်ပွဲခံ အစားအသောက်များနှင့် ပြန်လည်ဧည့်ခံလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်သည် သားတော် စစ်သည်များနှင့်အတူ တိမ်တိုက်နန်းတော်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။

လီတင်းဝမ်က

“အမိန့်အရ ကျွန်တော်မျိုးတို့ လူ့ပြည်ကိုပြန်ဆင်းပြီး မျောက်မင်းကို ဖမ်းဖို့သွားရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မျောက်မင်းဟာ လွန်စွာတန်ခိုးထက်လှသဖြင့် သူ့ကို တိုက်ခိုက်သူနှစ်ယောက်စလုံး ရုံးနိမ့်ခဲ့ရပါတယ်”

နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိက

“ဘယ်သူတွေများ တိုက်ခိုက်ခဲ့သလဲ ”

“အားမာန်နတ်နဲ့ သားတော်လိုချားပါ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရုံးနိမ့်ခဲ့ပါတယ် သားတော်လိုချားကတော့ ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရခဲ့ပါတယ်”

ဘုံခုနစ်ဆင့်လီတင်းဝမ်က လျှောက်တင်ပြီးနောက် သူ၏ သားတော်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး

“သားတော် အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို သားတော်လျှောက်တင်လိုက်ပါဦး”

ထိုအခါ သားတော်လိုချားက တိုက်ပွဲအခြေအနေကို ပြီးပြည့်စုံစွာလျှောက်တင်လေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ဟာ မျောက်မင်းကိုဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်ပါဘူး။ ခမည်းတော် လီတင်းဝမ် ယှဉ်ရင်လဲရုံးမှာပါပဲ။ ဘစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ နတ်ပြည်ကအလုံးအရင်းနဲ့ စစ်ချီရင်တော့ နိုင်နိုင်ပါတယ်အရှင်မင်းကြီး”

ယိုဟွမ်းတတိက

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“ဒီထက်ပိုပါတယ်အရှင်မင်းကြီး သူ့ရဲ့တောင်တန်းမှာ အလံတစ်ခုစိုက်ထားပါတယ်။ အလံပေါ်မှာ “စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်” လို့ရေးသားထားပါတယ်။ ဒီတန်ခိုးရှင်ရာထူးကို သူ့ကိုပေးရမယ်လို့ တောင်းဆိုနေပါတယ်။ ပေးရင်ပေး မပေးရင် မိုးပေါ်အထိ လိုက်တိုက်မယ်လို့ ပြောပါတယ်အရှင်မင်းကြီး”

ယိုဟွမ်းတတိသည် ထိုစကားကိုကြားလိုက်သောအခါ လွန်စွာအံ့သြသွားသည်။

“ဒီမျောက်ဟာ အတော်ရိုင်းပါလား။ စစ်ချီပြီး ဒီမျောက်ကိုသုတ်သင်မှဖြစ်တော့မယ်”

ထိုအခါ အသက်အရွယ်ကြီးပြီး အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော ထိုက်ပေကျင်းစိန်က

“ဒီမျောက်ကို စစ်ချီပြီး တိုက်ခိုက်ရန်မလိုဟုယူဆပါတယ်ဘုရား ကျွန်တော်မျိုး အကြံတစ်ခု ပေးပါရစေဘုရား”

“ပေးစေဗျား”

“မျောက်မင်းဟာ မိုးနဲ့မြေကဖွားမြင်တဲ့ မျောက်ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ဘယ်လိုကဘယ်လို တန်ခိုးတွေရလာသလဲမသိဘူး။ တန်ခိုးတွေရလာခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကိုသုတ်သင်ဖို့မလွယ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူလိုချင်တဲ့ စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်ရာထူးကို ပေးလိုက်ပြီး မိုးပေါ်မှာခေါ်ထားလိုက်ရင် သူကစိတ်ကျေနပ်ပြီး သောင်းကျန်းမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အရှင်မင်းကြီးလဲ ဌာနလက်ကိုင်မရှိတဲ့ ရာထူးတစ်ခုပေးလိုက်ရလို့ နစ်နာစရာအကြောင်းမရှိပါဘူးဘုရား”

ထိုက်ပေကျင်းစိန်၏ အကြံဉာဏ်ကို ယိုးဟွမ်းတတိက သဘောကျသွား၏။

“ကောင်းပြီ၊ သင်ပဲကျွန်ုပ်ရဲ့အမိန့်အရ မျောက်မင်းထံသွားပြီး လုပ်သင့်တာတွေ ဆက်လုပ်ပါလေ”

အစည်းအဝေးသည် ပြီးစီးသွားလေ၏။ ထိုက်ပေကျင်းစိန်သည် အမိန့်တော်ကိုသယ်ဆောင်ရင်း တောင်ဘက်တံခါးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ တိမ်တိုက်ကိုစီးပြီးထွက်ခဲ့ရာ မကြာမီ ဟွာကိုးစန်းတောင်စခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေတော့၏။

ဟွာကိုးစန်းတောင်စခန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ယခုအကြိမ်သည် ယခင်အကြိမ်ကနှင့်မတူ ခါးလှလက်နက်များ တဝင်းဝင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ မျောက်စစ်သည်တော် ထောင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။

ထိုက်ပေကျင်းစိန်သည် လိုဏ်ဂူရှေ့သို့ ဆင်းသက်လာလေ၏။

ထိုအခါ မျောက်များစွာသည် ထိုက်ပေကျင်းစိန်ကို ဝန်းရံထားလိုက်ကြတော့သည်။

ထိုက်ပေကျင်းစိန်က

“သင်တို့ထဲမှာ ဘယ်သူကခေါင်းဆောင်လဲ၊ သင်တို့မျောက်မင်းဆီကို သတင်းပို့ပါ၊ မိုးပေါ်က ထိုက်ပေကျင်းစိန်ရောက်လာတယ်လို့ မျောက်မင်းကိုပြောလိုက်ပါ ယိုးဟွမ်းတတိဆီက အမိန့်တော်လည်း ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်”

မျောက်အချို့သည် လိုဏ်ဂူထဲသို့ ပြေးဝင်ပြီး သတင်းပို့လေ၏။

“အရှင်မျောက်မင်း အပြင်မှာ ထိုက်ပေကျင်းစိန်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ရောက်နေပါတယ်၊ ယိုးဟွမ်းတတိရဲ့ အမိန့်တော်လဲ ပါတယ်လို့ပြောပါတယ် အရှင်မျောက်မင်း”

မျောက်မင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“သူလာတာအတော်ပဲ၊ အရင်တစ်ခေါက်လဲ သူ့ကြောင့် မိုးပေါ်ရောက်ခဲ့ရတာပဲ၊ သူ့ကြောင့်ရခဲ့တဲ့ ရာထူးဟာ ဘာမှမပြောလောက်ပေမယ့် ငါမိုးပေါ်ကို တက်ဖို့လမ်းပွင့်သွားခဲ့တယ်၊ အခုသူတစ်ခေါက်ပြန်လာပြီဆိုတော့ ငါ့အတွက် အကျိုးရှိမဲ့ ကိစ္စပဲဖြစ်မှာပါ၊ သူ့ကိုကောင်းကောင်း ကြိုဆိုကြရမယ်”

မျောက်မင်းသည် ချပ်ဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် မျောက်စစ်သည်များခြံရံလျက် လိုဏ်ဂူထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုက်ပေကျင်းစိန်အား ကြိုဆိုသည်။

“ကျုပ် အကြံအဆိုနောက်ကျတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ထိုက်ပေကျင်းစိန်က အမိန့်တော်အား မြှောက်ပြလိုက်၏။

“ယိုးဟွမ်းတတိရဲ့ အမိန့်တော်ပါတယ်”

မျောက်မင်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“အထဲကိုကြွပါ ...”

သူသည် ထိုက်ပေကျင်းစိန်အား ဂူထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ထိုက်ပေကျင်းစိန်ကလည်း လိုဏ်ဂူထဲသို့ လိုက်ဝင်သွားသည်။

သူသည် တောင်အရပ်သို့မျက်နှာမူ၍ အမိန့်တော်ကိုဖတ်လေ၏။

“နတ်မင်းကြီး ယိုးဟွမ်းတတိ အမိန့်တော်မြတ် ချမှတ်လိုက်သည်မှာ စွန်းဝူရုံးသည် စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်ဘွဲ့ကို တောင်းခံလာကြောင်း သိတော်မူ၍ စွန်းဝူရုံးအား “စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်” ဘွဲ့ကိုအပ်နှင်းလိုက်သည်။ စကြဝဠာရုံးဌာနကိုလည်း ချက်ချင်းစီစဉ်ပြီးစီးနေပြီဖြစ်၍ ရုံးဌာနသို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်”

မျောက်မင်းသည် ထိုက်ပေကျင်းစိန်ဖတ်ပြသော အမိန့်တော်ကို နားထောင်ပြီးနောက် အလွန်ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူသည် ဆက်၍မေးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ မသိလို့တစ်ခုလောက်မေးပါရစေ”

“မေးပါ မေးပါ”

“မိုးပေါ်မှာ စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်ဆိုတဲ့ ရာထူးရှိပါသလား”

ထိုက်ပေကျင်းစိန်က

“မရှိရင် အခုလိုအမိန့်ချပါမလား၊ ရှိလို့အမိန့်ချလိုက်တာပေါ့”

မျောက်မင်းက

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သင့်ကိုးစည်ခံကျွေးမွေးပါရစေ”

ထိုက်ပေကျင်းစိန်က ငြင်းဆန်သည်။

“ကျုပ်မှာ တာဝန်နဲ့မို့ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အသင်မျောက်မင်းလဲ ကျုပ်နဲ့တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ပါ”

မျောက်မင်းသည် သဘောကျသွားလေ၏။

“လိုက်မယ်၊ လိုက်မယ်”

သူသည် မျောက်ပညာရှိလေးကောင်အား ဟွာကိုးစန်းတောင် ရေတံခွန်လိုဏ်ဂူ၏ တာဝန်အသီးသီးကို လွှဲပြောင်းပေးအပ်လိုက်၏။

“ကဲ မင်းတို့ကို တာဝန်လွှဲအပ်ပေးပြီးပြီ၊ တာဝန်တွေကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ကြပေတော့”

မျောက်မင်းအား မျောက်များနှင့် ဘီလူးများသည် လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသည်။ မျောက်မင်းသည် တိမ်တိုက်စီးကာ ကောင်းကင်သို့ တက်လေတော့၏။

ထိုက်ပေကျင်းစိန်နှင့် မျောက်မင်းစွန်းဝူရုံးတို့သည် တိမ်တိုက် နန်းတော်၏ တောင်ဘက်မှန် တံခါးဝသို့ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

တံခါးပွင့်သွားပြီး တံခါးမှူးနှင့် နတ်အပေါင်းတို့က ကြိုဆိုကြ၏။ ထိုက်ပေကျင်းစိန်သည် သူ့အားတိမ်တိုက်နန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ယိုးဟွမ်းတတိထံသို့ ဝင်ရောက်ခစားလေတော့၏။

ထိုက်ပေကျင်းစိန် သံတော်ဦးတင်သည်။

“အရှင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်အရ မျောက်မင်း စွန်းဝူရုံးအား ခေါ်ဆောင်လာပြီး ခစားနေပါပြီ အရှင်မင်းမြတ်”

ယိုးဟွမ်းတတိက

“မျောက်မင်း ရှေ့တိုးစမ်း”

မျောက်မင်းက ရာဇပလ္လင်ရှေ့တိုးကပ်ခစားလေ၏။

ယိုးဟွမ်းတတိက

“အခု ... သင့်အား တန်ခိုးရှင်ဘွဲ့ပေးလိုက်ပြီ၊ ဒီရာထူးဟာ အထွတ်အထိပ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် နောက်နောင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေထိုင်ပါ”

မျောက်မင်းက ဦးညွှတ်၏။

“ကျေးဇူးအထူးတင်လှပါတယ်”

ယိုးဟွမ်းတတိသည် နတ်ဥယျာဉ်တော်၏ လကျာဘက်နေရာတွင် မျောက်မင်းအတွက် ရုံးခန်းတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်ပေးရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မျောက်မင်း လက်အောက်ငယ်သားအဖြစ် စေခိုင်းချင်ရာစေခိုင်း

စေရန်အတွက် စိတ်ငြိမ်နုတ်သားနှင့် အေးချမ်းနုတ်သားတို့အား တာဝန်ချထားပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... မောင်မင်း ... တိမ်တိုက်နန်းတော်မှာနေပြီး သင်၏ရုံးခန်းမှာတာဝန်ထမ်းဆောင်ပါတော့၊ ငါကတော့မောင်မင်းကိုရာထူးခန့်အပ်လိုက်ပြီ”

ယိုးဟွမ်းတတိက မိန့်ကြားလိုက်ရာမျောက်မင်းသည်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး မျောက်မင်းသည် မိုးပေါ်၌ ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ခဲ့လေ၏။

အခန်း (၁၂)

မက်မန်းချိုဥယျာဉ်

မျောက်မင်းသည် မျောက်သတ္တဝါဖြစ်၏။ သူသည် ရာထူး၏ သဘောကိုနားမလည်ချေ။ သူ့ရာထူးမှာ အမည်သာရှိပြီး တာဝန်လုံးဝမရှိ သဖြင့် သူသည် အိပ်လိုက်စားလိုက်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ဆုံးသွားလေ၏။

သူသည် အလွန်လွတ်လပ်ပြီး အားလပ်နေသဖြင့် မိုးပေါ်၌သွား လာလည်ပတ်ခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လွန်နေသည်။ သူသည် ရိုသေသင့် ရိုသေထိုက်သော နတ်များကိုလည်း မရိုမသေဆက်ဆံနေသဖြင့် နတ်ပြည် ၌ သူ၏ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုမှာ အဆင်မချောဘဲရှိနေသည်။

တစ်နေ့ နတ်သဘင်အစည်းအဝေးရှိသည်။ စွန်းဝူရုံးမတက်ချေ။ ထိုနတ်သဘင်အစည်းအဝေး၌ နတ်တစ်ပါးက လျှောက်ထား၏။

“အရှင်မင်းကြီး ... အခုမျောက်မင်းမှာ ဘာတာဝန်မျှမရှိတဲ့အ တွက် မိုးပေါ်ရှိနေရာအနံ့အပြားသို့ လျှောက်သွားနေပါတယ်။ သူဟာ ရို သေသင့်ရိုသေထိုက်သူများကို မသိ၊ မရိုသေသင့်မရိုသေထိုက်သူများကို ရိုသေသဖြင့် ဆက်ဆံရေး အလွန်ခေါင်းပါးနေပါတယ်။ သူ့ကိုဒီအတိုင်း လွှတ်ထားရင် နတ်ပြည်မှာပြဿနာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာမှာသေချာပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုလွှတ်မထားဘဲ တာဝန်တစ်ခု ပေးသင့်ပါတယ်”

ယိုးဟွမ်းတတိက

“သင်ပြောတာမှန်ပေတယ်။ သူ့ကိုဘာတာဝန်များ ပေးရင်ကောင်း မလဲ အကြံပေးစမ်းပါ”

ထိုနတ်မင်းက အကြံပေးသည်။

“အခုအခါ မက်မန်းချိုဥယျာဉ်မှာ အုပ်ချုပ်မည့် နတ်တစ်ပါးလို

အပ်နေပါတယ်။ မျောက်မင်းကို တာဝန်ပေးအပ်လိုက်ရင် ခြေငြိမ်သွားမယ် လို့ ယူဆပါတယ်”

ထိုအခါ ယိုးဟွမ်းတတိက သဘောကျသွား၏။

“ကောင်းပြီ။ သင်အကြံပေးတာကို ကျွန်ုပ်သဘောကျတယ်။ ယခု မျောက်မင်းကို ရှေ့တော်သွင်းစေ”

ထိုအခါ နတ်တစ်ပါးက မျောက်မင်းကိုသွားရောက်အကြောင်း ကြားပေး၏။ မျောက်မင်းသည် နတ်သဘင်အစည်းအဝေးတက်ရန် ကိစ္စ မှာ သူ့အလုပ်မဟုတ်ဟု ယူဆထားသည်။ ထိုနတ်သားက ခေါ်သဖြင့် မျောက်မင်းသည် နတ်သဘင်အစည်းအဝေးသို့ တက်လာသည်။

မျောက်မင်းသည် ညီလာခံသို့ဝင်ပြီး ခူးတုပ်ခစားလေ၏။

“အသင်မျောက်မင်း အခုအချိန်ကစပြီး သင့်အား မက်မန်းချို ဥယျာဉ်ကို အုပ်ချုပ်ဖို့တာဝန်ပေးလိုက်တယ်”

မျောက်မင်းသည် ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလေ၏။

“မှန်လှပါ ကျွန်တော်မျိုးလဲ ပျင်းနေပါတယ်။ အခုလို လုပ် စရာ တာဝန်ကလေးတွေရှိမှ ကျွန်တော်မျိုးအပျင်းပြေမှာပါ။ ခုပဲတာဝန် ထမ်းဆောင်လိုက်ပါမယ်”

စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်၏ ဌာနနန်းဆောင်သည် မက်မန်းချိုဥယျာဉ် ဘေးတွင် ကပ်နေပေရာ မျောက်မင်းအဖို့ မက်မန်းချိုဥယျာဉ်သို့ သွားရန် မှာ တာဝန်မကြီးလှတော့ချေ။

ဥယျာဉ်တံခါးဝမှအထဲသို့ လှမ်းဝင်မည်ပြုသောအခါ နတ်တစ် ပါးသည် ပေါ်လာလေ၏။

“အသင်မျောက်မင်း”

နတ်သားသည် ဟန့်တားလိုက်၏။

မျောက်မင်းက

“အခု ... စကြဝဠာတန်ခိုးရှင် ရာထူးရထားတယ်ဆိုတာ အသင် မကြားမိဘူးလား”

ဥယျာဉ်စောင့်နတ်က

“ကြားမိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မျောက်မင်းလို့မခေါ်ပါနဲ့။ စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်လို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“အရှင်တန်ခိုးရှင် ဘာကိစ္စနဲ့ကြွလာပါသလဲ”

“ကျုပ်ကို ဒီဥယျာဉ်ကို အုပ်ချုပ်ဖို့ ယို့ဟွမ်းတတိက အမိန့်ပေးလိုက်ပြီ၊ အဲဒီအမိန့်ကို သင်မရရှိသေးဘူးလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အရှင်တန်ခိုးရှင်ကို ခန့်အပ်လိုက်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ”

ဥယျာဉ်နတ်သားသည် မျောက်မင်းအား ဥယျာဉ်ထဲသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ဥယျာဉ်ထဲ ဝင်ရောက် ကြည့်ရှုသောအခါ မက်မန်းချုပ်ပင်များ မြောက်မြားစွာစိုက်ပျိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဥယျာဉ်စောင့်နတ်က ဥယျာဉ်ထဲ၌ စေခိုင်းသည့် နတ်အမျိုးမျိုးကို မျောက်မင်းအားပြသလေ၏။

မျောက်မင်းသည် ဥယျာဉ်ထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးနောက်

“အပင်အားလုံးပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

ဥယျာဉ်စောင့်နတ်က

“အပင်ပေါင်းအားလုံး သုံးထောင်ခြောက်ရာရှိပါတယ်

ဥယျာဉ်စောင့်နတ်က ထပ်မံရှင်းပြ၏။

“အခုမြင်ရတဲ့ရှေ့တန်းဟာ အပင်ပေါင်း တစ်ထောင်ရှစ်ရာရှိပါတယ်၊ သူတို့ဟာ အသီးလဲသေးပါတယ်၊ နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်မှ တစ်ခါ သီးပါတယ်၊ သူ့ကိုစားသုံးတဲ့ လူမှန်သမျှခန္ဓာကိုယ်ပေါ့ပါးတဲ့စွမ်းအားကို ရရှိပါတယ်

မျောက်မင်းသည် သေချာစွာမှတ်သားထားလေ၏။

ဥယျာဉ်စောင့်နတ်သည် ဒုတိယအပင်တန်းအား ပြသလေသည်။

“ဒီအလယ်တန်းဟာလဲ အပင်ပေါင်းတစ်ထောင်နှစ်ရာရှိပါတယ်၊

သူကတော့ နှစ်ပေါင်းခြောက်ထောင်မှ တစ်ကြိမ်သီးပါတယ်၊ သူ့ကိုစားမိရင် မိုးပေါ်တက်နိုင်တယ်၊ တိမ်တိုက်စီးနိုင်ပါတယ်၊ အသက်မသေတဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအားကို ရရှိနိုင်ပါတယ်”

သူကဆက်၍ ရှင်းပြလေ၏။

“နောက်ဆုံးအတန်းဟာလဲအပင်ပေါင်းနှစ်ထောင်နှစ်ရာပဲရှိတယ်၊ နှစ်ပေါင်းကိုးထောင်မှတစ်ကြိမ်သီးတယ်၊ ဒီအသီးကိုစားရင် မိုးမြေနှံအမျှ အသက်ရှည်နိုင်ပါတယ်”

မျောက်မင်းသည် အသီးများ၏တန်ခိုးအာနိသင်ကို သိရသဖြင့်

လွန်စွာကျေနပ်သွား၏။ သူသည် အပင်များကို ရေတွက်စစ်ဆေးပြီး ပြန်သွားလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ မျောက်မင်းသည် သုံးရက်တစ်ကြိမ် ဥယျာဉ်သို့လာ ရောက်စစ်ဆေးလေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ မျောက်မင်းသည် နတ်ပြည်၌ အပေါင်းအသင်းမထားတော့ချေ။ ဥယျာဉ်စစ်ဆေးခြင်း အလုပ်ကိုသာမှန်မှန်လုပ်ကိုင်တော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ မယ်တော်ဘွားဘွားသည် သူမ၏ နတ်ရေကန် ဥယျာဉ်တွင် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကျင်းပလေ၏။ သူမ၏ဧည့်ခံပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် နတ်ပေါင်းစုံတို့အား ဖိတ်ကြားထားလေ၏။

ဧည့်ခံပွဲတွင်ကျွေးမွေးရန် နတ်ဥယျာဉ်၌ စိုက်ပျိုးထားသော မက်မန်းချုပ်ပင်များအား လိုအပ်လာသည်။ ထို့အတွက် နတ်သမီးခုနစ်ဖော်အား မက်မန်းချုပ်ပင်များ ဆွတ်ခူးရန် နတ်ဥယျာဉ်သို့ စေလွှတ်လိုက်၏။

ထိုနတ်သမီးခုနစ်ဦးမှာ -

အနီရောင်နတ်သမီး၊ အစိမ်းရောင်နတ်သမီး၊

အဖြူရောင်နတ်သမီး၊ အညိုရောင်နတ်သမီး၊

အဝါရောင်နတ်သမီး၊ အပြာရောင်နတ်သမီး၊

ခရမ်းရောင်နတ်သမီး၊ တို့ဖြစ်ကြသည်။

နတ်သမီးခုနစ်ဖော်တို့သည် ဆွဲခြင်းတောင်းကိုယ်စီဆွဲ၍ နတ်ဥယျာဉ်ရှိရာသို့ သွားကြလေ၏။

နတ်ဥယျာဉ်သို့ ရောက်သောအခါ ဥယျာဉ်စောင့် စကြဝဠာတန်ခိုးရှင် ဘုံဗိမာန်မှ အစောင့်နတ်နှစ်ပါးတို့ရပ် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

နတ်သမီးခုနစ်ဖော်သည် ထိုနတ်နှစ်ပါးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။

“ကျွန်မတို့ ဧည့်ခံပွဲအတွက် မယ်တော်ဘွားဘွားက မက်မန်းချုပ်ပင် သီး ခူးခိုင်းလို့လာရတာပါ”

ဥယျာဉ်စောင့်နတ်က

“အခု အရှင်ကလိုမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ယို့ဟွမ်းတတိက စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်ကို ဥယျာဉ်အုပ်ချုပ်ဖို့ တာဝန်ပေးထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူခွင့်ပြုမှ ဝင်ခွင့်ရပါမယ်”

နတ်သမီးတစ်ပါးက မေးသည်။

“ဒါဖြင့် အဲဒီစကြဝဠာတန်ခိုးရှင်နတ် ဘယ်မှာရှိပါသလဲ”

ဥယျာဉ်စောင့်နတ်က

“ဥယျာဉ်ထဲမှာရှိပါတယ်၊ ပင်ပန်းလို့ အိပ်ပျော်နေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ကံ လာကြ၊ သူ့ဆီကို သွားခွင့်ပန်ဖို့ ကျုပ်နဲ့လိုက် ခဲ့ကြပါ”

ဥယျာဉ်စောင့်နတ်သည် နတ်သမီးခုနစ်ဖော်နှင့်အတူ ဥယျာဉ်ထဲ သို့ ဝင်သွားလေ၏။

သူတို့သည် မျောက်မင်း အနားယူသည့်နေရာသို့ ရောက်သွား သောအခါ မျောက်မင်း၏အဝတ်အစားများကိုသာတွေ့ရပြီးမျောက်မင်းကို မတွေ့ရဘဲဖြစ်နေတော့သည်။ သူတို့သည် မျောက်မင်းအား နေရာမလပ် လိုက်လံရှာဖွေကြ၏။ သူတို့သည် မျောက်မင်းအားလုံးဝရှာမတွေ့ကြချေ။

အမှန်တော့ မျောက်မင်းသည် မက်မန်းချိုသီးများကို စားသောက် ပြီး ဆော့ကစားသည်။ ထို့နောက် မောလာသောအခါ နှစ်လက်မအရွယ် ခန့်ဖန်ဆင်းပြီး ထူထပ်သောအရွက်များအောက်တွင် အိပ်ပျော်နေခြင်းဖြစ် သည်။

နတ်သမီးခုနစ်ဖော်တို့မှာ စကြဝဠာတန်ခိုးရှင် မျောက်မင်းအား မတွေ့သောအခါ အခက်ကြုံသွားကြလေတော့၏။

“ကျွန်မတို့တာဝန်အရ မက်မန်းချိုသီးလာခူးတာပါ၊ အုပ်ချုပ် သူနဲ့မတွေ့ရင် ကျွန်မတို့ အခက်ပါပဲ၊ ဒီအတိုင်းလက်မဲ့ပြန်လို့လဲ မဖြစ် ပါဘူး”

ဥယျာဉ်စောင့်နတ်က

“နတ်သမီးတို့က တာဝန်အရ မက်မန်းချိုသီးခူးဖို့လာတယ်ဆိုရင် ဒီအတိုင်းတော့ ဘယ်ပြန်လို့ဖြစ်မလဲ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်လဲ အပြင်လျှောက်သွားပြီးလည်ပတ်နေတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ နတ်သမီးတို့ ခူးစရာရှိတာခူးပါ၊ သူပြန်လာရင် ကျုပ်အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက် ပါမယ်”

နတ်သမီးများသည် မက်မန်းချိုသီးကိုခူးကြလေ၏။ သူတို့သည် မက်မန်းချိုပင် ရှေ့ဆုံးတန်းအပင်များမှ ခြင်းတောင်းနှစ်တောင်းအပြည့် ခူးလိုက်သည်။

အလယ်ရှိ အပင်များမှခြင်းတောင်းသုံးတောင်း ခူးလိုက်သည်။

“ကံ လာကြဟေ့၊ နောက်ဆုံးအပင်တန်းက အသီးတွေပဲကျန် တော့တယ်၊ သွားခူးကြစို့”

နတ်သမီးခုနစ်ဖော်တို့သည် နောက်ဆုံးအပင်တန်းသို့ သွားကြ လေ၏။ ထိုအပင်များသို့ ရောက်သောအခါ မှည့်နေသောအသီးများမရှိ တော့ဘဲ စိမ်းနေသောအသီးများသာ ကျိုးတိုးကျိတ် ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရ တော့သည်။

ဖြစ်ရပ်မှန်မှာ မှည့်နေသောအသီးများကို မျောက်မင်းခူးစားလိုက် ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

“ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မှည့်နေတဲ့အသီးတွေ လုံးဝမရှိ တော့ပါလား”

“ညည်းမနေနဲ့၊ ရှာကြပါ ...၊ ရှာဖွေပြီးခူးမှ တို့မြန်မြန်ပြန် ကြရမှာ”

သူတို့သည် မှည့်နေသောအသီးများကို ရှာဖွေကြတော့၏။

“ဟော တွေ့ပြီဟေ့”

နတ်သမီးတစ်ပါးက အော်လိုက်သည်။

သူမ တွေ့သည့်အသီးမှာ မမှည့်သေးပါ။ သို့သော် မှည့်လုနီးနီး ရှိနေပါသည်။

အနီရောင်နတ်သမီးသည် သစ်ကိုင်းကိုဆွဲ၍ သစ်သီးကိုခူးလိုက် လေ၏။ သူမသည် သစ်ကိုင်းကို ပြန်လွှတ်လိုက်ရာ သစ်ရွက်များကြား တွင် အိပ်ပျော်နေသော မျောက်မင်းသည် နီးသွားလေ၏။ ထိုအခါသူ သည် နဂိုပုံသဏ္ဌာန်ဖန်တီးလိုက်သည်။

သူသည် အရေးပေါ်ပြီဟုထင်မှတ်ပြီး နားထဲရှိ လိုတရရွှေရစ်သံ တုတ်ကိုဆွဲပြီး ငှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ရွှေရစ်သံတုတ်သည် နဂိုပုံသဏ္ဌာန်အ တိုင်း ပြန်ပေါ်သွားလေ၏။

သူသည် နတ်သမီးများအားတွေ့သော် အော်ငေါက်လိုက်လေ၏။

“အသင်တို့ဘယ်ကလဲ၊ မက်မန်းချိုသီးကို ဘာကြောင့်လာ ပြီးခူးယူနေကြတာလဲ”

နတ်သမီးခုနစ်ဖော်တို့သည် မျောက်မင်းကို ဂါရဝပြုကြသည်။

“သည်းခံပါတန်ခိုးရှင် ကျွန်မတို့ဟာ မယ်တော်ဘွားဘွားရဲ့ အ

မိန့်နဲ့ မက်မန်းချိုသီးကို လာရှူးကြသူတွေပါရှင်၊ နတ်ရေကန်ဧည့်ခံပွဲမှာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးဖို့အတွက် လာရှူးရတာပါရှင်၊ ဒီကိုရောက်တော့ ဥယျာဉ် စောင့်နတ်နဲ့တွေ့ပါတယ်၊ တန်ခိုးရှင်ကိုလိုက်ရှာပေမယ့် မတွေ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် လာရှူးရတာပါရှင်”

မျောက်မင်းသည် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

“မယ်တော်ဘွားဘွား ဧည့်ခံပွဲလုပ်သလား”

“လုပ်ပါတယ်”

“ဘယ်ဧည့်သည်တွေကို ဖိတ်ထားပါသလဲ”

“ဖိတ်ထားတဲ့လူတွေဟာ အများကြီးပါပဲ၊ ပြောမယ်ဆိုရင်ကုန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

မျောက်မင်းက သေချာစွာမေးလေ၏။

“ကျုပ်ကိုကော ဖိတ်သလား”

“တန်ခိုးရှင်ကိုဖိတ်တယ် မဖိတ်တယ်၊ မကြားမိပါဘူးရှင်”

“သင်တို့ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်သွားပြီး စုံစမ်းမှ သင့်လျော်လိမ့်မယ်”

မျောက်မင်းသည် ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်လိုက်၏။နတ်သမီးများကို လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးလိုက်ရာ နတ်သမီးများသည် မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင် ကျောက်ရုပ်များသဖွယ် ရပ်တန့်သွားကြလေ၏။

မျောက်မင်းသည် တိမ်တိုက်စီးကာ မယ်တော်ဘွားဘွားနေထိုင်ရာ နတ်ရေကန်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုစဉ် တိမ်တိုက်ကိုစီးပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လာနေသောနတ်တစ်ပါးကိုတွေ့ရသည်။

မျောက်မင်းက ကြည့်လိုက်၏။ ခြေဗလာနတ်မင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မျောက်မင်းသည် အကြံတစ်ခုရလာသည်။ ထို့ကြောင့်သူက စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ခြေဗလာနတ်မင်းပါလား၊ ဘယ်ကို သွားမလို့ပါလဲ”

ခြေဗလာနတ်မင်းက

“မယ်တော်ဘွားဘွားရဲ့ ဧည့်ခံပွဲကို သွားမလို့ပါ”

“ဪ... သင်နတ်မင်း မသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဘာကို မသိတာလဲ”

“ဒီနှစ် မယ်တော်ဘွားဘွားဖိတ်ခေါ်တဲ့ ဧည့်သည်မှန်သမျှ နတ်ရေကန်ကို အရင်မသွားရဘူး၊ ဧည့်ကြိုဆောင်မှာ ခရီးတစ်ထောက်နားရပါတယ်၊ နားပြီးမှ သွားရပါတယ်”

ခြေဗလာနတ်မင်းသည် မျောက်မင်း၏စကားကို ယုံကြည်သွား၏။

“သင့်ကို ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ”

“ဘယ်သူက လွှတ်လိုက်ရမလဲ၊ ယိုးဟွမ်းတတိက စေလွှတ်လိုက်တာပေါ့၊ ကျုပ်က သွားတဲ့လာတဲ့အခါတခြားနတ်တွေထက် မြန်တယ်မဟုတ်လား”

ခြေဗလာနတ်မင်းက ခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်....ဧည့်ကြိုဆောင်ဘက်ကိုပဲသွားပါတော့မယ်”

ခြေဗလာနတ်မင်းသည် မျောက်မင်းအား နှုတ်ဆက်ကာ ဧည့်ကြိုဆောင်ဘက်သို့ ဦးတည်သွားလေတော့၏။ မျောက်မင်းသည် ခြေဗလာနတ်မင်း အတော်ဝေးဝေးရောက်သွားမှ ကိုယ်ကိုတစ်ချက်လှုပ်ခတ်လိုက်ရာ ခြေဗလာနတ်မင်းအသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။

ထို့နောက် သူသည်နတ်ရေကန်ရှိရာသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာလေတော့၏။ တစ်ခဏကြာ၌ နတ်ရေကန်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

နတ်ရေကန်ပတ်လည် မြေကွက်လပ်ပေါ်၌ စားပွဲကုလားထိုင်များ အစီအရံချထားသည်။ စားပွဲများပေါ်၌ တန်ဖိုးကြီးလှသော အစားအသောက်များပြန်ဆင်ထားသည်။ အချိန်ကစောနေသဖြင့် ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်များ မရောက်သေးဘဲဖြစ်နေသည်။

မျောက်မင်းသည် စားပွဲများကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပင် မွေးကြိုင်သော အရက်နံ့သည် သူ့နှာညွန့်ကို ချူလေတော့၏။ သူသည် အရက်နံ့ မည်သည်ကလာသည်ကို လှည့်၍စူးစမ်းလိုက်၏။ နတ်သားအချို့သည် အရက်များကို အရက်ကရားထဲသို့လောင်းထည့်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

မွေးကြိုင်သင်းပျံ့သော အရက်နံ့ကိုရသောအခါ မျောက်မင်းမနေနိုင်တော့ပါ။ သူသည် ကိုယ်ပေါ်မှ အမွေးအမှင်အနည်းငယ်ကိုဆွဲနုတ်ပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ထည့်ကာ ဝါးလိုက်၏။ ထို့နောက် အလုပ်လုပ်နေသော

နတ်အသီးသီးရှိရာသို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ အလုပ်လုပ်နေကြသော နတ်များသည် မျက်လွှာများလေးလံလာပြီး အိပ်ချင်လာကြလေ၏။ သူတို့သည် အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ငိုက်ကုန်သည်။

မျောက်မင်းသည် စားကောင်းသောက်ဖွယ်ရာများကို အားလုံး အားရပါးရစားသောက်တော့သည်။ ထို့နောက် အရက်အိုးကိုဖွင့်ကာ အားပါးတရ သောက်တော့၏။ အတန်ကြာမျှ စိတ်ကြိုက်စားသောက်ပြီးသော အခါ အရက်မူးလာတော့သည်။

သူသည် အရက်မူးနေသော်လည်း သတိတော့ရသေးသည်။

“မဖြစ်ဘူး ...၊ မဖြစ်ဘူး ...၊ တော်ကြာနည်းသည်လာရင် ငါ့ကို အပြစ်တင်ပြီး ဖမ်းထားရင်ခက်မယ်၊ ငါ့ဘုံဗိမာန်ကိုပြန်ပြီးအိပ်ရင်ကောင်းမယ် ...”

သူသည် အရက်မူးရင်းသူ့ဌာနသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာသည်။

သို့သော် သူသည် အရက်မူးနေသဖြင့် သူ့ဘုံဗိမာန်သို့ ပြန်မရောက်ပေ။

နတ်ပြည်တွင် ဘုံဗိမာန်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုဘုံဗိမာန်မှာထိုက်စန်းရသေ့နေထိုင်ရာ ဘုံဗိမာန်ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုဘုံဗိမာန်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

သူသည် ဘုံဗိမာန်ကို မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ဘုံဗိမာန်မဟုတ်သည်ကိုတွေ့ရှိလေ၏။

“ဟာ ငါဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာပါလိမ့်”

သူသည် တီးတိုးရေရွတ်မိသည်။

“လာမိမှတော့ မထူးပါဘူး၊ ငါသူ့ကိုတွေ့ချင်တာနဲ့အတော်ပဲ ဝင်တွေ့လိုက်ဦးမယ်”

သူသည် အဝတ်အစားကို အနည်းငယ်ပြုပြင်ပြီး အဆောင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

အဆောင်ထဲ၌ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှမတွေ့ရချေ။ ထိုက်စန်းရသေ့မှာ သူ့ဘုံဗိမာန်တွင်မရှိချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နတ်အပေါင်းတို့အား တရားဟောနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မျောက်မင်းသည် ဘုံဗိမာန်အတွင်းပိုင်းသို့ လျှောက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုထိုးသောအခန်းသို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ထိုက်စန်းရသေ့

သည် သူ၏အတွင်းခန်းထဲ၌ ဖိုများကိုအဆင်သင့်ပြုလုပ်ထား၏။ သူ့အားလပ်သည့်အခါ ဖိုထိုးတတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ဖိုခန်းထဲတွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။

မီးဖို၏ဝဲဘက်တွင် ဗူးကလေးငါးလုံးရှိရာ မျောက်မင်းသည် ဗူးအဖုံးများကို ဖွင့်၍လက်ဝါးပေါ်လောင်းကြည့်၏။ ထိုအခါ ရွှေဆေးလုံးများကို တွေ့ရတော့သည်။

မျောက်မင်းသည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။

“အင်း ရွှေဆေးလုံးတွေပဲ၊ ဒီရွှေဆေးလုံးတွေဟာ သိပ်တန်ဖိုးရှိပုံရတယ်၊ နောက်ပြီးဒီမှာ ဖိုတွေဆင်ထားတာ အားရစရာပဲ၊ ငါတောင် ဖိုထိုးဖို့စိတ်ကူးခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့်ငါဟာအမြဲတမ်းမအားမလပ်ဖြစ်နေလို့ ဖိုမထိုးဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ အခုကကောင်းလို့ ရသေ့ကြီးရဲ့ ဖိုခန်းကို တွေ့ရပြီ၊ စမ်းပြီး ဖိုထိုးကြည့်ရဦးမယ်”

သူသည် ရသေ့ကြီး၏ဖိုခန်းသို့ဝင်ပြီး ဖိုထိုးရန်လည်းကြံသည်။ လက်ဝါးပေါ်တင်ထားသည့် ရွှေဆေးလုံးများကိုလည်း ပါးစပ်ထဲပလုပ်ပလောင်းထည့်ပြီး စားသည်။

မျောက်မင်းသည် အရက်မူးနေသော်လည်း စဉ်းစားဉာဏ်တော့ရှိသည်။ သူသည် ရွှေဆေးလုံးများစားလျှင် သူ့အတွက်အကျိုးရှိမည်ဆိုသည့်အချက်ကိုတော့ သိသည်။

သို့သော် ရွှေဆေးလုံးများစားပြီးသောအခါ မျောက်မင်းသည် အမူးပြေသွားလေတော့၏။ ထိုအခါကျမှ နတ်ရေကန်နည်းနဲ့မိမိပြုလုပ်ခဲ့သည့် အပြုအမူများကို သတိရလာတော့သည်။

“ခုကွပ်ပါပဲ၊ ငါလုပ်ခဲ့တာတွေလွန်ခဲ့ပြီ၊ ယ့်ဟွမ်းတတိသံသွားရင် ငါ့ကိုသတ်တော့မှာပဲ၊ ငါဒီနတ်ပြည်မှာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ငါလူ့ပြည် ငါ့ရဲ့စခန်း ဟွာကိုးစန်းတောင်ကိုပြန်မှဖြစ်တော့မယ်၊ ပြန်မယ်၊ ပြန်မယ်”

မျောက်မင်းသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းကြီးစွာဖြစ်ပြီး စကြဝဠာတန်ခိုးရှင် ဘုံဗိမာန်သို့ပင် မပြန်တော့ချေ။ သူသည် တချိုးတည်းလူ့ပြည်ဆင်းလေတော့၏။

အခန်း (၁၃)

ပြင်းလန်သောစစ်ပွဲ

မျောက်မင်းသည် ဟွာကိုးစန်းတောင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။ ရေတံခွန်လိုက်ရုံရှေ့တွင် မျောက်များနှင့်ဘီလူးများ စစ်ပညာများလေ့ကျင့်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

မျောက်မင်းသည် တိမ်တိုက်ပေါ်မှဆင်းသက်လာ၏။

“မျောက်အပေါင်းတို့ ... မင်းတို့ရဲ့အရှင်သခင်ငါပြန်လာပြီဟေ့”

မျောက်များနှင့် ဘီလူးများသည် လက်နက်များကိုပစ်ချပြီး ပြေးလွှားလာကြလေ၏။ သူတို့သည် ဒူးထောက်ဂါရဝပြုကြလေ၏။

မျောက်ပညာရှိက -

“အရှင်မျောက်မင်း ကျွန်တော်မျိုးတို့ကိုပစ်ပြီး ထွက်ခွာသွားတာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာနှစ်ဆယ်တောင် ရှိသွားပါပြီ”

မျောက်မင်းက -

“အင်း ... ဟုတ်ပေလိမ့်မယ်၊ ငါကတော့ ကြာတယ်လို့မထင်မိပါဘူး၊ ကဲ ... လာကြ ... လာကြ ...”

မျောက်များနှင့်ဘီလူးများသည် မျောက်မင်းအားမြဲရဲလျက်လိုက်ရုံထဲဝင်သွားလေ၏။ အထဲသို့ရောက်သောအခါ မျောက်မင်း၏ပလ္လင်သည် ယခင်ကအတိုင်းတည်ရှိနေ၏။ မျောက်မင်းသည် ပလ္လင်ပေါ်၌ထိုင်ချလိုက်၏။

မျောက်ပညာရှိတို့က မေးလိုက်၏။

“ဒီတစ်ခါ မျောက်မင်း မိုးပေါ်မှာ ဘာရာထူးများ ရခဲ့သလဲ”

မျောက်မင်းက-

“ဒီတစ်ခါတော့ ယိုဟွမ်းတတိက ငါ့ကိုစကြဝဠာတန်ခိုးရှင်နတ်အဖြစ်သက်မှတ်ရာထူးပေးခဲ့တယ်၊ စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်ဘုံဗိမာန်ကိုလည်း ပေးအပ်တယ်၊ ခိုင်းစေဖို့ နတ်နှစ်ပါးလဲပေးတယ်၊ ငါကအားနေတော့ နောက်ဆုံးမက်မန်းချိုဥယျာဉ်ကို အုပ်ချုပ်ဖို့ တာဝန်ပေးတယ်...၊ ငါလဲ အဲဒီမက်မန်းချိုသီးတွေကို အများကြီးစားပစ်လိုက်လို့မယ်တော်ဘွားဘွားရဲ့ဇည့်ခံပွဲမှာ မက်မန်းချိုသီးဇည့်ခံဖို့မရှိတော့ဘူး၊ ငါလဲမယ်တော်ဘွားဘွားရဲ့ နတ်ရေကန်ဥယျာဉ်ထဲဝင်ပြီး၊ အဲဒီကပြင်ဆင်ထားတဲ့ အစားအစာတွေ အရက်တွေသောက်ပစ်ခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံး နတ်ပြည်ရောက်နေတဲ့ ထိုက်စန်းရသေ့ရဲ့ရွှေဆေးလုံးတွေကို စားပစ်ခဲ့တယ်၊နတ်မင်းကြီးယိုဟွမ်းတတိအပြစ်ပေးမှာစိုးတာနဲ့ ငါလူ့ပြည်ကိုပြေးဆင်းလာတာ...”

မျောက်များနှင့်ဘီလူးများသည် မျောက်မင်း ပြန်လာသည်ကို ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်ပြီး အလွန်မျှော်ရှင်သွားကြသည်။ သူတို့သည် မျောက်မင်းအား ဂုဏ်ပြုပွဲကျင်းပကြသည်။

မျောက်မင်းသည် အရက်တစ်ခွက်ကိုကောက်မော့လိုက်၏။

“ဟင်...အရက်က အရသာလဲမရှိပါလား...”

မျောက်ပညာရှိတစ်ဦးက-

“အရှင်မျောက်မင်းက နတ်ပြည်ကအရက်တွေကို သောက်လာတော့ ဒီကအရက်ကို ဘယ်ခံတွင်းတွေပါမလဲ...”

“ဒါ...ဟုတ်တယ်...”

မျောက်မင်းသည် အကြံတစ်ခုရလာ၏။

“မင်းတို့နေကြဦး...၊ ငါမိုးပေါ်တက်ပြီး အရက်သွားခိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ဒါမှ မိုးပေါ်ကအရက်သောက်ပြီး အားလုံးအသက်ရှည်ကြမယ်...”

မျောက်နှင့်ဘီလူးများ ဝမ်းသာသွားသည်။

မျောက်မင်းသည် ထိုင်ရာမှထပြီးလိုက်ရုံအပြင်သို့ထွက်လေ၏။ ထို့နောက် တိမ်တိုက်စီးရန် မိုးပေါ်သို့တက်လေတော့၏။

မျောက်မင်းသည်တိမ်တိုက်စီး၍ အနောက်ဘက် မိုးတံခါးသို့သွားလေ၏။ မိုးတံခါးအနီးသို့ရောက်သောအခါ ဗောဓိဘိုးဘိုးသင်ထားသည့် ဂါထာကိုရွတ်လျက် ကိုယ်ယောင်မျောက်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် တံခါးမှူးနတ်သားတို့သည် မျောက်မင်းဝင်လာသည်ကို လုံးဝမမြင်ကြချေ။

မျောက်မင်းသည် နတ်ရေကန်ဘက်သို့ ဆက်၍သွားလေ၏။ နတ်ရေကန်တွင် အရက်ထည့်သော နတ်....ဧည့်ခံပွဲအတွက် အလုပ်လုပ်နေသောနတ်များမှာ အိပ်ရာမှ နိုးမလာကြသေးပေ။

သူသည် နတ်အရက်အိုးများအား ချိုင်းတွင်နှစ်ဗူးညှပ်၍၎င်း၊ လက်တွင် နှစ်ဗူးယူ၍၎င်း ကောက်ယူ၍ နတ်ပြည်မှ ပြန်လည်ဆင်းသက်ခဲ့တော့သည်။ သူသည် ဟွာကိုးစန်းတောင်စခန်းသို့ ဘေးမသီ ရန်မခဲပြန်လည်ဆင်းသက်လာလေ၏။

မျောက်ပညာရှိများနှင့် ဘီလူးများသည် မျောက်မင်းယူဆောင်လာသည့်အရက်များကိုသောက်ကြည့်သောအခါ အလွန်အရသာရှိကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။ သူတို့သည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သောက်ကြလေ၏။

နတ်ပြည်၌ မျောက်မင်းကြောင့် မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင်ဖြစ်နေကြသော နတ်သမီးခုနစ်ဖော်တို့သည် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေကြရာမှ အချိန်ကြာသောအခါ လှုပ်နိုင်ရှားနိုင်ဖြစ်လာတော့သည်။

သူတို့သည် ဆက်၍မနေဝံ့ကြတော့ချေ။ နတ်ရေကန်ရှိ မယ်တော်ဘွားဘွားထံသို့ ပြန်သွားကြသည်။

မယ်တော်ဘွားဘွားသည် နတ်သမီးများ အပြန်နောက်ကျနေသဖြင့်စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်နေစဉ် နတ်သမီးခုနစ်ဖော်တို့ပြန်ရောက်လာကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

မယ်တော်ဘွားဘွားက-
“သင်တို့နောက်ကျလှချည်လား....”

နတ်သမီးများက ဂါရဝပြု ဦးညွှတ်လိုက်ကြသည်။

“မှန်လှပါ.... စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်မျောက်မင်းရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် အပြန်နောက်ကျရပါတယ် ဘွားဘွား....”

မယ်တော်ဘွားဘွားက-

“အသင်တို့ မက်မန်းချိုသီး ဘယ်လောက်များ ခူးလာကြသလဲ”

နတ်သမီးများက ပြောသည်။

“မက်မန်းချိုသီး အသေးကနှစ်ခြင်း အလတ်ကသုံးခြင်း ရပါတယ်....၊ အကြီးကတော့တစ်လုံးမှမရှိတော့ပါဘူး....သီးကင်းကလေးတွေကတော့ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မတို့စဉ်းစားမိတာကတော့ ဒီအသီးတွေကို မျောက်မင်းခိုးစားသွားတာပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ကို

လည်း မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ဖန်တီးလိုက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်ကျွန်မတို့နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာကြတာပါ”

မယ်တော်ဘွားဘွားသည် ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ဒေါသထွက်သွားသည်။ ယခု မျောက်မင်းသည် မဖွယ်မရာများကို ပြုလုပ်နေသည်မဟုတ်ပါလော။ မက်မန်းချိုသီးများကိုလည်း ခိုးစားသည်။ နတ်သမီးခုနစ်ဖော်ကိုလည်း မလှုပ်ရှားနိုင်အောင်လုပ်ခဲ့သည်။ နတ်ပြည်၌ ထိုသို့လုပ်ရန်အခွင့်အရေး မရှိချေ။

“ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် ယိုဟွမ်းတတိကို သွားပြီး တိုင်ကြားမှဖြစ်မယ်”

မယ်တော်ဘွားဘွားသည် အလွန်မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် နတ်မင်းကြီးယိုဟွမ်းတတိအား သွားရောက်တိုင်ကြားလေ၏။

မယ်တော်ဘွားဘွားတိုင်ကြားပြီး ပြန်ထွက်မည်အလုပ်တွင် နတ်ရေကန်ဧည့်ခံပွဲ၌ အမှုထမ်းနေကြသော နတ်သားများသည်ဝင်ရောက်လာကြပြန်၏။ သူတို့က ဧည့်ခံပွဲ၌ ပြင်ဆင်ထားသော အရက်နှင့်အစားအစာများကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ခိုးယူသွားကြောင်းတိုင်ကြားကြလေ၏။

ယိုဟွမ်းတတိသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို စဉ်းစားသောအခါ အရက်အိုးများကို ခိုးယူသွားသူနှင့် အစားအစာများကိုစားသောက်သွားသူမှာ မျောက်မင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။

ထိုစဉ် ထိုက်စန်း ရသေ့လည်း ရောက်ရှိလာ၏။

နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိသည် လွန်စွာအံ့သြသွားလေ၏။

ထိုက်စန်းရသေ့သည် တရားဟောခြင်းနှင့် ဖိုထိုးခြင်းအလုပ်သာ လုပ်တတ်သည်။ မိမိထံသို့ ယခုကဲ့သို့ ဝင်ရောက်ခစားသည်မှာ အလွန်အရေးကြီးသော အကြောင်းသာရှိ၍ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေ၏။

ထိုက်စန်းရသေ့ ဂါရဝပြုသည်ကို နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိက ကြည့်သည်။

ယိုဟွမ်းတတိက -

“အသင်ရသေ့ . . . အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ လာရောက်ခစားတာဟာ အတော်ထူးခြားပါကလား၊ ဘာများ အကြောင်းကြီးငယ် ရှိလို့လဲ ”

ထိုက်စန်းရသေ့က -

“မှန်လှပါ အရှင်နတ်မင်း ကျွန်တော်မျိုး ပင်ပင်ပန်းပန်း

ဖိုထိုးလို့ရတဲ့ ဆေးလုံးများ အခိုးခံရလို့လာရောက် တိုင်ကြားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

ယိုးဟွမ်းတတိသည် လွန်စွာအံ့သြသွားလေ၏။

စကြဝဠာတန်ခိုးရှင် ဘုံဗိမာန်တွင် တာဝန်ကျနေသော နတ်နှစ်ပါးသည်လည်းဝင်ရောက်စားလာပြန်၏။ နတ်သားနှစ်ပါးက တိုင်ကြားသည်။ စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်များမင်းသည် အလုပ်တာဝန်များကို မထမ်းဆောင်ဘဲ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း တိုင်ကြားကြလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ခြေလှာနတ်မင်းသည် နတ်သဘင် အစည်းအဝေးသို့ ဝင်ရောက်လာပြန်၏။

“အရှင်မင်းကြီး စကြဝဠာတန်ခိုးရှင် မျောက်မင်းဟာ အလွန်ဆိုးသွမ်း ရိုင်းစိုင်းသူ ဖြစ်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး...”

သူသည် အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားတိုင်ကြားသည်။ ယိုးဟွမ်းတတိသည် အလွန်တရာ ဒေါသထွက်လာလေ၏။

“ဒီမျောက်ဟာ အပြစ်အများကြီးကို ကျူးလွန်တဲ့အပြင် ငါနတ်မင်းကြီးရဲ့ အမည်ကိုတောင် အလွဲသုံးစား လုပ်ရဲပေတယ်၊ ဒီအတွက် မျောက်မင်းကိုဖမ်းပြီး အပြစ်ဒဏ်ခတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။”

ယိုးဟွမ်းတတိသည် မျောက်မင်းအား ဖမ်းဆီးရန် ချက်ချင်းပင် အမိန့်ချလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်နှင့်သားများ အပါအဝင် တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကျွမ်းကျင်သော နတ်များကိုပါ အားဖြည့်၍ စစ်သည်ဆယ်သိန်းနှင့်တကွ မိုးမြေပိုက်ကွန် ဆယ့်ရှစ်ထပ်ကိုပါ သယ်ဆောင်ပြီး ဟွာကိုးစန်းတောင်သို့ စစ်ချီလာတော့၏။

မကြာမီ သူတို့သည် ဟွာကိုးစန်းတောင်သို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်သည် ဟွာကိုးစန်းတောင်ပတ်လည်၌ နတ်စစ်သည်များကို ဝိုင်းပတ်ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် နေခုနစ်စင်း နတ်ခုနစ်ပါးတို့ကို ရှေ့တန်းတင် တိုက်ခိုက်ရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။

မျောက်မင်းနှင့် လိုဏ်ဂူ ခုနစ်ဆယ့်နှစ်ခုမှ ဘီလူးတို့သည် ပျော်ပျော်ပါးပါး အရက်သောက်နေကြသည်။

ထိုအချိန်၌ တံခါး၌ စောင့်နေသော မျောက်က လာရောက်သတင်းပို့သည်။

“အရှင်မျောက်မင်း အပြင်ဘက်မှာ နတ်ကိုးပါး ရောက်ရှိနေကြပါတယ်၊ သူတို့က မျောက်မင်းကို ဖမ်းဆီးဖို့ ရောက်လာတယ်လို့ ပြောနေ ကြပါတယ်။”

မျောက်မင်းက ရယ်မောသည်။

“သူဟာသူ ဘာပြောပြော ဘာမှကရုမစိုက်နဲ့၊ ငါတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အားပါးတရ အရက်သောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။”

မျောက်မင်းသည် အရက်ကိုသာ ဆက်သောက်နေလေ၏။ သို့သော် သူသည်အရက်ကို စိတ်အေးလက်အေး မသောက်နိုင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တံခါးပေါက်၌စောင့်သောမျောက်သည် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော ကြောင့်တည်း။

“အရှင်မျောက်မင်း သူတို့က အရှင်မျောက်မင်း ထွက်မလာဘူးဆိုရင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရလိမ့်မယ်လို့ ပြောနေပါတယ်။”

မျောက်မင်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“သူတို့ ကြွားနေကြတာကွ၊ သူတို့အထဲကို မဝင်ဝံ့ပါဘူး၊ ဝင်ရင် ငါနဲ့တွေ့သွားမှာပေါ့၊ မင်းတို့ စိတ်အေးအေးသာထား၊ အေးအေးဆေးဆေးသာနေ။”

သူတို့ အချီအချ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် မျောက်နှစ်ကောင်နှင့် ဘီလူးနှစ်ကောင်တို့ အထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြလေသည်။

“အရှင်မျောက်မင်း နတ်များက တံခါးကိုရိုက်ချိုးပြီး အတွင်းကို ဝင်လာကြပါပြီ၊ ဘယ်လိုမှ တားဆီးလို့ မရတော့ပါဘူး။”

မျောက်မင်းသည် ဒေါသထွက်လာပြီး ခုန်ထလိုက်၏။

“သယ်ရာရာစစ ငါစခန်းကိုများ သူတို့က လာတိုက်လို့။”

မျောက်မင်းသည် ပြေးလာသော မျောက်နှင့် ဘီလူးများကို မေးလိုက်၏။

“ငါ့ စစ်သည်တော်တွေက မခုခံဘူးလား။”

မျောက်နှစ်ကောင်က -

“ခုခံပါတယ်၊ သူတို့က အင်အားကြီးလွန်းလှလို့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ မခံနိုင်ပါဘူး မျောက်မင်း။”

မျောက်မင်းသည် ကြီးစွာဒေါသ ထွက်လေတော့၏။

“ဒီလောက်တောင်ရမ်းကားတဲ့ နတ်တွေကို ဆုံးမလိုက်ရဦးမယ်”

သူသည် နားထဲမှ လိုတရ သံတုတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ လေထဲ၌ တစ်ချက်ရေယမ်းလိုက်သည်နှင့် လိုတရ သံတုတ်သည် မူလအရွယ်အစားသို့ ရှည်လျား ထွက်လာလေ၏။ ထို့နောက် လိုဏ်ဂူ ခုနစ်ဆယ့်နှစ်ခုမှ ဘီလူးမင်းများကို ဦးဆောင်၍ လိုဏ်ဂူထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

မျောက်မင်းထွက်လာသည်ကို တွေ့ရှိကြသဖြင့် နေခုနစ်စင်း နတ်များသည် နောက်ဆုတ်သွားကြလေ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် တိုက်ခိုက်ရန် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာယူထားကြလေ၏။ မျောက်မင်းသည် များပြားလှသော နတ်စစ်သည်များ ဟွာကိုးစန်း တောင်တစ်ခုလုံးကို ဝိုင်းရံထားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ လန့်ဖျပ်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်နိုင်သည်။

မျောက်မင်းက -

“သင်တို့ ရာရာစစ ကျုပ်ရဲ့ ပိုင်နက်နယ်မြေကို ဝင်ရောက် ကျူးကျော်တာဟာ ကျုပ်ကို ရန်စခြင်းပဲ”

နေခုနစ်စင်း နတ်တစ်ပါးက -

“အသင်မျောက် သင်ဟာ မက်မန်းချိုသီးကို ခိုးစားတယ်၊ အရက်ကိုခိုးယူတယ်၊ မယ်တော် ဘွားဘွားရဲ့ ဧည့်ခံပွဲကိုလဲ ပျက်အောင် လုပ်တယ်၊ ထိုက်စန်းရသေ့ရဲ့ ရွှေဆေးလုံးတွေလဲ ခိုးယူသွားသေးတယ်၊ သင်ဟာ နတ်ပြည်ကို ဖြောင်းဆန်အောင်လုပ်တဲ့မျောက်ပဲ၊ ပြီးတော့ သင်ဟာ ဒီမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး လာပြီး စားသောက်နေတယ်၊ သင့် အပြစ်တယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ သင်သိရဲ့လား”

မျောက်မင်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“သင်ပြောတဲ့ ကိစ္စ အားလုံးကို ကျုပ် ကျူးလွန်တယ်၊ သင်ဘာ လုပ်ချင်သလဲ”

မျောက်မင်းသည် နေခုနစ်စင်းနတ်တို့အား စိန်ခေါ်လေတော့၏။

နေခုနစ်စင်းနတ်တို့ကလည်း -

“ကျုပ်တို့က ယိုးဟွမ်းတတိရဲ့ အမိန့်အရ သင့်ကိုလာဖမ်းတာ၊ သင်အေးအေးဆေးဆေးအဖမ်းခံရင်ခံ၊ မခံရင်တော့ငါတို့ဟာ ဒီဟွာကိုးစန်း

တောင်ကို ပြိုပစ်ရမှာပဲ”

မျောက်မင်းသည် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်း ထွက်လာတော့၏။

“နတ်စုတ်တို့ သင်တို့မှာ ဘာတန်ခိုးရှိလို့ ဒီလိုကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောနေရတာလဲ၊ ငါ့ရဲ့ သံတုတ်အစွမ်းကို စမ်းကြည့်သွားကြစမ်း”
မျောက်မင်းက စတင်တိုက်ခိုက်တော့၏။

နေခုနစ်စင်းနတ်တို့ကလည်း သူ့အား ဝန်းရံတိုက်ခိုက်ကြသည်။ မျောက်မင်းသည် သူတို့အား သံတုတ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်သည်။ အချိန်ကြာမြင့်လာသောအခါ နေခုနစ်စင်းနတ်တို့ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာတော့၏။ သူတို့သည် ရှေ့ဆက်တိုက်ခိုက်ရန် မတတ်နိုင်တော့ချေ။ သူတို့သည် တပ်ခေါက် ပြန်သွားကြရသည်။ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်ထံသို့ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသတင်းပို့ရလေ၏။

“မျောက်မင်းသည် တကယ် တန်ခိုးကြီးသော မျောက်မင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မည်သို့မျှ မယှဉ်နိုင်ပါ။ ယခုနောက်ဆုတ်ခဲ့ ကြရပါတယ်”

ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်က -

“ကဲ သင်တို့ အားလုံး အနားယူကြပေဦးတော့၊ ဒီမျောက်စုတ် ကို ဖမ်းဖို့ ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ဦးမယ်”

စစ်ထွက်လာသော နတ်များသည် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြတော့၏။ ထို့နောက် ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်နှင့် နတ်မင်းကြီး လေးပါးတို့ သည် နတ်စစ်သည်များကို ဦးဆောင်ပြီး ဟွာကိုးစန်းတောင်သို့ ချီတက် လာကြပြန်တော့၏။

မျောက်မင်းသည် လုံးဝကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိဘဲ လိုဏ်ဂူဝတွင် စစ်အခင်းအကျင်း ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်က အမိန့်ချလိုက်သည်။

“ချီတက် တိုက်ခိုက်ကြ”

နတ်စစ်သည်များသည် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် အနီးကပ်တိုက် ခိုက်လေတော့၏။ တိုက်ပွဲကြီးကား ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားခဲ့လေပြီ။

မျောက်မင်းသည် လိုဏ်ဂူခုနစ်ဆယ့်နှစ်ခုမှ ဘီလူးမင်းများကို ဦးဆောင်၍ ခုခံသည်။ တိုက်ပွဲသည် မကြာမီပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်

ပွားလေတော့၏။

တိုက်ပွဲသည် နံနက်အချိန်မှစ၍ ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ နေဝင်ချိန်ထိ ဖြစ်တော့သည်။ ထိုတိုက်ပွဲအတွင်း နတ်စစ်သည်များက ဂျီတစ်လုံး ဘီလူးနှင့် လိုဏ်ဂူခုနစ်ခုတို့မှ ဘီလူးမင်းတို့ကို လက်ရဖမ်းဆီးမိသည်။

မျောက်ပညာရှိ လေးယောက်နှင့် မျောက်စစ်သည်များမှာ အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိသည်နှင့် ရေတံခွန်လိုဏ်ဂူထဲသို့ ဆုတ်သွားကြလေတော့၏။ တိုက်ပွဲတွင် မျောက်မင်း တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်တော့သည်။ မျောက်မင်းသည် နေဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အမွှေးအမှင် လက်တစ်ဆုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ တွေးထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအမွှေးအမှင်များသည် အရာအထောင်သော မျောက်မင်းများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားကြသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် လိုတရ သံတုတ်ကိုယ်စီဖြင့် နတ်စစ်သည်များအား တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ နတ်စစ်သည်များသည် မည်သို့မျှ မဟန်နိုင်တော့ချေ။ သူတို့သည် နောက်ဆုတ်ရလေတော့၏။

မျောက်မင်းသည် အနိုင်ရရှိပြီးနောက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ခါလိုက်ရာ အရာအထောင် ဖြစ်နေသော မျောက်မင်းတို့သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ အမွှေးအမှင်များအဖြစ် ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

မျောက်မင်းသည် လိုဏ်ဂူထဲသို့ ပြန်ဝင်လာလေ၏။

မျောက်တို့သည် မျောက်မင်းပြန်လည် ရောက်ရှိလာသောအခါ လွန်စွာဝမ်းသာ အားတက်သွားကြ၏။

မျောက်ပညာရှိများသည် သုံးကြိမ်တိတိ ငိုကြွေးပြီး သုံးကြိမ်တိတိ ရယ်မောကြလေ၏။

မျောက်မင်းသည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အသင် မျောက်ပညာရှိတို့ ဘာကြောင့်ငိုပြီး၊ ဘာကြောင့် ရယ်ကြပါသလဲ ”

မျောက်ပညာရှိက -

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ဘက်က ဂျီတစ်လုံး ဘီလူးမင်းနဲ့ လိုဏ်ဂူခုနစ်ဆယ့်နှစ်ခုက ဘီလူးမင်းတို့ အဖမ်းခံလိုက်ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ငိုကြွေးသည်မှာ ထိုအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်၊ ရယ်တာကတော့

အရှင်မျောက်မင်းအောင်ပွဲခံခဲ့လို့ဖြစ်ပါတယ် ”

မျောက်မင်းက -

“စစ်တိုက်တယ်ဆိုတာ စွဲတဲ့အခါရှိသလို နိုင်တဲ့အခါလဲရှိမယ်၊ ဒါဟာမဆန်းပါဘူး၊ ရှေးပညာရှိတို့ ဆိုခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခုရှိပါတယ်၊ ရန်သူတစ်သောင်းကို သတ်ပြီးရင် ကိုယ့်ဘက်က သုံးထောင်တော့ ကျဆုံးရမယ်ဆိုတာ စကားရှိတယ်၊ အခု သူတို့ ဖမ်းသွားတာက ဘီလူးမျိုးနွယ်တွေပဲ၊ ငါတို့ရဲ့ မျောက်အမျိုးအနွယ်တွေဆိုရင်တော့ တစ်ကောင်မှ မပါသွားဘူး၊ အခု ငါအနိုင်ရလိုက်ပေမယ့် သူတို့ဟာ ပြန်လာကြဦးမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ သတိ၊ ဝီရိယရှိဖို့တော့လိုတယ်။ မိုးလင်းရင် သူတို့ပြန်လာကြလိမ့်မယ်၊ ဒီညတော့ ငါတို့ စိတ်ချလက်ချ အိပ်စက်နိုင်တယ်၊ ကဲကောင်းကောင်း အနားယူကြပါ ”

မျောက်မင်းနှင့် မျောက်ပညာရှိများသည် အရက်များကို ထပ်မံသောက်ကြပြီး စိတ်ချလက်ချ အိပ်စက်ကြတော့၏။

ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်နှင့် နတ်မင်းလေးပါးတို့သည် ဘီလူးများကို ဖမ်းဆီးပြီး စခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်ပြန်လာကြသည်။ သို့သော် သူတို့ ဖမ်းဆီးလာသည့်အထဲတွင် မျောက်မျိုးနွယ် တစ်ကောင်မျှ ပါမလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သူတို့သည် စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြပြီး နံနက်လင်းလျှင် လင်းချင်းတိုက်ခိုက်ရန် အကြီးအကျယ် ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။

အခန်း (၁၄)
သတင်းယူမည့်သူ

တောင်ပင်လယ်တစ်ဘက်ကျွန်း၌ သီတင်းသုံးနေသော ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် မယ်တော်ဘွားဘွား၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ တပည့်ဖြစ်သူ သူတော်မူချားနှင့် နတ်ရေကန်ရှိရာသို့ ကြွတော်မူလာ၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော် နတ်ရေကန်ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။ နတ်ရေကန်တွင် ကြိုဆိုမည့်သူမရှိ၊ ဧည့်ခံသူမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ကြိုမည့်သူမရှိဘဲနှင့် နတ်ရေကန်ဥယျာဉ်တွင်းသို့ ဝင်လာရ၏။

ဧည့်သည်တော်နတ်များသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ကို မမြင်ကြချေ။ လှုပ်လှုပ်ရွရွပြောဆိုနေကြ၏။

“အဟမ်း . . . အဟမ်း”

ကွမ်ယင်မယ်တော် ချောင်းဟန့်လေမှ ဧည့်သည်တော်နတ်များ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ ကွမ်ယင်မယ်တော်ကို မြင်သောအခါ ပြာပြာသလဲထ၍ ကြိုဆိုကြလေ၏။ ကွမ်ယင်မယ်တော်ကို ဂါရဝပြုကြသည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က အကျိုးအကြောင်းမေးသည်။

“နတ်ရေကန်မှာ ဧည့်သည်တွေ စုံစုံလင်လင်လဲ မတွေ့ရဘူး၊ ဘယ်နဲ့ ခါတိုင်းနဲ့မတူ တစ်မူထူးခြားနေပါလား၊ ဘယ်လိုကြောင့် ခုလိုဖြစ်နေတာလဲ”

ဧည့်သည်တော်နတ်များက -

“မှန်လှပါ၊ မယ်တော်ဘွားဘွားရဲ့ ဧည့်ခံပွဲကို ဟွာကိုးစန်းတောင် မျောက်မင်း ဖျက်ဆီးသွားလို့ အခုလို ဖြစ်ပျက်နေတာပါ”

ဧည့်သည်တော်နတ်များက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်အောင် ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“ဪ . . . ဒီလိုကိုး”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် အကြောင်းစုံကို သိရှိသွားလေ၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“မယ်တော်ဘွားဘွားက ဘယ်မှာလဲ”

ဧည့်သည်တော်နတ်က -

“မယ်တော်ဘွားဘွားဟာ ယိုဟွမ်းတတိ ဆီကိုရောက်နေပါတယ်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“ဧည့်ခံပွဲ ပျက်သွားမှတော့ ဒီမှာနေလို့ ဘာအကျိုးရှိတော့မှာလဲ၊ ယိုဟွမ်းတတိဆီကို သွားရင်မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်၊ သင့်မြတ်လှပါတယ် မယ်တော်”

“ဒါဖြင့် သွားကြစို့”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် နတ်ရေကန်မှထွက်ပြီး တိမ်တိုက်နန်းတော်ဆီသို့ သွားကြလေတော့၏။ တိမ်တိုက်နန်းတော်သည် ယိုဟွမ်းတတိ၏ ဘုံဗိမာန်တော် ဖြစ်သည်။

နတ်များခြံရံလျက် ကွမ်ယင်မယ်တော် တိမ်တိုက်နန်းတော် ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ခြေဗလာနတ်မင်းနှင့် နတ်လေးပါးတို့က ကြိုဆိုကြသည်။

ခြေဗလာနတ်မင်းက -

“မယ်တော် နတ်ရေကန်ကို ရောက်ခဲ့ပြီလား”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ အဲဒီက အကြောင်းစုံ သိခဲ့ရလို့ ဧည့်သည်တော်များနဲ့ ဒီကို လိုက်လာခဲ့တာ”

ခြေဗလာနတ်မင်းက -

“ဟုတ်တယ်၊ ယိုဟွမ်းတတိလဲ စိတ်ရှုပ်နေတယ်၊ စစ်သည်တော်များ စေလွှတ်ပြီး မျောက်မင်းကို ဖမ်းခိုင်းတာ ခုထိပြန်မရောက်ကြသေးဘူး”

“မယ်တော် ဘွားဘွားကော ဘယ်မလဲ”

“အထဲမှာ ရှိနေပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဝင်ကြမယ်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် နတ်မင်းကြီးရှေ့တော်သို့ ဝင်ကြလေ၏။ ခြေလှာနတ်မင်းနှင့် ဧည့်သည်တော်နတ်များလည်း ရှေ့တော်သို့ ဝင်ကြ လေ၏။

တိမ်တိုက်နန်းတော်အတွင်း၌ မယ်တော်ဘွားဘွားနှင့် ထိုက်စန်းရသေ့တို့လည်း ရောက်ရှိနေကြသည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် နတ်မင်းကြီး ယိုးဟွမ်းတတိယ ဝင်ရောက်စောရာ နတ်အပေါင်းတို့လည်း ဝင်ရောက်စောကြလေ၏။

အားလုံး နေသားတကျဖြစ်သောအခါ ကွမ်ယင်မယ်တော်က နတ်မင်းကြီးအား မေးလျှောက်လေ၏။

“နတ်ရေကန် ဧည့်ခံပွဲအကြောင်း ကြားသိရပါတယ်၊ ခု အခြေအနေ ဘယ်လိုများ ရှိသလဲ အရှင်မင်းကြီး”

ယိုးဟွမ်းတတိက -

“မယ်တော်ဘွားဘွားဟာနတ်ရေကန်ဧည့်ခံပွဲကို တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်မှန်မှန်ကျင်းပခဲ့တယ်၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စားသောက်ခဲ့ကြတာချည်းပဲ၊ ဒီနှစ်ကျမှ မျောက်မင်းသောင်းကျန်းသွားလို့ ဧည့်ခံပွဲ ပျက်သွားရတယ်”

နတ်မင်းကြီးသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်အားအကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်း ပြောပြလေ၏။

မယ်တော်ဘွားဘွားနှင့် ထိုက်စန်းရသေ့တို့ကလည်း သူတို့ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြကြလေ၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော် အံ့သြသွားသည်။

“ဒီမျောက်မင်း ဒီလောက်တောင် တန်ခိုးကြီးသလား၊ သူ ဘယ်ကလာသလဲ”

ယိုးဟွမ်းတတိက ရှင်းပြ၏။

“ဒီမျောက်မင်းဟာ မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ကောင် ယောင်ကလေးနဲ့ ဆိုတာလို အစကတည်းက အစွမ်းအစနဲ့လာတာ၊ သူဟာ တုံးစိန်ဇင်းကြိုးဟောင်လိုင်နိုင်ငံ ဟွာကိုးစန်း တောင်ထိပ်က နတ်ကျောက်တုံးက မွေးဖွားလာခဲ့တဲ့မျောက်ပဲ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“အင်း စကတည်းက အရောင်အဝါနဲ့ လာတာကိုး”

“တကယ့်ကို အရောင်အဝါနဲ့ စလာတာပါပဲ၊ သူမွေးဖွားတုန်းက သူ့မျက်လုံးထဲက ရွှေရောင်တန်းနှစ်ခု တိမ်တိုက်ကို ထွင်းဖောက်ပြီး မိုးပေါ်ကိုရောက်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒီတုန်းကအရေးထားခဲ့မိပေမယ့်သူ့စွမ်းအားတွေ သစ်သီးစား၊ သစ်ရွက်စားနဲ့ ပပျောက်သွားမှာပါလို့ နတ်တွေက ပြောခဲ့ကြတဲ့အတွက် ပေါ့ပေါ့ဆဆနေခဲ့မိတယ်”

“အဲဒီတုန်းက ပေါ့ပေါ့ဆဆနေခဲ့မိတာတွေ အခုခံရတော့တာပေါ့ နတ်မင်းကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ သူဟာ ယမမင်းဆီရောက်သွားပြီး ဖွားသေစာရင်းမှာ သူ့သေစာရင်းကို ပယ်ဖျက်တယ်၊ နောက်ပြီး နဂါးမင်းဆီသွားပြီး သောင်းကျန်းတယ်၊ သူ့ကိုအရေးယူဖို့ လုပ်နေတုန်း ထိုက်ပေကျင်းစိန်နတ်က သူ့ကို ရာထူးပေးလိုက်ပါ၊ ရာထူးရသွားရင် ငြိမ်သွားမှာပါလို့ ပြောလို့ မြင်းထိန်းရာထူးပေးခဲ့တယ်”

“မြင်းထိန်းရာထူးတော့ ယူသလား”

“မြင်းထိန်းရာထူးယူတာလဲ ခဏပါပဲ၊ ရာထူးသေးတယ်၊ ငယ်တယ်ဆိုပြီး မြေပြင်ကို ဆင်းသွားခဲ့တယ်”

“ဪ... အာဂမျောက်ပါလား”

“အင်း ...တကယ့်မျောက်ပါပဲ၊ ဒါနဲ့ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင်လီတင်းဝမ်တို့ သားအဖကို သွားဖမ်းဖို့ စေလွှတ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ပါဘူး၊ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်တို့ သားအဖလဲ စစ်ခွဲ လာခဲ့တယ်”

“အင်း... အခြေအနေ မကောင်းတော့ဘူးဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်၊ အခြေအနေမကောင်းတော့ပါဘူး၊ သူ့ကို စကြဝဠာတန်ခိုးရှင် ရာထူးပေးရမယ်လို့ တောင်းဆိုလာတယ်၊ ထိုက်ပေကျင်းစိန်ကပဲ အကြံပေးလို့ သူ့ကို စကြဝဠာ တန်ခိုးရှင်ဘွဲ့ပေးပြီး မိုးပေါ်မှာ ခေါ်ထိန်းထားရပြန်တယ်၊ သူ့မှာ ရာထူးသာရှိပြီး တာဝန်မရှိတဲ့အတွက် နတ်မက်မန်းချိုဥယျာဉ်ကို အုပ်ချုပ်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်မိတယ်၊ အဲဒါမှ ငါးပါးမှောက်တော့တာပဲ”

“ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်လို့တုန်း”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ၊ သူဟာ အသီးတွေကြီးထွားအောင် ဆောင်ရွက်ရမယ့်အစား အသီးတွေကို ခိုးစားပစ်နေတော့ အတန်းတစ်တန်းမှာ

အသီးဆိုတာ လုံးဝမရှိတော့ဘူး၊ ကျုပ်နာမည်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး ခြေလွှာနတ်မင်းကိုလိမ်ခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီးထိုက်စန်းရသေ့ရဲ့ ရွှေဆေးလုံးတွေကို ခိုးစားသွားတယ်၊ နတ်ရေကန်စည်ခံပွဲကအရက်တွေကို ခိုးယူသွားတယ်၊ နောက်ပြီး လူ့ပြည်ဆင်းပြေးသွားတယ်၊ အခု ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်ကို အမှူးပြုပြီး နတ်စစ်သည်တော်တွေကို စေလွှတ်ပြီး သူ့ကို ဖမ်းခဲ့ဖို့ စေလွှတ်ထားတယ်၊ အခုအထိ လီတင်းဝမ်တို့ ပြန်မရောက်ကြသေးဘူး”

ကွမ်ယင်မယ်တော် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
“အင်း... တော်တော်ဆိုတဲ့မျောက်ပါလား”

ယိုဟွမ်းတတိက -

“ဆိုတာတော့ မပြောနဲ့တော့၊ ကျုပ်လဲ ဦးနောက်တွေ ခြောက်နေပြီ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် သူ၏သူတော်မုချားအား စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

“မုချား နင် လူ့ပြည်သွား ဟွာကိုးစန်းတောင် ရောက်အောင်သွားပါ၊ စစ်ရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကို သတင်းယူခဲ့ပါ၊ အခွင့်ကြုံရင်လဲ ဝင်ပြီးအကူအညီပေးခဲ့ပါ”

မုချားသည် နတ်မင်းကြီးနှင့် ကွမ်ယင်မယ်တော်အား ရှိခိုးပြီး တိမ်တိုက်နန်းတော်ထဲမှ ထွက်လေ၏။ ထို့နောက် လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

မုချားသည် လူ့ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ ဟွာကိုးစန်းတောင်သို့ သွားလေသည်။

ဟွာကိုးစန်းတောင်တစ်ခုလုံးအား မိုးနှင့်မြေ ပိုက်ကွန်များအား အထပ်ထပ် ကာရန်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ နတ်စစ်သည်များသည် ဟွာကိုးစန်းတောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အထူးသတိဝီရိယထားပြီး စောင့်ကြပ်နေသည်ကို မုချားတွေ့ရှိလာသည်။

သူသည် အစောင့်များကို အော်ပြောလေ၏။

“နတ်စစ်သည်များ ကျုပ်ဟာကွမ်ယင်မယ်တော်ရဲ့ တပည့်ကြီး သူတော်မုချားဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့အမည်ရင်းကတော့ ဝေဟန်ဖြစ်ပါတယ်၊ ကွမ်ယင်မယ်တော်ရဲ့ အမိန့်အရကျုပ်ဟာ စစ်သတင်းကိုလာယူရ

သူဖြစ်ပါတယ်”

အထောက်တော်များသည် ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်ထံသို့ သတင်းပို့လိုက်ကြသည်။

လီတင်းဝမ်သည် ပတ်လည်ကာရံထားသော ပိုက်ကွန်ကို လူတစ်ကိုယ်စာ ဖွင့်ပေးစေသည်။ ထိုဝင်ပေါက်မှ သူတော်မုချားခေါ်ဝေဟန် ဝင်ခွင့်ရလာသည်။

ထိုနေရာကို စောင့်နေရသော နတ်က မုချားအား အလံတစ်ခုပေးသည်။

“ဒီအလံကို ကိုင်သွားမှ သင့်ကို ကျုပ်တို့ ဘက်တော်သားလို့ အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုကြလိမ့်မယ်”

သူတော်မုချားသည် အလံကိုကိုင်လျက် ပိုက်ကွန်ဘေးမှ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူတော်မုချားသည် လီတင်းဝမ်၏ဌာနချုပ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သူတော်မုချားသည် လီတင်းဝမ်နှင့် နတ်မင်းကြီးလေးပါးအား ဂါရဝပြုရှိခိုးလေ၏။

လီတင်းဝမ်ကမေးသည်။

“ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

“စစ်သတင်းယူရန်ပါဘုရား၊ နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိ ရှေ့မှောက်မှာတင် ကွမ်ယင်မယ်တော်က ကျွန်တော်မျိုးကို စစ်သတင်းယူခိုင်းလိုက်ပါတယ်....”

လီတင်းဝမ်က -

“မနေ့က တစ်ချိန်လုံး တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့ဘက်က သူတို့ဆီက ဘီလူးများကို ဖမ်းခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မျောက်တစ်ကောင်မှတော့ မဖမ်းမိခဲ့ဘူး....၊ ဒီနေ့ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရဦးမယ်....”

ထိုအချိန်၌ မိုးလင်းလာပြီးဖြစ်သည်။

အထောက်တော်နတ်စစ်သည်တစ်ဦးသည် ပြေးဝင်လာသည်။

“မျောက်မင်းက မျောက်တစ်စုနဲ့လာပြီး စိန်ခေါ်နေပါတယ် ဘုရား”

လီတင်းဝမ်သည် မျောက်မင်းအား တိုက်ခိုက်ရန် နတ်များကို ဖုစည်းနေလေ၏။

သူတော်မုချားက-

“ကျွန်တော်မျိုးကြုံကြုံကံတုန်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုပါသည်။ အမိန့်ပေးပါရန် ပန်ကြားပါသည်ဘုရား....”

လီတင်းဝမ်သည် မုချားအား အထင်မသေးချေ။ ကွမ်ယင်မယ် တော်၏တပည့်ဖြစ်သဖြင့် အတော်အတန် တန်ခိုးရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် မုချားအား မျောက်မင်းနှင့်တိုက်စေဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

သူတော်မုချားသည် သံတုတ်ကို ကိုင်လျက် အပြင်သို့ထွက်လာလေ၏။

“စကြဝဠာတန်ခိုးရှင်ဆိုတာဘယ်သူလဲ”

မျောက်မင်းက သူ၏လိုတရသံတုတ်ကို မြေပြင်၌ဆောင့်ချလိုက်၏။

“ကျုပ်ပဲ သင်ကဤသို့ မေးလားစမ်းလား ပြုရဲရအောင် ဘယ်သူဖြစ်နေလို့လဲ”

မုချားက-

“ကျုပ်....သူတော်မုချားလို့လဲခေါ်တယ်၊ ဝေဟန်လို့လဲခေါ်တယ်၊ အခု....ကွမ်ယင်မယ်တော်ဆီမှာ တရားကျင့်နေတဲ့လူဖြစ်တယ်....”

မျောက်မင်းက-

“သင်ဟာ တောင်ပင်လယ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးတရားမကျင့်ဘဲ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

သူတော်မုချားက-

“ကျုပ်ရဲ့ဆရာကွမ်ယင်မယ်တော်ရဲ့ ခိုင်းစေတာဝန်ပေးချက်အရ စစ်ပွဲအခြေအနေကို လာစုံစမ်းတာ၊ သင်သောင်းကျန်းနေတာတွေ့ရလို့ သင့်ကို ကျွန်ုပ်ဝင်ဖမ်းရတာ....”

မျောက်မင်းက ရယ်မောလေ၏။

“မင်းစကားက ကြီးကျယ်လွန်းလှတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ သံတုတ်အစွမ်းကို မြီးကြည့်စမ်းပါဦး....”

သူက ပြောပြောဆိုဆို တိုက်ခိုက်သည်။ သူတော်မုချားက အကြောက်အရှံ့လုံးဝမရှိဘဲ ခုခံတိုက်ခိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်ကြသည်။ လက်ညှိနေသဖြင့် တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်လှသည်။ သိမ့်သိမ့်ညှိနေသည်။ သိုင်းကွက်ပေါင်းငါးဆယ် တိုက်ခိုက်ပြီး

သောအခါ သူတော်မုချားသည် လက်မောင်းနှစ်ဖက်စလုံး အပြင်းအထန် ကိုက်ခဲလာတော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နှမ်းရီမောဟိုက် လာလေ၏။

သူသည် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။ အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိသည်နှင့်သူသည်သူ၏လက်စွဲတော်သံတုတ်ဖြင့် မျောက်မင်း၏ဦးခေါင်းကို ရိုက်ချလေ၏။

မျောက်မင်းသည် ထိုရိုက်ချက် အလွန်ပြင်းထန်မည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလေ၏။

သူတော်မုချားသည် တကယ်မတိုက်ပါ။ ဟန်ပြတိုက်ကွက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ချာခနဲလှည့်ကာပြေးတော့သည်။ သံတုတ်ကို ကိုင်မ၍ မပြေးနိုင်ပေ။ တစ်ဆုတ်ဆွဲကိုင်ကာ ပြေးသွားရလေ၏။

မျောက်မင်းက လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုပါ။ မျောက်စစ်သည် တော်များနှင့် တန်းစီရပ်ပြီး သူတော်မုချားထွက်ပြေးသည်ကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။

အခန်း(၁၅)
မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်

နတ်စစ်သည်တော်များသည် စစ်ရှုံးလာသော မုချားကို အကာအကွယ်ပေးပြီး ဌာနချုပ်စခန်းထဲသို့ ခေါ်သွင်းသွား၏။ သူတော်မုချားသည် ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင်လီတင်းဝမ်ရှေ့သို့ မောပန်းနွမ်းဟိုက်စွာ ဒူးထောက်ကျသွားလေ၏။

“မျောက်မင်း တကယ်ပဲ တန်ခိုးကြီးလှပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးအစွမ်းကုန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရပါတယ် အရှင်....”

ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင်လီတင်းဝမ်သည် သူတော်မုချားရှုံးနိမ့်လာသည်ကို တွေ့သောအခါ လွန်စွာထိတ်လန့်စိုးရိမ်သွားသည်။

“ဒီအတိုင်းတော့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိဆီကို အကူအညီတောင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီမျောက်နဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ယှဉ်ပြိုင်တိုင်း ကျုပ်တို့ရှုံးနိမ့်ခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား”

လီတင်းဝမ်သည် ဗလနတ်နှင့် သူတော်မုချားတို့ကို နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိဆီသို့ စစ်ကူတောင်းရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။ သူတော်မုချားမှာ စစ်သတင်းလာယူသူဖြစ်၍ သူ့ဖာသာပြန်ရမည့်သူဖြစ်သည်။ ဗလနတ်မှာသာ လီတင်းဝမ်၏ တမန်တော်ဖြစ်ပေသည်။

ဗလနတ်နှင့် သူတော်မုချားတို့သည် ပိုက်ကွန်ကိုမ၍ ထွက်ခွါသွားကြလေ၏။ တိမ်တိုက်ကိုစီးကာ နတ်မင်းကြီးထံသို့ ဦးတည်သွားကြလေ၏။

မကြာမီသူ တို့သည် ယိုဟွမ်းတတိမင်းသော တိမ်တိုက်နန်းတော်သို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။ သူတို့သည် ပထမဆုံး နတ်မင်းကြီး

လေးပါးထံသို့ ဝင်၍စားကြရ၏။ နတ်မင်းကြီးလေးပါးအား အစအဆုံးတင်ပြ လျှောက်ထားသောအခါ နတ်မင်းကြီးလေးပါးက ကြားနာကြလေ၏။ ဤအမှုမှာ သူတို့နှင့်မပြီးဟုသိသောအခါ ဗလနတ်နှင့် သူတော်မုချားတို့အား နတ်မင်းကြီးယိုဟွမ်းတတိဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြလေတော့၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က သူတော်မုချားကို တွေ့သောအခါ မေးမြန်းတော့သည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ တပည့်”

သူတော်မုချားက -

“တပည့်တော်ဟာ ဆရာရဲ့ ခိုင်းစေချက်အရ ဟွာကိုးစန်းတောင်ကို ဆင်းသက်သွားပါတယ်၊ ဟွာကိုးစန်းတောင် တစ်ခုလုံးကိုလဲ ပိုက်ကွန် ဆယ့်ရှစ်ထပ် ကာရံထားပါတယ်၊ တပည့်တော်ဟာ ခမည်းတော် လီတင်းဝမ် ထံရောက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းကို သိရဟဲ့ အချိန်မှာပဲ အပြင်က မျောက်မင်းဟာ လာရောက် စိန်ခေါ်နေတဲ့အတွက် တပည့်တော် ထွက်ပြီး တိုက်ခိုက် လိုက်ပါတယ်၊ မျောက်မင်းဟာ ခမည်းတော် လီတင်းဝမ် ပြောတဲ့အတိုင်း တန်ခိုးကြီးလှပါတယ်၊ တပည့်တော် အရေးနိမ့်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရပါတယ် ဒါကြောင့်လဲ အရှင်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိထံက စစ်ကူတောင်းဖို့ ဗလနတ်ကို စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်....”

ထိုအချိန်တွင် လီတင်းဝမ်၏ ရေးသားလျှောက်ထား စစ်ကူတောင်းချက်ကို နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိသည်ဖတ်ကြားပြီးဖြစ်နေ၏။

နတ်မင်းကြီးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားမိ၏။

“တော်တော် ညံ့ပါလားဟေ့....၊ ငါစစ်သည် အမြောက်အမြား ထည့်ပေးလိုက်တာတောင်....မျောက်တစ်ကောင်မျှမဖမ်းနိုင်ဘူးတဲ့၊ အခု... စစ်ကူထပ်တောင်းနေပြန်ပြီ....”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“စစ်ကူပေးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်သူ့ကိုလွှတ်ရမလဲဆိုတာတော့ စဉ်းစားရဦးမယ်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က လျှောက်ထားလိုက်၏။

“ဒီကိစ္စကို စိုးရိမ်နေသင့်လို့ သောကရောက်မနေပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စမှာ

နတ်တစ်ပါးကို စေလွှတ်လိုက်ရင်အောင်မြင်မှာပါ...."

ယိုဟုမ်းတတိက -

"ကွမ်ယင်မယ်တော်က ဘယ်သူ့ကိုစေလွှတ်ချင်လို့လဲ....ပြောပါ"

ကွမ်ယင်မယ်တော်ကပြန်ဖြေသည်။

"အရှင်နတ်မင်းကြီးရဲ့တူတော် မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ အခု ကွမ်းကျန်းခိုးမှာရှိနေပါတယ်။ ကွမ်းကျန်းခိုးပြည်သူများက ပူဇော်တာကို သူက အပိုင်စားခွင့်ရနေပါတယ်။ မြင်သလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သူဟာအခုပြောတဲ့မျောက်ကို တကယ်တမ်း ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့လူပါ"

ယိုဟုမ်းတတိမှာ မျောက်မင်းအား ယှဉ်ပြိုင်နိုင် သူမရှိသဖြင့် စိတ်ညစ်နေရာမှ ကွမ်ယင်မယ်တော်က ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါသူ၏ အသိဉာဏ်မှာ ပွင့်လင်းသွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

"အင်း ဟုတ်ပေသားပဲ။ သူဆိုရင်မျောက်မင်းကို ကောင်းကောင်းဆုံးမနိုင်မယ်၊ ကဲ ဗလနတ်ကိုပဲ တာဝန်ပေးလိုက်မယ်။ မျောက်မင်းကို ဆုံးမဖို့ အမိန့်ကို ဗလနတ်ကိုယ်တိုင် ကွမ်းကျန်းခိုးကို ပို့ပေတော့"။

ဗလနတ်သည် ယိုဟုမ်းတတိကို ဦးခိုက်ကာ ကွမ်းကျန်းခိုးတို့ ခရီးဆက်လေတော့၏။

များမကြာမီ သူသည် ကွမ်းကျန်းခိုးသို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်နတ်နန်းသို့ ရောက်သောအခါ တံခါးမှူးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်၏။ တံခါးမှူးက လျင်မြန်စွာ သတင်းပို့လိုက်ရာ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်နှင့် သူ၏သွေးသောက်ခြောက်ယောက်တို့ က တံခါးမကြီးကိုဖွင့်၍ ကြိုဆိုကြလေ၏။

"နတ်မင်းကြီးယိုဟုမ်းတတိရဲ့ အမိန့်တော် ပါတယ်...."

ဗလနတ်က အော်လိုက်ရာ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်နှင့် သူ၏သွေးသောက်များသည် အမိန့်ကို ဒူးထောက်၍ နာခံကြလေ၏။

ဗလနတ်က အမိန့်တော်ကို ဖတ်လေ၏။

"မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သီစေရန်မှာ....ဟွာကိုးစန်းတောင်မှစကြဝဠာတန်ခိုးရှင် မျောက်မင်းသည် သောင်းကျန်းရမ်းကားနေပါသည်။ မက်မန့်ချိုသီး ကို ခိုးစားသည်။ နတ်သုဒ္ဒါအရက်ကို ခိုးသောက်သည်။ ထိုက်စန်း

ရသေ့၏ ရွှေဆေးလုံးများကိုလည်း ခိုးယူသည်။ မယ်တော်ဘွားဘွား၏ ဧည့်ခံပွဲကိုလည်း ပျက်အောင်ပျက်သည်။ ထိုမျောက်မင်းအား ဖမ်းဆီးအရေးယူရန် နတ်စစ်သည်များနှင့် ပိုက်ကွန်ရှစ်ထပ်ကိုပါသယ်ဆောင်ကာ ဟွာကိုးစန်းတောင်ကို ဝိုင်းရံပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော်....ယခုအထိ ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်းမရှိသေးပါ။ ထို့ကြောင့် တူတော်မောင်နှင့် သွေးသောက်များပါ ဟွာကိုးစန်းတောင်မျောက်မင်းအား စစ်ကူတိုက်ခိုက်ပေးရန်အမိန့်ချလိုက်သည်။"

အောက်တွင် နတ်မင်းကြီးယိုဟုမ်းတတိ၏ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် အမိန့်ကို ကြားသိပြီးနောက် ဝမ်းသာသွားသည်။

သူသည် ဗလနတ်အားဧည့်ခံသည်။

"တမန်တော် ပြန်နိုင်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ သွေးသောက်များကို စုစည်းပြီး ဟွာကိုးစန်းတောင်စခန်းကိုအမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါမယ်...."

ဗလနတ်က-

"ကောင်းပါပြီ၊ ယိုဟုမ်းတတိဆီကိုပြန်ပြီး အကြောင်းပြန်ရပါမယ်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ဟွာကိုးစန်းတောင်ကိုသွားရလိမ့်မယ်လို့ယူဆပါတယ်။"

"ကောင်းပါပြီ၊ ပြန်ပေတော့"

ဗလနတ်လည်းမျက်လုံးသုံးလုံးရှင်နတ်နန်းမှထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် သူ၏သွေးသောက်ခြောက်ယောက်နှင့် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းကြသည်။

"နတ်မင်းကြီးယိုဟုမ်းတတိရဲ့ အမိန့်တော်ကို ငါတို့ကြားသိရတဲ့အတိုင်းပဲ ဟွာကိုးစန်းတောင်ကို ငါတို့ အမြန်သွားကြရလိမ့်မယ်။ သွေးသောက်တို့ လိုက်ကြမယ်မဟုတ်လား...."

သူ၏သွေးသောက်များကလည်း သူနှင့်အတူတကွလိုက်ကြမည်ဟု သဘောတူကြလေ၏။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် သူ၏စစ်သည်တော်များကို စုစည်းပြီး ကွမ်းကျန်းခိုးမှထွက်ခွာလာ၏။ တိမ်တိုက်စီးပြီး ဟွာကိုးစန်းတောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဟွာကိုးစန်း တောင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အခြေအနေကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလေ၏။ ဟွာကိုးစန်းတောင်ကို ပိုက်ကွန်အထပ်ထပ်ဖြင့် ကာရံထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

သူတို့သည်ဆက်၍ရှေ့မတိုးနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးသုံးလုံး ရှင်သည် အော်ဟစ်၍အကြောင်းကြားသည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် အော့လန် ဖြစ်ပါတယ်၊ ယိုဟမ်တတ်ရဲ့ အမိန့်အရမျောက်မင်းကို ကူဖမ်းပေးဖို့စစ်ချီလာသူဖြစ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကိုဝင်ခွင့်ပြုပါ....”

အစောင့်နတ်တို့သည် ဆက်ကာဆက်ကာသတင်းပို့လိုက်ရာ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်ထံသို့သတင်းရောက်ရှိသွားလေ၏။

လီတင်းဝမ်က ပိုက်ကွန်များကို ဖွင့်ပေးရန်အမိန့်ပေးလိုက်ရာ အစောင့်နတ်များက ပိုက်ကွန်များကို ဖွင့်ပေးလိုက်ကြသည်။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်အော့လန်က အခြေအနေများကို မေးမြန်းသောအခါ လီတင်းဝမ်က မျောက်မင်းနှင့် တိုက်ခိုက်ပုံအခြေအနေကို ပြောပြလေ၏။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်အော့လန်က ရယ်မောသည်။

“အခု.... သင်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မျောက်မင်းဟာ တော်တော်တန်ခိုးကြီးတယ်ဆိုတာထင်ရှားနေပါတယ်....၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါ ရိုးရိုးယှဉ်ပြိုင်လို့မရဘူး၊ တန်ခိုးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှပဲရလိမ့်မယ်....”

လီတင်းဝမ်က -

“သင်ပြောတာမှန်နိုင်ပါတယ်၊ အခု ကျုပ်တို့ယှဉ်ပြိုင်တာကရိုးရိုး ယှဉ်ပြိုင်နေတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်....”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် အော့လန်က -

“မျောက်မင်းကိုလက်ရဖမ်းနိုင်ဖို့ ကျုပ်အကြံတစ်ခု ပြုချင်ပါတယ်”

“ပြောပါ”

“မျောက်မင်းကိုဖမ်းဖို့ ကျွန်ုပ်နဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့သွေးသောက်များက ဘေးကစောင့်ကြပ် တာဝန်ယူကြပါမယ်၊ သင်တို့က ဘေးကရံပြီး စောင့်ကြပ်ပေးကြပါ....၊ ပိုက်ကွန်များကိုလည်း ဘေးပတ်လည်ကသာချပေးပါ၊ အမိုးတော့ ဖြုတ်ထားစေချင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ သင်ပြောတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် အော့လန်က ဆက်ပြောသည်။

“နောက်တစ်ခုကတော့ မျောက်မင်း ထွက်မပြေးနိုင်အောင် အရှင်က ဘီလူးကြေးမုံကိုယူပြီး ကောင်းကင်က စောင့်ကြပ်ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ သင်လိုချင်သမျှ ကျုပ်စီစဉ်ပေးပါမယ်....”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် သူ၏သွေးသောက်ခြောက်ယောက်နှင့် ဌာနချုပ်မှထွက်ခွာလေတော့၏၊ ရေတံခွန်လိုက်ရုံသို့ သူတို့ထွက်ခွာခြင်း ဖြစ်သည်။ မျောက်မင်းနှင့်စစ်ခင်းရန် ဖြစ်တော့သည်။

ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်သည် အပေါ်၌ ပိတ်ထားသော ပိုက်ကွန်များကို ဖြုတ်ခိုင်းသည်။

နတ်မင်းကြီးလေးပါးတို့ကလည်း အရှေ့အနောက်တောင်မြောက် လေးရပ် လေးဌာနခွဲ၍ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်များကို ပိတ်ဆို့စောင့်ကြပ်ကြသည်။

လီတင်းဝမ်၊ သားတော်လိုချားနှင့် နက္ခတ်တာရာနတ် နှစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးတို့နှင့်အတူ ကောင်းကင်၌ တိမ်တိုက်များစီးကာ စောင့်ကြပ်နေကြသည်။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်ကား မျောက်မင်းအား သွားရောက်စိန်ခေါ်နေပေပြီ။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်၏။ လက်နက်မျိုးစုံကိုထားသော မျောက်စစ်သည်များကိုတွေ့ရသည်။ အားလုံးညီညီညာညာ တန်းစီရပ်နေကြသည်။ ရေတံခွန်လိုက်ရုံထိပ်တွင် အလံတစ်ခုထူထားသည်။ အလံပေါ်၌ စကြဝဠာတန်ခိုးရှင် ဟူသော စာတမ်းကိုတွေ့ရသည်။

“အင်း.... ဒီမျောက်မင်းဟာ အတော်ဘဝင်မြင့်နေတာပဲ....”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် တီးတိုးရေရွတ်မိလေ၏။ သူသည် သူ၏သွေးသောက်များဘက်သို့ လှည့်၍ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမျောက်မင်းဟာ တန်ခိုးကြီးသလောက် အေးအေးဆေးဆေး မနေဘူး၊ အောက်ခြေလွတ်နေတယ်၊ ဘယ်လိုကနေဘယ်လို စကြဝဠာတန်ခိုးရှင် ဖြစ်နေတာလည်း မသိဘူး....”

သူ၏သွေးသောက်များကလည်း ရယ်မောကြလေ၏။

“ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့မျောက်မင်းကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ စိန်ခေါ်လိုက်ပေတော့....”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် မျောက်စစ်သည်တို့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်၏။

“မင်းတို့မျောက်မင်းကိုသွားအကြောင်းကြားလိုက်...။ ကွမ်းကျွန်းခိုးက မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်အလုပ် သူ့ကိုဖမ်းဖို့ရောက်နေတယ်လို့....”

မျောက်အထောက်တော်များသည် မျောက်မင်းထံသို့ သတင်းပို့လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့်မျောက်မင်းသည် မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်အလုပ်ကို တိုက်ခိုက်ရန် လိုက်လံထွက် ထွက်လာလေတော့၏။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်က မျောက်မင်းအား အကဲခတ်လေ၏။

ထိုမျောက်မင်းသည် အခြားဘီလူးများနှင့်မတူ၊ မျောက်များနှင့်မတူဘဲ အသွင်အပြင်၊ အသွေးအမွှေး တစ်မျိုးထူးခြားနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မျောက်မင်းသည် ရွှေသရဖူကိုဆောင်းထားသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် ရွှေဝါရောင်ချပ်ဝတ်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ခြေထောက်မှာလည်း ဘုရင်များ၊ နတ်များ စီးနင်းတတ်သော ခြေနင်းကိုစွပ်ထားသည်။

မျောက်မင်း ကိုင်ထားသော တုတ်ကိုတွေ့သည်။ တုတ်စကြာဖြစ်ရမည်ဟု မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် ယူဆသည်။ သူသတိထားရမည်မှာ ထိုတုတ်စကြာ၏လက်ချက် မမီရန်ပင်ဖြစ်သည်ဟု သိသည်။

မျောက်မင်းကလည်း မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်ကို အကဲခတ်သည်။ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် ချောမောခန့်ညားသည်။ ပခုံးများမှာမောက်ကြွားနေသည်။ မျက်လုံးများမှာဝင်းပနေသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာသာမန်အနေအထားအတိုင်းရှိပြီး တစ်လုံးမှာ နဖူးတည့်တည့်၌ ရှိနေသည်။

ဦးထုပ်နီ တစ်လုံးကိုဆောင်းထားပြီး အဝါရောင် အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နောက်ကျောတွင် မြွှားအပြည့်ရှိသောအိတ်ရှိပြီး လေးတစ်လက်ကို ပခုံး၌ချိတ်ထား၏။ ညာဘက်လက်ထဲတွင် နှစ်ဘက်သွားခါးရှည်ကြီးကို ကိုင်ထားသည်။ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် သူရင်ဆိုင်ခုံရသောနတ်များထဲတွင် ထူးခြားသောနတ်တစ်ပါးဖြစ်ရမည်ဟု မျောက်မင်း သိလိုက်မိ၏။ သို့သော်.... သူက မမူချေ။ လာသမျှနတ်ကို ရင်ဆိုင်ပစ်မည်သာဖြစ်သည်။

မျောက်မင်းက-

“သင် တယ်ကလာတဲ့နတ်လဲ.... ၊ ငါ့ကို တော်ရုံတန်ရုံနတ်က စိန်ခေါ်ရဲဘူး....၊ သင့်စွမ်းရည်ကို ငါသိချင်တယ်”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်က-

“သင်က ကျုပ်ကိုမသိဘူးဆိုတာ လွန်တာပေါ့၊ ကျုပ်ဟာ ယိုဟွမ်းတတိရဲ့တူ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်အလုပ်ဖြစ်တယ်၊ အခု အမိန့်အရ ရမ်းကားသောင်းကျန်းနေတဲ့ သင့်ကိုဖမ်းဖို့ ကျုပ်လာခဲ့တာပဲ....”

မျောက်မင်းက ရယ်မောရင်းပြောသည်။

“မှတ်မိပြီ၊ အဲဒီနှစ်တွေတုန်းက ယိုဟွမ်းတတိရဲ့ညီမ လူပြည်ကို ဆင်းပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက် ယူခဲ့တယ်ဆိုတာမှတ်မိပြီ၊ သားတစ်ယောက် မွေးခဲ့တယ်ဆိုတာလဲသိရတယ်၊ အဲဒါမင်းကိုး”

“သင်ဟာ သိမ်ပျင်းတဲ့စကားတွေကို ပြောတတ်တဲ့မျောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ်သိပြီ”

“မင်းကလူငယ်ကလေးပဲ၊ မင်းကိုမသတ်ချင်ဘူး၊ မင်းအမြန်ဆုံး ထွက်သွားပေတော့၊ မင်းထွက်မသွားရင်ငါသတ်မိလိမ့်မယ်၊ မင်းနတ်မင်းကြီးလေးပါးကိုသာ ခေါ်ခဲ့ပေတော့....”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်လာလေ၏။

“မျောက်စုတ် သင်ဟာ တန်ခိုးကြီးတယ် ဆိုသလောက် မိုက်ရိုင်းတဲ့မျောက်ပဲ....၊ ကဲ.... ကျုပ်ခါးကို မြည်းကြည့်ပေတော့”

သူသည် နှစ်ဘက်သွားခါးဖြင့် တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

မျောက်မင်းသည် ခါးကိုရှောင်တိမ်းသည်။

“ဝိုး ဝိုး ဝိုး”

“ဝစ် ဝစ် ဝစ်”

မျောက်မင်းကလည်း လိုတရသံတုတ်ဖြင့် ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

သူတို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးသော မျောက်ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က မာန်မာန ရှိသော အလုပ်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မည်သူ့ကိုမျှ မှုသော လူစားများမဟုတ်ကြပါ။ လေ

မုန်တိုင်းသည် ရှေ့တွင်ရှိသော အတားအဆီး မုန်သမျှကို တိုက်ခတ် သွားမည်ဖြစ်သကဲ့သို့ ဤသုန္ဒရီယောက်သည်လည်း သူတို့ရှေ့တွင် လာ ရပ်သူကို တိုက်ခိုက်ဖယ်ရှားသွားမည်သာဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ယခုအခါ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်တွေ့နေကြ လေပြီ။ သူတို့သည် စတင်တိုက်ခိုက်မိသည်နှင့် တစ်ဦး၏ အရည်အချင်း ကို တစ်ဦးသိရှိသွားသဖြင့် မပေါ့ဆရဲကြတော့ချေ။ သူတို့သည် စိတ်အား ထက်သန်စွာ တိုက်ခိုက်နေကြ၏။ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်၏ သွေးသောက် များက ညာသံပေး၍ အော်ဟစ်နေကြသည်။ နတ်စစ်သည်များကလည်း စစ်ပုံမောင်းများကို တီးခတ်၍ အော်ဟစ်အားပေးကြသည်။

မျောက်မင်း၏ဘက်တော်သား မျောက်ပညာရှိ လေးယောက်နှင့် မျောက်ထောင်ပေါင်းများစွာတို့ကလည်း သစ်သားများကို ထွင်းထုထား သော ဗုံတိုများ၊ ဝါးများကို တီးခေါက်၍ အားပေးကြလေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ရှိသမျှပညာစွမ်းကို အသုံးပြု၍ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြသည်။

“ဝိုး:” “ဝှစ်:”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်၏ နှစ်ဘက်သွားခါးက မျောက်မင်း၏ ဦး ခေါင်းကိုဖြတ်ပစ်မည့်ပမာ ခေါင်းပေါ်သို့ ဝှေ့ယမ်းလာရာမျောက်မင်းက ခေါင်းငုံ့ရှောင်ပြီး လိုတရသံတုတ်ဖြင့် မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်၏ ခါးကို ရိုက်၏။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်က ကျွမ်းပစ်၍ ရှောင်တိမ်းသွားသည်။

သူတို့သည် သိုင်းကွက်ပေါင်း သုံးရာကျော်အထိရောက်ရှိသည့် တိုင်အောင် မည်သူမျှ အနိုင်မရရှိခဲ့ကြပါ။ အားပေးသံများ ဆူညံနေသော် လည်းတိုက်နေသည့်သူ နှစ်ဦးကတော့ သူတို့အနိုင်ရရှိအောင် မီးကုန်ယမ်း ကုန်တိုက်ရတော့မည်ကို သိလိုက်ကြပါသည်။

* * * * *

အခန်း (၁၆)

ဖန်ဆင်းပြောင်းလဲခြင်း

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်အား ဤ သို့ပြောခဲ့၏။

“အခု ... သင်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မျောက်မင်းဟာ တော်တော် တန်ခိုးကြီးတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ ဒါကြောင့် သူနဲ့ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အ ခါ ရိုးရိုးယှဉ်ပြိုင်လို့မရဘူး၊ တန်ခိုးနဲ့ယှဉ်ပြိုင်မှာပဲ ရလိမ့်မယ်”

ဤသည်မှာ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် ပြောခဲ့သည့် စကားဖြစ်ပါ သည်။ ယခုသူသည် မျောက်မင်းအား ကာယစွမ်းရည် သုံးပြီးတိုက်နေရာ မနိုင်နိုင် အောင်ဖြစ်နေသဖြင့် တန်ခိုးကိုထုတ်သုံးရတော့သည်။ သူသည် ဂါထာကို ရွတ်ပြီး ကိုယ်ကိုတစ်ချက်မျှလှုပ်လိုက်ရာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင်ငယ်တမျှကြီးထွားလာတော့၏။ သူ့မျက်နှာမှာ အစိမ်းရောင် သန်း လာသည်။ ကြောက်မက်စွယ်ဖြစ်လာသည်။ သူ၏သွားနှစ်ချောင်းမှာ လည်း အစွယ်အဖြစ် ပြောင်းသွား၏။ ဆံပင်များမှာ အနီရောင်ဖြစ်သွား သည်။ သူသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ မျောက်မင်း၏ဦးခေါင်းကို နှစ် ဘက်သွားခါးဖြင့် မိုး၍ခုတ်လိုက်၏။

“ဝိုး: ...”

မျောက်မင်းကလည်း တန်ခိုးကို အသုံးပြုတော့သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက်မျှလှုပ်ခါလိုက်သည်နှင့်မျောက်မင်း ၏ခန္ဓာကိုယ်လည်း အဆမတန်ကြီးထွားလာတော့သည်။ မျက်လုံးသုံးလုံး ရှင် ဖန်ဆင်းထားသည့်အရွယ်အစားသို့ ကြီးထွားပြန့်ကားလာတော့၏။ သူ၏သံတုတ်သည်လည်း အရွယ်အစားကြီးမားလာသည်။

သူသည်မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် အော့လန်ကို တန်ပြန်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

မျောက်မင်းကထိုသို့ ဖန်ဆင်းနိုင် တိုက်ခိုက်နိုင်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် အော့လန်၏ သွေးသောက်ခြောက်ယောက်တို့သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြလေ၏။

မျောက်ပညာရှိ လေးယောက်နှင့် သူ၏ မျောက်စစ်သည်များပါကြောက်ရွံ့ပြီး နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။ သွေးသောက်ခြောက်ယောက်ချောက်ချားခြင်းမှာ မျောက်မင်း၏ယှဉ်ပြိုင်မှုကိုသာ ချောက်ချားသွားခြင်းဖြစ်သည်။ မျောက်စစ်သည်များကို ချောက်ချားခြင်းမဟုတ်ပါ။ မျောက်စစ်သည်များ နောက်ဆုတ်သွားသည်ကို မြင်သောအခါ သွေးသောက်ခြောက်ယောက်တို့သည် တစ်ဟုန်ထိုးတိုက်ခိုက်ကြလေ၏။

မျောက်စစ်သည်များမှာ ခုခံတွန်းလှန်ကြသော်လည်း အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော သွေးသောက်ခြောက်ယောက်တို့ကို မခုခံနိုင်ချေ။ သူတို့နောက်မှ နတ်စစ်သည်များလည်း ညာသံပေးအော်ဟစ်တိုက်ခိုက်လေတော့ရာ စစ်သည်တို့သည် လက်နက်များကို စွန့်ပစ်ပြီးထွက်ပြေးသွားကြလေတော့၏။

အချို့အဖမ်းခံရသည်။

အချို့က တောင်ပေါ်တက်ပြေးကြသည်။

အချို့က လိုဏ်ဂူထဲသို့ ပြေးဝင်ပုန်းအောင်းကြ၏။

မျောက်မင်းသည် မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် အော့လန်နှင့်တိုက်ခိုက်နေစဉ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ်ကြသော မျောက်များ၏ အသံများကို ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိသည်။

သူ၏မျောက်ပညာရှိ လေးယောက်နှင့် မျောက်စစ်သည်များမှာ အကြီးအကျယ် ရွံ့နိမ့်ပြီး ပရိယတ္တိဖြစ်ကာ အော်ဟစ်တိမ်းရှောင်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ မျောက်မင်းသည် အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်သွားတော့၏။ သူ၏ကြီးမားသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ရုပ်သိမ်းပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်ပြေးတော့၏။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်က နောက်မှပြေးလိုက်သည်။

“မပြေးနဲ့ ...၊ အသာတကြည် အဖမ်းခံရင် အသက်ချမ်းသာရာပေးမယ် ...”

မျောက်မင်းသည်အော်သံကြားသော်လည်းမရပ်ချေ။ ဆက်လက်ပြေးလွှားသည်။ လိုဏ်ဂူအနီးသို့ရောက်ရှိသောအခါမျက်လုံးသုံးလုံးရှင်၏ သွေးသောက်များက ပိတ်ပင်ဟန့်တားထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“မျောက်စုတ် မပြေးနဲ့”

မျောက်မင်းကတိုက်ခိုက်ရန်ပင် စိတ်မပါတော့ချေ။ မျောက်မင်းသည် လိုတရသံတုတ်ကို အပ်ကလေးပမာ ဖန်ဆင်းလိုက်ပြီး နားထဲသို့ ထိုးထည့်သိမ်းဆည်းလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်ကို လှုပ်ခါလိုက်သောအခါ သူသည်စာကလေးတစ်ကောင်အဖြစ်ပြောင်းလဲသွားတော့၏။ ရုတ်တရက်သေးငယ်သော ငှက်ကလေးအဖြစ် ပြောင်းလဲပြီး ပျံသန်းသွားသောအခါ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွား၏။

စာကလေးကား တောင်ပံခတ်ပျံသန်း၍ သစ်ပင်တစ်ပင်ထိပ်ပျား၌ ရပ်နားနေလိုက်သည်။

နတ်စစ်သည်များသည် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကြသော်လည်း မတွေ့တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ပြိုင်ဘက်အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။

“မျောက်မင်း ထွက်ပြေးပြီ”

“လိုက်ကြ၊ ဖမ်းကြ”

“မလွတ်စေနဲ့”

“သူ့ကို အမိဖမ်းကြ”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် သူ့နဂိုမူလအရွယ်အစားသို့ ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်လေ၏။

သူလည်း မျောက်မင်းကိုရှာမတွေ့ဘဲဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ၇၀ ကိုပိတ်ဆိုထားသည့် သွေးသောက်များအား မေးလိုက်သည်။

“သွေးသောက်တို့ မျောက်မင်းကို မတွေ့မိကြဘူးလား”

သွေးသောက်ခြောက်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကပြေသည်။

“ကျုပ်တို့ဒီမှာ စောင့်နေကြတာပဲကျုပ်တို့ရှေ့မှာတင်ပျောက်သွားတယ်”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် အော့လန်၏နဖူး၌ရှိသော မျက်လုံးသည် သာမန်မျက်လုံးမဟုတ်ချေ။ ထူးခြားသော တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ် ရှိသည်။ သူသည် ထိုမျက်လုံးဖြင့် ရှာဖွေကြည့်သောအခါ သစ်ပင်ထိပ်ပျား၌ နားခိုနေသော စာကလေးကို မြင်ရလေ၏။ ထိုစာကလေးသည် မျောက်မင်းကဖန်

ဆင်းထားသည့်အဖြစ်ကို သိရှိလိုက်သည်။

သူသည် ပန်းမှလေးနှင့်မြားအိတ်ကို ပြုတ်၍ချထားလိုက်၏။ သူ၏လက်စွဲတော် နှစ်ဘက်သွားခါးကိုလည်း ချထားလိုက်သည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက်လှုပ်လိုက်သည်နှင့် သိမ်းငှက်တစ်ကောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။

သိမ်းငှက်သည် စာကလေးထဲသို့ တစ်ရှိန်ထိုးပျံသန်းသွားသည်။

မျောက်မင်းသည် သိမ်းငှက်ကြီးကို မြင်သောအခါ လန့်သွားသည်။ သိမ်းငှက်နှင့်ရွယ်တူသည့် ငှက်ကြီးတစ်ကောင်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းပြီး မိုးပေါ်သို့ ထောင်တက်ပျံသန်းသွား၏။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် မျောက်မင်း ငှက်ကြီးအဖြစ် ဖန်ဆင်းသွားသည်ကိုသိသည်။ သူကလည်း ပင်လယ်ငှက်ကြီးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲဖန်တီးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မျောက်မင်းနောက်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး လိုက်လေတော့သည်။

မျောက်မင်းသည် ပင်လယ်ငှက်ကြီးလိုက်လာသည့်အဖြစ်ကို သိရှိသည်။ သူသည် အောက်သို့ထိုးစိုက်ပြီး တွေ့ရာလိုဏ်ဂူတစ်ခုထဲသို့ဝင်သည်။ ငါးကလေးတစ်ကောင်အဖြစ်ဖန်ဆင်းပြီး ရေထဲကူးခတ်နေလိုက်သည်။

ပင်လယ်ငှက်ကြီးသည် လိုဏ်ဂူထဲပျံသန်းလာသောအခါ သူ့ရှေ့မှ ငှက်ကြီးကို မတွေ့ရတော့ပေ။ ငှက်ကြီးသည် ငါးအသွင်ပြောင်းလဲနေပြီမဟုတ်ပါလား။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် လိုဏ်ဂူထဲ ထက်အောက်ဝဲယာရပ်တန် ရာဖွေကြည့်ရှုသည်။ ဘာကိုမျှမတွေ့ချေ။ သူသည်ရေထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ မျောက်မင်းကငါးကလေးအဖြစ် ဖန်ဆင်းနေသည့်အဖြစ်ကို သွားတွေ့လိုက်သည်။

“ဩ သူကငါးအဖြစ် ဖန်ဆင်းလိုက်တာကိုး၊ သူဘယ်ပြေးမလဲ”

သူသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက်မျှလှုပ်ခါလိုက်ရာ ငှက်ကြီးဝံပိုတစ်ကောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။ သူသည် ငါးကလေးမျှာဆင်းလာသည့်လမ်းမှ စောင့်ကြိုနေလိုက်သည်။

ငါးကလေးသည် ရေစုန်အတိုင်းမျောလာသည်။ သူသည်ငှက်ကြီး

ဝံပိုတစ်ကောင် မတ်တပ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတွေ့ရှိရသော ငှက်ကြီးဝံပိုမှာ ခြေထောက်အစိမ်းဖြစ်နေ၏။ မျောက်မင်းဆင်ခြင်လေသည်။

“ဒီငှက်ကြီးဝံပိုဟာ ငှက်ကြီးဝံပိုအစစ်မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် အော့လန်က ဖန်တီးထားတာဖြစ်ရမယ် ...၊ ငါ ဆက်မျှောလို့ မဖြစ်ဘူး”

သူသည် တစ်ချက်မျှတုန်ခါသွားပြီး ရေဆန်အတိုင်း ကူးခတ်သွားတော့သည်။

ငှက်ကြီးဝံပိုအဖြစ် ကူးပြောင်းထားသော မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်မှာ ငါးကလေးအထက်သို့ ဆန်တက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်၏။ သူသည် ငါးနောက်သို့ ခြေလှမ်းကြွကြီးများဖြင့်လိုက်သည်။ ထိုးဆိတ်ရန်ဟန်ပြင် လိုက်စဉ်မှာပင် မျောက်မင်းသည် ရေမြေတစ်ကောင်အဖြစ် ကူးပြောင်းကာ ကမ်းပေါ်သို့ တက်ပြေးလေတော့၏။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် မျောက်မင်း ဖန်ဆင်းပြေးသည့်အဖြစ်ကို ချက်ချင်းသိလိုက်၏။ သူသည် ဗျိုင်းတစ်ကောင်အဖြစ်သို့ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲလိုက်၏။

ရေမြေသည် မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်ကဲ့သို့ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်အဖြစ် ဖန်ဆင်းလိုက်ပြန်ပါသည်။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်က ဖန်ဆင်းခြင်းမပြုတော့ပါ။ နဂိုမူလသူ့ ရုပ်ရည်အတိုင်း ပြန်ပေါ်လာပါသည်။ သူသည် လေးနှင့် လောက်စာလုံးကိုချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်ထည့်လိုက်၏။

“ဖုတ် ...”

ငှက်ကြီးတစ်ဖြစ်လဲ မျောက်မင်းကို တည့်တည့်မတ်မတ် ထိမှန်သွား၏။ သူသည် တောက်ကုန်းပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားလေ၏။ သစ်ပင်များအကြားသို့ ကျသွားသည်။

မျောက်မင်းသည် ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်သွားသည်။ သူမည်သို့ ပြောင်းလဲပါမည်နည်း။ သို့သော်သူသည်ချက်ချင်းအကြံရသွားသည်။

သူ့ကိုယ်သူ နတ်ကွန်းတစ်ဆောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။ သူ၏ပါးစပ်ကို နတ်ကွန်းတံခါးအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်၏။ သူ၏လျှာကို နတ်ရုပ်တုတစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်၏။ သူ၏သွားများကို

တံခါးအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ပြတင်းပေါက် နှစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်၏။

သူသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မျိုးစုံပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် အမြီးကျန်နေသေးသည်။ နောက်သို့ သူ့အမြီးကို နတ်ကွန်း နောက်ဘက်တွင် တံခွန်တိုင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲဖန်တီးလိုက်လေ၏။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် တောင်ကုန်းအတိုင်း အောက်ဆင်းလာပြီး မျောက်မင်းကိုရှာသည်။ သူသည် တောင်ခြေတွင် ရှာဖွေလိုက်သည်။ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် မည်သည့်အရာမျှမရှိဘဲ နတ်ကွန်းတစ်ခုကိုသာထူးထူးခြားခြားတွေ့ရသည်။ တကယ့်မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ မျောက်မင်း ပြောင်းလဲဖန်ဆင်းထားသည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဒီမျောက်ကလဲ ကြံကြံဖန်ဖန်လုပ်တတ်တယ်၊ တံခွန်တိုင်ဆိုတာ အဆောက်အဦးရဲ့ ရှေ့မှာရှိတတ်တာမျိုးပဲ.... ဘယ်နဲ့ နောက်မှာရှိနေတာလဲ”

သူကဆက်၍ စဉ်းစားလိုက်၏။

“ငါ.....တံခါးပေါက်ထဲဝင်သွားရင် ငါ့ကိုဝါးစားပစ်လိုက်မှာပဲ”

သူက ဦးခေါင်းယမ်းပြီးပြောသည်။

“ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်လို့ဘယ်ရမလဲ”

သူသည် နတ်ကွန်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

“ငါက တံခါးရွက်ကို ရိုက်ချိုးလိုက်မယ်၊ နောက်ပြီးပြ တင်းနှစ်ခုကိုလဲ လက်သီးနဲ့ထိုးဖောက်ပစ်လိုက်မယ်”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် ထိုသို့ကြွေးကြော်လိုက်သည်။ မျောက်မင်း ရင်ထိတ်သွားလေ၏။

“ဪ... တော်တော်ရက်စက်ပါလား၊ တံခါးရွက်ဟာ ငါ့ရဲ့ သွား ပြတင်းပေါက်ဟာ ငါ့ရဲ့မျက်လုံး၊ ငါ့ရဲ့သွားကို ရိုက်ချိုးပြီး ငါ့မျက်လုံးကို ဖောက်ပစ်မယ်ဆိုတော့ ငါဟာဒီအထဲမှာဘယ်လိုရပ်တည်နိုင်တော့မလဲ”

သူ ရုတ်တရက် သူ့ကိုယ်ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။ မိုးပေါ်သို့ ထောင်တက်ပြေးလွှားသည်။ ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

မျက်ခြည်ပြတ်သွားပြီ။

မျောက်မင်းသည် မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် ရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သွား

လေပြီ။ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် မည်သည့်အရပ်သို့ မျောက်မင်းထွက်ပြေးသည်ကို လိုက်လံကြည့်ရှုသော်လည်း မျောက်မင်းကို မတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် သူ၏သွေးသောက်ခြောက်ယောက်တို့သည် သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်က ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။

“ခုနကတုန်းက သူဟာနတ်ကွန်းတစ်ဆောင်အဖြစ် ဖန်ဆင်းပြီး ငါ့ကိုခြေရာဖျောက်တယ်၊ နောက်ဆုံးငါ့ကို လိမ်လို့မရမှန်းသိတော့ ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ ခုတော့ ခြေရာဖျောက်နေပြီ”

သွေးသောက်ခြောက်ယောက်သည် အံ့သြသွားကြလေ၏။ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်က -

“မင်းတို့ ဒီကပဲစောင့်နေကြပါ ငါ အပေါ်ကို တက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

သူသည် တိမ်တိုက်ပေါ်သို့ တက်ကြည့်ပြီး ရှာဖွေလေတော့၏။

မိုးပေါ်၌ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်သည် ဘီလူးကြေးမုံကို ကိုင်၍စောင့်ကြပ်နေ၏။ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်က မေးမြန်းလိုက်၏။

“မျောက်မင်းကို တွေ့မိပါသလားအရှင်...”

လီတင်းဝမ်က -

“ကျုပ်ဒီမှာစောင့်နေတာကြာပြီ၊ သင်မျောက်မင်းနဲ့ယှဉ်ပြိုင်စကတည်းကဆိုပါတော့၊ အပေါ်တက်လာတာတော့ လုံးဝမတွေ့ဘူး၊ သင်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်က သူနှင့်မျောက်မင်းတို့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပုံကို လီတင်းဝမ်အား ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လီတင်းဝမ်က ရယ်မောလေ၏။

“ဟား ဟား ဟား ... တကယ့်မျောက်ပဲ၊ ကျုပ်တို့အား လုံးကို ဦးနှောက်ခြောက်အောင် လုပ်နိုင်ပါပေရဲ့၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ သူပြေးရပြီမဟုတ်လား”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်က -

“သူပြေးတာတော့ ပြေးတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူတစ်ခုခုဖန်ဆင်းထားမှာသေချာပါတယ်၊ဘီလူးကြေးမုံနဲ့ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရှုပေးပါ”

လီတင်းဝမ်းသည် ဘီလူးကြေးမုံပြင်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်မောလိုက်၏။

“အော့လန် ... အမြန်ဆုံးလိုက်သွားပေတော့၊ မျောက်မင်းဟာ အကောင်းဆုံးနည်းနဲ့ အဝေးဆုံးပြေးပြီ”

“ဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ အရှင်”

“သူ့ကိုယ်ပျောက်ပညာနဲ့ ပြေးတာပဲ၊ သူပြေးတဲ့ဘက်ဟာ သင်နေတဲ့ ကွမ်းကျွန်းခိုးဘက်ကိုပဲ”

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ သူ့ကို အမီလိုက်ရဦးတော့မှာပေါ့”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် အော့လန်သည် မဆိုင်းမတွပင် လိုက်တော့သည်။ သူ့ဌာန ကွမ်းကျွန်းခိုးဘက်ဆီသို့ တိမ်တိုက်စီးကာ လိုက်ရတော့သည်။

* * * * *

အခန်း (၁၇)

မသေသောမျောက်

မျောက်မင်းသည် ကိုယ်ရောင်ပျောက်၍ထွက်ပြေးလာရာမကြာမီ ကွမ်းကျွန်းခိုးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ သူသည် အကြံတစ်ခုရရှိသည်။ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် အော့လန်အဖြစ်ဖန်ဆင်းပြီး သူ့ဘုံဗိမာန်ကိုသိမ်းပိုက်ထားရန်ဖြစ်သည်။

သူသည် အကြံအတိုင်းဆောင်ရွက်ရန် မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်အော့လန်အဖြစ်ဖန်ဆင်းပြီး တိမ်တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လာလေ၏။ ဘုံဗိမာန်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

ဘုံဗိမာန်ကို စောင့်ထိန်းနေသောနတ်များသည် မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် ပြန်လာသည်ဟုထင်မှတ်ပြီး ရိုသေစွာကြိုဆိုလိုက်သည်။

မျောက်မင်းသည် အထဲသို့ဝင်ကာအစောင့်တို့၏လုပ်ငန်းစဉ်များကို အကဲခတ်စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေ၏။

တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်အော့လန်ရောက်ရှိလာရာ အစောင့်နတ်များသည် အံ့သြသွားကြလေ၏။

“အရှင် အရှင် ...”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် နတ်များ၏အံ့သြနေသည့် အရိပ်အယောင်များကို မမြင်ဘဲ သူ့သိလိုရာကိုသာမေးသည်။

“သင်တို့ မျောက်မင်းလာသည်ကို မတွေ့ကြဘူးလား”

အစောင့်နတ်တစ်ပါးက -

“မျောက်မင်း ရောက်လာသည်ကိုတော့မတွေ့ပါ၊ မျက်လုံးသုံးလုံးအရှင်သခင် ရောက်နေတာတော့တွေ့ရပါတယ်”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် သိလိုက်လေပြီ။

“ဒီမျောက်တော့ လုပ်ပြီ”

သူသည် စိတ်ထဲမှရေစုတ်လိုက်၏။ သူသည် အတွင်းခန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်လိုက်၏။ မိမိရုပ်သွင်မန်ဆင်းထားသော မျောက်မင်း အားတွေ့ရှိရသည်။

မျောက်မင်းသည် မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် အော့လန် ချက်ချင်းလိုက် လာသည်ကို သိသောအခါသူ၏ မူလရုပ်သွင်သို့ ပြောင်းလဲလိုက်လေ၏။

မျောက်မင်းက ရယ်မောသည်။

“သင်က ကျုပ်ပြေးနေတော့ အဟုတ်မှတ်ပြီး လိုက်နေတယ်၊ ကျုပ်ကသင့်ရဲ့ ဘုံဗိမာန်ကိုတောင် အပိုင်စီးထားတာ တွေ့တယ်မဟုတ် လား ...”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် အော့လန်သည် လွန်စွာစိတ်ဆိုးနေရာ ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်တော့သည်။ မျောက်မင်းက ရှောင် တိမ်းပေးလေ၏။

မျောက်မင်းသည် နားထဲမှအပ်အရွယ်မျှရှိသော လိုတရတုတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ လေထဲ၌ တစ်ချက်မျှ ဝှေ့ယမ်း လိုက်သောအခါ လိုတရသံတုတ်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။

သူက တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

သူတို့သည် သူတပြန်ကိုယ်တပြန်တိုက်ခိုက်ရင်း တိမ်တိုက်များ အပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

အစောင့်နတ်များသည် ထိုအခါကျမှ အခြေအနေမှန်ကို သိရှိကြ တော့သည်။

သူတို့ကား တိမ်တိုက်ပေါ်၌ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေရာ မျောက် မင်းသည် တစ်ဖြည်းဖြည်း ဆုတ်သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဟွာကိုးစန်း တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ဟွာကိုးစန်းတောင်ထက်ဝန်းကျင်၌ လီတင်းဝမ်နှင့်နတ်များသည် ထိမ်တိုက်စီးကာ အပေါ်၌ စောင့်ကြပ်နေကြသဖြင့် မျောက်မင်းသည် မြေ ပြင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်ဆင်းသက်ရတော့၏။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်သည် မျောက်မင်းနောက် ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လံတိုက်ခိုက်သည်။

ဗလနတ်သည် မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ကြည့်ရှု ပြီးနောက် နတ်မင်းကြီး ယိုးဟွမ်းတတိထံ လျှောက်ထားရန်ထွက်ခွာသွား တော့သည်။

သူတိမ်တိုက်နန်းတော်သို့ရောက်သောအခါနတ်မင်းကြီးယိုးဟွမ်း တတိ၊ ကွမ်းယင်မယ်တော်နှင့် မယ်တော်ဘွားဘွားတို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင် နေချိန်ဖြစ်လေသည်။

ယိုးဟွမ်းတတိသည် ဗလနတ်၏လျှောက်ထားချက်ကို ကြားရ သောအခါ -

“အင်း - မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် တိုက်ခိုက်တော့နေပြီ၊ ဒါပေမယ့် အရုံးအနိုင်တော့ မကွဲပြားသေးဘူးပေါ့”

ဗလနတ်က ဦးခိုက်လေ၏။

“အဲ့ဒီအတိုင်းပါပဲဘုရား”

ယိုးဟွမ်းတတိက -

“အရုံးအနိုင် ကွဲပြားရင် နောက်ထပ် တမန်တော်တစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာဦးမှာပဲ”

ကွမ်းယင်မယ်တော်က -

“အခြေအနေသိရအောင် သွားကြည့်ရင်ကောင်းမယ်”

ကွမ်းယင်မယ်တော်၏ အကြံဉာဏ်ကို ယိုးဟွမ်းတတိကသဘော ကျသွားသည်။

“ဒီအကြံ ကောင်းတယ်”

နတ်မင်းကြီး ယိုးဟွမ်းတတိသည် မယ်တော်ဘွားဘွား၊ ကွမ်းယင် မယ်တော်နှင့် ထိုက်စန်းရသေ့တို့ကို ခေါ်ဆောင်ပြီးနောက်လိုက်နောက်ပါ နတ်အခြွေအရံများနှင့် တိမ်တိုက်များပေါ်မှနေ၍ အောက်မှတိုက်ပွဲကို ကြည့်ရှုတော်မူသည်။

ဟွာကိုးစန်းတောင်ကို ပိုက်ကွန်ဖြန့်၍ အုပ်ထားသည်ကိုလည်း ကောင်း၊ လီတင်းဝမ်နှင့် လိုချားတို့က ဘီလူးကြေးမုံကိုကိုင်လျက် ဟွာ ကိုးစန်းတောင်ထိပ်၌ စောင့်ကြပ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်နေရ သည်။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် အော့လန်နှင့် သူ၏သွေးသောက် ခြောက် ယောက်တို့သည် မျောက်မင်းအား တင်းကျပ်စွာဝန်းရံထားနိုင်သည်ကို

လည်း တွေ့ရ၏။ သို့သော် မျောက်မင်းကို ဖမ်းဆီးနိုင်ရန်ကား အဝေးကြီးဝေးနေသေးသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကွမ်းယင်မယ်တော်က ထိုက်စန်းရသေ့အား ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမျောက်ကို တိုက်နိုင်ဖို့ ကျွန်မရွေးထုတ်ပေးလိုက်တဲ့မျက်လုံး

သုံးလုံးရှင်ကို သဘောကျတယ်မဟုတ်လား”

ထိုက်စန်းရသေ့က -

“သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုဝိုင်းထားနိုင်ပေမဲ့ မမိနိုင်သေးဘူး၊ မိအောင်ကျုပ်တို့ကူညီပေးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ပိုကြာနေရင် မဖြစ်သေးဘူး”

ကွမ်းယင်မယ်တော်က -

“ကျုပ် ... ဒီမျောက်ကိုဖမ်းမိအောင် အကူအညီပေးပါ့မယ်....”

ထိုက်စန်းရသေ့က ပြန်မေးလိုက်၏။

“အသင်မယ်တော် ... ဘာလက်နက်ကို အကူအညီပေးမှာလဲ၊ မျောက်မင်းကိုဖမ်းမိဖို့တော့ တော်ရုံတန်ရုံလက်နက်နဲ့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ကွမ်းယင်မယ်တော်က -

“ကျုပ်မှာ ပန်းအိုးကလေးရှိပါတယ်၊ ဒီပန်းအိုးကလေးကို ပစ်ချလိုက်မယ်၊ မျောက်မင်းရဲ့ဦးခေါင်းကိုထိသွားရင် အသက်မသေတောင် လဲကျသွားနိုင်ပါတယ်၊ သူလဲကျသွားတာနဲ့ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်က ဖမ်းနိုင်ပြီပေါ့”

ထိုက်စန်းရသေ့က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“အသင်မယ်တော်ရဲ့ ပန်းအိုးဟာ မျောက်မင်းရဲ့ ဦးခေါင်းကိုထိရင် တော်သေးတာပေါ့၊ တကယ်လို့မထိဘဲ သံတုတ်ကိုထိသွားရင်ကွဲသွားမှာပဲ”

ကွမ်းယင်မယ်တော်သည် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

ထိုက်စန်းရသေ့က ဆက်ပြော၏။

“အသင်မယ်တော် အေးအေးဆေးဆေးနေပါ၊ ကျုပ်ပဲအော့လန်ကို ကူညီလိုက်ပါမယ်”

ကွမ်းယင်မယ်တော်က -

“သင်ရသေ့ ဘာလက်နက်နဲ့ ကူညီမှာလဲ”

“ရှိတာပေါ့”

ရသေ့ကြီးသည် အကျီလက်ကိုပင့်လိုက်သည်။ ဘယ်ဘက်လက်ချောင်းမှ ကွင်းကလေးတစ်ကွင်းကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏။

သူသည် ကွင်းကလေးကို မြှောက်ပြလေ၏။

“ဒီလက်နက်ဟာ ကြေးနဲ့တခြားသတ္တုတွေရောပြီး လုပ်ထားတာပါ၊ နောက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ပြဒါးရှင်လုံးနဲ့ အငွေ့ကူးထားတဲ့အတွက် တန်ခိုးရှိတယ်၊ ရေမီးကိုလဲ မကြောက်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီကွင်းကို စိန်ကွင်းလို့ အမည်ပေးထားပါတယ်။ ဒီကွင်းကို မျောက်မင်းရဲ့ ဦးခေါင်းကိုထိအောင် ပစ်နိုင်ဖို့ပဲလိုတယ်၊ ဒီကွင်းနဲ့မျောက်မင်းရဲ့ ဦးခေါင်းကိုထိအောင်ပစ်နိုင်ရင် ဖမ်းမိဖို့သေချာပြီ”

ထိုက်စန်းရသေ့သည် ပြောပြောဆိုဆို မျောက်မင်းဦးခေါင်းကို ချိန်စွယ်ပြီး ပစ်လွှတ်လိုက်တော့၏။ ကွင်းသည် လှည့်ကာပတ်ကာဖြင့် ဟွာကိုးစန်း တောင်ပေါ်သို့ကျလာ၏။

မျောက်မင်းသည် မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်နှင့် သွေးသောက်ခြောက်ဖော်တို့နှင့် သံသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်နေသဖြင့်ကောင်းကင်ပေါ်မှကွင်းကလေးလွင့်စင်ကျလာသည်ကို သတိမထားမိချေ။

“ဒုတ်”

ကွင်းကလေးသည် သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ကျသွားရာ သူခန္ဓာကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ လဲကျသွားတော့သည်။

သူသည် မူးမိုက်သွားသည်။ ထိုအခါ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်နှင့်သူ၏သွေးသောက်များက ပြေးဝင်ပြီး ဖိထားလိုက်ကြသည်။ မျောက်မင်း၏ နံရိုးများကြား ခါးဖြင့်ထိုးပေါက်ပြီး ကြိုးတုပ်လိုက်ကြရာ မျောက်မင်းမှာ သူ၏တန်ခိုးသတ္တိကို အသုံးမပြုနိုင်တော့ဘဲ အဖမ်းခံလိုက်ရတော့သည်။

ထိုက်စန်းရသေ့သည် သူ၏ကွင်းကလေးအား ပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်၏။ မျောက်မင်းအား ဖမ်းမိသွားပြီမဟုတ်ပါလော။

နတ်မင်းကြီး ယို့ဟွမ်းတတိ၊ မယ်တော်ဘွားဘွားကွမ်းယင်မယ်တော်နှင့် ထိုက်စန်းရသေ့ကြီးတို့သည် တိမ်တိုက်နန်းတော်သို့ ပြန်လည်ကြွမြန်းကြတော့သည်။

ဟွာကိုးစန်းတောင်ခြေရင်းတွင် နတ်မင်းကြီးလေးပါးနှင့်ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင်တို့သည်သူတို့၏နတ်စစ်သည်များကိုရုပ်သိမ်းနေသည်။ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင်လီတင်းဝမ်က မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်အား ဂုဏ်ပြုဆီးကြိုစကားပြော

ကြား၏။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်က -

“ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်ထဲကြောင့် မျောက်မင်းကိုဖမ်းနိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ အားလုံးစုစည်းတိုက်ခိုက်လို့ အောင်မြင်တာဖြစ်ပါတယ်၊ အားလုံးရဲ့အောင်ပွဲပါ”

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်၏စကားက အားလုံးကိုစိတ်ကျေနပ်စေသည်။ သူသည် သူ့သွေးသောက်များကို ကွမ်းကျန်းခိုးသို့ စေလွှတ်လိုက်ပြီး မျောက်မင်းအား ဖမ်းဆီးရန် အမိန့်ပေးသော ယိုဟုမ်းတတိဆီသို့ အစစားရန် ကောင်းကင်ယံသို့ တက်သွားလေ၏။

မကြာမီ မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်၊ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်နှင့် ဖမ်းဆီးခံထားရသော မျောက်မင်းတို့ပါ တိမ်တိုက်နန်းတော်သို့ ရောက်ရှိလာကြတော့၏။

ယိုဟုမ်းတတိက မျက်လုံးသုံးလုံးရှင် အော့လန်အား ဂုဏ်ပြုစကားများပြောဆိုပြီး ဆုလာဘ်များပေးသည်။

မျက်လုံးသုံးလုံးရှင်က ကျေးဇူးတင်စကားပြန်လည် လျှောက်ထားပြီး သူ၏ဌာနေကွမ်းကျန်းခိုးသို့ ချက်ချင်းပြန်သွားလေ၏။

နတ်မင်းကြီး ယိုဟုမ်းတတိသည် ဤအရေးအခင်း၌ အစအဆုံး တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သော ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှင် လီတင်းဝမ်အားလည်းချီးကျူးပြီး ဆုလာဘ်များစွာ ချီးမြှင့်သည်။

လီတင်းဝမ်သည် နတ်မင်းကြီးအား တပ်ကိုပြန်အပ်၍ မိမိ၏ ဘုံဗိမာန်သို့ ပြန်လေ၏။

နတ်မင်းကြီးလေးပါးက -

“ဖမ်းဆီးရမိထားသော မျောက်မင်းကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံစီရင်ရမည်ကို အမိန့်ရှိပါအရှင်မင်းမြတ်”

နတ်မင်းကြီး ယိုဟုမ်းတတိသည် အမိန့်ချမှတ်လေ၏။

“ဒီမျောက်မင်းကို ကျုပ်တို့အကြိမ်ကြိမ် လိုက်လျောခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီမျောက်မင်းဟာ စည်းလွတ်ဝါးလွတ် သောင်းကျန်းရမ်းကားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို “မှော်သတ်စင်” ဆိုပို့ပြီး သတ်စေ...”

တာဝန်ရှိသော နတ်အာဏာသားများသည် မျောက်မင်းကိုဆွဲခေါ်သွားကြလေ၏။

နတ်အာဏာသားများသည် မျောက်မင်းအား “မှော်သတ်စင်” ပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။ ထို့နောက် စင်ပေါ်၌ကြိုးအထပ်ထပ် ချည်နှောင်ပြီး ခါးဖြင့်ခုတ်သတ်လေတော့၏။ သို့သော်မျောက်မင်းသည် မသေသည့်အပြင် ဒဏ်ရာမျှပင် မရရှိဘဲဖြစ်နေ၏။

နတ်အာဏာသားများသည် ရဲတင်း၊ လုံ၊ ခါးအမျိုးမျိုးကို သုံးပြီး မျောက်မင်းအား အသေသတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အချည်းအနှီးပင် ဖြစ် ရလေ၏။ နတ်အာဏာသားများသည် မျောက်မင်းအား သတ်ဖြတ်မရသောအခါ မီးနတ်အား အကူအညီတောင်းရတော့သည်။

“ကဲ ... သင်တို့ မတတ်နိုင်ကြတော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကူညီမယ်”

မီးနတ်သည် မျောက်မင်းအား မီးတိုက်ပြီးသတ်လေ၏။ သို့သော် မျောက်မင်းကားမသေပါ။ မျောက်မင်းအား မီးမလောင်မြို့က်ပါ။

သူတို့သည် မိုးကြိုးနတ်ထံ အကူညီတောင်းရပြန်သည်။ မိုးကြိုးနတ်ကလည်း ကူညီပါသည်။ မိုးကြိုးနတ်သည် မျောက်မင်းအား မိုးကြိုးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ပစ်ခွင်းလေ၏။ မည်မျှပင်မိုးကြိုးဖြင့် ပစ်ခွင်းသည်ဖြစ်စေ မျောက်မင်းကတော့မသေပါ။ နောက်ဆုံးနတ်အာဏာသားအားလုံး လက်မှိုင်ချရတော့သည်။ နတ်မင်းကြီး ယိုဟုမ်းတတိဆီ အကျိုးအကြောင်း ပြန်လည်တင်လျှောက်ရတော့၏။

နတ်မင်းကြီး ယိုဟုမ်းတတိသည် အလွန်အံ့ဩသွား၏။

“အင်း ဒီမျောက်ဟာ ဘယ်ကရတဲ့တန်ခိုးမှန်းမသိဘူး၊ တန်ခိုးတော့ရနေပြီ၊ သူ့ကိုဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာကို အကြံပြုကြစမ်းပါဦး”

ထိုက်စန်းရသေ့က -

“မှန်လှပါ၊ ဒီမျောက်ဟာ ခုလိုဖြစ်နေတာကတော့ အံ့ဩစရာမရှိလှပါဘူး၊ နတ်မက်မန်းချိုသီးကိုခိုးစားတယ်၊ နတ်အရက်ကိုလဲခိုးသောက်တယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ရွှေဆေးလုံးတွေလဲ ခိုးစားသွားတယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကြောင့် သူ့ကိုခါးနဲ့ခုတ်လို့လဲမသေ၊ မီးနဲ့ရှို့လို့လဲမသေ၊ မိုးကြိုးပစ်လို့လဲမသေဘဲ ဖြစ်နေတာပါဘုရား”

သူကဆက်၍ သံတော်ဦးတင်သည်။

“ဒီမျောက်ကို ကျွန်တော်မျိုးလက်ထဲသာအပ်လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်

မျိုး ဖိုထဲကို ထည့်ပြီးဖုတ်လိုက်ပါမယ်၊ သူဟာ ပြာကျသွားပါလိမ့်မယ် ဘုရား”

နတ်မင်းကြီး ယိုးဟွမ်းတတိက -

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒီမျောက်ကို အသင်ရသေ့လက်ထဲပေး အပ်လိုက်မယ်၊ သင်ရသေ့ကြိုက်သလို စီရင်ပေတော့”

ထိုက်စန်းရသေ့သည် မျောက်မင်းကို မိမိနေထိုင်ရာ ကျောင်း ဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်လာလေတော့၏။

* * * * *

ထိုက်စန်းရသေ့သည် မျောက်မင်းအား နံရိုးဖောက်၍ ချည် နှောင်ထားသည့် သံကြိုးအားဖြေပေးပြီး မီးဖိုထဲသို့ ထည့်သွင်းပိတ်လိုက် သည်။

ထိုက်စန်းရသေ့သည် ဖိုထိုးသော ရသေ့တစ်ပါးဖြစ်သည်။ သူ ၏မီးဖိုမှာ ရိုးရိုးမီးဖိုမဟုတ်ပါ။ အင်းရှစ်ကွက်ကို ချ၍ပြုလုပ်ထားသော အထူးမီးဖိုဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းမီးဖိုသည် အလွန်တန်ခိုးရှိသောပြဒါးလုံးများ အသက်ရှည်သော ဆေးလုံးများပြုလုပ်သော မီးဖိုဖြစ်ပါသည်။

ထိုက်စန်းရသေ့သည် မျောက်မင်းအား မီးဖိုထဲထည့်ပြီးနောက် မီးဖိုထိုးသော သူငယ်တစ်ဦးနှင့် မီးဖိုစောင့်ကြပ်သော ရသေ့တစ်ပါးတို့ အား မီးတောက်လောင်စေရန် လေထိုးခိုင်းလေတော့၏။

ထိုအထူးပြုလုပ်ထားသော မီးဖိုမှာ မည်မျှမာကျောသောအရာ ဖြစ်စေ အရည်ပျော်သွားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ လေထိုးသောအခါ မီးစွယ်မီး ညွန့်များတက်လာသည်။ မျောက်မင်းသည်မီးဖိုထဲရောက်သည်နှင့်“လေ” နေရာကိုယူလိုက်သည်။ သူယူထားသော နေရာမှာ လေနေရာဖြစ်၍ မီး လောင်ခြင်းမရှိဘဲ မီးခိုးများသာအူထွက်နေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ခုနစ်ရက်၊ ခုနစ်ကြိမ်လေးဆယ့်ကိုးရက်ဖိုထိုးသဖြင့် မီးဖိုတစ်ခုလုံး အဟုန်ပြင်းစွာ တောက်လောင်နေသည်။ ထိုက်စန်းရသေ့ သည် စိတ်ချလက်ချယုံကြည်နေ၏။ မျောက်မင်းကားပြာဖြစ်နေပြီ ဟု တည်း။

လေးဆယ့်ကိုးရက် ပြည့်မြောက် သောနေ့တွင် ထိုက်စန်းရသေ့

သည်ဖိုပေါက်ကို ပွင့်လိုက်၏။ မျောက်မင်းသည် လေနေရာယူထားသဖြင့် သူ့အား မီးတောက်မီးလျှံများ မလောင်မြိုက်ချေ။ သူသည် အပေါ်မှ အပေါက် ပွင့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် ထိုနေရာမှ တိုးထွက်လိုက်လေ၏။

“ဝုန်း”

သူသည် မီးဖိုအား ခြေဖြင့်ကန်ပြီး ခုန်ထွက်လာလေရာ မီးဖိုကြီး ပြိုကွဲသွားသည်။

လေထိုးသော သူငယ်နှင့် ဖိုကိုစောင့်ကြပ်နေသော ရသေ့တို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားကြသည်။ မျောက်မင်းအား အသေသတ်ရန်ကြိုး ပမ်းနေစဉ် အစောင့်နတ်စစ်သည်များက ဘေးမှဝိုင်းဝန်းစောင့်ကြပ်နေရာ ယခုတိုင် နတ်စစ်သည်များ ရှိနေဆဲဖြစ်၏။

မျောက်မင်းလွတ်မြောက်လာသည်ကိုမြင်သည်နှင့် နတ်စစ်သည် များက ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ မျောက်မင်းသည် နတ်စစ်သည် များကို ဆွဲရမ်းတိုက်ခိုက်ရာ နတ်စစ်သည်များတဝုန်းဝုန်းလဲပြိုကုန်သည်။

ထိုက်စန်းရသေ့သည် မျောက်မင်းအားဖမ်းဆီးရန် ရှေ့သို့တိုးလာ သည်။ ထိုအခါ မျောက်မင်းက တွန်းထိုးပစ်လိုက်ရာ ထိုက်စန်းရသေ့ ပက် လက်လန်လဲကျသွားတော့သည်။

မျောက်မင်းသည် နားထဲမှလိုတရသံတုတ်အားထုတ်၍ မဲမဲမြင် သမျှ တိုက်ခိုက်တော့ရာ အားလုံးပြေးလွှားရှောင်တိမ်းကြရတော့သည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် မျောက်မင်း၏ဒေါသမှာ ထိန်း၍မရတော့ချေ။ သူသည် မြင်မြင်သမျှကို တိုက်ခိုက်ပြီး တိမ်တိုက်နန်းတော်ရှေ့သို့ တိုးဝင် လာသည်။ သူ့သဘောမှာ နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိကိုပင် ရန်ပြုမည့်ပုံ ဖြစ်သည်။

တိမ်တိုက်နန်းတော် လုံခြုံရေးကိုတာဝန်ယူရသော “ဝမ်လိန်ကွမ်” နတ်သည် မျောက်မင်းက တိမ်တိုက်နန်းတော်အတွင်း ကျူးကျော်မည့်ပုံ မြင်နေရသဖြင့် သူ၏ရွှေကျာပွတ်ကို အထပ်ထပ်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေ၏။

“ဂွမ်း ဂွမ်း ... ဂွမ်း ...”

“ဂွမ်း ဂွမ်း ... ဂွမ်း ...”

ထိုအခါ မိုးကြိုးနတ်၊ လေနတ်၊ မိုးနတ်စသည့် နတ်စုစုပေါင်း သုံးဆယ့်ခြောက်ပါးတို့က စုပေါင်းရောက်ရှိလာပြီး မျောက်မင်းအား စွမ်း

စွမ်းတမံ တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

မျောက်မင်းသည် အများနှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်ကို တစ်ချက်လှုပ်ခါလိုက်ရာ ခေါင်းသုံးလုံး၊ လက်ခြောက်ဘက်ရှိ သူအဖြစ်သို့ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။

သူ၏လက်ခြောက်ဘက်သည် သံတုတ်သုံးချောင်းကို ဂေ့ယမ်း ကာဝန်းရံတိုက်ခိုက်နေသည့် နတ်များအား သဲသဲမဲမဲပြန်လှန်တိုက်ခိုက် တော့သည်။

သို့သော် နတ်သား သုံးဆယ့်ခြောက်ပါးတို့သည် မျောက် မင်းက တိမ်တိုက်နန်းတော်အတွင်း ကျူးကျော်လာမည့်အရေးကို ဟန့် တားနိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မျောက်မင်းအားလည်း မဖမ်းဆီးနိုင် ချေ။ အနီးသို့ပင် မကပ်နိုင်ကြချေ။

မျောက်မင်းလွတ်မြောက်လာသည့်သတင်းနန်းတော်အတွင်း ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ရန် ကြံရွယ်သည့်မျောက်မင်းအား နတ်သားသုံး ဆယ့်ခြောက်ပါးက အပြင်းအထန်ခုခံနေသည့်သတင်းတို့ကိုနတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိ သိရှိသွားလေပြီ။

ဤမျောက်မင်းအားသတ်ဖြတ်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ဤ မျောက်မင်းသည် မသေသောမျောက်မင်းဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထို မျောက်မင်းအားဆုံးမရန် မြတ်စွာဘုရားမှတစ်ပါး အခြားသူမရှိနိုင်တော့ ပေဟု နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိဆင်ခြင်မိလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပင့်ဖိတ်ရန်အထူးလိမ္မာ ယဉ်ကျေးသောနတ်များကို ရှာဖွေရလေတော့၏။ တိမ်တိုက်နန်းတော်အ တွင်း စကားအရာ၌ လိမ္မာချောင်စွာပြောဆိုနိုင်သော နတ်နှစ်ပါးရှိသည်။

“ကဲ ... မောင်မင်းတို့ ... မျောက်မင်းကိုဆုံးမပေးဖို့ မြတ်စွာ ဘုရားအား သွားရောက်လျှောက်ထားပါတော့”

ထို့ကြောင့် ပြောရေးဆိုရာ လိမ္မာသောနတ်နှစ်ပါးလည်းမြတ်စွာ ဘုရားထံ သွားကြလေတော့၏။

မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် ပရိသတ်များအား တရားရေအေးတိုက်ကျွေးနေ၏။ အရှင်မြတ်သည်ကြာပလ္လင်ပေါ်မှထိုင်ပြီး အထူးထူးသောတရားတို့ကို ဟောလျက်ရှိလေ၏။

နတ်ပြည်မှ နတ်နှစ်ပါး ဧည့်ပရိသတ်များ နောက်သို့ ရောက်ရှိ

လာသည်ကို မြတ်စွာဘုရားကမြင်တော်မူသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားရေအေးကို ပြီးဆုံးအောင်တိုက်ကျွေးတော်မူသည်။ ပြီးမှ နတ်နှစ်ပါးအား ခေါ်ယူတော်မူ၏။

“သင်တို့ ... ဘယ်ကိစ္စဖြင့် ရောက်လာကြသနည်း”

နတ်နှစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဦးခိုက်ရှိခိုးကြသည်။

“မှန်လှပါ ...၊ ဟောကိုးစန်းတောင်မှ မျောက်မင်းသည် အလွန်တန်ခိုးကြီးလျက်ရှိပြီး နတ်ပြည်၌တက်ရောက်သောင်းကျန်းရမ်းကားနေပါသည်ဘုရား ...”

မြတ်စွာဘုရားသည် နားထောင်တော်မူ၏။

နတ်တစ်ပါးက -

“အခုလဲ တိမ်တိုက်နန်းတော်ရှေ့ကို ရောက်ပြီးတိုက်ခိုက်သောင်းကျန်းနေပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ မျောက်မင်းကို ခုခံနေပေမယ့်ကြာရှည်မခုခံနိုင်ပါဘူးဘုရား၊ ဒါကြောင့်မသေနိုင်တဲ့မျောက်မင်းကို ဆုံးမပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဘုရား ...”

ထိုနတ်သည် မျောက်မင်းအား အဆင့်ဆင့်ရာထူးကိုပေးသော်လည်း နတ်ပြည်၌လုပ်ချင်ရာလုပ်ပုံတို့ကို လျှောက်ထားပြီးနောက်ဆုံးအခြေအနေကို တင်ပြလျှောက်ထားပြီး နောက်ဆုံးအခြေအနေကို တင်ပြလျှောက်ထားလေ၏။

“အိမ်း ... မျောက်မင်းအား ဆုံးမရပေမည် သင်တို့နှင့် ငါလိုက်ခဲ့အံ့ ...”

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် နတ်နှစ်ပါးနှင့်အတူ နတ်ပြည်သို့ကြွလေတော့၏။

မြတ်စွာဘုရား၏တပည့်ရဟန်းသာဝကနှစ်ပါးလိုက်ပါလာသည်။

မြတ်စွာဘုရား၊ ရဟန်းနှစ်ပါးနှင့် နတ်နှစ်ပါးတို့သည်တိမ်တိုက်ကိုစီး၍ တိမ်တိုက်နန်းတော်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ တိမ်တိုက်နန်းတော်သို့ မရောက်မီပင် နားကွဲမတတ် ဆူညံသောအသံဗလံများကိုကြားလိုက်ရတော့သည်။

မြတ်စွာဘုရားက ကြည့်တော်မူလိုက်၏။

သုံးဆယ့်ခြောက်ပါးသောနတ်မင်းတို့နှင့် မျောက်မင်းယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သုံးဆယ့်ခြောက်ပါးသောနတ်မင်း

တို့က မျောက်မင်းတိမ်တိုက်နန်းတော်အတွင်း မဝင်စိမ့်သောငှာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

မျောက်မင်းသည် သူ၏တန်ခိုးဖြင့် ဖန်ဆင်းထားပြီး ဦးခေါင်းသုံးလုံးလက်ခြောက်ဖက်ရှိသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်နေသည်။

နတ်သုံးဆယ့်ခြောက်ပါးတို့မှာ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် နောက်ဆုတ်နေရသည်။ မကြာမီမျောက်မင်းသည် တိမ်တိုက်နန်းတော်အတွင်း ဝင်ရောက်မိပေတော့မည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် တိုက်ပွဲအနီးသို့ချဉ်းကပ်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို အေးချမ်းစွာမြှောက်လိုက်၏။

“နတ်အပေါင်းတို့ တိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်ဆိုင်းကြလော့၊ နောက်ဆုတ်ကြလော့ ... ဤမျောက်မင်းနှင့် ငါစကားပြောရပေမည်၊ မျောက်မင်းရှေ့သို့တိုးလော့၊ ငါက သင်အား မေးစရာရှိပေသည် ...”

ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေသော နတ်များသည်ဘုရားသခင်၏အမိန့်တော်ကို ကြားသဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားကြလေ၏။ တိုက်ပွဲသည် ရပ်ခြည်းရပ်တန့်သွားလေ၏။

မျောက်မင်းသည် ဒေါသဟူးဟူးထွက်နေ၏။ သူဒေါသသည် နတ်သုံးဆယ့်ခြောက်ပါးပေါ်သို့ မကျရောက်ရသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာလေတော့၏။

“သင်က ဘယ်ကဘုန်းကြီးလဲ...ကျုပ်တို့တိုက်ခိုက်နေတာကို ဘာကြောင့်ဟန့်တားရသလဲ...ဒီနတ်စုတ်တွေကို ကျုပ်အကုန်အသေသတ်မယ်၊ သင်မဆိုင်ဘဲဝင်မရှုပ်နဲ့ ...”

မျောက်မင်းသည် သူဖန်ဆင်းထားသော ဦးခေါင်းသုံးလုံး၊ လက်ခြောက်ဖက် ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။ သူသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်အနီးသို့ ပမာမခန့်လျှောက်လာသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ပြုံးတော်မူလေ၏။

“ကျွန်ုပ်က မစ္စိုမဒေသက ရဟန်းတစ်ပါးပါ”

“မစ္စိုမဒေသက ရဟန်းက မစ္စိုမဒေသမှာမနေဘဲ၊ ဘာကြောင့် နတ်ပြည်မှာဖြစ်နေရတဲ့ ကိစ္စထဲဝင်ရှုပ်ရတာလဲ”

“ကျွန်ုပ် ဝင်ရှုပ်ခြင်း မဟုတ်ပါ၊ ဝင်ဖြေရှင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သင် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှတိုက်ခိုက်ချင်တိုင်း တိုက်ခိုက်၊ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေရသနည်း”

“ကျုပ်ကိစ္စ၊ သင်နှင့်မဆိုင်”

“ဤဘုံဗိမာန်ထက်၌ စံပယ်နေသော နတ်မင်းကြီး ယိုးဟွမ်းတတိကို သင်ဘာကြောင့် လာရောက်နှောင့်ယှက်ရတာလဲ၊ သင်၏မွေးဖွားရာဇာတိကိုလည်း ကျွန်ုပ်သိလိုသည်”

“ကျုပ်ဟာ သာမန်မျောက်တစ်ကောင်မဟုတ်ပေဘူး၊ မိုးနဲ့မြေကျောက်တုံးကမွေးဖွားလာတဲ့မျောက်ပဲ၊ ကျုပ်ဟာရေတံခွန်လိုဏ်ဂူမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တယ်၊ ပင်လယ်ရပ်ခြားကိုကူးပြီး မသေသောနည်းလမ်းကို ရှာဖွေခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ပြိုင်ဘက်ကင်းလောက်အောင် တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့တယ်”

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ပြုံးတော်မူ၍ နားထောင်နေတော်မူပါသည်။

“ကျွန်ုပ်သိလိုသည်မှာ သင်အဘယ်ကြောင့် ယိုးဟွမ်းတတိကိုလာရောက်နှောင့်ယှက်ရသည်ဆိုသည့်အချက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။”

“ယိုးဟွမ်းတတိဟာ ဒီပလ္လင်ထက်မှာထိုင်နေတာကြာပါပြီ၊ ဒီလိုကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေတဲ့သူကို ဖယ်ရှားပစ်သင့်ပြီ မဟုတ်လား၊ သူဟာ ဒီပလ္လင်ထက်က ဖယ်ရှားဖို့ အချိန်သင့်ပါပြီ”

“ယိုးဟွမ်းတတိဟာ ဒီပလ္လင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီးနုတ်ပြည်ကို စိုးစံ ခဲ့တာဟာ ကပ်ပေါင်းခုနစ်ရာငါးဆယ်ရှိပါပြီ၊ တွက်ကြည့်ပါဦး၊သူ့အသက်မည်မျှရှိသည်ကို သင်တွက်ကြည့်နိုင်ပါသည်။”

“သင်ကတော့ လူ့ပြည်ရောက်လာသည်မှာ သမုဒ္ဒရာထက်ကျသော ရေစက်တစ်ပေါက်လောက်သာရှိပါသေးသည်။ မဟာသမုဒ္ဒရာနှင့် ရေစက်ရေပေါက်တစ်ပေါက်ကလေး ကွာခြားသည်လောက် သင်တို့ကွာခြားနေပါသည်။ သင်လူ့ပြည်ရောက်သည်မှာမကြာလှသေးပါ။ ဒါကြောင့် ယိုးဟွမ်းတတိ၏ပလ္လင်ကို လုယူဖို့သင်မကြိုးစားသင့်ပါ။ သင်ဤသို့လောဘကြီးလျှင် အသက်ဆုံးရှုံးပြီး ဝဋ်ဒုက္ခကြီးကို သင်ခံစားရပါလိမ့်မည်”

မျောက်မင်းက ရယ်မောလေ၏။

“ယိုးဟွမ်းတတိဟာ အသက်ကြီးပေမယ့် ဒီနေရာနဲ့ မထိုက်တန်တော့ပါဘူး ...၊ သူဟာ ဒီပလ္လင်ကို တစ်သက်လုံးစိုးစံထားဖို့မသင့်ပါဘူး၊

သူပလ္လင်ပေါ်က ဆင်းပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်သူ့ကိုဒုက္ခပေးတော့ဘူး၊ သူပလ္လင်ပေါ်က ဆင်းမပေးဘူးဆိုရင်တော့ သူ့တစ်သက်မှာ ဘယ်လိုမှ အေးအေးချမ်းချမ်း နေလို့မရတော့ဘူးမှတ်ပေတော့”

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မျောက်မင်းကို ကြည့်၍မေးတော်မူလေ၏။

“ယိုးဟွမ်းတတိစံနေသော ပလ္လင်မှာ သာမန်ပလ္လင်မဟုတ်၊ လူ့ပြည်နုတ်ပြည်၌ ကောင်းမှုပေါင်းများစွာ ပြုလုပ်ခဲ့သဖြင့်သာ သူခံစားခံစားရခြင်းဖြစ်သည်။ သင်သည် ဘာကောင်းမှုမျှမလုပ်ဘဲ ဤပလ္လင်၌ စံချင်၍မရပါ။ သင့်ကို ဤပလ္လင်အပ်လောက်အောင် သင့်၌ မည်သို့သော တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ် ရှိပါသနည်း...”

မျောက်မင်းသည် အားရပါးရရယ်မောလေ၏။

“ကျုပ်ရဲ့ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်များဟာ အလွန်များပြားပါတယ်”

“ပြောပါလော့”

“ခုနစ်ဆယ့်နှစ်မျိုးသောရုပ်ပြောင်းလဲမှု အတတ်ပညာကို တတ်မြောက်တယ်၊ ကျုပ်အသက်ကို ဘယ်သူမှမသတ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တစ်ခါခုန်လျှင် ယူဇနာတစ်သောင်းရှစ်ထောင် ရောက်ရှိနိုင်တယ်”

မြတ်စွာဘုရားက ပြုံးတော်မူရင်း မျောက်မင်းကိုပြောသည်။

“သင် ... ဒီလောက်စွမ်းရည်သတ္တိရှိနေလျှင်ကျွန်ုပ်လက်ဝါးပေါ်သို့ တက်ပါလေ၊ သင့်စွမ်းအားရှိသလောက် ခုန်ထွက်ပါ....၊ အကယ်၍ သင်ခုန်ထွက်နိုင်ခဲ့သော် စစ်တိုက်စရာပင်မလိုဘဲ ယိုးဟွမ်းတတိကို ခေါ်ပြီးသူပလ္လင်ကို သင့်ကိုအပ်စေမည်...၊အကယ်၍သင်ခုန်မထွက်နိုင်ခဲ့သော် လူ့ပြည်၌ ဆင်းပြီးတရားဘာဝနာကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ရမည်....”

မျောက်မင်းသည် ကျိတ်၍ပြုံးလေ၏။

“ဤရဟန်းကား ငါ့ကိုသို့သော မျောက်မင်းကို သာမန်မျောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်နေတယ်၊ ဉာဏ်ပညာလုံးဝမရှိပါကလား”

မြတ်စွာဘုရား၏ ကြာပန်နှင့်တူသော လက်ဝါးတော်မှာ အရှည်တစ်ပေမျှပင်မရှိပါ။ သူသည် ယူဇနာတစ်သောင်းရှစ်ထောင်ရောက်အောင် ခုန်နိုင်သူမဟုတ်ပါလော့။ သူသည် သူ့အစွမ်းကို ယုံကြည်စွာဖြင့် ဘုရားရှင်အား မေးလေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ သင့်ရဲ့စကားက အတည်လား”

မြတ်စွာဘုရားကခေါင်းတော်ညိုတတ်သည်။

“တည်ပါတယ်”

မြတ်စွာဘုရားသည် သူ၏ညာလက်ဝါးတော်ကို ဖြန့်လိုက်၏။

မျောက်မင်းသည် လိုတရသံတုတ်ကို သိမ်းဆည်းလိုက်၏။ သူသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သေးငယ်အောင်ဖန်ဆင်း၍ မြတ်စွာဘုရား၏လက်ဝါးတော်အပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ ထို့နောက်ရှေ့သို့တစ်ဟုန်ထိုးခုန်ထွက်လိုက်၏။

မျောက်မင်းသည် ကြီးစွာသောအရှိန်အဟုန်ဖြင့် ခုန်ထွက်သွားသည်။ သာမန်မျက်စိဖြင့် မျောက်မင်းခုန်ထွက်သွားပုံကို လိုက်မကြည့်နိုင်ချေ။

မြတ်စွာဘုရားသခင်ကမူ ဉာဏ်တော်မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်တော်မူရာ မျောက်မင်းသွားသော အဟုန်ကိုတွေ့မြင်ရလေ၏။ မျောက်မင်းသွားသော အဟုန်ကား လွန်စွာလျင်မြန်လှ၏။ မျောက်မင်းသည် ယူဇနာတစ်သောင်းရှစ်သောင်းကွာဝေးရာ စကြဝဠာ၏ အစွန်းတစ်ဘက်သို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ထိုနေရာ၌ နီရဲသောအဆင်းရှိသည့် တုရိဏ်တိုင် ငါးခုရှိလေ၏။ မျောက်မင်းသည် ထိုအရပ်သို့သူရောက်ရှိခဲ့သည်ကို ထင်ရှားစေရန်အလိုငှာ “စကြဝဠာတစ်ခုလုံး၏ အရှင်ဖြစ်သော ငါသည်ဤအရပ်သို့ရောက်ခဲ့၏”ဟူ၍ ကမ္မည်းရေးထိုးလေ၏။

ထို့နောက် မျောက်မင်းသည် ထိုနေရာမှပြန်ခုန်ပြီး မြတ်စွာဘုရား၏လက်တော်ရှိရာသို့ ပြန်လာသည်။ သူသည် မူလနေရာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အောင်မြင်စွာကြွားသောလေသံဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအားပြောလေ၏။

“ကျုပ် ... စကြဝဠာကို လှည့်ပတ်ပြီးပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ၊ သင့်ကတိအတိုင်း ယုံဟုမ်းတတိရဲ့ ပလ္လင်ကိုအပ်ပေတော့”

မြတ်စွာဘုရားက ပြုံးတော်မူ၏။

“သင်သည် ကျွန်ုပ်၏လက်တွင်းမှ မည်သည့်အရပ်ကိုမျှ ထွက်မသွားခဲ့ပါကလား” မျောက်မင်းသည် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ဒေါသထွက်သွား၏။

“သင်အဘယ်ကြောင့် မဟုတ်မမှန်စကားကို ပြောရသနည်း”

“သင်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်တွင်းမှ မည်သည့် အရပ်ကိုမျှ ခုန်

ထွက်မသွားခဲ့ပါ”

“ကျုပ် စကြဝဠာအစွန်းကို ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ တုရိဏ်တိုင်ငါးခုကိုလည်း ကျုပ်တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျုပ်ရောက်ကြောင်းကိုလည်း ကမ္မည်းထိုးခဲ့တယ် ... သင်မယုံလျှင် လိုက်ကြည့်နိုင်တယ်”

မြတ်စွာဘုရားက ခေါင်းတော်ကိုခါယမ်း၏။

“ဤမျှဝေးလံသောနေရာသို့ ငါလိုက်ကြည့်ရန်မလို”

မျောက်မင်းသည် ဒေါသဖြစ်သွားလေ၏။

“ရဟန်းကြီး ဘယ်လိုစကားပြောလိုက်တာလဲ၊ လိုက်ကြည့်ဆိုတော့လဲ သင်လိုက်မကြည့်နိုင်”

“သင် ... ခေါင်းငုံ့ပြီးသေချာစွာကြည့်ပါ”

“ဘာကိုကြည့်ရမလဲ”

“ငါ့ရဲ့ လက်ခလယ်ကို ကြည့်ပါ”

မျောက်မင်းသည် ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခလယ်တော်တွင် ထိုစာသားအား တွေ့ရလေ၏။

“စကြဝဠာ တစ်ခုလုံး၏ အရှင်ဖြစ်သော ငါသည် ဤအရပ်သို့ရောက်ခဲ့၏”

မျောက်မင်းမှာ မူးမိုက်မတတ်ဖြစ်သွား၏။ မည်သို့ဖြစ်သနည်း။ ဤစာကို သူသည်စကြဝဠာတစ်ဘက်စွန်းတွင်သာ ရေးထိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏လက်တော်ပေါ်တွင် ရေးထိုးခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပေ။

မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း စကြဝဠာစွန်း၌ မတွေ့ရှိခဲ့ပေ။ ထိုစာကို သူမည်ကဲ့သို့ မြင်သိသနည်း။ မျောက်မင်းသည်အံ့သြစွာရေရွတ်လေ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ...၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ကမ္မည်းရေးထိုးခဲ့တာ တုရိဏ်တိုင်ပေါ်မှာ၊ အခုတော့ သင့်ရဲ့လက်ခလယ်ပေါ်မှာစာရေးထားတာ ဖြစ်နေပါကလား၊ ကျုပ်မယုံဘူး၊ နောက်တစ်ခေါက်သွားကြည့်ဦးမယ်...”

မျောက်မင်းသည် ခုန်၍ထွက်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် လက်ဝါးတော်ကို မြှောက်လိုက်ရာ မျောက်မင်းသည် အနောက်ဘက်မှိုးတံခါးသို့ လွင့်စင်သွားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်သည် အလွန်ကြီးမားသော တောင်ကြီးတစ်ခုစာမျှ ကြီးထွားတော်မူလာသည်။ ထို့နောက် ရေ၊ မီး၊ သတ္တု၊ သစ်တောနှင့် မြေပထဝီစသော တောင်ငါးလုံးကို ကောက်ယူကိုင်မြှောက်

လိုက်ပြီး မျောက်မင်း၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖိချလိုက်လေ၏။

နတ်မင်းကြီး ယိုးဟွမ်းတတိ၊ နတ်အပေါင်းနှင့် ရသေ့များသည် လက်အုပ်ချီ၍ သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်ကြလေ၏။

ကောင်းကင်ဘုံအား မငြိမ်မသက်ဖြစ်အောင် နှောင့်ယှက်ရမ်းကား ခဲ့သော မျောက်မင်းမှာ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ တောင်ငါးလုံး၏ဖိခြင်းကို ခံနေရတော့သည်။ သူသည် မြတ်စွာဘုရားကို ပမာမခန့် ဆက်ဆံခဲ့သည့် အလျောက် ထိုအပြစ်ဒဏ်ကို ကြီးလေးစွာခံယူရတော့သည်။

ယိုးဟွမ်းတတိနှင့် နတ်အပေါင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော် အနန္တ၊ ကျေးဇူးတော် အနန္တကို ဦးထိပ်ထားလျက် ရိုကျိုးပူဇော် ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တောင်ငါးလုံးအနက် တောင်တစ်လုံးကို စောင့် ကြပ်နေသည့် နတ်တစ်ပါးက မြတ်စွာဘုရားအား မေးလျှောက်လာလေ၏။

“အရှင်ဘုရား....မျောက်မင်းဟာ တောင်အောက်မှာ ပိနေပေမယ့် လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ဦးခေါင်းအပြင်ရောက်နေပါတယ်ဘုရား”

မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။

“သင်တို့ စိုးရိမ်မနေနှင့်”

မြတ်စွာဘုရားသည် ခြောက်ဂါထာပါသော ကျမ်းစာတစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးပြီး-

“ဒီကျမ်းစာကို မျောက်မင်း ဦးခေါင်းပြုထွက်နေတဲ့ တောင်နံရံ မှာ ကပ်ထားပါ....”

တောင်စောင့်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူသည့် အတိုင်း မျောက်မင်းဦးခေါင်းထွက်ပြုရာ တောင်နံရံ၌ ကပ်ထားလိုက် လေ၏။

မျောက်မင်းမှာ တောင်ပိနေခြင်းမှ လွတ်အောင်မည်သို့မျှ မရန်း နိုင်တော့ပေ။ သူ၏ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်တို့လည်း မည်သို့မျှ အစွမ်းမရှိ တော့ပေ။ မျောက်မင်းသည် ဦးခေါင်းနှင့် လက်နှစ်ဖက် ပြင်ပသို့ ထွက်နေသဖြင့် အသက်လည်းရှူနိုင်သည်။ စကားလည်းပြောနိုင်သည်။ လက်လည်းလှုပ်ရှားနိုင်သည်။ သို့သော်...ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ လှုပ်ရှားလို့ မရတော့ပေ။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနေရာ၌ပင် ယိုးဟွမ်းတတိ အမှူးပြုသော

နတ်ပရိသတ်အား တရားရေအေးတိုက်ကျွေးလေ၏။ နတ်များကလည်း မြတ်စွာဘုရားအား ဦးခိုက်ပူဇော်ကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် တောစောင့်နတ်နှင့် တောင်စောင့်နတ်တို့ အားမှာကြားသည်။

“ဤမျောက်မင်းကား လွန်စွာမာနရှိပေ၏။ သင်တို့တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်နေစဉ်အတွင်း သူသည် ဆာလောင်သည်ဟု ပြောလိမ့်မည်။ ထိုအခါ....သင်တို့ သံလောက်စလုံးကို ကျွေးပါ။ သူရေတောင်းသည့်အခါ ကြေးကို အရည်ကျိုးပြီးတိုက်ပါ....”

ထို့နောက် မျောက်မင်းအား ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်း မိန့်တော်မူလေ၏။

“သင်အေးအေးချမ်းချမ်းနေပါလော့....၊ နောက်နှစ်ပေါင်း ငါးရာ ကြာလျှင် ရဟန်းတော်တစ်ပါးသည် သင့်ထံသို့ ရောက်လာလိမ့်မည်....၊ အသင် သူ့ကို တပည့်ခံပြီး မမျှမဒေသသို့ ပိဋိကတ်သုံးပုံ သယ်ဆောင် သော ခရီးစဉ်ကို လိုက်လံစောင့်ရှောက်ပါက သင်သည် ဤဝဋ်မှကျွတ် လိမ့်မည်....”

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့မိန့်တော်မူပြီး ရဟန်းသာဝကနှစ်ဦး နှင့်အတူ မမျှမဒေသသို့ ပြန်လည်ကြွချီတော်မူလေ၏။

အခန်း (၁၉)

အထူးတာဝန်

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းများနှင့် နတ်အပေါင်းတို့ကို တရားရေအေးတိုက်ကျွေးပြီးနောက် ဤသို့မိန့်တော်မူလေ၏။

“အရှေ့တိုင်းတစ်စိတ်တစ်ဒေသ၌ ဘုရားမရှိ၊ တရားမရှိ၊ ကိုးကွယ်ရာမရှိဖြစ်ပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများထွက်လျက် အကျင့်ပျက်နေကြလေတယ်။ ထိုဒေသရှိလူတို့ တရားတော်မြတ်ကို နားလည်အောင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများငြိမ်းအောင် ငါ့ရဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံကို သွားရောက် သယ်ယူစေလိုတယ်။ ထိုပိဋကတ်သုံးပုံကို သယ်ဆောင်နိုင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို တောအဆင့်ဆင့်၊ တောင်အထပ်ထပ် ရှာဖွေလိုတယ်။ သင်တို့ ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ထိုအာဇာနည်ယောက်ျားကို ရှာဖွေနိုင်ကြပါ့မလား.....”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် လက်အုပ်ချီလျက် ဘုရားရှင်ရှေ့တော်သို့တိုး၍ ခစားလေ၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရား..... တပည့်တော်မကိုယ်တိုင် ထိုအာဇာနည်ယောက်ျားကို ရှာဖွေလိုပါသည်ဘုရား.....”

မြတ်စွာဘုရားကကျေနပ်တော်မူသည်။

“တခြားပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် သွားဖို့ မလွယ်ပေဘူး၊ ကွမ်ယင်မယ်တော်ကတော့ တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ငါစိတ်ချပေတယ်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က လျှောက်ထားသည်။

“တခြားဘာများမှာ ကြားလိုပါသလဲဘုရား.....”

မြတ်စွာဘုရားက -

“သင်သွားသည့်အခါ ဈာန်နှင့်မသွားရ၊ ကုန်းကြောင်းခရီးဆက်ရမယ်။ လမ်းမရှိတဲ့နေရာများမှာသာ ဈာန်တစ်ဝက်ခြေကျင်တစ်ဝက်ခရီးဆက်ရမယ်။ သွားခဲ့သည့်ခရီးစဉ်များကို ပိဋကတ်တော်သယ်ဆောင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား အစအဆုံးပြန်လည်ပြောဆိုရမယ်။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် အခက်အခဲများ မြောက်မြားစွာတွေ့ရပေလိမ့်မယ်။ ငါပစ္စည်းနှစ်မျိုးပေးလိုက်မယ်.....”

မြတ်စွာဘုရားသည် လက်တော်ကိုဖြန့်လိုက်ရာပိုးသင်္ကန်းတစ်စုံနှင့် ကွင်းကိုးကွင်းပါသော တောင်ငွေတစ်ချောင်းပါလာလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပိုးသင်္ကန်းနှင့် ကွင်းကိုးကွင်းပါသော တောင်ငွေကို ကွမ်ယင်မယ်တော်ဆီသို့ လှမ်းပေးလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားက မိန့်တော်မူသည်။

“သင်သည် ဤပိုးသင်္ကန်းနှင့် တောင်ငွေကို ပိဋကတ်တော်ပို့ဆောင်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပေးလိုက်ပါ။ သူဟာစိတ်စွဲရှိရှိ ပိဋကတ်တော်များကို သွားရောက်သယ်ဆောင်မည်မှန်ပါက ငါ့ရဲ့ပိုးသင်္ကန်းဟာ ငရဲမလားသည့်ဝတ်စုံဖြစ်ပေတယ်။ ငါ့ရဲ့တောင်ငွေကတော့ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစေတဲ့ တောင်ငွေဖြစ်ပေတယ်.....”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ရှိခိုးဦးခိုက်လျက် သင်္ကန်းနှင့်တောင်ငွေကို လက်ခံယူလေ၏။

“သာဓုပါဘုရား”

မြတ်စွာဘုရားသည် ဦးခေါင်း၌ဆောင်းသည့် သံကွင်းသရဖူသုံးခုကို ကွမ်ယင်မယ်တော်အား ပေးပြန်၏။ ယင်းသံကွင်းသရဖူ သုံးခုနှင့် ပတ်သက်၍ မြတ်စွာဘုရားက မိန့်ကြားတော်မူပြန်၏။

“ဤကွင်းကလေးများကိုကြည့်ပါ။ ကွင်းသုံးခု တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူသည်ကို သင်တွေ့ရမယ်။ ကွင်းမတူသလို အသုံးတည့်တဲ့နေရာလည်း မတူပေ။ ကွင်းကျုံ့ခြင်း၊ ချဲ့ခြင်း၊ ဂါထာမန္တန်ကို ငါသင်ပေးလိုက်မယ်။ လိုအပ်သလိုသင်သုံးနိုင်တယ်။ သင်သွားတဲ့ခရီးမှာ ခက်ထန်တဲ့ဘီလူးသရဲများနဲ့ သင်တွေ့ဆုံပါက တွေ့ဆုံရလိမ့်မယ်။ ဒီအခါမှာ ပိဋကတ်သုံးပုံ ပို့ဆောင်မယ့်သူကို ထိုဘီလူးသရဲတို့က စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးရန် သင်ကတရားချရမယ်။ ထိုသူတို့အစွဲကျွတ်ပြီး သင့်တပည့်အဖြစ်ခံယူလျှင် သင်ကတပည့်အဖြစ် လက်ခံလိုက်ရမယ်”

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဆက်လက်မြှောက်ကြားလေ၏။

“အကယ်၍ သင့်စကားကို ထိုဘီလူးသရဲတို့၊ နားမထောင်ခဲ့သော် ထိုဘီလူးသရဲများ၏ခေါင်းပေါ်သို့၊ ငါပေးသည့်ကွင်းသရဖူများကို စွပ်ချနိုင်တယ်။ ထိုကွင်းကိုသူတို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဖယ်ရှားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါသင်ပေးလိုက်သည့် ဂါထာမန္တ နံတို့၊ ရွတ်ဖတ်လိုက်ပါက ထိုသူများသည် ဦးခေါင်းကွဲမတတ် နာကျင်ကိုက်ခဲကြပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သူတို့သည် ငါ၏သာသနာထံသို့ ဝင်လာမည်မချွတ်တည်း”

“မှန်လှပါဘုရား”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် လက်အုပ်ချီ၍ ထွက်သွားလေ၏။

စည်ပရိသတ်များသည် မြတ်စွာဘုရားအနားယူနိုင်စေရန် အားလုံးပင် နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ဝေဟနခေါ် သူတော်မုချားကိုခေါ်၍ မြတ်စွာဘုရားစံမြန်းရာအရပ်မှ ထွက်ခါလာခဲ့လေ၏။ သူတော်မုချားသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်၏ နောက်လိုက်တပည့်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ရံတော်ဖြစ်သည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ပိုးသင်္ကန်းကိုအဝတ်ဖြင့်ထုပ်၍ သူတော်မုချား၏နောက်ကျော၌ သိုင်းလွှယ်စေ၏။ မြတ်စွာဘုရားကပေးကမ်းလိုက်သော ကွင်းသရဖူသုံးခုကိုမူ သူယူထားပေသည်။ ထို့နောက်မြတ်စွာဘုရားပေးလိုက်သည့် တောင်ငှေးကိုကိုင်ကာ ခရီးဆက်လေတော့သည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် မြတ်စွာဘုရား၏မှာကြားချက်တို့ကို အတိအကျလိုက်နာ၏။ သူသည်လမ်းလျှောက်၍ရမည့် ခရီးအားလုံးကို လမ်းလျှောက်သည်။ တိမ်တိုက်စီးမှရမည့် ခရီးများကို တိမ်တိုက်စီး၍ ခရီးနိုင်သည်။

သူတို့သည် ဤသို့ခရီးနှင်လာကြရာ အလွန်ကျယ်ဝန်းသောမြစ်တစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေတော့၏။ ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် မြစ်ကြီးကိုကြည့်၍ စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ သူစိုးရိမ်သည်မှာ သူတို့ကူးခပ်ရန်အတွက် မဟုတ်ချေ။ ပိဋကတ်တော် ပင့်ဆောင်လာမည့် အာဇာနည်ယောက်ျားမြတ်အတွက်ဖြစ်သည်။

“ငါတပည့်မုချား ... ဒါလောက်ကျယ်ဝန်းတဲ့မြစ်ကြီးကိုပိဋကတ်သုံးပုံပင့်ဆောင်မယ့် လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လိုကူးခပ်နိုင်မှာလဲ

တပည့်ရယ်”

မုချားသည် မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကိုကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် မယ်တော်ကိုလက်အုပ်ချီရင်း -

“မယ်တော် ဒီမြစ်ကြီးဟာ ဘယ်လောက်ကျယ်သလဲ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် မြစ်ကြီးကိုရပ်ကြည့်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ ထိုမြစ်ကြီးသည် ကြီးကျယ်ရှည်လျားလှပါသည်။ တောင်ဘက်ဥကိုးမြို့မှ မြောက်ဘက်ထိုက်တန်မြို့အထိ ရှည်လျားပါသည်။ မြစ်ကျယ်ရုံမျှမက လှိုင်းတံပိုးလည်း အလွန်ကြီးပါသည်။ ကွမ်ယင်မယ်တော် မြစ်ကြီးကို စိတ်မချမ်းမသာကြည့်နေစဉ် ရေပြင်သည် ဗွမ်းကန်ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

“ဗွမ်း”

မြစ်ထဲမှ ဘီလူးတစ်ကောင်ထွက်ပေါ်လာတော့၏။ ဘီလူးဆိုကတည်းက မလှသည်ကတော့အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဤဘီလူးကတော့ စာဖွဲ့ရလောက်အောင် အရပ်ဆိုအကျည်းတန်လှသည်။

ဘီလူး၏ရုပ်ရည်မှာ စာဖွဲ့ရလောက်အောင် အရပ်ဆိုလှသည့်အပြင် အသားအရေကလည်း မဲလွန်းလှသည်။ အရပ်လည်းပူသည်။ ခြေထောက်အကြောများထောင်နေသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးကမီးအိမ်နှင့်တူသည်။ ပါးစပ်ပေါက်က မီးဖွဲ့နှင့်တူသည်။ အစွယ်ကလည်းငေါထွက်နေသည်။ ဆံပင်ကလည်း နီကြောင်နေသည်။ အရပ်ဆိုတကားအဆိုဆုံးအရာများကို ပေါင်းစပ်ထားသည်။ သူသည် သံမဏိတောင်ငှေးကို ကိုင်လျက်ကုန်းပေါ်သို့တက်လာ၏။

“ဟား ဟား ဟား

“ဟား ဟား ဟား”

မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့သော အသံမျိုးဖြင့် သူသည်ရယ်မောလေတော့၏။ သူသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ကို ဖမ်းရန်ပြေးလာလေ၏။

သူတော်မုချားက တောင်ငှေးဖြင့် ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

“ရာရာစစ သေချင်လို့လား

ရေဘီလူးသည် မုချားအားသတိမထားမိပေ။ ကွမ်ယင်မယ်တော်ကိုသာမြင်သည်။ ကွမ်ယင်မယ်တော်ကိုသာ တိုက်ခိုက်ရန် ပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းခုလတ်မှ မုချားကဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ အလွန်ဒေါသထွက်သွား၏။ မုချားကိုအပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

သူတို့တိုက်ပွဲကား ပြင်းထန်လှချေ၏။ အတန်ကြာတိုက်ခိုက်ပြီးသော် ဘီလူးသည် သူ၏ တောင်ပေးဖြင့် ဟန်တားရင်း-

“သင်ကဘယ်သူလဲ...၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်အပိုင်စားတဲ့နယ်မြေကို ဝင်ရောက်လာတာလဲ”

မုချားသည်တိုက်ခိုက်ရာမှ ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်ဟာ ကွမ်ယင်မယ်တော်တပည့်ဖြစ်တယ်၊ ဘွဲ့အမည်က ဝေဟန် ဒါမှမဟုတ် သူတော်မုချားလို့လဲ ခေါ်နိုင်တယ်”

ဘီလူးသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ကိုသိလေသည်။

“သင့်ဆရာဟာ တောင်ပင်လယ် ခရမ်းရောင်ဝါးတောက ကွမ်ယင်မယ်တော်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သင်ကွမ်ယင်မယ်တော်ဆီမနေဘဲ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကွမ်ယင်မယ်တော်ဟာ ဂန္ဓာရတိုင်းမှာ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ပို့ဆောင်မယ့် ယောကျ်ားအာဇာနည်တစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ကကွမ်ယင်မယ်တော်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရင်း လိုက်ပါလာတာပါ”

ထိုဘီလူးသည် ဝမ်းသာသွား၏။ သူသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ကို တွေ့လိုနေသည် မဟုတ်ပါလော။

“ဒါဖြင့်”

ဘီလူးကပြောလိုက်ရာ သူတော်မုချားက စကားဖြတ်၍ပြောလိုက်၏။

“သင် ... တိုက်ခိုက်ဖို့ကြံတဲ့သူဟာ ကွမ်ယင်မယ်တော်ပေါ့”

ဘီလူးသည် သူ၏တောင်ပေးကို ပစ်ချလိုက်လေတော့၏။ သူသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ရှေ့သို့ ခူးထောက်ထိုင်လိုက်၏။

“မယ်တော် ကျွန်တော်မသိလို့ဖြစ်သွားမိတာပါ၊ ကျွန်တော့်အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားပေး သနားလိုက်သောတောင်ပေးကို ဘီလူး၏ပခုံးပေါ် တင်လိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သိမှမသိဘဲဥစ္စာငါကခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့၊ သိရက်

နဲ့မှိုက်မှားတဲ့လူသာ အပြစ်ကြီးတာ၊ အခုငါတို့လာတာက ပိဋကတ်တော်ကို စောင့်ရှောက်မယ့်သူကို လာရှာတာ၊ သူရောက်လာရင် မင်းကသူ့ကို စောင့်ရှောက်ရမယ်၊ တာဝန်တွေပြီးဆုံးတာနဲ့ မင်းဟာလွတ်လပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားစေရမယ်”

ဘီလူးသည် လက်အုပ်ချီရှိခိုးလေ၏။

“ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ် မယ်တော်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် လက်အုပ်ချီ၍ သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်ဆိုလေ၏။

ဘီလူးက ထပ်မံလျှောက်ထားသည်။

“ကျွန်တော်ဟာဒီမြစ်ကြီးကို အပိုင်စားနေချိန်မှာ ရောက်လာတဲ့ ခရီးသွားများကို သတ်စားပြီး မြစ်ထဲချပစ်ပါတယ်၊ ဒီမြစ်ရေဟာ ကြက်မွေးတောင် ရေပေါ်မပေါ်တဲ့မြစ်ရေပါ၊ ဒါပေမယ့် ပညာရှိကိုးယောက်ကို သတ်စားပြီး ရေထဲပစ်ချတဲ့အခါမှာတော့ အထူးအဆန်းတွေဖြစ်လာပါတယ်။ သူတို့ဦးခေါင်းကိုးလုံးဟာ ရေထဲမမြုပ်ဘဲ ပေါ်လာပါတယ်၊ အဲဒီကိုးယောက်ရဲ့ ခေါင်းတွေကို ကျွန်တော်ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ ချည်နှောင်ထားပါတယ်၊ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မယ်တော်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“အဲဒီအရိုးခေါင်းကိုးလုံးကို သင့်လည်ပင်းမှာဆွဲထား လိုက်ပါ၊ တစ်နေ့ အသုံးဝင်လာပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ ... ဒီနေရာကို ပိဋကတ်သုံးပုံပင့်ဆောင်လာမယ့်ပုဂ္ဂိုလ် ကျိန်းသေရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ သင်သာမပျက်မကွက်စောင့်နေပါတော့”

ဘီလူးသည် လက်အုပ်ချီလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို သာသနာ့ဘောင်ထဲသွတ်သွင်းပေးပါ မယ်တော်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ဘီလူးကို သာသနာ့ဘောင်ထဲသို့သွတ်သွင်းပေးလိုက်လေ၏။

“မင်းကို ဆားဂူကျိန်လို့နာမည်ပေးလိုက်တယ်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ဘီလူးအား ဆားဂူကျိန်ဟု အမည်တွင်စေလေ၏။

ဆားဂူကျိန်သည် ကွမ်ယင်မယ်တော်နှင့် သူတော်မုချားတို့ကို တစ်ဘက်ကမ်းသို့ အရောက် ပို့ပေးလေ၏။ ကွမ်ယင်မယ်တော်သည်

ဆားဂူကျိန်ကို ဆုံးမစကားပြောကြားပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။
 ထိုအချိန်မှစပြီး ဆားဂူကျိန်သည် နောက်ထပ်အသက်ကိုမသတ်
 တော့ဘဲ အေးချမ်းစွာနေသည်။ သူသည် ပိဋကတ်သုံးပုံပင့်ဆောင်မည့်
 ယောကျ်ားအာဇာနည်ကို စောင့်မျှော်နေတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

ဝက်ဘီလူးနှင့်တွေ့ကြုံခြင်း

ကွမ်ယင်မယ်တော်နှင့် သူတော်မုချားတို့သည် အရှေ့ဘက်နယ်
 သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရာ မကြာမီအလွန်မြင့်မားသည့် တောင်ကုန်းတစ်လုံးအား
 တွေ့ရှိရသည်။

ထိုတောင်ကုန်းထိပ်တွင် တိမ်လိပ်များကိုတွေ့ရှိရသည်။ ကွမ်ယင်
 မယ်တော်နှင့် သူတော်မုချားတို့သည် ခြေကျင်ခရီးဆက်ရန် မဖြစ်နိုင်
 တော့သဖြင့် တိမ်တိုက်စီးရန် ကြံရွယ်မိကြသည်။

ထိုစဉ် လေပြင်းများတိုက်ခတ်လာပြီး တိမ်များလွင့်သွားလေ၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ထူးဆန်းလှသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
 ကြည့်လိုက်ရာ ဝက်ဘီလူးတစ်ကောင်သည် သူတို့ရှေ့၌ပေါ်လာတော့၏။
 ထိုဝက်ဘီလူးမှာ အလွန်ဝ၏။ အထူးသဖြင့် သူဝမ်းဗိုက်သည် အလွန်ပူ
 သည်။ သူ၏နားရွက်သည် ယပ်တောင်ပမာကြီးမားလျက် ပါးစပ်ပြဲသည်။
 သွားများကရှည်သည်။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ ခန္ဓာကိုယ်နှင့်မလိုက်ဖက်
 လောက်အောင် သေးငယ်နေသည်။

သူ၏လက်နက်ကား ထွန်ခြစ်ပေတည်း။ သူသည် သူ၏ထွန်ခြစ်
 လက်နက်ကို ကိုင်ဆောင်ပြီးကွမ်ယင်မယ်တော်တို့နှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့သည်။

သူသည်ထွန်ခြစ်နှင့် တိုက်ခိုက်ရန်ပြေးလာ၏။ မုချားကကြားမှ
 သံတုတ်ဖြင့်ခံပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ကဝက်ဘီလူးလဲ ရိုင်းလှချည်လား”

ဝက်ဘီလူးက ပြန်ပက်သည်။

“ဘယ်ကသူတော်လဲ သေချင်ပြီနဲ့တူတယ်”

မုချားနှင့် ဝက်ဘီလူးတို့သည် သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။ သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မည်သူကမျှ မနိုင်ကြဘဲလက်ညှိနေကြသည်။

ထိုအခါ ကွမ်ယင်မယ်တော်က ကြာပန်းတစ်ပွင့်ဖြင့် ပစ်လိုက်ရာ ထွန်ခြစ်နှင့်သံတုတ်တို့သည် ကွဲကွာသွားလေ၏။ ဝက်ဘီလူးသည် အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

“ကျုပ်တို့တိုက်ခိုက်တာကို ဘယ်သူကမျှလှည့်ပြလိုက်သလို ကြာပန်းနဲ့ပစ်ပေါက်ပြီး ဝင်တားရတာလဲ”

မုချားက -

“ဉာဏ်မရှိတဲ့ဝက်ဘီလူး ဘာမှဉာဏ်မရှိပါလား၊ ကျုပ်ဟာကွမ်ယင်မယ်တော်ရဲ့တပည့်ဖြစ်တယ်၊ ကြာပန်းနဲ့ပစ်လိုက်တာ ကျုပ်ရဲ့ဆရာကွမ်ယင်မယ်တော်ပဲ ဖြစ်တယ်”

ဝက်ဘီလူးသည် အလွန်အံ့ဩသွား၏။

“ကွမ်ယင်မယ်တော်ဟုတ်လား၊ လူသားရဲ့ဒုက္ခအပေါင်းကို ကယ်တင်နေတဲ့ ကွမ်ယင်မယ်တော်လား”

မုချားက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မယ်တော်ဟာဘယ်လူသားမဆိုကရုဏာထားတော်မူတယ်”

ဝက်ဘီလူးသည် လက်ထဲမှထွန်ခြစ်ကို ပစ်ချလိုက်၏။ မုချားကို ဂါရဝပြုသည်။ တိုက်ခိုက်နေသောရန်သူ၏မူပြောင်းသွားသော အပြုအမူအတွက် သူဝမ်းသာသွားသည်။

သူသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ကိုကြည့်လိုက်သောအခါ တောင်ထိပ်တစ်နေရာ၌ ရပ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။

ဝက်ဘီလူးသည် မေးလိုက်၏။

“ကွမ်ယင်မယ်တော် ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာရပ်နေတာ မတွေ့ဘူးလား”

“ကျုပ်ကိုလိုက်ပို့ပါ၊ ကွမ်ယင်မယ်တော်ကိုကျုပ်တွေ့ချင်နေတာကြာပါပြီ”

မုချားသည်သူ့အားကွမ်ယင်မယ်တော်ရှိရာသို့ ပို့ဆောင်လိုက်၏။

ဝက်ဘီလူးသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ရှေ့၌ ခူးထောက်ထိုင်ချပြီး

ဦးခိုက်ရှိခိုးလေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ”

“အသင်ဝက်ဘီလူး အဘယ်ကြောင့်ငါရဲ့သွားလမ်းကို နှောင့်ယှက်ရတာလဲ”

ထိုအခါ ဝက်ဘီလူးသည် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် နတ်သံနှော၍ ပြောလေတော့၏။

“ကျွန်တော်ဟာ အရင်ကဝက်ဘီလူးမဟုတ်ပါ၊ မိုးပေါ်ကမြစ်ဝှမ်းတစ်ခုကို အပိုင်စားရတဲ့ ဗိုလ်မှူးကလေးတစ်ဦးပါ၊ တစ်နေ့တော့ အရက်အလွန်အကျွံသောက်မိပြီး လစန္ဒာနတ်သမီးကို သွားရောက်နှောင့်ယှက်မိပါတယ်၊ ဒီအခါမှာ နတ်မင်းကြီးကစိတ်ဆိုးပြီးတူနဲ့အကြိမ်တစ်ထောင်ထုပါတယ်၊ နောက်ပြီး လူပြည်ကိုဆင်းဆိုပြီး ဒဏ်ခတ်လိုက်ပါတယ်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“သင်ကဘာကြောင့်လူရုပ်မပေါက်ဘဲဝက်ရုပ်ပေါက်နေရတာလဲ”

ဝက်ဘီလူးက လျှောက်ထား၏။

“ကျွန်တော် လူပြည်ဆင်းလာတဲ့အခါ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး လူ့ရဲ့ဝမ်းဗိုက်ထဲမဝင်မိဘဲ ဝက်မရဲ့ဗိုက်ထဲရောက်သွားလို့ အခုလို ဝက်တစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်းဖြစ်လာရတာပါ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ကရုဏာရှင် ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဝက်ဘီလူးအား များစွာကြင်နာသနားသွား၏။

“အသင် ကံဆိုးတာပဲကိုး”

ဝက်ဘီလူးက သူ့အကြောင်းကို ဆက်၍ရှင်းပြ၏။

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်ဆိုးပြီး ဝက်မကိုသတ်လိုက်တယ်၊ ကျန်တဲ့ဝက်ကလေးတွေကိုလည်း သတ်ခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီး ဒီတောင်ကို ရောက်လာခဲ့တော့တာပဲ၊ အဲ့ဒီအချိန်ကစပြီး ဒီတောင်မှာအပိုင်စီးပြီး သွားလာတဲ့ခရီးသွားတွေကို သတ်ပြီးစားသောက်ခဲ့ပါတယ်၊ အခုမမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ မယ်တော်နဲ့လာတွေ့ရတာ အလွန်ပဲဝမ်းမြောက်မိပါတယ်၊ လူတစ်ပိုင်း ဝက်တစ်ပိုင်းဖြစ်နေရတဲ့ ဝဋ်ကြွေးကလွတ်ကင်းအောင် ကယ်မတော်မူပါ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ခေါင်းညိတ်လေ၏။

“ဒီတောင်ကို ဘာတောင်လို့ခေါ်ပါသလဲ”

ဝက်ဘီလူးက -

“သင် ... ဒီတောင်မှာပဲ နေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒီတောင်ပေါ်မှာ လိုဏ်ဂူတစ်ခုရှိပါတယ်၊ ယင်းချွန်လိုဏ်ဂူလို့ခေါ်ပါတယ်။ ဒီလိုဏ်ဂူမှာ မူလကမိန်းမတစ်ယောက် နေပါတယ်။ မောက်အော့ကျလို့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ် နည်းနည်းပါးပါးရှိလို့ သူဟာကျွန်တော်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုပါ တယ်။ တစ်နှစ်အကြာမှာ သူကွယ်လွန်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီလိုဏ်ဂူထဲမှာ ပဲဆက်လက်နေခဲ့ပါတယ် ဒါပေမယ့် ဒီဝဋ်ကြွေးကြီး နဲ့တော့ မနေချင်ပါဘူး။ မယ်တော် ကယ်မနိုင်ပါတယ်။ ကယ်မ တော်မူပါ ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က

“သင့်ဘဝကိုသင်စဉ်းစားကြည့်ပါ သင်ဟာအပြစ်ရှိလို့ လူ့ ပြည်ရောက်လာတယ်။ အခုလိုလူသတ်ပြီး စားသောက်နေတာ ဘယ် လောက်အပြစ်ကြီးတယ်မှတ်သလဲ။ သင့်ဘဝဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အကောင်းဘက်ကို မရောက်နိုင်ပါဘူး ”

ဝက်ဘီလူးက

“ကျွန်တော်လူမသတ်လို့ ဘယ်လိုစားသောက်နေရမလဲ။ အပြစ်တစ်ခုကနေ နှစ်ခုဖြစ်တာဟာ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး။ အပြစ်တစ်ခုခု ဖြစ်ဖြစ် အများကြီးဖြစ်ဖြစ် အတူတူပါပဲ ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က လေးနက်စွာပြောလေ၏။

“မိုက်လှချည်လား ဝက်ဘီလူးရယ်ကောင်းတာတစ်ခုလုပ်ရင် ကောင်းတဲ့တစ်ခုကို ခံစားရမယ်၊ မကောင်းတာတစ်ခုလုပ်ရင် မကောင်း တာတစ်ခုခံစားရမယ်၊ မကောင်းမှုကို သင်သိရက်နဲ့လုပ်ရင် အဝီစိမှာ ချိုးကပ်နေမယ်၊ တစ်သက်လုံး အဝီစိကတက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က ဆက်၍တရားဟောလေ၏။

“လူ့ပြည်မှာလူသတ်စားမှ မိုက်ဝတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆန်စပါးရှိ တယ်၊ ပဲပြောင်းရှိတယ်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သစ်သီးဝလံရှိတယ်၊ ဒါတွေ စားလို့ရတယ်၊ အသက်ရှည်ရှည်လဲ နေနိုင်တယ်၊ လူ့အသက်မစားဘဲနဲ့ အသက်ရှင်နေတဲ့လူတွေအများကြီးရှိတယ်၊ သင်က တွင်းတူးပြီးမိုက်တဲ့လူ မို့ အပြစ်တစ်ဖြစ်နဲ့ အပြစ်အများကြီး အတူတူပဲလို့ပြောနေတာပဲ ”

ဝက်ဘီလူးသည် ကျွတ်ချိန်တန်သဖြင့် ကွမ်ယင်မယ်တော်၏

တရားချမှုကို သဘောပေါက်သွားသည်။

သူသည် ဒူးတုပ်ရှိခိုးကန်တော့လေ၏။

“မယ်တော် ... မယ်တော်ကိုရှိခိုးကန်တော့ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် ကို လမ်းပြပေးပါတော့ ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဗျာဒိတ်တော်အရ ငါဟာပိဋကတ်သုံးပုံကို ပင့်ဆောင်မယ့် ပါရမီရှင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကိုလိုက်လံရှာဖွေနေသူဖြစ်ပါတယ်၊ သင့်ရဲ့အပြစ်တွေဟာ အတော်များနေပါပြီ၊ အပြစ်တွေများနေပြီမထူးတော့ ပါဘူးဆိုပြီး ဒီအပြစ်တွေကို ဆက်ကျူးလွန်နေလို့မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျူးလွန် တဲ့အပြစ်တွေကိုရပ်ပြီး ကောင်းမှုကိုဆက်လုပ်ရင် သင့်မကောင်းမှုတွေဟာ ကျေပျက်ပျောက်ဆုံးကုန်မှာပါ၊ ဒါကြောင့် ပိဋကတ်သုံးပုံစောင့်ရှောက် မယ့်ပါရမီရှင်ရောက်လာရင် သင်ဟာသူတပည့်အဖြစ် ခံယူလိုက်ပါ၊ အဲဒီပါရမီရှင်ကို လိုက်ပါကူညီစောင့်ရှောက်လိုက်ပါ၊ ဒီအခါမှာ သင့်ရဲ့ အပြစ်တွေ အားလုံးကျေပျောက်သွားပြီး သင့်ရဲ့နတ်ဘုံနတ်နန်းမှာ ပြန်ပြီး ခံစားခွင့်ရှိ လာပါလိမ့်မယ် ”

ဝက်ဘီလူးသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်၏စကားကို ကြားလိုက်ရ သောအခါ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သွားလေ၏။

“ကျွန်တော်ကတိပေးပါတယ် မယ်တော်၊ ပိဋကတ်သုံးပုံသယ် ဆောင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်စွမ်းရှိသရွေ့ ဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ ကူညီပါ့မယ် ”

“ဒါဖြင့် ... သင်ဟာ သာသနာ့ဘောင်အတွင်း ဝင်ပါလေ ”

“ဝင်ပါမယ်၊ မယ်တော်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ဝက်ဘီလူးအား အမည်နာမတစ်ခုပေး လိုက်၏။ ကျူးဝူလိန်ဖြစ်သည်။

“အခုအချိန်ကစပြီး သင်သည်ဘုရား၏သားတော်တစ်ဦးဖြစ်သွား ပေပြီ၊ သင့်ရဲ့ဘွဲ့နာမည်မှာ ကျူးဝူလိန်ဖြစ်ပေတယ်၊ ယခုအချိန်ကစပြီး သက်ရှိသတ္တဝါများအသက်ကို လုံးဝမစားတော့ဘဲသက်သတ်လွှတ်ကိုသာ စားသောက်ပေတော့၊ ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ စားသောက်စရာဟာ အသက်တစ် ခုထဲရှိတာမဟုတ်ပါဘူး၊ စားသောက်စရာတွေပေါများလှပါတယ်၊ သင် စားကြည့်ရင် သိလာပါလိမ့်မယ်၊ ပိဋကတ်သုံးပုံကို စောင့်ရှောက်ပေးမယ့်

စားကြည့်ရင် သိလာပါလိမ့်မယ်၊ ပိဋကတ်သုံးပုံကို စောင့်ရှောက်ပေးမယ့် ပါရမီရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကိုသာ သင်စောင့်နေပါတော့”

ဝက်ဘီလူးကျူးဝူလိန်သည် ကွမ်ယင်မယ်တော်အား လက်အုပ် ချီကန်တော့လေ၏။

“ကွမ်ယင်မယ်တော်အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း အားလုံးလိုက်နာပါမယ် မယ်တော်”

“အင်း သာဓု ... သာဓု သာဓု ငါတို့လဲရှေ့ခရီး ဆက်ရပေဦးမယ်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ကျူးဝူလိန်အား နှုတ်ဆက်ကာ သူ တော်မူချားနှင့်အတူ ရှေ့ခရီး ဆက်လေတော့၏။ ကျူးဝူလိန်သည် လက် အုပ်ချီ၍ ငေးမျှော်ကြည့်ရှုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

* * * * *

အခန်း (၂၁)

ဝဋ်လွတ်ကင်းရန်နည်းလမ်း

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် သူတော်မူချားနှင့်အတူ ဆက်လက်ခရီး ထွက်လာလေ၏။ သူတို့သည် ခြေကျင်ခရီးဖြင့်တစ်လှည့် တိမ်တိုက်စီး၍ တစ်လှည့်ခရီးဆက်ကြသည်။

“ကယ်တော်မူပါ ...”

“ကယ်တော်မူပါ”

သူတို့သည် ‘ကယ်ပါယူပါ’ ဟူသောအသံကို တစစကြားရလေ ၏။ သူတို့သည် ရွှေလျားနေသော တိမ်တိုက်ကိုရပ်တန့်၍ကြည့်လိုက်၏ ထိုအခါ ကောင်းကင်၌ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်၍တန်းလန်းဆွဲထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က မေးလိုက်သည်။

“သင်ကဘယ်ကလဲ၊ အဘယ့်ကြောင့်ခုလိုအပြစ်ဒဏ်ခံနေရတာလဲ”

ထိုနဂါးက -

“ကျွန်ုပ်သည် အနောက်ပင်လယ်နဂါးမင်းရဲ့ သားတော်ဖြစ်ပါ တယ်၊ ခိုက်ရန်ဒေါသပွားပြီး စိတ်ဆိုးရာက နန်းတော်ကိုမီးတင်၍ခဲ့ပါ တယ်၊ နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိကို ဖခင်ကတိုင်ကြားတဲ့အတွက် နတ် မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်အား ကြိမ်ဒဏ်သုံးရာချထားစေခဲ့ပါတယ်၊ မကြာမီသတ် ပို့အပြစ်ဒဏ်ချထားပါတယ်၊ ကွမ်ယင်မယ်တော် ကယ်တော်မူပါဦး ...”

“သင်ကလဲ ဆိုးပေသကိုး”

“ဆိုးခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ မယ်တော် ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်ဟာ ကိုယ်ဆိုးခဲ့တာတွေကို နောင်တရနေတဲ့ သူပါ.....၊ ကျွန်ုပ်ကို ကူမစောင့်

ရှောက်ပါ ...”

“သင် ... တကယ်နောင်တရနေပြီလား”

“ရနေပါပြီ မယ်တော်”

“အိမ်: သင်တကယ်နောင်တရရိုးမှန်ရင် နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိကို ငါသွားရောက်တောင်းပန်ပေးပါမယ်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် နတ်မင်းကြီးယိုဟွမ်းတတိနေထိုင်သော တိမ်တိုက်နန်းတော်သို့ ခရီးဆက်လေတော့၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိရှိရာသို့ ဝင်ရောက်စေားလေ၏။

နတ်မင်းကြီးယိုဟွမ်းတတိသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်နေသူဖြစ်ရာ ကွမ်ယင်မယ်တော်ကို ပြုံးစွဲစွာ ကြည့်၍မေးလေ၏။

“မယ်တော် ဘာများအကြောင်းထူးလို့ပါလဲ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဗျာဒိတ်ထားချက်အရ အရှေ့ဒေသသို့ သွားရောက်ပြီး ပိဋကတ်သုံးပုံပင့်ဆောင်မယ့် ပါရမီရှင်တစ်ပါးကို ရွေးချယ်ဖို့သွားနေရပါတယ်။ အဲဒီကျွန်ုပ်ရဲ့ခရီးစဉ်အတွင်းမှာ အပြစ်ဒဏ်ခံစားနေရတဲ့ နဂါးတစ်ကောင်ကို တွေ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နတ်မင်းကြီး ဆီက သူ့ရဲ့အသက်ကို အလှူခံလိုပါတယ် ...”

“ဪ ... ရေအောက်နန်းတော်ကို မီးရှို့တဲ့ နဂါးနဲ့တူရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အနောက်ပင်လယ်နဂါးမင်းရဲ့ သားတော်လို့ ပြောပါတယ်”

“သူဟာ ရေအောက်နဂါးပေါင်းများစွာကို သေစေခဲ့တဲ့သူဖြစ်ပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်ဟာ ကိုယ်ဆိုးခဲ့တာတွေကို နောင်တရနေတဲ့သူပါ”

“သူ့ကို တောင်းခံရခြင်း အကြောင်းကတော့ ပိဋကတ်သုံးပုံပင့်ဆောင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် မြင်းတစ်ကောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်ဖို့ဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းလေစွ ... ကောင်းလေစွ ... သူ့အသက်ကိုမယ်တော်ကို ပေးအပ်ပါတယ်”

သူသည် နတ်စစ်သည်တော်များအားနဂါးအားလွှတ်ပေးလိုက်ရန်

အမိန့်ချမှတ်လိုက်၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောဆို၍ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

နတ်စစ်သည်တော်များသည် ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်ထားသော နဂါးအား အတုပ်အနှောင်များပြေစေပြီး ကွမ်ယင်မယ်တော်အား ပေးအပ်ကြလေ၏။

“မယ်တော် အလိုရှိရာကို ပြုလုပ်ပါ”

နဂါးသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်အား ကျေးဇူးတင်စကားပြောလေ၏။

“ကျွန်ုပ်အသက်မှာ မယ်တော်ပေးသောအသက်ပဲရှိပါတော့တယ်။ ကျွန်ုပ်ကို စေလိုရာ စေနိုင်ပါတယ်မယ်တော်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“ကောင်းပါပြီ။ အသင့်ကို တောင်ကြားရေအိုင်တစ်ခုမှာ ပို့ထားပေးမယ်။ ပိဋကတ်သုံးပုံပင့်ဆောင်လာမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ရောက်လာသောအခါ သူစီးရန်မြင်းဖြူတစ်ကောင်ကို ရအောင်ဆောင်ကြဉ်းပေးပါ။ သူ ပိဋကတ်သုံးပုံပင့်ဆောင်ပြီး သူ့တာဝန်များ ပြီးစီးတဲ့အခါမှာ သင့်ရဲ့ပြစ်ဒဏ်တွေ လျှော့ပေါ့ပြီး သင့်ကိုရေအောက်နန်းတော်ကပြန်လည်လက်ခံပါလိမ့်မယ်”

နဂါးသည် ဦးညွှတ်ရှိခိုးလေ၏။

“မှန်လှပါမယ်တော် ... ကျွန်ုပ်စောင့်နေပါမယ်။ အာဇာနည်ယောက်ျားမြတ်လာသည့်အခါ ကျွန်ုပ်ရဲ့တာဝန်များကို ကျေပွန်စေပါမယ်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်နှင့် သူတော်မုချားတို့သည် နဂါးအားရေအိုင်တစ်ခုသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးကြလေ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် အရှေ့ဘက်သို့ ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

သူတို့သည် ရက်ပေါင်းအတန်ကြာခရီးသွားမိကြသည်။ မကြာမီသူတို့ရှေ့၌ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းထွက်ပေါ်နေသည့်အရာကို တွေ့မြင်ကြရသည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က-

“ရှေ့မှာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်မယ်တော်....အဲဒီနေရာဟာ တောင်ငါးလုံးဖြစ်ပါတယ်မယ်တော်....”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ငါ....မှတ်မိပြီ မုချား....”

“ဘာကိုမှတ်မိတာလဲ မယ်တော်”

“အဲဒီတောင်ငါးလုံးဟာမူလက ဒီနေရာမှာမရှိခဲ့ဘူး....”

“ဘယ်လိုကြောင့် ဒီကိုရောက်လာတာပါလဲ”

“မြတ်စွာဘုရားဟာ အင်မတန်ကိုယ်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးတဲ့ မျောက်မင်းကို ဖိထားတဲ့ တောင်ငါးလုံးဖြစ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟာ ဒီတောင်ငါးလုံးကို မ၊ပြီး မျောက်မင်းပေါ်ကို ဖိချလိုက်တယ်။ မျောက်မင်းဟာ ဦးခေါင်းနဲ့ လက်နှစ်ဘက်ပဲ ဖိထားတဲ့နေရာက လွတ်တော့တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက မှာကြားခဲ့တယ်။ သူ့အစာတောင်းရင် သံလောက်စာလုံးကိုကျွေး၊ ရေတောင်းရင် ကြေးရည်ကျိုပြီးတိုက်လို့ မှာကြားခဲ့တယ်...”

“မျောက်မင်း အဲဒီနေရာမှာရှိနေသေးသလား မယ်တော်”

“ရှိမယ်လို့ထင်တယ်...။ မြတ်စွာဘုရားဗျာဒိတ်ထားသွားတာက မျောက်မင်းဟာ အဲဒီတောင်တွေအောက်မှာနှစ်ငါးရာနေရမယ်လို့ ဗျာဒိတ်ထားသွားခဲ့တယ်....”

“ဒီလိုဆိုရင် တပည့်တော်တို့ သွားကြည့်ကြရအောင်....”

“အင်း...သွားကြည့်ဖို့သင့်ပါတယ်”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သည် တောင်ငါးလုံးသို့ဦးတည်လျှောက်သွားကြလေ၏။ သူတို့တောင်ငါးလုံးသို့ရောက်သောအခါ တောင်အားလုံးရွှေရောင် တပြောင်ပြောင် ဝင်းထိန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တောင်ပေါ်၌ ရှိသော သစ်ပင်သစ်တောတို့ကို မတွေ့ရတော့ချေ။

ထိုအလယ်တောင်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျမ်းစာတစ်စောင်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားက ကပ်ခိုင်းထားသော ခြောက်ဂါထာပါစာရွက်အား ဖတ်နေကြသည်ကို တောင်အောက်၌ ပီနေသော မျောက်မင်းက သိရှိသွားလေ၏။ မျောက်မင်းသည် တောင်အောက်၌ ပီနေသည်မှာ နှစ်ကာလ ရှည်ကြာခဲ့လေပြီ။ မျောက်မင်း၏ မာန်မာနတို့လည်း အရည်ပျော်ခဲ့လေပြီ။ သူ၏ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်တို့မှာလည်း မည်သို့မျှ အရာမရောက်ဘဲဖြစ်နေလေပြီ။

“တောင်ပေါ်မှာ ဘယ်သူများရောက်နေကြပါသလဲ”

မျောက်မင်းသည် လေသံပျော့ပျော့နှင့်မေးလေ၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်နှင့် သူတော်မုချားတို့သည် မျောက်မင်း၏ အသံကို ကြားသဖြင့် အောက်သို့ဆင်းလာကြသည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော် ရောက်ရှိလာသည်နှင့် တောင်စောင့်နတ်တို့သည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ကို ဦးခိုက်ရှိခိုးကြလေ၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က-

“မျောက်မင်းရှိတဲ့နေရာကို ပို့ပေးကြပါနတ်မင်းတို့....”

“ကြွပါမယ်တော်....”

တောင်စောင့်နတ်တို့သည် ဦးဆောင်ခေါ်သွားကြ၏။ မကြာမီ ပီနေသော မျောက်မင်းထံသို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က-

“သင်မျောက်မင်း....ကျွန်ုပ်ကို မှတ်မိရဲလား....”

မျောက်မင်းသည် မျက်လုံးများနီနေသည်။

သူသည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မလှုပ်ရှားနိုင်ပေ။

“သင်ကို မမှတ်မိပဲရှိပါ့မလား၊ သင်ဟာကွမ်ယင်မယ်တော်ပဲ...”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ခေါင်းညိတ်လေ၏။

“သင်....မှတ်မိသားပဲ....”

“မှတ်မိပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ အကောင်းကြီးရှိပါသေးတယ်....”

“သင်ဟာ အလွန်အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တို့လူတွေဟာ သင့်လိုအခြေအနေမှာ ဘယ်သူမှ အသက်ရှင်နိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး...”

“ဒါက ဝဋ်ပေါ့လေ...၊ သင်လာကြည့်တာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ဒီမှာ ကျွန်ုပ်နေရတာအတော်ကြာသွားပြီ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဘီလူးမိတ်ဆွေတွေလဲ တစ်ယောက်မှ လာမကြည့်ဘူး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့မျောက်ပညာရှိတွေလဲတစ်ယောက်မှလာမကြည့်ကြဘူး၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အခါ ရှောင်ရှားနေတဲ့ မိတ်ဆွေတွေဟာ ဘယ်လိုမိတ်ဆွေတွေများပါလိမ့်”

“အဲဒါတွေကို မိတ်ဆွေတုလို့ခေါ်တယ်”

“သင်....ကွမ်ယင်မယ်တော် ဘယ်ကလာတာလဲ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က-

“ကျွန်ုပ် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အမိန့်အရ အရှေ့ဒေသကိုသွားပြီး

ပိဋကတ်သုံးပုံပင့်ဆောင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလိုက်ရှာတာပါ...မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အမိန့်တော်အရပါ...။ သင့်ကိုဝင်ကြည့်တာကတော့ လမ်းကြိုလိုပါ...။

မျောက်မင်းက-

“သင်မယ်တော်ကို ကျုပ်အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟာ ကျွန်ုပ်ကို တောင်ငါးလုံးနဲ့ ဖိထားတာအခုဆိုရင် နှစ်ပေါင်းငါးရာလောက်ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်ုပ်ဟာ ဒီတောင်တွေအောက်က လုံးဝထွက်လို့မရသေးပါဘူး။။ ကွမ်ယင်မယ်တော်တတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကို ထွက်နိုင်အောင်ကူညီပါ။”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က ပြုံးလေ၏။

“မြတ်စွာဘုရားဆောင်ရွက်တော်မူသမျှ အရာအားလုံးကို ဘယ်သူမှ ဝင်မရှုပ်ရဲကြပါဘူး။”

“သူပြောခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းငါးရာပါ။”

“နှစ်ငါးရာဖြစ်စေ နှစ်အစိတ်ဖြစ်စေ ဘယ်သူမှ သင့်ကို မကူညီဝံ့ကြပါဘူး။ နောက်ပြီးသင်ကကော သင့်ကိုယ်သင် အာမခံလို့လား။ သင်ဟာ ဟွာကိုးစန်းတောင်မှာလဲ စိတ်ထင်သလိုနေခဲ့တယ်။ သင့်မျောက်တွေနဲ့ကတော့ဘာမှမဖြစ်ဘူးပေါ့။ သို့သော် သင်နတ်ပြည်မှာသောင်းကျန်းမှုမျိုးကိုတော့ ဘယ်နတ်ကမှ မလိုလားပါဘူး။”

မျောက်မင်းက ယူကျုံးမရစွာ ပြောသည်။

“ကျွန်ုပ်သည် တန်ခိုးရှင်အဖြစ် တည်ကြည်စွာနေထိုင်သင့်ပါလျက် ရမ်းရမ်းကားကား နေခဲ့မိသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်များစွာနောင်တရနေပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဒီဝဋ်ကလွတ်မြောက်အောင် ဘယ်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို လမ်းညွှန်ပေးတော်မူပါ။”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် မျောက်မင်းကိုစေ့စေ့ကြည့်၍ မေးမြန်းလေ၏။

“သင် တကယ်ပဲ နောင်တရပြီလား။”

မျောက်မင်းသည် ရိုကျိုးစွာပြောလေ၏။

“ကျွန်ုပ်အမှန်တကယ် ပြောတာပါ။”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် မျောက်မင်း၏ စကားကို ကြားသောခါ အလွန်ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိ၏။

“သင်နောင်တရပြီဆိုတာ သိလို့ ကျွန်ုပ်အလွန်ဝမ်းသာပါတယ်။

သင်ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းကျိုးကိုခံစားရမယ်။ မကောင်းမှုလုပ်ရင် မကောင်းကျိုးခံစားရမယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ပြောတာကို သေချာစွာ နားထောင်ပါ.....။”

“ကျွန်ုပ် နားထောင်နေပါတယ်။”

“ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အမိန့်တော်အရ အရှေ့ဒေသကို ပိဋကတ်တော်ပို့ဆောင်မယ့် ပါရမီရှင်တစ်ယောက်ကို ရှာဖွေရန်ထွက်လာခြင်းဖြစ်တယ်။ သင်ဝဋ်ကြွေးလွှတ်မြောက်ချင်ရင် ပိဋကတ်သုံးပုံပင့်ဆောင်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ဆီမှာ တပည့်ခံလိုက်ပါ။ သူ့ကို မြတ်စွာဘုရားဆီပို့ဆောင်ပြီး ပြန်လာတဲ့အခါမှာ သင့်ရဲ့ဝဋ်ကြွေးကုန်ဆုံးစေပြီး နတ်ဘုံနတ်နန်းမှာ ပြန်ခံစားစေရမယ်လို့ ကျွန်ုပ်ကတိပေးပါတယ်။”

“ကျွန်ုပ်လက်ခံပါတယ် မယ်တော်။”

“ကောင်းလေစွ သင့်ကို ကျွန်ုပ် အမည်တစ်ခုပေးခဲ့ပါမယ်။”

“မလိုတော့ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်မှာ အမည်ရှိပြီးဖြစ်ပါတယ်။”

“သင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ။”

“စွန်းဝူခုံးပါ...”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။

“ကောင်းတယ်။ ရှေ့မှာရထားတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာလဲ သင့်နာမည်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်တယ်။”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က ဆက်၍ပြောကြားလိုက်၏။

“ကဲ...သင်ဒီမှာ စောင့်နေပေတော့...။ ပိဋကတ်သုံးပုံပင့်ဆောင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်လာရင် ဒီတောင်ငါးလုံးဆီပို့လွှတ်ပေးပါမယ်...”

မျောက်မင်းသည် အလွန်ဝမ်းသာစွာပြော၏။

“ကျွန်ုပ်စောင့်နေပါမယ်။ ကွမ်ယင်မယ်တော်ကသာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အမြန်ဆုံးစေလွှတ်ပေးပါ...”

သူသည် ဝဋ်ဒုက္ခကို ငြီးငွေ့စွာခံစားနေရသည်မှာကာလကြာမြင့်လှပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကွမ်ယင်မယ်တော်နှင့် သူတော်မူချားတို့သည် မျောက်မင်းကို နှုတ်ဆက်လျက် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်နှင့် သူတော်မှချားတို့သည် ထိုက်တန်းပြည်၊
ချန်အန်းမြို့တော်သို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။ ထိုခရီးစဉ်မှာ ရှည်လျား
လှသည်။

သူတို့သည် တိမ်တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသက်ပြီး မြေပြင်သို့ရောက်ရှိ
လာလေ၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က-

“ငါတို့ ဒီမြို့တွင်းကိုဝင်ရင် ဒီပုံပန်းနဲ့ဝင်လို့မတော်ပေဘူး....”

သူတော်မှချားက မေးလျှောက်လေ၏။

“ဘယ်ပုံဘယ်ပန်းနဲ့ဝင်လို့တော်ပါမလဲမယ်တော်....သင့်လျော်မယ့်
အစီအစဉ်အတိုင်းဝင်ပါ။မယ်တော်အစီအစဉ်ဟာသင့်မြတ်မှာအမှန်ပါပဲ....”

“ငါတို့ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးအဖြစ်ဖန်ဆင်းရမယ်၊ ဒါမှလူသူတွေနဲ့လဲ
ကင်းရှင်းမယ်၊ လူတွေရဲ့စစ်ဆေးမှုကိုလဲ ကွင်းရှောင်နိုင်မယ်”

“သင့်မြတ်ပါတယ် မယ်တော်....”

သူတို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးအဖြစ် ဖန်ဆင်းလိုက်လေ၏။
ထို့နောက်ချန်အန်းမြို့အတွင်းဝင်ရောက်ကြလေတော့၏။ သူတို့ဝင်ရောက်
ချိန်တွင် နေဝင်နေလေပြီ။

သူတို့သည် မြို့တွင်းသို့ဝင်လာပြီး ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကြလေ၏။
နေဝင်ပြီဖြစ်၍ တည်းခိုစရာရဖို့ အရေးကြီးသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်လိုက်သည်။ ထိုအရာကား
မြေစောင့်နတ်အတွက် ပြုလုပ်ထားသော နတ်ကွန်းကျယ်ကြီးပေတည်း။

“မှချား....ရှေ့မှာနတ်ကွန်း တစ်ခုတော့တွေ့ပြီ၊ အဲဒီနတ်ကွန်းထဲ
ဝင်ပြီး နားခိုရမယ်...”

“သင့်မြတ်လှကြောင်းပါဘုရား...”

ကွမ်ယင်မယ်တော်နှင့် သူတော်မှချားတို့သည် နတ်ကွန်းထဲသို့
လှမ်းဝင်လိုက်ကြလေ၏။ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး နတ်ကွန်းထဲ ဝင်လာသော်
လည်း မြေစောင့်နတ်များသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း
သိရှိကြလေ၏။

သူတို့သည်ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့်ခူးတုပ်ရှိခိုးကြသည်။ ကွမ်ယင်
မယ်တော်သည် သူတို့ထက်မြင့်မြတ်၍တန်ခိုးကြီးလှသည်မဟုတ်ပါလား။

ကွမ်ယင်မယ်တော်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ကြောင်းတောစောင့်နတ်နှင့်
တောင်စောင့်နတ်တို့အား လျင်မြန်စွာအကြောင်းကြားကြလေ၏။

“ကွမ်ယင်မယ်တော်ရောက်ရှိလာလေပြီ၊လာရောက်ဖူးမျှော်ကြလေ
လော့....”

ဤသို့ဖြင့်မြို့ထဲရှိနေသောနတ်ပေါင်းစုံသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်
ထံသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က-

“ငါဒီကိုရောက်ရှိလာခြင်းမှာ အလည်ခရီးသက်သက်မဟုတ်ပေ။
မြတ်စွာဘုရားရဲ့အမိန့်တော်အရ ငါဒီခရီးကိုရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်တယ်..”

မြေစောင့်နတ်က-

“ဘယ်လိုကိစ္စများလဲ မယ်တော်”

မယ်တော်က-

“မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံကိုအရှေ့တိုင်းကိုပင့်ဆောင်မယ့်
ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလာရောက်ရှာဖွေခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်ဒီမှာအချိန်အနည်း
ငယ်နေထိုင်ရမှာဖြစ်တယ်၊ ဒီမှာအချိန်လဲများများနေထိုင်ရမှာမဟုတ်တော့
ဒီသတင်းကို လုံးဝမပေါက်ကြားစေချင်ပါဘူး၊ ငါ့ဆီကိုလဲ သင်တို့လာ
ရောက်မဖူးမြော်ကြပါနဲ့....”

နတ်ပေါင်းစုံသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်အား ဖူးမြော်ကန်တော့ပြီး
ပြန်သွားကြသည်။

ချန်အန်းမြို့တော်သည်ခေတ်အဆက်ဆက်ကနေပြည်တော်အဖြစ်
သတ်မှတ်ထားခဲ့သောမြို့ဖြစ်သည်။ မြို့အနေအထားမှာ လွန်စွာကျယ်ဝန်း

ပြီးလမ်းမကြီး သုံးဆယ့်ခြောက်လမ်းနှင့် လမ်းသွယ်ခုနစ်ဆယ့်နှစ်လမ်းရှိလေ၏။

ထို့ပြင်ခေတ်အဆက်ဆက်ကအဓိကကျသောနယ်မြေတစ်ခုအဖြစ် မင်းအဆက်ဆက်တို့က အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။

ချန်အန်းမြို့သည် လွန်စွာစည်ကားသည့်အပြင် ပညာတတ်လူတော်လူကောင်းများ အများအပြားမွေးဖွားပေးသော မြို့တော်ဖြစ်နေသည်။

ချန်အန်းမြို့၌ “ကျိန်ဟို” အမည်ရှိသောမြစ်တစ်ခုသွယ်သည်ဖြစ်သန်းစီးဆင်းနေသည်။ ထိုမြစ်ကမ်းပါး၌ပညာတတ်နှစ်ယောက်နေလေ၏။

တစ်ယောက်က တံငါသည်ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်က ထင်းခွေသမားဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်၏ အမည်မှာ ချန်းရှောက်ဖြစ်သည်။ သူသည်တံငါသည် ပညာတတ်ဖြစ်၏။

တစ်ယောက်မှာ လီထိန်းဖြစ်၏။ သူသည် ထင်းခွေသမားပညာတတ်ဖြစ်၏။

သူတို့ နှစ်ဦးလုပ်ကိုင်စားသောက်နေသည့်အလုပ်များမှာ အောက်တန်းစားများ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသော အလုပ်များဖြစ်နေပါသည်။

သူတို့သည် ထိုအလုပ်များကို အဘယ့်ကြောင့်လုပ်ကိုင်နေပါသနည်း။

ထိုအလုပ်များမှာ စိတ်ချမ်းသာသော အလုပ်များဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် ဘုရင့်စာမေးပွဲကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုခြင်းမပြုကြသောပညာအလွန်တော်လှသည် ပညာတတ်များဖြစ်ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ထင်းခုတ်သမားလည်း ထင်းများ ရောင်းချပြီးပြန်အလာ၊ တံငါသည်ကလည်း ငါးများရောင်းချပြီးပြန်အလာ လမ်းတွင်ဆုံမိကြလေ၏။

“ဘယ်နဲ့လဲ၊ ခင်ဗျား ငါးတွေ အကုန်ရောင်းပြီးသွားပလား”

“ရောင်းပြီးပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားထင်းတွေကော”

“မြို့နေတဲ့လူတွေဆိုတော့ တောကိုတက်ပြီးထင်းခွေအလုပ်ကိုမလုပ်နိုင်ကြဘူးပေါ့ဗျာ ...၊ ဒါကြောင့်ထင်းတွေလဲကုန်ပါတယ်၊ ရောင်းရတာနိုင်တောင် မနိုင်ဘူးဗျာ”

“ကဲ ကဲ ကျုပ်တို့ ဒီဆိုင်ထဲဝင်ပြီး စားကြ သောက်ကြရ

အောင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆိုင်အတွင်းဝင်၍ စားကြသောက်ကြလေ၏။ သူတို့သည် စားသောက်ပြီးသောအခါ အရက်တစ်အိုးစီယူ၍

မြစ်ကမ်းအတိုင်းလမ်းလျှောက်ပြန်ကြလေ၏။ သူတို့သည် လမ်းတစ်လျှောက်စကားပြောလာကြသည်။

ချန်းရှောက်က -

“လောကမှာ လူတွေဟာကျော်ကြားချင်လို့ နာမည်ပျက်ခဲ့ရတယ် ...၊ ချမ်းသာချင်လို့အသက်ဆုံးရှုံးရတယ် ...၊ ရာထူးအာဏာလိုချင်လို့ ကျားကို ပိုက်ပြီး အိပ်နေရသလို ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ဖြစ်နေကြရတယ် ...၊ သူတို့ဟာကျုပ်တို့လို စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ မနေနိုင်ကြဘူးဗျာ ...”

လီထိန်းက ခေါင်းညှိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ငါးဖမ်းပြီး ရောင်းတယ်၊ ပြီးတာပဲဗျာ၊ ထမင်းတစ်လုတ်အတွက် ရတာပဲ၊ ကျုပ်ကလဲ ထင်းခွေပြီးရောင်းတယ်၊ ထမင်းတစ်လုတ်အတွက် ရတာပဲ၊ ဘယ်သူကမှ ထမင်းနှစ်လုတ်ဖြိုင်တူမစားဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ ရေလုပ်ငန်းက ကျုပ်လို တောင်ပေါ်တက်ပြီး ထင်းခွေရတာလောက် စိတ်မချမ်းသာပါဘူးဗျာ ”

ချန်းရှောက်၏ မျက်ခုံးများမြင့်တက်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရေထဲမှာ ခင်ဗျားငါးဖမ်းလို့မရရင် ထမင်းတော်တော့မှာပေါ့၊ ရေတွေက အများကြီး၊ နောက်ပြီး မြစ်တွေ၊ ချောင်းတွေဆိုတာ တောင်တွေလောက် မလှဘူးမဟုတ်လား ”

လီထိန်း၏စကားကို ချန်းရှောက်က လက်မခံချေ။

“ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ တောတောင်တွေဟာ ဆင်းရဲတာတက်ရတာနဲ့ပဲ လူကိုသေချင်စေနဲ့သွားနိုင်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ မြစ်ချောင်း ဆိုတာကတော့ ဘာမှ မပင်ပန်းဘူး၊ လှေကလေးနဲ့ အသာမျှောသွားရုံပဲ၊ အသာကလေး ပိုက်ချလိုက်တာနဲ့ ငါးတွေအများကြီး ဖမ်းမိတာပဲဗျာ၊ နောက်ပြီး မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ကဗျာဆန်လှပါတယ် ”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သူ့အလုပ်သာသည်၊ ကိုယ့်အလုပ်သာ

သည် ဟုငြင်းခုံကြရင်းလမ်းခွဲနေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ သူတို့သည် ခွဲသွားရမည်ဖြစ်သဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ချန်းရှောက်က

“လမ်းကိုကြည့်သွားဗျာနော်၊ တောင်ပေါ်တက်ရင် ကြည့်တက်၊ တောတောင်ဆိုတာ ကျားရှိတယ်၊ ကျားကိုကံခံရလို့ ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပျောက်နေပြီလို့ အပြောခံနေရဦးမယ်”

လီထိန်း ဒေါသထွက်လာလေ၏။

“နိမိတ်မရှိနမာမရှိ ခင်ဗျားမို့လို့ မဟုတ်တာပြောရက်တယ်၊ ကျုပ်ကျားကိုကံခံရရင် ခင်ဗျားလဲ လှေမှောက်ပြီး ရေနစ်လိမ့်မယ်၊ သတိသာထားပေရော့ ”

ချန်းရှောက်က

“ကျုပ်ဘယ်တော့မှ ရေမနစ်ဘူးဗျ ”

လီထိန်းက

“လှေကွဲတဲ့လူတွေအများကြီး၊ လှေမှောက်တဲ့လူတွေအများကြီး၊ မုန်တိုင်းမိတဲ့လူတွေအများကြီး၊ လောကမှာ ဘယ်အရာမှ မတည်မြဲဘူး၊ ဖြစ်တတ်တာချည်းပဲ”

ချန်းရှောက်က

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားပြောသလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်အသေအချာသိပါတယ် ”

လီထိန်းက ရယ်လိုက်၏။

“ငါးကရေထဲမှာနေတာ၊ ရေပြင်ကအကျယ်ကြီး၊ မင်းဘယ်လို လုပ်သေသေချာချာသိနိုင်မှာလဲ ”

ချန်းရှောက်က

“ခင်ဗျားမသိပေမယ့် ကျုပ်ကတော့သိတယ်ဗျ၊ အကြောင်းရှိလို့ ပြောတာပေါ့ ”

“ဘာအကြောင်းများ ရှိနေလို့လဲ ”

ချန်းရှောက်က ရှင်းပြ၏။

“ချန်အန်းမြို့အဝင်မှာ ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား သတိထားမိရဲ့လား ”

“ကျုပ်သတိမထားမိပါဘူး ”

“အဲဒီ ဗေဒင်ဆရာကို ကျုပ်က ငါးတစ်ကောင်အမြဲတမ်းလက်ဆောင်ပေးတယ်၊ သူက ကျုပ်ကိုကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ဗေဒင်ပြန်တွက်ပေးတယ်၊ ငါးဘယ်နေရာမှာ ရှာရမလဲဆိုတာကို တွက်ချက်ပေးတယ် ”

“အင်း ဆိုစမ်းပါဦး ”

“သူတွက်ပေးတဲ့နေရာမှာ ကျုပ်ငါးဖမ်းတယ်၊ အမြဲတမ်းခြင်းအပြည့် ငါးတွေရတာပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ”

“ခင်ဗျားမယုံရင်နေလေ၊ ကျုပ်မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်က တော့အမြဲငါးရနေတာပဲ”

“အင်း အတော်ဟုတ်တဲ့ ဗေဒင်ဆရာပါလား ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ဗေဒင်က တော်တော်မှန်တယ်ဗျ၊ နေရာတစ်ချက်မလွဲဘူး၊ ကွန်တစ်ချက်ပစ်ရင် ငါးတွေအပြည့်ရတာပဲ၊ ပထမတော့ ကျုပ်လဲဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားလို့ မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်နဲ့ ကွန်ပစ်တာဗျ၊ ဟာ နေ့တိုင်းမှန်နေတော့မှ ကျုပ်လဲမယုံမဖြစ်ယုံတော့တာပဲ၊ ကျုပ်အရင်က ငါးတစ်ကောင်လက်ဆောင်ပေးတယ် ဆိုတာစေတနာနဲ့ ပေးတာပါ၊ ကျုပ်ဘယ်နေရာမှာ ငါးရမယ်ဆိုတာသိချင်လို့ပေးနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ စေတနာအကျိုးပေးတယ်ပဲဆိုပါတော့ဗျာ၊ သူကစေတနာနဲ့ တွက်ပေးတာဗျ”

“အင်း ခင်ဗျားပြောတော့လဲ ယုံရတော့တာပေါ့ဗျာ ”

“ယုံဗျာ၊ ကျုပ်အခုလဲငါးတွေအပြည့်ရပြီး ရောင်းချပြန်ခဲ့တာပဲဗျ ”

“အင်း ယုံပါပြီဗျာ ”

“အခုတော့ ဗေဒင်ဆရာနဲ့ ကျုပ်က မိတ်ဆွေအရင်းအချာတွေ ဖြစ်နေပါပြီ ”

“ဒါနဲ့ မနက်ဖြန်အတွက်ကော ခင်ဗျားမေးလာသလားဗျ ”

“မေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က တကယ်တော့မမေးရပါဘူး၊ သူကပဲ တွက်ပေးတာပါ ”

“သူက ဘာတွေတွက်ပေးသလဲဗျ ”

“သူ တွက်ပေးလိုက်တာကတော့ ကျိန်ဟိုမြစ်ရဲ့ အရှေ့ဘက်မြစ်အကွေ့မှာ ပိုက်ချမယ်ဆိုရင် ငါးများများ ရနိုင်မယ်လို့ဆိုတာပဲဗျ ”

သူက ဆက်ပြောလေ၏။

“မနက်ဖြန် ကျုပ်ငါးရောင်းပြီးရင် ခင်ဗျားကို ထမင်းကျွေးမယ်ဗျာ၊ အရက်တိုက်မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဒီနေ့ဝင်စားခဲ့တဲ့ ဆိုင်ကပ်စောင့်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဒကာခံပါ့မယ်”

လီထိန်းက ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ဟား ဟား ဟား ဗေဒင်ဟောတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားငါးများများရပါစေဗျာ၊ ကျုပ်ကစားချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ဖာသာကျုပ်လဲ စားနိုင်ပါတယ်၊ စေတနာနဲ့ ဆုတောင်းပေးတာပါ”

သူတို့သည်နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲသွားကြလေ၏။

* * * * *

အခန်း (၂၃)

ဗေဒင်အဟော

ကင်းခွေသမားနှင့် တံငါသည်တို့သည် သူ့အကြောင်းကိုယ့်အကြောင်းပြောကြပြီး လမ်းခွဲသွားကြလေ၏။ သူတို့သည် မြစ်ကမ်းပါးပေါ်တွင်စကားပြောနေခြင်းဖြစ်ရာ သူတို့ပြောနေသည့်စကားကို ကျိန်ဟိုမြစ်အတွင်းကင်းလှည့်နေသော ရေသတ္တဝါတစ်ကောင်က ကြားမိလေ၏။

သူသည် ယင်းသတင်းကို သူ့ပိုင်နက်နယ်မြေဖြစ်သော နဂါးမင်းထံသို့သွားရောက်သတင်းပို့လေ၏။ နဂါးမင်းသည်ကင်းလှည့်ရေသတ္တဝါထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့်ရောက်ရှိလာသောအခါအရေးကြီးမေးလိုက်သည်။

“မောင်မင်း ဘာအရေးအရာများပေါ်လာလို့ ဒီလောက်ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ရောက်လာရတာလဲ”

ထိုရေသတ္တဝါက လျှောက်ထားလေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးတာဝန်အရ ကင်းလှည့်နေစဉ်မှာ ကျိန်ဟိုမြစ်ကမ်းပါးက လူနှစ်ယောက်စကားပြောနေသံကိုကြားခဲ့ရပါတယ်”

“ဟဲ့ သူတို့ဘာတွေပြောနေလို့လဲ”

“ပြောနေကြတဲ့လူတွေက တံငါသည်တစ်ဦးနဲ့ထင်းခွေသူတစ်ဦးတို့ဖြစ်ကြပါတယ်၊ တံငါသည်ကပြောပါတယ်၊ ချန်အန်းမြို့ အဝင်မှာ ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်ရှိပါသတဲ့၊ သူကဗေဒင်ဆရာကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ငါးတစ်ကောင်တစ်ကောင်အမြဲပို့ပါသတဲ့၊ ဗေဒင်ဆရာက သူကွန်ပစ်ရမယ့်နေရာကို ပြောပေးပါသတဲ့၊ ဒါကြောင့်သူဟာနေ့တိုင်းငါးအများကြီးရတယ်လို့ သူ မိတ်ဆွေကို ပြောပြနေပါတယ်”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ နဂါးမင်းသည် ဒေါသထွက်သွား

လေတော့၏။

“သယ် ဘယ်ကဗေဒင်ဆရာလဲ ”

“ချန်အန်းမြို့အဝင်က ဗေဒင်ဆရာလိုပြောကြောင်းပါ ”

“မောင်မင်းပြောတဲ့စကားသာအမှန်အကန်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ငါတို့ မှာ ငါးမျိုးပြုန်းသွားနိုင်တယ် ”

သူသည်အလွန်ဒေါသထွက်နေသဖြင့် ခါးကိုထယူလိုက်သည်။

“ငါချန်အန်းမြို့တော်ကို သွားမယ်၊ ဗေဒင်ဆရာကိုသုတ်သင်ပစ် မယ်၊ သူဟာ ရေသတ္တဝါတွေရဲ့ရန်သူပဲ ”

ထိုအချိန်တွင် မျိုးကြီးမတ်ရာများသည် နဂါးမင်းကို ပြိုင်တူ လျှောက်ထားကြလေ၏။

“စိတ်စောပြီး ဒေါသမကြီးပါနှင့် အရှင်နဂါးမင်း ရေ သတ္တဝါပြောသည့် စကားကို မှန်မမှန်စိစစ်သင့်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့ အကြံတစ်ခုပေးချင်ပါတယ် အရှင်နဂါးမင်း ”

နဂါးမင်းသည် သူ၏ ပလ္လင်တွင်ပြန်ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

“ကဲ သင်တို့ အကြံပေးချက်ကို လျှောက်တင်ကြစမ်း ”

နဂါးအမတ်ကြီးတစ်ဦးက အကြံပြုတင်လျှောက်၏။

“ကျွန်တော်မျိုးအကြံပေးပါရစေ အရှင်နဂါးမင်း ကိုယ် တော်တိုင်ချန်အန်းမြို့ကိုသွားပြီး ထိုဗေဒင်ဆရာရှိမရှိ၊ ဟုတ်မဟုတ်ကို သွားရောက်စစ်ဆေးသင့်ပါတယ်၊ အကယ်၍ ရှိသည်၊ ဟုတ်သည် မှန်က ထိုဗေဒင်ဆရာကို သတ်သင့်ကြောင်းပါ ”

နဂါးမင်းသည် ခေါင်းညိတ်လေ၏။

“သင်၏အကြံဉာဏ်ကောင်းလှပေတယ်၊ ငါ့ကိုယ်တော်တိုင်အခု သွားပြီး စုံစမ်းမယ် ”

ငါးမျိုးမတ်များက လျှောက်ထားပြန်၏။

“နဂါးမင်း ခုအတိုင်းသွားပါက လေမိုးပါလာပါမယ်၊ လေမိုးပါ လာရင် လူအများအနှောင့်အယှက်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ စုံစမ်းလို့လဲပိုခက်ပါ တယ် ”

နဂါးမင်း နားလည်လိုက်သည်။

“မောင်မင်းပြောတာငါနားလည်ပြီ ”

နဂါးမင်းသည် ကိုယ်ခန္ဓာကို တစ်ချက်မျှ လှုပ်ခါလိုက်၏။ ထို

အခါ အဖြူရောင် အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော စာပေသမားအသွင်သို့ပြောင်း လဲသွားလေတော့၏။ နဂါးမင်းသည် ချန်အန်းမြို့သို့သွားလေ၏။ ချန် အန်းမြို့အဝင်သို့ရောက်သောအခါ အခြေအနေကို ကြည့်သည်။ ချန်အန်း မြို့မှာ မှိတ်ခါးနှင့်ဖြစ်သည်။ သူသည် မြို့ထဲသို့ဝင်ရောက်လေတော့၏။

သူသည် လူများဥဒဟိုသွားနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် လူအများဝိုင်းအုံနေသည်ကို သူတွေ့ရှိရလေ၏။ မည်သည့်အရာကို လူအုံနေသနည်း။ သူသည် သွားရောက်စူးစမ်း လိုက်၏။

အနီးကပ် ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်အား လူအများဝိုင်းအုံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် မြို့အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်၏။ မြို့အဝင်အဝတ်ဖြစ်နေသည်။ ဗေဒင်ဆရာမှာ ၎င်း တစ် ယောက်မှလွဲ၍ အခြားသူ မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ဤဗေဒင်ဆရာသည် တံငါ သည်ပြောသော ဗေဒင်ဆရာမှန်း သိသာနေသည်။

သူသည်ဝိုင်းအုံကြည့်နေသူများအားတိုးဝှေ့ဝင်ရောက်သွားလေ၏ အမှန်တကယ်မူထိုဗေဒင်ဆရာမှာ သာမညဗေဒင်ဆရာမဟုတ် ချေ။ နေပြည်တော်မှ နက္ခတ်တာရာပညာရှင် ဝမ်ထင်ကျင့်၏ ဦးလေးဖြစ် သူ ဝမ်စူးစိန်ပင် ဖြစ်လေ၏။

နဂါးမင်းသည် ဗေဒင်ဆရာအား ကြည့်လိုက်၍ ရုပ်ရည်အလွန် တရာထူးခြားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သူသည် လူကြားထဲမှ တိုးဝင်လိုက်သည်။

ဗေဒင်ဆရာဝမ်စူးစိန်က ကြိုဆိုလေ၏။

“လူကြီးမင်း ဘာအလိုရှိပါသလဲ ”

နဂါးမင်းက -

“ကျုပ်ကြားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ ”

“ဗေဒင်ဆရာသိပ်မှန်တယ်လို့ကြားတယ်”

“အများကတော့ ဒီလိုပဲ ပြောကြပါတယ်”

“အဲဒါ ကျုပ် ဗေဒင်မေးချင်လို့ပါ”

“မိုးရွာမယ် မရွာဘူးဆိုတာသိချင်လို့ပါ ”

ဝမ်စူးစိန်က အနည်းငယ်တွက်ချက်လိုက်၏။

“တောင်ထိပ်မှာတိမ်တွေဝေနေတယ်၊ တောအုပ်များမှာလည်းနင်း၊
မြူတွေရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန်မိုးရွာလိမ့်မယ်”

နဂါးမင်းက မေးသည်။

“မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန်မှာလဲ၊ မိုးရေဘယ်လောက်ရွာသွန်း
မလဲ”

ဝမ်းစူးစိန်က -

“မွန်းမတည့်မီ မိုးခြိမ်းမယ်၊ မွန်းတည့်ချိန်မှာမိုးရွာမယ်၊ မွန်းလွဲ
ချိန်မှာ မိုးရပ်သွားလိမ့်မယ်၊ မိုးရေချိန်အတော်များများ ရွာပါလိမ့်မယ်”

နဂါးမင်းကရယ်မောလိုက်၏။ သူသည်လူ့လောကမှတတ်ယောင်
ကား ဗေဒင်ဆရာများအကြောင်းကို သူကောင်းစွာသိရှိပါသည်။ အခု
ဗေဒင်ဆရာသည် နွေရာသီအတွင်းအတည်ပေါက် မိုးရွာမည်ဟု ဟောနေ
သည်။ သူက -

“ခင်ဗျား ပေါ့ပေါ့တန်တန်မဟောပါနဲ့.”

“ကျုပ် ဘယ်တော့မှပေါ့ပေါ့တန်တန်မဟောပါဘူး၊ ကျုပ်
အလကားဟောတဲ့လူကိုတောင် မြင်တဲ့အတိုင်းပဲဟောတယ်၊ အမှန်အကန်
ဟောတယ်”

“တကယ်လို့နက်ဖြန်မိုးရွာရင်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း မိုးကြီးခဲ့
ရင်ခင်ဗျားကို ဗေဒင်ဟောခ ချွေးငါးဆယ်ကျပ်သားပေးမယ်၊ တကယ်လို့
အချိန်နဲ့မိုးရွာသွန်းမှုနည်းခဲ့ရင် ခင်ဗျားဆိုင်းဘုတ်ကိုရိုက်ချိုးပြီး ချန်အန်း
မြို့ကနေ ခင်ဗျားကိုမောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ဝမ်းစူးစိန်ကတည်ငြိမ်စွာခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားကြိုက်သလို လုပ်နိုင်ပါတယ်”

နဂါးမင်းက ထရပ်လိုက်သည်။

“နက်ဖြန် မိုးရွာရွာ မရွာရွာ ကျုပ်ထပ်လာခဲ့ဦးမယ်”

သူသည်ခြေလှမ်းကြံကြံဖြင့် ထွက်ခွါသွားလေတော့၏။

နဂါးမင်းသည် သူ၏ရေနန်းပြာသာဒ်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိသော

အခါ မှူးမတ်များစုံညီစွာစောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မှူးမတ်များက မေးလျှောက်ကြ၏။

“အရှင်နဂါးမင်း ဗေဒင်ဆရာကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

နဂါးမင်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဘယ်လိုစုံစမ်းခဲ့ပါသလဲ အရှင်နဂါးမင်း”

နဂါးမင်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“အလကားလူလိမ်လူညာ၊ နွေခေါင်ခေါင်မှာမိုးရွာမယ်လို့ ဟော
ကတည်းက လူလိမ်လူညာမှန်းသိရတာပေါ့ လူအများကိုလိမ်လည်
လှည့်ဖြား စားသောက်နေတဲ့လူလိမ်လူညာမှန်း သိသာပါတယ်”

“အရှင်နဂါးမင်းက ဘာများမေးပါသလဲ”

“ငါမေးလိုက်တယ်၊ ဘယ်တော့မိုးရွာမလဲလို့”

“သူက ဘာများဟောသလဲ အရှင်နဂါးမင်း”

“သူက မနက်ဖြန်မှာ မိုးရွာမယ်လို့ဟောတယ်”

မှူးမတ်များက ရယ်မောကြလေ၏။

နဂါးမင်းက -

“ငါကမေးတယ်၊ မိုးရေအနည်းအများဘယ်လောက်ရှိမလဲလို့”

“သူကဘာပြောသလဲ အရှင်နဂါးမင်း”

“သူက မိုးများမယ်လို့ဟောတယ်”

မှူးမတ်များ ရယ်ကြပြန်သည်။

နဂါးမင်းက -

“သူပြောတာအပြည့်အစုံကိုပြောရမယ်ဆိုရင်မွန်းမတည့်မီမိုးခြိမ်း
မယ်၊ မွန်းတည့်ချိန်မှာမိုးရွာမယ်၊ မွန်းလွဲချိန်မှာမိုးရပ်သွားမယ်၊ မိုးရေချိန်
အတော်များများ ရွာပါလိမ့်မယ်လို့ ဟောပါတယ်”

မှူးမတ်များက ရယ်မောကြသည်။

“ဒီလူက ခပ်တည့်တည့်နဲ့ဟောလိုက်တာပေါ့လေ”

နဂါးမင်းက -

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်ငါကသူနဲ့အလောင်းအစားတောင်လုပ်ခဲ့
သေးတယ်”

မှူးမတ်များက -

“ဘယ်လိုအလောင်းအစားမျိုးလဲ အရှင်နဂါးမင်း”

နဂါးမင်းက -

“သူဟောတာမှန်ရင် ကျုပ်ကရွှေငါးဆယ်ကျပ်သားပေးမယ်လို့
ပြောခဲ့တယ်”

“ဟောတာမမှန်ရင် ဘာလုပ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်လိုက်သလဲ”

“သူ့ရဲ့ဆိုင်းဘုတ်ကိုရိုက်ခွဲပြီး ချန်အန်းမြို့က မောင်းထုတ်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

ထိုအခါ မူးမတ်များက တဝါးဝါးတဟားဟားရယ်မောကြလေတော့၏။

မူးမတ်တစ်ဦးသည် ရယ်မောနေရာမှ -

“ဒီလူအတော့်ကို အတယ်၊ မိုးရွာမယ် မရွာဘူးဆိုတာ နဂါးမင်းရဲ့တာဝန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သူမသိလေရောသလား”

နဂါးမင်းက ရယ်မောသည်။

“ဒီဇမိုက်သားကို မနက်ဖြန်ကျမှသွားပြီး ဆိုင်းဘုတ်ကိုရိုက်ချိုးပြီး မြို့ထဲကမောင်းထုတ်ပစ်ရမယ်”

နဂါးမင်းသည် ပွဲတော် တစ်ခုတစ်မျှ ရယ်ပွဲဖွဲ့နေကြသည်။ မူးမတ်များကလည်း တဟားဟားရယ်နေကြသည်။ ထိုစဉ် နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိ၏ တမန်တော်တစ်ယောက်ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ဟေ့ ဟေ့ နတ်မင်းကြီးရဲ့တမန်တော်လာတယ်၊ ကြိုဆိုကြစမ်း”

တမန်တော်က -

“အသင်နဂါးမင်း နတ်မင်းကြီးက အမိန့်တော် မှတ်လိုက်ပါတယ်”

နဂါးမင်းနှင့်မူးမတ်များသည် တမန်တော်အားကြိုဆိုကြလေ၏။

“အသင်နဂါးမင်း နတ်မင်းကြီးအမိန့်စာချွန်လွှာကို သင့်လက်ထဲပေးအပ်ခဲ့ပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ အသင်နတ်မင်း”

နတ်မင်းကြီး၏တမန်တော်သည် အမိန့်စာချွန်လွှာကို ပေးအပ်ပြီးထွက်ခွာသွားသည်။

“ကဲပေးစမ်း၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ဖတ်တော်မူမယ်”

နဂါးမင်းသည် နတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတိ၏ အမိန့်တော်ကို ကိုယ်တိုင်ဖတ်လေ၏။ ထိုအခါ နဂါးမင်း၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးသွားလေသည်။

“အရှင်နဂါးမင်း အကြောင်းမည်သို့ ထူးပါသနည်း”

မူးမတ်များက မေးလျှောက်ကြ၏။

နဂါးမင်းမှာ စကားမပြောနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နတ်မင်းကြီးယိုဟွမ်းတတိက နဂါးမင်းအားမိုးရွာစေရန်ပေးလိုက်သောအမိန့် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။ နတ်မင်းကြီးပေးလိုက်သော အချိန်နှင့်နေ့ရက်သည် ဗေဒင်ဆရာဟောလိုက်သည့် နေ့ရက်နှင့်အချိန် ဖြစ်နေ၏။ ထို့ပြင် မိုးရေမည်မျှရွာသွန်းရန်ကိုလည်း အမိန့်ချထားသည်။

နဂါးမင်းသည် သတိမေ့မြောသွားလေ၏။

မူးမတ်များက နတ်ရေစင်နှင့်တောက်ပေးသောအခါမှ ပြန်လည် သတိရလာသည်။ သူသည်အားလုံးအားနတ်မင်းကြီး၏အမိန့်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“လူ့ပြည်မှာ ဒီလိုလူမျိုးရှိနေရင် တစ်နေ့ငါတို့ရေသတ္တဝါတွေ မျိုးပြုတ်ကုန်မှာ သေချာနေပြီ”

မူးမတ်များက နတ်မင်းကြီး၏ အမိန့်စာချွန်လွှာကိုဖတ်ကြည့်သည်။ နဂါးမင်းပြောတဲ့အတိုင်းဖြစ်သည်။ ဗေဒင်ဆရာဟောသည်နှင့် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေသည်။

နဂါးမင်းက သက်ပြင်းချရင်းပြောသည်။

“အင်း ဒီအတိုင်းဆိုရင်ဖြင့် ငါအရှက်ရပါပြီလေ”

မူးမတ်တစ်ဦးက -

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ နဂါးမင်း ကျွန်တော်မျိုး အကြံတစ်ခုပေးပါရစေ”

နဂါးမင်းက စိတ်ပျက်စွာပြော၏။

“သင်က ဘာအကြံပေးနိုင်မှာလဲ”

“မိုးရွာမယ့်အချိန်ကိုလည်း နည်းနည်းလွှဲလိုက်မယ်၊ မိုးရွာတဲ့မိုးရေချိန်ကိုလည်း နည်းနည်းလျှော့လိုက်ရင် ဒီဗေဒင်ဆရာရုံးသွားမှာပေါ့”

နဂါးမင်းသည် ဝမ်းသာသွားသည်။

“သင်၏အကြံ လျော်ကန်သင့်မြတ်ပါပေတယ်”

နဂါးမင်းသည် ထိုအကြံကိုလက်ခံလိုက်လေ၏။

* * * * *

အခန်း (၂၄)
အပြစ်ဒဏ်ခံရမည်သူ

နဂါးမင်းသည် မိုးနတ်သား၊ လေနတ်သား၊ တိမ်နတ်သားနှင့် မိုးကြိုးလျှပ်စီးနတ်သားတို့အားခေါ်ပြီး ချန်အန်းမြို့ကောင်းကင်ထက်သို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

ဗေဒင်ဆရာက မွန်းမတည့်မိမိုးခြိမ်းမည်ဟုဟောထားသဖြင့် သူသည် မိုးကြိုးလျှပ်စီးနတ်သားကို မွန်းတည့်အချိန်အထိစောင့်နေစေသည်။ မွန်းတည့်သောအခါမှ တဒုန်းဒုန်းတဒိုင်းဒိုင်းဖြင့်မိုးခြိမ်းလေ၏။ မွန်းမတည့်မိ မိုးခြိမ်းမည်ဟုဟောသော ဗေဒင်ဆရာ၏အဟောသည်လွဲသွားလေပြီ။

မွန်းလွဲသောအခါမှ မိုးရွာသည်။

မွန်းတိမ်းသောအခါမှ မိုးရွာရပ်သည်။

ရွာသူန်းချသောမိုးရေချိန်ကို လျော့နည်းစေလိုက်သည်။ ဗေဒင်ဆရာဟောသမျှ လွဲသွားစေခဲ့လေပြီ။

မိုးနတ်သား၊ လေနတ်သား၊ တိမ်နတ်သားနှင့်မိုးကြိုးလျှပ်စီးနတ်သားတို့သည် သူတို့၏တာဝန်အသီးသီးကို ထမ်းဆောင်ပြီးဖြစ်၍ သူတို့၏ဘုံဗိမာန်ဆီသို့ပြန်ကြလေ၏။

မိုးရွာသူန်းပြီးနောက် နဂါးမင်းသည်တိမ်တိုက်ပေါ်မှဆင်းပြီး စာပေသမားအသွင်ဖန်ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်သူသည် ချန်အန်းမြို့တွင်းသို့ဝင်၍ ဗေဒင်ဆရာထံသို့သွားလေ၏။

သူဗေဒင်ဆရာထံသို့ရောက်သောအခါ လူအများစုပြုံနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဤဗေဒင်ဆရာမှန်ကန်ကြောင်း လူအများသိရှိနေပုံရသည်။

သူသည် လူအများကိုတိုးဝှေ့တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟ ဟ ဒီလူ တိုးလှချည်လား”

“ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဗျ”

“ဟာ လူတွေ လဲကျကုန်ပါပြီ”

နဂါးမင်းသည်မည်သူမျှရမစိုက်ဘဲ လူများကြားထဲသို့တွန်းထိုးဝင်ရောက်သွားပြီးနောက် ဗေဒင်ဆရာ၏ဆိုင်းဘုတ်ကိုဖြုတ်၍ ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်၏။ ပြီးသောအခါ ဗေဒင်ဆရာရှေ့၌ ခါးထောက်ရပ်လေ၏။

“ဒီဗေဒင်ဆရာဟာ အလကားဆရာပါ သူဟောတာကို မယုံကြပါနဲ့”

လူအုပ်အတွင်းမှ လူတစ်ယောက်က -

“ကျုပ်တို့ကိုဟောတာတော့မှန်တာပဲဗျ”

လူတစ်ယောက်ကလည်း ဝင်မေးသည်။

“သူဟောတာ မမှန်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားအထောက်အထားပြနိုင်မလား”

နဂါးမင်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“ပြနိုင်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့်ပြစမ်းဗျာ”

“ကျုပ်မနေ့က ဗေဒင်လာမေးတယ်ဗျာ၊ သူ့ကိုဘယ်အချိန်မှာ မိုးရွာမလဲလို့မေးတယ်၊ သူကမွန်းမတည့်မိမိုးခြိမ်းမယ်၊ မွန်းတည့်မှာမိုးရွာမယ်၊ မွန်းလွဲချိန်မှာ မိုးရွာရပ်မယ်၊ မိုးရေချိန် များမယ်လို့ဟောခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားမဟောဘူးလား ဗေဒင်ဆရာ”

ဝမ်းစူးစိန်က -

“ကျုပ် ဟောခဲ့ပါတယ်”

“ကဲ ခင်ဗျားတို့ဒီနေ့ကို သတိထားမိရဲ့လား၊ စောစောကမိုးရွာတာကိုသတိထားမိရဲ့လား၊ သူပြောတာနဲ့လွဲနေတယ်၊ မွန်းတည့်တော့မှမိုးခြိမ်းတယ်၊ မွန်းလွဲတော့မှ မိုးရွာတယ်၊ မွန်းတိမ်းတော့မိုးရွာရပ်တယ်၊ မိုးရေချိန်ကလည်းနည်းတယ်၊ သူဟာအချိန်လွဲပါတယ်၊ မိုးရေချိန်နည်းသွားတာလဲလွဲတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကသူ့ဆိုင်းဘုတ်ကိုရိုက်ချိုးလိုက်တာပဲ”

သူသည် ဝမ်းစူးစိန်ဘက်သို့လှည့်ပြောလိုက်၏။

“ကဲ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘယ်လိုကတိပေးထားသလဲ
ချန်အန်းမြို့ထဲက ထွက်သွားပေတော့”

ဝမ်ရွှးစိန်မှာ နေရာမှမထချေ။ အေးဆေးစွာပင်ထိုင်နေသည်။ သူ
သည်နဂါးမင်းအား ကရုဏာသက်သည့်အကြည့်ဖြင့်ကြည့်နေလေ၏။

နဂါးမင်းက -

“ခင်ဗျား ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ထွက်သွားတော့လေ”

“ကျုပ် ဘယ်လိုထွက်သွားရမှာလဲ”

“ခင်ဗျား နောက် ချန်အန်းမြို့ထဲကို လုံးဝဝင်မလာနဲ့တော့၊

ချန်အန်းမြို့ပြင်မှာပဲနေ”

“ကျုပ်အိမ်ဟာ ချန်အန်းမြို့ထဲမှာရှိပါတယ်”

“ဘာလဲ ကတိပျက်တာလား”

“ကတိပျက်တာ ကျုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အမိန့်ပျက်တာကတော့ ခင်
ဗျားပါပဲ”

“ဘာ”

“ကျုပ်မှာ ဘာမှအပြစ်မရှိပါဘူး၊ ကတိလဲပျက်စရာမလိုပါဘူး၊
ခင်ဗျားတခြားလူတွေကိုလိမ်လို့ရပေမယ့် ကျုပ်ကိုတော့လိမ်လို့မရဘူး...”

နဂါးမင်းက -

“ခင်ဗျားဘာစကားပြောတာလဲ ကျုပ်ကဘာတွေများလိမ်နေ
လို့လဲ”

ဝမ်ရွှးစိန်က လေးနက်စွာပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားဟာ စာပေသမား မဟုတ်ဘူး၊ နဂါးမင်းဖြစ်ပါတယ်၊
ကျုပ်ပြောတာ မှန်သလား”

နဂါးမင်းမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်ရွှးစိန်ကဆက်၍ ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားဟာ နတ်မင်းကြီးရဲ့အမိန့်တော်ကိုဖိဆန်ပြီး မိုးရွာသွန်း
ချိန်ကိုရွှေ့လိုက်မိတယ်၊ ကျုပ်ထင်တာကတော့ခင်ဗျားဟာ အကြောင်းတစ်
ခုခုကြောင့် ကျုပ်ဟောတာကိုမှားယွင်းစေချင်တယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ထားပါ
တော့၊ ခင်ဗျားဟာမိုးရေချိန်ကိုလည်းလျော့နည်းစေလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့်
ခင်ဗျားဟာ နတ်မင်းကြီးရဲ့အမိန့်ကို ပြောင်းလဲပစ်တဲ့အပြစ်ဒဏ်သင့်နေ
ပါပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ သေဒဏ်ခံရပါတော့မယ်၊ ကျုပ်မြင်သမျှကိုဆက်ဟော

ရင် ခင်ဗျားဟာသေဒဏ်ခံရမယ့်လူ မှချဖြစ်နေပါပြီ”

နဂါးမင်းသည် ဝမ်ရွှးစိန်၏စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ သူ
သည်မဆင်မခြင်ပြုလိုက်မိသည့် နတ်မင်းကြီး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်လိုက်
ခြင်းကို သတိရမိတော့သည်။ သူသည် ဝမ်ရွှးစိန်အားအနိုင်ရလိုသည့်
အချက်တစ်ချက်တည်းကိုသာကြည့်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏မျှော်မတ်
ပေးသည့်အကြံကို လိုက်နာမိခဲ့သည်။ အခုကိုယ်ကျိုးနည်းရပေတော့မည်။

သူသည် လွန်စွာထိတ်လန့်သွားမိ၏။

ထို့ကြောင့်သူသည် ဝမ်ရွှးစိန်ရှေ့သို့ ဒူးထောက်ထိုင်မိလိုက်
သည်။

“ကျုပ် ကျုပ် အနိုင်ရရှိလိုတဲ့ စိတ်တစ်ခုထဲနဲ့နတ်မင်း
ကြီးရဲ့အမိန့်ကို မဆင်မခြင်ပြင်လိုက်မိပါတယ်၊ ဒီအတွက် သေဒဏ်ခံရ
တော့မယ်ဆိုတာလဲ သိပါပြီ၊ ကျုပ်ကို ကယ်တော်မူပါ”

နဂါးမင်းသည် ဝမ်ရွှးစိန်အားအသနားခံလိုက်လေ၏။

ဝမ်ရွှးစိန်က -

“ခင်ဗျားကိုကျုပ်မကယ်နိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားဖြစ်ဒဏ် မသင့်အောင်
တော့ လမ်းညွှန်ပေးလိုက်ပါမယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ခင်ဗျားကိုကယ်ကောင်း
ကယ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

နဂါးမင်းက ရှိကျိုးဝေစွာပြောရှာလေ၏။

“အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“မနက်ဖြန်ညနေ သုံးနာရီအချိန်မှာ ဝန်မင်း ဝေကျိန်းက ခေါင်း
ဖြတ်သတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားမသေချင်ရင် အသက်ချမ်းသာချင်ရင်
ဧကရာဇ် ထန်ထိုက်ကျုံးဆီကိုသွားပြီး အကူအညီတောင်းပါ၊ သူကူညီ
နိုင်မယ်ဆိုရင် သင့်အသက်ချမ်းသာရာရပါလိမ့်မယ်”

နဂါးမင်းသည် သေဘေးအတွက်မျက်ရည်ဝဲနေ၏။ သူကရန်သူ
အဖြစ်သတ်မှတ်ထားသူက သူ့အသက်ကိုပြန်ကယ်နေရသည်။ နဂါးမင်း
သည်ဝမ်ရွှးစိန်အား နှုတ်ဆက်ကာပြန်သွားရတော့သည်။

နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက်၌ကွယ်သွားလေပြီ။ ညအမှောင်
ဝတ်ရုံကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းလွှမ်းခြုံလာသည်။

နဂါးမင်းသည် သေဘေးနှင့်ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ သူ
သည် မသေလိုသေးသဖြင့် ဧကရာဇ် ထန်ထိုက်ကျုံးနှင့် တွေ့ရန် ကောင်း

ကင်ယံ၌ စောင့်ဆိုင်းနေရ၏။ သူသည် ရေနန်းပြာသာဒ်သို့ မဝင်သေးပေ။

သူသည် သန်းခေါင်ယံအချိန်သို့ ရောက်မှ ဘုရင်ထံသို့ထွက်ကျွန်း၏။ နန်းတော်ရှိရာသို့ သွားလေ၏။ ထိုနောက် တိမ်တိုက်ပေါ်မှဆင်းပြီး နန်းတော်ရှိရာသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားသည်။

နန်းတော်ဥယျာဉ်၏ အနောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘုရင်ထံသို့ထွက်ကျွန်းသည် အိပ်မက်မက်၍ ယောင်ယမ်းလမ်းလျှောက်ပြီး ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

နဂါးမင်းသည် ဧကရာဇ်ထံသို့ထွက်ကျွန်းကိုတွေ့သောအခါ ဒူးထောက် စေားလိုက်၏။

“ကယ်တော်မူပါဘုရား”

ဧကရာဇ်ထံသို့ထွက်ကျွန်းက မေးသည်။

“သင်ဘယ်သူလဲ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကကယ်ရမှာလဲ”

“ကျွန်ုပ်ဟာနဂါးမင်းဖြစ်ပါတယ်။ နတ်မင်းကြီးရဲ့အမိန့်ကိုအတိအကျ မပြုလုပ်တဲ့အတွက် သေဒဏ်ကျခံရတော့မှာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကိုသတ်မယ့်သူဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဝန်မင်းဧကရာဇ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့အသက်ကို ကယ်တော်မူပါဘုရား”

ဧကရာဇ်ထံသို့ထွက်ကျွန်းက -

“သင့်ကိုသတ်မယ့်သူဟာ ဝန်မင်းဧကရာဇ်ဆိုတာသေချာလား.....”

“သေချာပါတယ်ဘုရား”

ဧကရာဇ်ထံသို့ထွက်ကျွန်းက -

“သင့်ကိုသတ်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဝန်မင်းဧကရာဇ် ဖြစ်ရိုးမှန်ရင် ကျုပ်ကယ်ပါမယ်။ စိတ်ချနေပါ”

နဂါးမင်းသည် အလွန်ဝမ်းသာသွားလေ၏။ သူသည်ဧကရာဇ်ထံသို့ထွက်ကျွန်းအားကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ပြန်သွားလေ၏။

ဧကရာဇ်ထံသို့ထွက်ကျွန်း အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ အိပ်မက်မက်ခဲ့သည်ကို ပြန်လည်သတိရလာလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အရုဏ်သန်း၍ အလင်းရောင် လာစပြုလေပြီ။

ဧကရာဇ်ထံသို့ထွက်ကျွန်းသည်အဝတ်အစားများလဲ၍နန်းတော်ခန်းမထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဝန်ကြီး၊ မှူးမတ်များမှာ အစုံအလင်ရောက်ရှိနေကြသည်။ ဧကရာဇ်ထံသို့ထွက်ကျွန်းကို ရှိခိုးကန်တော့ကြသည်။

ဧကရာဇ်ထံသို့ထွက်ကျွန်းက -

“ညက ထူးဆန်းတဲ့အိပ်မက်တစ်ခုမြင်မက်ခဲ့တယ်”

ဝန်ကြီးတစ်ဦးက မေးလျှောက်လေ၏။

“ဘယ်လိုအိပ်မက်ပါလဲဘုရား”

“အိပ်မက်ကတော့တော်တော်ထူးဆန်းတယ် လူတစ်ယောက်ရောက်လာတယ်။ သူကကျိန်ဟိုဖြစ်က နဂါးမင်းလို့ပြောတယ်။ သူဟာ နတ်မင်းကြီးရဲ့အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မိလို့ သေဒဏ်ခံရမယ်လို့ပြောတယ်။ သူ့ကိုသတ်မယ့်သူက ဝန်မင်းဧကရာဇ်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ သူ့အသက်ကို ကယ်ပါလို့ တောင်းပန်တယ်။ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကလဲ ကယ်မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပြီးပြီ။ အခု ဝန်မင်းဧကရာဇ် ရောက်လာပြီလား”

အမတ်တစ်ဦးက လျှောက်၏။

“မရောက်သေးပါဘုရား”

ဝန်ကြီးတစ်ဦးက -

“မှန်လှပါ အိပ်မက်သာမှန်မယ်ဆိုရင် ဝန်မင်းဧကရာဇ်ရောက်လာတဲ့အခါ အရှင်မင်းမြတ်က ဝန်မင်းဧကရာဇ်ကို ကိုယ်တော်အနားခေါ်ထားလိုက်ရင် နဂါးမင်းရဲ့အသက်ကို ကယ်မသွားနိုင်ပြီမဟုတ်ပါလားဘုရား”

“အိမ်မင်း မောင်မင်းအကြံဉာဏ်ကောင်းလှပါပေတယ်”

ဧကရာဇ်ထံသို့ထွက်ကျွန်းသည် ဝန်မင်းဧကရာဇ် နန်းတော်ထဲဝင်ရောက်စေားစေဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်လေ၏။ ဧကရာဇ်ထံသို့ထွက်ကျွန်းသည် အပြင်တွင်ကတိပေးလိုက်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ နဂါးမင်းအားကယ်တင်မည်ဟုပြောသည်မှာ အိပ်မက်ထဲတွင်သာဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ဧကရာဇ်ထံသို့ထွက်ကျွန်းသည် အစွဲအလမ်းကြီးသူဖြစ်သည်။ သူကတိပေးလိုက်သည့်အတိုင်း နဂါးမင်းအားကယ်တင်ရမည်ဟု ယူဆထားသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝန်ကြီးတစ်ပါးက အကြံပေးလျှောက်ထားသောအခါ သူသည် လွန်စွာစိတ်လက်ပေါ့ပါးသွား၏။

ဝန်မင်းဧကရာဇ်သည် နက္ခတ်တာရာများကို လေ့လာတတ်သူဖြစ်၏။ ဝါသနာလည်းပါသည်။ သူသည်နက္ခတ်တာရာများကြည့်ရှုလေ့လာနေစဉ် ကောင်းကင်မှမျှိုင်းအော်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဗျိုင်းအောင်သံပါလား၊ ငါနက္ခတ်တာရာကို ကြည့်နေတာများပါပြီ၊ တစ်ခါမှ ဗျိုင်းအောင်သံ မကြားဖူးပါဘူး”

သူသည်မော့ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါဗျိုင်းသည် နတ်သားတစ်ပါးဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“အသင်ဝန်မင်း နတ်မင်းကြီး၏အမိန့်တော်ပါတယ်”

“ဘာအမိန့်များပါလိမ့်”

“ထူးခြားတယ်၊ ဤကဲ့သို့သောအဖြစ်မျိုးကို ကျွန်ုပ်တို့နတ်ပြည်၌တစ်ကြိမ်မျှမဖြစ်ဖူးပါ။ သင်ကဲ့သို့သောလူသားတစ်ဦးကို ဤကဲ့သို့တာဝန်ပေးခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အလွန်ထူးဆန်းသောအဖြစ်အပျက်ပင်ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုတာဝန်မျိုးလဲ”

“နတ်မင်းကြီး၏အမိန့်တော်ကို ကျိန်ဟိုမြစ်နဂါးမင်းကပြင်ဆင်ခဲ့သဖြင့် နဂါးမင်းအား သေဒဏ်အမိန့်ချပြီးဖြစ်ပါတယ်။ နဂါးမင်းအား မွန်းလွဲသုံးနာရီအချိန်တွင် သင်ကသတ်ဖြတ်ရမည် ဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီနတ်မင်းကြီး၏အမိန့်ကို မပယ်ရှားဝံ့ပါ။ ကျွန်ုပ်ထမ်းဆောင်ပါ့မယ်”

နတ်မင်းကြီး၏ တမန်တော်လည်းပြန်လေ၏။

ဝန်မင်းဝေကျိန်းသည်လည်း သူ၏ခါးကိုသွေးနေလေတော့၏။

* * * * *

အခန်း (၂၅)

သေရွာသို့

ဝန်မင်းဝေကျိန်း၏ ခါးမှာဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးက ပေးသနားထားသောခါးဖြစ်သည်။ သူသည် နှလုံးရည်လက်ရုံးရည်နှင့်ပြည့်စုံသူဖြစ်၍ ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးက သူကောင်းပြုခံရသူဖြစ်သည်။

သူခါးသွေးနေစဉ် ဘုရင်ထံမှမင်းချင်းတစ်ယောက်သည် သူထံသို့ရောက်ရှိလာလေ၏။ ဘုရင်အမိန့်တော်ပါရှိလာသည်။ သူထံသို့အစားဝင်ရန်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဝန်ကြီးတစ်ဦး၏ဝတ်စုံကို အလျင်အမြန်ဝတ်ဆင်၍ နန်းတော်သို့ဝင်ရောက်စားရလေတော့၏။

“အရှင်မင်းကြီး နံနက်ခင်းညီလာခံ၌ ကျွန်တော်မျိုးစားရန်ပျက်ကွက်သည်ကို တောင်းပန်ပါသည်ဘုရား”

“ကိစ္စမရှိပါ။ သင့်အားအပြစ်မှခွင့်လွှတ်တယ်”

ဧကရာဇ်သည် ဝန်မင်းဝေကျိန်းအား အနောက်ဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ သူတို့သည် အနောက်ဆောင်၌တိုင်းရေးပြည်ရာများကိုဆွေးနွေးနေစဉ်မွန်းတိမ်းသုံးနာရီသို့ရောက်လုနီးပြီးကိုတွေ့ရှိရလေ၏။

ဧကရာဇ် ထန်ထိုက်ကျုံးသည် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဝန်မင်းဝေကျိန်းနှင့် စစ်တုရင်ကစားရန်အသင့်ပြင်ခိုင်းလေ၏။

“အသင့်ပြင်ပြီးပါပြီအရှင်မင်းကြီး”

မင်းချင်းတစ်ယောက် လာရောက်လျှောက်ထားလေ၏။

“ကဲ လာဟေ့ စစ်တုရင်ကစားကြရအောင်”

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးနှင့် ဝန်မင်းဝေကျိန်းတို့သည် စစ်တုရင်ကစားကြလေ၏။ သူတို့စစ်တုရင်ကစားသည်မှာ မွန်းတိမ်းချိန်သုံးနာရီ

ခန့်အထိဖြစ်သည်။ သို့သော်သုံးနာရီခန့် ရောက်သောအခါ ဝန်မင်းဝေကျိန်းသည် စစ်တုရင်ခုံပေါ်သို့ မှောက်၍ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ဧကရာဇ်ထံထိက်ကျုံးသည် ပြုံးလေသည်။ သူသည် သူ့အနီး၌ ဝန်မင်းဝေကျိန်းရှိနေလျှင်ပြီးလေပြီ။ နဂါးမင်းအားမည်သို့မှ မသတ်နိုင်တော့ပေ။ သူ့အဓိကလိုချင်သည်မှာ ဝန်မင်းဝေကျိန်းဖြစ်သည်။ အိပ်နေနေ ထနေနေ အကြောင်းမဟုတ်ပေ။

မကြာမီဝန်မင်းဝေကျိန်းအိပ်ရာမှနိုးလာလေ၏။ သူသည်စစ်တုရင်ကစားရင်းအိပ်ပျော်သွားသည်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် ဘုရင်ကိုခူးထောက်တောင်းပန်လေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးတောင်းပန်ပါတယ်၊ အရှင်မင်းကြီးကိုမရှိသေခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုး အိပ်ပျော်မည်ကိုပင်မသိနိုင်ဘဲဖြစ်နေပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါအရှင်မင်းကြီး၊ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဧကရာဇ်ထံထိက်ကျုံးက ပြုံးလေ၏။

“မောင်မင်းကို ကျွန်ုပ်ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

ထိုစဉ်မျိုးမတ်များဖြစ်သော ကျင်ရှုတ်ပိုးနှင့် ချီမော်ကုန်းတို့သည် အဆောင်ထဲသို့ ခြေလှမ်းကြကြဖြင့် ဝင်ရောက်လာကြလေ၏။ သူတို့လက်ထဲတွင် သွေးချင်းချင်းနီရဲနေသော နဂါးခေါင်းတစ်လုံးကိုင်ဆောင်ပြီး ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျင်ရှုတ်ပိုးက ခူးထောက်ထိုင်ပြီး ဧကရာဇ်ထံထိက်ကျုံးကို တင်လျှောက်လေ၏။

“မှန်လှပါ ဒီလိုထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စရပ်မျိုးကို ကျွန်တော်မျိုးတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ကြုံခဲ့ပါဘူးဘုရား”

ဘုရင်ထံထိက်ကျုံးက -

“မောင်မင်းယူဆောင်လာတဲ့ ဟာကြီးဟာ ဘာကြီးလဲ”

ချီမော်ကုန်းက -

“မြို့တော်ရဲ့လမ်းဆုံလမ်းခွမှာ တိမ်တိုက်ထဲနေ နဂါးခေါင်းတစ်လုံးကျလာလို့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ယူဆောင်လာပါတယ်၊ အရှင်မင်းကြီးကို သံတော်ဦးမတင်မဖြစ်လို့ အခုလိုသံတော်ဦး တင်ရပါတယ်ဘုရား”

ဧကရာဇ်ထံထိက်ကျုံးသည် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ သူသည် ဝန်မင်းဝေကျိန်းအား လှည့်၍မေးလိုက်လေ၏။

“ဒါကဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဝန်မင်းရဲ့”

ဝေကျိန်းကခူးထောက်၍ သံတော်ဦးတင်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးခုနစ်က အိပ်ပျော်တုန်းက အိပ်မက်ထဲမှာ နဂါးတစ်ကောင်ရဲ့ဦးခေါင်းကို ဖြတ်မိပါတယ်ဘုရား”

ဧကရာဇ်ထံထိက်ကျုံးသည် လွန်စွာအံ့သြသွားလေ၏။

“အသင်မှာ ခါးလည်းမပါ၊ ခါးအိတ်လည်းမပါ အိပ်မက်ထဲမှာနဂါးကိုဘယ်လိုခုတ်သတ်နိုင်ခဲ့တာလဲ”

ဝေကျိန်းက -

“မှန်လှပါ။ ကျွန်တော်မျိုးလဲ မသိတတ်တော့ပါဘူးဘုရား၊ နတ်မင်းကြီးက ကျွန်တော်မျိုးကိုတာဝန်ပေးထားပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ လူသက်ရှိထင်ရှားလို့ လှုပ်ရှားနေနိုင်တာဟာ နတ်မင်းကြီးရဲ့တန်ခိုးလူဒွိပါဒ်ကြောင့်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဧကရာဇ်သည် ဝမ်းသာသွား၏။

“ငါတို့နိုင်ငံမှာ နတ်မင်းကြီးက သင့်ကိုဆက်ဆံသလိုမျိုး တစ်ခါမျှမရှိခဲ့ပါဘူး၊ မောင်မင်းကတကယ့်လူစွမ်းကောင်းပဲ၊ နတ်ပြည်ကတောင် မောင်မင်းကို အသိအမှတ်ပြုကြရတယ်”

ဘုရင်သည် ဝန်မင်းဝေကျိန်းကို ဆုတော်လာဘ်တော်များချီးမြှင့်လိုက်သည်။ ဝန်မင်းဝေကျိန်းလည်း သူ့အိမ်တော်သို့ပြန်လေ၏။

ဧကရာဇ် ထံထိက်ကျုံးသည် အိပ်ဆောင်ထဲရောက်သောအခါ အိပ်မရဘဲဖြစ်လာတော့သည်။ ပထမ၌ အိပ်ပျော်သယောင်ရှိသော်လည်း အိပ်မက်တစ်ခုမြင်မက်လေ၏။ ထိုအိပ်မက်ထဲတွင် နဂါးမင်းသည်တင့်တင့်တရီရီဖြင့် သူ့အသက်ကိုကယ်ပါယူပါတစာစာဖြင့်တောင်းပန်တော့သည်။

ဧကရာဇ်ထံထိက်ကျုံးသည် လန့်နိုးလာလေ၏။ နဂါးမင်းအား ကယ်တင်မည်ဟုသူကတိပေးခဲ့သည်ကို သတိရလာသည်။ သူကတိအတိုင်းဆောင်ရွက်ရန် ဝန်မင်းဝေကျိန်းကို မည်သည့်နေရာမျှမခိုင်းဘဲ သူနှင့် အတူနေစေခဲ့သည်မဟုတ်လော။ ထိုစဉ်မှ ဝန်မင်းအိပ်ပျော်သွားပြီး အိပ်မက်ထဲ၌ နဂါးမင်းကို သွားသတ်ခဲ့ခြင်းကိုတော့ သူမည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ပါချေ။ သူ့အိပ်မပျော်တပျော်ဖြစ်နေစဉ် နဂါးမင်းသည် ခေါင်းပြတ်ကြီးဖြင့် သူ့ဦးခေါင်းကိုသွေ့ကွာ ရောက်ရှိလာသည်။

“ကျုပ်အသက်ပြန်ပေး ကျုပ်အသက်ပြန်ပေး”

ဦးခေါင်းမရှိသောနဂါးမင်းသည် ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးထံသို့ တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်လာလေ၏။ ဦးခေါင်းမရှိသော နဂါးမင်းက -

“သင်ကတိမတည်ဘူး ကျွန်ုပ်ကို ကတိပေးပြီးဒီနေ့မွန်းလွဲ ချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့တစ်မျိုးပြောင်းသွားရတာလဲ၊ ကျွန်ုပ်သင့်ကို ယက္ခမင်း ဆီမှာ တိုင်ကြားမယ်၊ လိုက်ခဲ့”

နဂါးမင်းသည် ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဝင်ရောက်ဆွဲလေတော့၏။

ထန်ထိုက်ကျုံးသည် အတင်းရုန်းကန်၏။ နဂါးမင်းကဆွဲလိုက် ထန်ထိုက်ကျုံးကရုန်းကန်လိုက်ဖြင့် ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေစဉ် ကွမ်ယင် မယ်တော်ရောက်ရှိလာပြီး နဂါးမင်းအားမောင်းနှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ဦးခေါင်းမဲ့နေသောနဂါးမင်းသည် ငိုကြွေးကာ အနောက်မြောက် ဘက်သို့ ထွက်ခွါသွားလေ၏။

ဤဖြစ်ရပ်မှာ ထန်ထိုက်ကျုံးကအိပ်မက်ဟုထင်နေသည်။ အိပ် မက်မဟုတ်ပါ။ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။

“ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ချန်းအန်းမြို့၌ စခန်းချ၍ ပိဋကတ် သုံးပုံ ပင့်ဆောင်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးအားရှာဖွေနေစဉ် ထန်ထိုက်ကျုံးအားနဂါး မင်း ဝင်ဆွဲနေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့်ဧကရာဇ်အားဝင်ရောက်ကယ်တင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးသည် အိပ်နေရာမှလန်နိုးလာလေ၏။

“သရဲ သရဲ”

ဧကရာဇ်၏ ကယောင်ကတန်းချောက်ချောက်ချားချားအော်သံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မင်းမိဖုရား၊ ရဲရွှေတော်များနှင့် နန်းတွင်းအမှုထမ်း များမှာ အိပ်မုန်စုံမွှားနှင့် ထလာကြတော့၏။

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးမှာလည်း ထိတ်လန့်နေသဖြင့် အိပ်မရ တော့ချေ။ ဧကရာဇ်အိပ်မရသဖြင့် တစ်နန်းတော်လုံးအိပ်စက်၍ မရတော့ ချေ။ အားလုံး ထထိုင်နေကြရတော့သည်။

နံက်လင်းသောအခါ ညီလာခံ၌ဝန်ကြီး၊ မှူးမတ်များအားလုံး စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ သို့သော် နေအတော်ထွက်လာသည်အထိ ဘုရင် သည်ညီလာခံဝင်မလာပေ။

အတန်ကြာသောအခါမှ ဘုရင့်အမိန့်ထွက်လာသည်။

“ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် ကိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်နေသဖြင့် ကနေ ညီလာခံ ရပ်ဆိုင်းစေ”

ဝန်ကြီးမှူးမတ်များသည် အသီးသီးကိုယ့်နေအိမ် ကိုယ်ပြန်ကြ သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဧကရာဇ်သည်ငါးရက်တိုင်တိုင် ညီလာခံမဝင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုအခါ ဝန်ကြီး မှူးမတ်တို့သည် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်လာ ကြတော့သည်။

ဧကရာဇ်ကြီးအတွက်သူတို့စိုးရိမ်ပူပန်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဧကရာဇ်ကြီး၏ အိပ်ဆောင်ရှိရာသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မိဖုရားများသည် သမားတော်များပင့်ဆောင်ကာ အိပ်ဆောင်ဆီသို့ ဝင်သွားနေကြကြောင်း၊ ထိုဝန်ကြီးမှူးမတ်တို့တွေ့မြင် နေကြရသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဧကရာဇ်ကြီးမကျန်းမမာဖြစ်နေပြီကို သူတို့သိ လိုက်ကြရလေပြီ။ ဝန်ကြီးမှူးမတ်များသည် အိပ်ဆောင်အပြင်ဘက်၌ စုရုံး စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

သမားတော်ကြီးတစ်ဦးပြန်လည်ထွက်လာသောအခါ မှူးမတ်များ ကဝိုင်းဝန်းသတင်းမေးကြလေ၏။

သမားတော်ကြီးက ခေါင်းယမ်းပြီး -

“ဧကရာဇ်ကြီးရဲ့ အခြေအနေဟာ တကယ်ဆိုရွားနေပါတယ်၊ ခုနစ်ရက်တောင်ခံပါ့မလားမသိဘူး၊ ရောဂါကတော့အထွေအထူးမရှိ ပါဘူး၊ ဧကရာဇ်ကြီးဟာအလွန်အမင်းထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေပါတယ်”

ဝန်ကြီးမှူးမတ်တို့သည် ထိုသတင်းကိုကြားသောအခါ တုန်လှုပ် သွားကြတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝန်ကြီးသုံးပါး အတွင်းတော်သို့ ဝင် ရောက်ခစားရန် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏အမိန့်တော် ပါရှိလာလေ၏။

ထို့ကြောင့်ဝန်ကြီးချီးမော်ကုန်းနှင့်ကျန်ရှိသောမှူးမတ်နှစ်ယောက် အဆောင်တွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။

ဧကရာဇ်ကြီးထန်ထိုက်ကျုံးသည် အလွန်ပိန်သွား၏။ သူသည် ဝန်ကြီးချီးမော်ကုန်းနှင့် မှူးမတ်နှစ်ယောက်တို့ကို ယုံယုံကလေးသာစကား ပြောနိုင်သည်။

ဧကရာဇ်ကြီးက -

“ကိုယ်တော်မြတ်ဟာ တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ်ကစပြီး တပ်တွေကိုဦးစီးတိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်၊ လူ့အသက်ပေါင်းများစွာကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါဘာမှမဖြစ်ဘဲ အခုညတိုင်းကျမှ သရဲအခြောက်ခံနေရတယ်”

ဝန်မင်းကျင်ရှုပ်ဟိုက သံတော်ဦးတင်၏။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ အရှင်ဘုရား ဒီနေ့ညမှာစစ်သူကြီးဝူတန်တိတ်ကို စောင့်ကြပ်ခိုင်းပါ့မယ်၊ ဝူတန်တိတ်ဟာ ဘယ်သရဲတစ္ဆေကိုမှ ကြောက်တဲ့လူမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်ဝူတန်တိတ်စောင့်ကြပ်လိုက်ရင် ဘယ်သရဲတစ္ဆေမှ ကပ်ရဲမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကောင်းပါတယ် ဒီအတိုင်းဆောင်ရွက်ပါ”

ဘုရင်ကြီးက လက်ခံလိုက်၏။

ထိုနေ့ညတွင် စစ်သူကြီးဝူတန်တိတ်သည် ဝန်မင်းကျင်ရှုပ်ဟိုနှင့်အတူ အိပ်ဆောင်တံခါးဝ၌ စောင့်ကြပ်ကြလေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး စောင့်ကြပ်နေကြသောကြောင့်လားမသိပေ။ ထိုတစ်ညလုံး သရဲလုံးဝမခြောက်တော့ပေ။ ထိုညကို အေးအေးဆေးဆေးကုန်လွန်သွားနိုင်ခဲ့၏။

သရဲခြောက်ခြင်းမရှိသဖြင့် ဧကရာဇ်ကြီးမှာ နေသာထိုင်သာရှိခဲ့လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ငါးရက်ကုန်လွန်သွားခဲ့၏။ သို့သော် အနောက်ဆောင်ဘက်တွင် သရဲခြောက်လာပြန်လေ၏။

ညလုံးပေါက်အိုးခွက်သံများ၊ ကုလားထိုင်လဲကျသောအသံများ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်အသံများ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ အစိတ်စိတ်ကျကွဲသည့်အသံများ စသည်တို့ကိုဆူညံစွာကြားရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဧကရာဇ်ကြီးသည် တစ်ညလုံးအိပ်မရနိုင်ရှိလာပြန်လေ၏။

ထိုအခါဝန်ကြီးမှူးမတ်တို့ ထပ်မံတိုင်ပင်ကြပြန်တော့သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အနောက်ဘက်အဆောင်မှာ အစောင့်ထပ်ချမှဖြစ်မယ်”

ဤသို့ဖြင့် အဆောင်အနောက်ဘက်ကိုစောင့်ကြပ်ရန်ချီမော်ကုန်းနှင့်ဝေကျိန်း တို့နှစ်ဦးအား စောင့်ကြပ်ရန်အားလုံးကတာဝန်ပေးလိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ သရဲခြောက်ခြင်းရပ်ဆိုင်းသွားပြန်သည်။ အေးချမ်းငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ သရဲခြောက်ခြင်းရန်အေးပြီဟု ဝန်မင်းနှင့်စစ်သူကြီးတို့ ယူဆပြီးစောင့်ကြပ်ခြင်းကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သာအခါ သရဲခေါက်မိ

ချောက်ပြန်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဝန်မင်းများနှင့်စစ်သူကြီးသည် ညစဉ်ညတိုင်းစောင့်ကြပ်ကြရပြန်တော့သည်။

နောက်ဆုံးကျင်ရှုပ်ဟိုက အကြံပြုတင်ပြ၏။ ယင်းအကြံမှာ စစ်သူကြီးဝူတန်တိတ်နှင့် ဝန်မင်းကျင်ရှုပ်ဟိုတို့၏ ပုံတူပန်းချီအား တံခါးမကြီးပေါ်၌ ရေးဆွဲထားရန်အကြံတည်း။

ပန်းချီဆရာအကျော်တို့သည် ရှေ့အဆောင်ဝ၌ ဝူတန်တိတ်နှင့် ကျင်ရှုပ်ဟို၏ ပုံတူပန်းချီ၊ နောက်အဆောင်၌ချီမော်ကုန်းနှင့် ဝေကျိန်းတို့၏ ပုံတူကိုရေးဆွဲထားလိုက်တော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သရဲမချောက်တော့ပေ။ သို့သော် ဘုရင်ရရှိသော ရောဂါသည် ဘာရောဂါမှန်း မသိဘဲနဲ့ သက်သာလာခြင်း မရှိပေ။ နောက်ဆုံး ဧကရာဇ် ထန်ထိုက်ကျိုးသည် ဝန်ကြီးနှင့်မှူးမတ်များကို ဆင့်ခေါ်ရလေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ကံကုန်၍ နတ်ရွာစံရမည်ဟု ယုံကြည်သောကြောင့်တည်း။

သူသည် ဝန်မင်းချီမော်ကုန်း၊ ဝန်မင်းကျင်ရှုပ်ဟိုနှင့် ဝန်မင်းဝေကျိန်းတို့အား မှာတော်မူလေ၏။

“ဝန်မင်းတို့ရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် သရဲခြောက်ခြင်းမှကင်းလွတ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့အခြေအနေက တစ်နေ့တခြား ဆိုးရွားလာတော်မူတယ်၊ ဒါကြောင့် တိုင်းရေးပြည်ရေးနဲ့ နန်းတွင်းရေးရာများကို မှာကြားချင်လို့ ဝန်မင်းတို့ကိုအခုလို ခေါ်ရခြင်းဖြစ်ပေတယ်”

ဝန်မင်းဝေကျိန်းက သံတော်ဦးတင်လိုက်ပါသည်။

“အရှင်မင်းမြတ် နတ်ရွာစံရအောင် ကျွန်တော်မျိုးကြံဆောင်ပါမယ်၊ အရှင်မင်းမြတ် စိတ်လျှော့တော်မမူပါနဲ့။”

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျိုးက -

“ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် အသိဆုံးပါ၊ ဝန်မင်းကဘယ်လိုလုပ် ကြံဆောင်နိုင်မှာလဲ”

ဝေကျိန်းက -

“အရှင်မင်းမြတ် နတ်ရွာစံတဲ့အခါ စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဘယ်သူ့ဆီ ရေးပေးမှာတုန်း”

“ယမမင်း ရှေ့တော်မှောက်မှာ ဖွားသေ စာရင်းကိုင်တဲ့ ချိုဝမ်း

ဆိုတာရှိပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်က ကျွန်တော်မျိုး ရေးပေးတဲ့စာကို ချိုဝမ်းလက်ထဲ ရောက်အောင်ပေးလိုက်ရင် သူကကူညီလိမ့်မယ်”

“ဝန်မင်းကသူနဲ့ အတော်ရင်းနှီးသလား”

ဇေကျိန်းက -

“မှန်လှပါ ချိုဝမ်းနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးဟာအလွန်ရင်းနှီးတဲ့ သူ ငယ်ချင်းတွေပါဘုရား”

“သူက ငရဲပြည်မှာမောင်မင်းကလူ့ပြည်မှာ မောင်မင်းတို့ဘယ် လိုလုပ်ရင်းနှီးသလဲ”

ဇေကျိန်းက လျှောက်တင်လေ၏။

“မှန်လှပါ။ ချိုဝမ်းနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးဟာ လူ့ပြည်မှာတုန်းကအ လွန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပါတယ်။ သူသေဆုံးသွားတဲ့ အခါမှာ သူဟာယမမင်းရဲ့ဖွားသေစာရင်းကိုင် အရာရှိသွားဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို သူအိပ်မက်ပေးတာပါ။ အကူအညီလိုတဲ့အခါ အကူအညီ တောင်းပါ။ သူအစွမ်းကုန် အကူအညီပေးမယ်လို့လဲ ကတိပြုခဲ့ပါတယ်”

“ဪ ဒီလိုလား”

ဇေကျိန်းသည် စာတစ်စောင်အား အမြန်ရေးသားလေ၏။
ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးအား ပေးဆက်သောအခါ ဧကရာဇ်ကအကျီလက် ကြားထဲ ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်းလိုက်လေ၏။

ထိုညသန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံး နတ်စွာ စံလေ၏။

နန်းတွင်းမှ မိဖုရား၊ ဝန်ကြီး၊ မှူးမတ်များနှင့်စစ်သူကြီးတို့ စုရုံး ရောက်ရှိလာကြ၏။ သူတို့သည် ဧကရာဇ်ကြီး၏ဈာပနကို ကျင်းပပြုလုပ် ရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေကြတော့၏။

* * * * *

အခန်း (၂၆)

ယမမင်းတို့ရဲ့တိုင်းပြည်

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံး၏ ဝိညာဉ်သည်လေအဟုန်ကိုစီး၍ နန်း တော်မှထွက်ခွာသွားလေ၏။ သူသည် တိမ်ထဲသို့လွင့်မျောသွားသည်။ သူ့ဘေး၌ ခြွေရံသင်းပင်း ပစ္စည်းဥစ္စာတစ်စုံတစ်ခုမျှ ပါရှိမသွားချေ။

သူသည် ဝေးလံသီခေါင်သောအရပ်ဒေသသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသောအခါ ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးသည်လွန်စွာထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားလေ၏။

သူသည် မည်သည့်နေရာသို့သွားရမုန်းမသိဘဲဖြစ်နေသည်။ ထို စဉ်သူရှေ့တူရှု၌ လူတစ်ယောက်ပေါ်လာပြီး သူ့အားလက်ယပ်ခေါ်နေ သည်ကိုတွေ့မြင်ရလေ၏။

“လာပါဦး သည်ဘက်ကိုခဏကြွပါ”

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးသည် ထိုလူကိုကြည့်လေ၏။ သူသည် မှူးမတ်တစ်ဦး၏ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြောင်း တွေ့ရ လေ၏။

သူ၏လက်ထဲတွင် ကြီးမားသော စာရင်းစာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ကို ကိုင်ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်တွင် စုတ်တံတစ်ချောင်းကိုကိုင်ထား သည်။

ဘုရင်ထန်ထိုက်ကျုံးက ထိုသူထံလျှောက်သွားသည်။ ထိုသူက လမ်းဘေးတွင် ဒူးထောက်၍ခဏလေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုး အကြိုထောက်နောက်ကျတာကို ခွင့်လွှတ်ပါအ ရှင်မင်းမြတ်၊ အရှင်မင်းမြတ်ဘယ်သွား ဘယ်လာရမယ်ဆိုတာ ဝေခွဲမရ

ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား"

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးက -

"သင်က ဘယ်သူလဲ"

ထိုလူက -

"ကျွန်တော်မျိုးဟာ ယမမင်းရဲ့ရှေ့မှာ ဖွားသေစာရင်းကိုင်ရတဲ့ အမတ်ပါ။ နဂါးမင်းက အရှင်မင်းမြတ်ကို လာတိုင်တည်သွားပါပြီ။ အရှင်မင်းမြတ်ရောက်လာမယ်ဆိုတာကို သိရလို့အခုလာကြိုတာပါ"

ဧကရာဇ် ထန်ထိုက်ကျုံးသည် ဝန်မင်းဝေကျိန်း ပြောသည်ကို သတိရလိုက်သဖြင့် မေးလေ၏။

"သင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ"

"ကျွန်တော်မျိုး ချိုဝမ်းပါ"

ဝန်မင်းဝေကျိန်းပြောသူ ဖြစ်နေချေပြီ။ ဧကရာဇ်သည် ဝမ်းသာသွား၏။

"အတော်ပဲ။ ဝန်မင်းဝေကျိန်းက စာတစ်စောင်ပေးလိုက်တယ်။ အခုလိုတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာစရာပဲ"

ဧကရာဇ် ထန်ထိုက်ကျုံးသည် အကျီလက်ကြားထဲ၌ ထည့်ထားသောစာကို ထုတ်ပေးလေ၏။

ချိုဝမ်းသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ရိုသေစွာ လှမ်းယူ၍ စာကိုဖောက်ဖတ်သည်။

"အမတ်မင်းချိုဝမ်းခင်ဗျား"

ကျွန်ုပ်ဝေကျိန်း စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်နှင့်သင် အရှေ့အနောက်လို ခြားသွားသော်လည်း သင့်ကိုယနေ့တိုင် သတိရနေပါတယ်။ သင်တို့ဆီမှာ နဂါးမင်းတိုင်တန်းချက်ရှိလို့ ဧကရာဇ်ကြီး ထန်ထိုက်ကျုံးဟာ သင်တို့ဆီရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်ုပ်ရှင်းလင်းပြလိုပါတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ နဂါးမင်းကသူ့အသက်ကို ကယ်ဖို့ ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးဆီမှာ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဧကရာဇ်ကြီးကလဲ ကယ်မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပါတယ်။ ဧကရာဇ်ကြီးဟာ သူ့ကတိနဲ့အညီ နဂါးမင်းကိုသတ်ဖြတ်ရမယ့် ကျွန်ုပ်ဝေကျိန်းကို သူ့အနီးမှာ ခေါ်ထားခဲ့ပါတယ်။ သဘောကတော့ နဂါးမင်းကိုကျွန်ုပ်က သွားရောက်မသတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကိုသွားရောက်မသတ်

နိုင်အောင် ဧကရာဇ်ကြီးဟာ စစ်တုရင်ထိုးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ ဧကရာဇ်ကြီးရဲ့အလိုဆန္ဒအတိုင်း ဧကရာဇ်ကြီးနဲ့ စစ်တုရင်ထိုးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စစ်တုရင်ခုံပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်အိပ်ပျော်သွားမိပါတယ်။ အဲဒီ အိပ်ပျော်သွားမိချိန်မှာပဲ ကျွန်ုပ်ဟာ နဂါးမင်းကို သွားရောက် သတ်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သာမန်အားဖြင့် မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်ရသော်လည်း ဒီတာဝန်ကို နုတ်မင်းကြီး ယိုဟွမ်းတတ်က ပေးခဲ့တာဖြစ်လို့ သူ့တန်ခိုးကျွံဒီပါဒ်နဲ့ သတ်နိုင်ခဲ့တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဧကရာဇ်ကြီးကတော့ ကျွန်ုပ်သူ့အနားမှာရှိနေတဲ့အတွက် နဂါးမင်းကို သွားရောက် မသတ်နိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေရပါတယ်။ အဖြစ်ကတော့ ဒါပါပဲ။ ဧကရာဇ်ကြီး ထန်ထိုက်ကျုံးမှာ အပြစ်မရှိပါ။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီး ဧကရာဇ်ကြီးကိုပြန်လွှတ်လိုက်ဖို့ ဧမတ္တာ ရပ်ခံပါတယ်"

ချိုဝမ်းသည်ထိုစာကိုဖတ်ရှုပြီးနောက် စာကိုသိမ်းဆည်းလိုက်၏။

"ဝေကျိန်းဟာကျွန်တော်မျိုးရဲ့အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်ပါတယ်"

"သူကလဲ ဒီအတိုင်းပြောပါတယ်"

"ကျွန်တော်မျိုး မရှိတဲ့နောက် ကျွန်တော်မျိုးရဲ့သားသမီးတွေကို သူကပဲစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကျေးဇူးတွေဟာကျွန်တော်မျိုးအပေါ် အများကြီးရှိပါတယ်။ဒါကြောင့်ဧကရာဇ်ကြီးလူ့ပြည်ပြန်ရောက်စေရန် ကျွန်တော်မျိုး ကြံဆောင်ပေးပါမယ်"

သူတို့စကားပြောအပြီးတွင် လူတစ်စုရောက်ရှိလာသည်။ သူတို့သည်တုရင်အား လာကြိုသောသံတမန်အစုအဖွဲ့ပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်မှာ ချိုဝမ်းပင်ဖြစ်သည်။ ချိုဝမ်းသည်အလျင်ဦးစွာထွက်လာသဖြင့် သူတို့နောက်ကျနေခြင်းဖြစ်သည်။

ချိုဝမ်းသည် ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးကိုခေါ်ဆောင်၍ယမမင်းဆီသို့ သွားရောက်လေတော့၏။

ချိုဝမ်းနှင့် ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးတို့သည် အလွန်တရာကြီးကျယ်ခန်းနားသော အဆောက်အဦးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

တံခါးဝတွင်ယမမင်းဆယ်ယောက်တို့ကစောင့်ကြိုနေကြလေ၏။

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးရောက်ရှိလာသောအခါ အားလုံးကပင် ကြိုဆိုကြ၏။

ယမမင်းတစ်ဦးက -

“အခုလို ဧကရာဇ်ကြီးရဲ့ ပိညာဉ်ကို ခေါ်ယူရတဲ့အကြောင်းက ကျိန်ဟိုမြစ်နဂါးမင်းက လာရောက်တိုင်တန်းလို့ပဲဖြစ်တယ်။ အဖြစ်ကိုစုံစမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဧကရာဇ်ကြီးထန်ထိုက်ကျုံးမှာဘာမှအပြစ်မရှိကြောင်းတွေ့ရှိရပါတယ်။ ဒါကြောင့်ကျွန်ုပ်တို့ကကျိန်ဟိုမြစ်နဂါးမင်းကို တခြားကမ္ဘာကိုပို့ဆောင်ပေးလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ကလဲ ဧကရာဇ်ကြီးရဲ့ အမှုကို ပိတ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံး လွန်စွာဝမ်းသာသွား၏။

“ခုလိုကူညီတာကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

ယမမင်း တစ်ဦးသည် ဖွားသေစာရင်း တာဝန်ခံ ချီဝမ်းအားလှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

“အမတ်မင်းချီဝမ်း ဘုရင်ထန်ထိုက်ကျုံးရဲ့သက်တော် သတ်မှတ်ချက်ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ စာရင်းကြည့်လိုက်စမ်းပါ.....”

ချီဝမ်းသည် ယမမင်းများကို ဂါရဝပြုလိုက်၏။

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါ ကျွန်တော်မျိုးကြည့်လိုက်ပါမယ်”

သူသည် ဖွားသေစာရင်းစာအုပ်ကို တစ်မျက်နှာချင်းလှန်ကြည့်လေ၏။ သူစစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်မှာ လူ့ပြည်မှဘုရင်များ၊ ဧကရာဇ်များ၏သက်တမ်းမည်မျှလူ့ပြည်တွင်နေရမည်ဆိုသောစာရင်းစာအုပ်ဖြစ်သည်။

အတန်ကြာလက်ထောက်၍ကြည့်ရှုသောအခါ ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံး၏အမည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံး၏ ဘုရင်နန်းစံသက်မှာ ဆယ်သုံးနှစ်ဟုရေးမှတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ယခု ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးမှာ ဆယ်သုံးနှစ်ပြည့်၍ သေရွာလာခြင်းလားမသိပေ။ ချီဝမ်းသည် တုန်လှုပ်သွား၏။

ချီဝမ်းက -

“ဧကရာဇ်ကြီးနန်းတက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပါပြီလဲဘုရား...”

ထန်ထိုက်ကျုံးက -

“အခုဆိုရင် ဆယ်သုံးနှစ်ရှိပါပြီ”

ချီဝမ်းသည်ထန်ထိုက်ကျုံးအား မေးလိုက်စဉ်တွင် ယမမင်းအားလုံးက ထန်ထိုက်ကျုံးအားကြည့်မိကြလေ၏။ ထိုအခါ ချီဝမ်းသည် တစ်ဟူသောဂဏန်း၌ အောက်မှဒုတ်ချောင်းကလေးတစ်ချောင်းကို စုတ်တံဖြင့်

ရေးဆွဲလိုက်၏။ သူရေးဆွဲသည်မှာ လွန်စွာလျင်မြန်လှသဖြင့် မည်သည့်ယမမင်းကမျှမသိရိပ်မိကြချေ။

သူသည်စာရင်းစာအုပ်ကိုယမမင်းများထံ ထိုးပေးလိုက်၏။

ယမမင်းများသည် စာရင်းစာအုပ်ကို အသေအချာကြည့်ကြလေ၏။ ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံး သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ဟု တွေ့ရှိကြရသည်။

ယမမင်းတစ်ဦးက -

“တကယ်တော့ ဧကရာဇ်ကြီးဟာ ငရဲပြည်ကိုလာရဖို့ အကြောင်းမရှိသေးပါဘူး ကျိန်ဟိုမြစ် နဂါးမင်းက တိုင်တန်း လို့သာ ငရဲပြည် ရောက်လာတာပါ။ ဧကရာဇ် ကြီးဟာ နောက်ထပ် လူ့ပြည်မှာ လူ့သက်တမ်းအရ အနစ် နှစ်ဆယ်တောင် နေရဦးမှာပါ။ -လူ့ပြည်မှာ နန်းစံသက် သုံးဆယ်သုံးနှစ် ရပြီမှသာ သေရွာလာရမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ယမမင်းများသည် ဖွားသေစာရင်းစာအုပ်ကိုချီဝမ်းအားပေးလိုက်၏။ ယမမင်းသည် ချီဝမ်းအားတစ်ဆက်တည်းအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ ကဲ အမတ်မင်းချီဝမ်း ဧကရာဇ်ကြီးဟာ ငရဲပြည်ကို အလည်အပတ်လာတဲ့သဘောပဲရှိတယ်။ သူဟာ ငရဲပြည်နဲ့မတန်သေးပါဘူး။ ငရဲပြည်ရောက်လာရင်လဲ သူ့ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုကို စိစစ်ဖို့ရှိပါသေးတယ်။ ကဲ ကဲ အခု လူ့ပြည်ကို ပြန်ပို့လိုက်ပေတော့”

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးသည် သူ့ဘဝအတွက် စိတ်အေးသွားရပြီဖြစ်သည့်အတွက် အဆောက်အဦကြီးကိုမော့ကြည့်မိလေ၏။

ဆန်းပြားခန်းနားသော အဆောက်အဦကြီးပင်ဖြစ်သည်။

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးက -

“ ဒီကို ကံကောင်းလို့ရောက်ရှိတယ်လို့ပဲ ကျွန်ုပ်ယူဆပါတယ်။

ဒီကိုရောက်တုန်းရောက်ခိုက် စကားတစ်ခွန်းတော့မေးခွင့်ပြုပါ”

ယမမင်းက -

“ မေးနိုင်ပါတယ် ”

ယမမင်းတစ်ဦးက ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးအား လေးလေးစားစားပင်ပြောသည်။

“ မေးပါ၊ မေးပါ ”

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးက -

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိသားစုအခြေအနေ တယ်လိုရှိသလဲဆိုတာ သိလိုပါတယ်”

ယမမင်းတစ်ဦးသည် လေဟာပြင်သို့ အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်ပြီးပြောသည်။

“အားလုံးကောင်းကြပါတယ်၊ နေကောင်းကြတယ်၊ ကျန်းမာကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဧကရာဇ်ရဲ့ နှမတော်ဟာတော့ အသက်တိုလိမ့်မယ်လို့ထင်နေပါတယ် ”

ဧကရာဇ် ထန်ထိုက်ကျုံးက -

“အခုလို ပြောပြတာဟာ အလွန်ကျေးဇူးတင်စရာပါ၊ ယမမင်းတွေကို သိပ်လဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါက ကျွန်ုပ်ကို မေတ္တာနဲ့ ပြောပြတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်သိပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်လူ့ပြည်ရောက်တဲ့အခါ ယမမင်းများဆီကို ဘာလက်ဆောင်များပါးရမလဲ ”

ယမမင်း တစ်ဦးက ရယ်မောရင်း

“ဧကရာဇ်ကြီးက လက်ဆောင်ပါးမယ်ဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ဖရဲသီးအလွန်ရှားပါတယ်၊ တခြားဘာလက်ဆောင်ကိုမျှ ကျုပ်တို့မမက်မောပါဘူး၊ ပို့နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ဖရဲသီးကိုပဲ ပို့ပေးပါ ”

ဧကရာဇ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၏။

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်ုပ်လူ့ပြည်ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ ဖရဲသီးများကို ချက်ချင်းပို့ပေးပါမယ်၊ အချိန်အခါမဟုတ်ရင်တောင် ချက်ချင်းစိုက်စေပြီး ရင့်မှည့်လာတဲ့အခါ ချက်ချင်းပို့ပေးလိုက်ပါမယ် ”

ယမမင်းသည် ချိုဝမ်းအား အမိန့်ပေးလေ၏။

“ကဲ အမတ်မင်းချိုဝမ်း ဧကရာဇ်ကြီးကို လူ့ပြည်ပြန်ပို့ပေးတော့ ”

အမတ်မင်း ချိုဝမ်းသည် ဧကရာဇ်ကြီးအားခေါ်ဆောင်၍ အဆောက်အဦကြီးထဲမှ ထွက်လာလေ၏။

ဧကရာဇ်ကြီးက -

“သင်တို့ ငရဲပြည်ဟာ ကျွန်ုပ်ထင်ထားတာထက်တောင် လှပခန့်ညားနေပါသေးလား ”

ချိုဝမ်းက ပြုံးလိုက်၏။

“အရှင်မင်းမြတ် ဒါက အရှင်မင်းမြတ် ဒီအဆောက်အဦးထဲရောက်လို့သာပါ၊ တခြားဆိုးဝါးတဲ့ဌာနတွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်၊

အဲ့ဒီဌာနတွေရောက်ရင် အရှင်မင်းမြတ် သွေးပျက်နိုင်ပါတယ် ”

“ဘုရား ဘုရား ဆိုးဝါးတဲ့ဌာနတွေ ရှိသေးတယ် ဟုတ်လား ”

“အရှင်မင်းမြတ် သတိထားတော်မူပါ ဒီဌာနဟာ ငရဲပြည်ဖြစ်ပါတယ်၊ နတ်ပြည်မဟုတ်ပါဘူးအရှင်မင်းမြတ် အနိဌာရုံတွေဘယ်လောက်များမယ်ဆိုတာ မှန်းဆကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင်ပါတယ် ”

ဧကရာဇ် ထန်ထိုက်ကျုံးသည် ပါးစပ်ပိတ်သွားလေ၏။

* * * * *

ချိုဝမ်းသည် ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးအား ခေါ်ဆောင်သွားရာ အတန်ကြာ လျှောက်မိသောအခါကျမှ ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးသည် သူ ယခင်လျှောက်ခဲ့သည့်လမ်းမဟုတ်မှန်း သတိပြုမိလေ၏။

“အမတ်မင်း ချိုဝမ်း ကျွန်ုပ်တို့ လျှောက်ခဲ့သည်လမ်းကို သင် သတိပြုမိမည်ထင်ပါသည်”

“သတိပြုမိပါသည်အရှင်”

“ကျွန်ုပ်တို့လမ်းမှားနေပြီ မဟုတ်ပါလား၊ လမ်းဘေး၌တွေ့ရ သောအရာများသည် ကျွန်ုပ်တို့လာစဉ်ကတွေ့ရသောအရာများမဟုတ်ပေ”

“မမှားပါဘူး အရှင်မင်းမြတ် စောစောက လာတဲ့ လမ်းက ယမမင်းတိုင်းပြည်ကိုဝင်တဲ့လမ်း၊ အခုသွားနေတာက လူ့ပြည်ကိုသွားတဲ့ လမ်းပါ၊ ဘယ်လိုမှ မမှားပါဘူး”

သူတို့သည် ဆက်လက်လျှောက်လာကြလေ၏။ ရှေ့မနီးမဝေးနေ ရာတစ်ခု၌ သည်းပျက်ထိတ်လန့်စဖွယ်အော်ဟစ်နေသော အသံများကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ အသံများမှာ အသံမျိုးစုံဖြစ်သည်။ ဧကရာဇ်ကြီး မကြားဖူးသောအသံမျိုးစုံပါဝင်သည်။ ထိုအသံများကို ကြားရသောအခါ ဧကရာဇ်ကြီး ထိတ်လန့်သွားသည်။

အမတ်မင်းချိုဝမ်းက -

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဆိုးဝါးလှတဲ့နေရာတစ်ခုကို မရှောင်လွှဲနိုင် ဖြတ်သန်းသွားရမှာဖြစ်ပါတယ်၊ အရှင်မင်းကြီး သတိမပြတ်အောင်ထားပါ တော့”

ဧကရာဇ်ကြီးထန်ထိုက်ကျုံးက -

“အသံတွေကထိတ်စရာ ကြောက်စရာပါလား၊ ဘာတွေများ ဖြစ်နေတာလဲ”

ချိုဝမ်းက ရှင်းပြသည်။

“ဟိုနေရာက ငရဲကြီးတစ်ဆယ့်ရှစ်ထပ်လို့ခေါ်တယ်၊ လူ့ပြည် မှာ မတော်မတရားလုပ်တဲ့လူတွေ၊ မကောင်းမှုလုပ်တဲ့လူတွေ သူနေရာ နဲ့သူ အပြစ်ဒဏ်ခံနေရတဲ့နေရာဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီကတချို့နေရာတွေ ကိုအရှင်မင်း မြတ်မြတ်သွားရမှာဖြစ်ပါတယ်၊ မကောင်းတဲ့ အနိဋ္ဌာရုံတွေ ကို အရှင်မင်းမြတ်တွေ့ကြုံရမှာဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါတွေကိုမြင်ရင် အရှင်မင်း မြတ် ဥပေက္ခာထားနိုင်အောင်ကြိုးစားတော်မူပါ”

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးသည် ရင်ထိတ်သွားလေ၏။

“ကျွန်ုပ်ကို အဲဒီလမ်းက ဖြတ်ခေါ်မသွားရင်မရဘူးလား ...၊

အခြားလမ်းကနေ သွားပါ...၊”

အမတ်မင်းချိုဝမ်းသည် နှုတ်ခမ်းကိုက်၍စဉ်းစားနေ၏။ အခြား လမ်းတစ်လမ်းကိုစဉ်းစားခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည်စဉ်းစား၍ရသွားလေ၏။

“ကဲ .. လာ၊ အရှင်မင်းမြတ်ကိုတခြားလမ်းကခေါ်သွားပါ့မယ်၊ အဲဒီလမ်းကတော့သွားလေ့သွားထရှိတဲ့လမ်းမဟုတ်ပါဘူး ...၊ အရှင်မင်း မြတ်ကို အဲဒီလမ်းက ခေါ်သွားပါ့မယ်”

အမတ်မင်းချိုဝမ်းသည် အခြားလမ်းမှကွေ့၍သွားလေ၏။

သူတို့သည်တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါလူသံသံများဆူဆူ ညံညံကြားရပြန်လေ၏။ သူတို့သည်ထိုလူစုအနီးသို့ရောက်ရှိသွားသည်။

ထိုသူများမှာ တချို့က လက်ကျိုးနေသည်။

အချို့က ခြေထောက်ပြတ်နေသည်။

အချို့က ဦးခေါင်းပြတ်နေသည်။

သူတို့သည် ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးကိုတွေ့မြင်ရသောအခါစုအုံ ဝိုင်းရံလာကြလေ၏။

“ဟော ... ဘုရင်ကြီးရောက်လာပြီ၊ ငါတို့အသက်တွေပြန်ပေး...”

“ဧကရာဇ်ကြီးရောက်လာပြီ၊ ငါတို့ဆုံးရှုံးထားတဲ့အရာတွေပြန်ပေး ဝို့၊ ရောက်လာပြီ”

အသံများသည် ဟိန်း၍ထွက်လာလေ၏။

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ထိုနေရာမှ ခွါရန်ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ထိုငရဲသားတို့က သူ့အား ဝန်းရံလိုက်ကြသည်။ အချို့က သူ့အင်္ကျီစကိုဆွဲ၏။ အချို့က သူ့ခြေထောက်ကိုဆွဲ၏။ အချို့က သူ့ခါးကိုနောက်မှဖက်သည်။

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးမှာထိတ်လန့်ပြီးရင်းထိတ်လန့်နေရတော့သည်။

“အမတ်မင်းချိုဝမ်း ကျွန်ုပ်ကိုဒီအတိုင်းကြည့်နေတော့မလား”
ချိုဝမ်းက သက်ပြင်းချ၏။

“အရှင်မင်းကြီးက ဟိုဘက်ကအနိဋ္ဌာရုံတွေမမြင်ချင်ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်မျိုးဒီဘက်ကို ခေါ်လာရတာပေါ့ ဒီဘက်မှာ ဒါတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မျိုးသိပါတယ်။ သူတို့ကို တောင်းပန်လိုမရဘူး အရှင်မင်းကြီး”

“ဒါဖြင့် ... သူတို့ကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ကျွန်ုပ်လုပ်ပေးနိုင်တာရှိရင် ကျွန်ုပ်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“သူတို့ဟာ တခြားလူတွေမဟုတ်ပါဘူး အရှင်မင်းမြတ်အပြစ်ပေးထားတဲ့လူတွေပါ။ အပြစ်ဒဏ်ခံရပြီးသေဆုံးခဲ့ရတဲ့ လူတွေဖြစ်ပါတယ် သူတို့ဟာ အရှင်မင်းကြီးထံက လျော်ကြေးတောင်းခံနေကြတာဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ကို လှူဒါန်းနိုင်အောင် အရှင်မင်းကြီးက ငွေတွေကို လှူလိုက်ပါ”

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးက ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်ုပ်မှာ ဘာမှပါမလာဘဲ...လက်ချည်းသက်သက်လာခဲ့ရတာပဲ။ ဘာမှပါမလာပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်သူတို့ကို ငွေဘယ်လိုပေးနိုင်မှာလဲ”

ချိုဝမ်းက -

“ဧကရာဇ်ကြီးမှာ ငွေပါမလာရင် လူတစ်ယောက်ဆီက ချေးလို့ရပါတယ်။ လူ့ပြည်ကျမှ ပြန်ပေးလိုက်တာပေါ့”

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးက ဝမ်းသာအားရမေး၏။

“အဲ့ဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲ”

“သူက ဟိုနန်နယ်၊ ခိုက်ဖုံးမြို့သားတစ်ယောက်ပါ။ သူ့နာမည်က “ရှန်းလွှဲ” လို့ခေါ်ပါတယ်။ ယမမင်းတိုင်းပြည်မှာငွေတိုက် ဆယ်သုံးတိုက်ရှိပါတယ်။ သူ့ဆီကငွေတိုက်တစ်တိုက်လောက်ချေးလိုက်ရင်အဆင်ပြေပါ

လိမ့်မယ်”

ဧကရာဇ်သည် ဝမ်းသာသွား၏။

“ကျွန်ုပ်ချေးပါ့မယ်၊ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံချေးရမယ်ဆိုတာကိုသာ ပြောပါ ...”

ချိုဝမ်းက အကြံပေး၏။

“ဧကရာဇ်ကြီးအနေနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးကိုငွေချေးတဲ့ စာတစ်စောင်သာ ရေးပေးပါ။ ကျွန်တော်မျိုးက သူ့ရဲ့ငွေတိုက်ထဲကငွေကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါမယ်။ ဧကရာဇ်ကြီးလူ့ပြည်ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ပြန်လည်ပေးဆပ်လိုက်ပါ ...”

ဧကရာဇ်ကြီးထန်ထိုက်ကျုံးသည်ချက်ချင်းပင်ချိုဝမ်းထံမှစုတ်တံနှင့်စာရွက်တောင်းလေ၏။ ငွေချေးကြောင်းစာတစ်စောင်ရေးပြီး အောက်မှလက်မှတ်ထိုးလိုက်၏။ ထို့နောက် ချိုဝမ်းထံသို့ပေးလိုက်သည်။

ချိုဝမ်းသည်စာရွက်ကို အပေါ်သို့မြှောက်ပြလိုက်၏။

“ဒီမှာစာရွက် ငွေချေးကြောင်းစာရွက်...၊ သင်တို့ကိုဧကရာဇ်ကြီးက ငွေတိုက်တစ်တိုက်လုံးမှာရှိတဲ့ ငွေတွေကိုလှူလိုက်ပြီ၊ ဒီငွေတွေကို သင်တို့ ညီတူမျှတူ ခွဲဝေသုံးစွဲဖို့ လိုတယ်၊ ဒါကြောင့် မကြန့်ကြာစေရန် ဧကရာဇ်ကြီးကို အနှောင့်အယှက် မပေးပါနဲ့တော့”

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ငရဲခံနေကြရသောငရဲသားများသည် ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးအား လွှတ်လိုက်ပြီး ထွက်ခွါသွားကြလေတော့၏။

ဧကရာဇ်ကြီးမှာ ထိုအခါကျမှ သက်ပြင်းချနိုင်လေ၏။

ချိုဝမ်းက ဧကရာဇ်ကြီးအားသံတော်ဦးတင်လေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုး တစ်ခုတင်လျှောက်လိုပါတယ်”

“ဘာများလဲ အမတ်ကြီး”

“ငရဲပြည်မှာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိပါတယ်...၊ ဒါကြောင့် ဧကရာဇ်ကြီး လူ့ပြည်ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာသူတို့တစ်တွေအမြန်ဆုံးဝင်ကြွေးကုန်ဆုံးစေဖို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခုခုလုပ်ပေးပါလို့တောင်းပန်ပါတယ် ဘုရား”

ဧကရာဇ်ကြီးထန်ထိုက်ကျုံးမှာ ငရဲပြည်၏အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းများကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျတွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကြီးစွာသောသံဝေဂရသွားသည်။ သူ၏စိတ်နှလုံးသည် အလွန်ပင်နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသွား၏။

သူ့အား အမတ်မင်းချိုဝမ်းက မပြချင်သဖြင့် လမ်းလွှဲခေါ်ဆောင်လာသည့် မြင်ကွင်းများသည် အဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းမည်ကို သူသည်မှန်းဆရော်ရမ်းရင်း သိမိသည်။

ဧကရာဇ်ကြီးထန်ထိုက်ကျုံးက -

“စိတ်ချပါအမတ်မင်း ကျွန်ုပ်ဟာ ဒီမှာမမြင်သင့်တဲ့အနိဋ္ဌာရုံတွေကို မြင်ခဲ့ရပြီးပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်များစွာ သံဝေဂရပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ပြည်ကို ရောက်ရှိလျှင်ရောက်ရှိချင်း အကြီးကျယ်ဆုံးသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြီးကိုလုပ်မယ်လို့ ကတိပြုပါတယ် ...”

ချိုဝမ်းသည်လှိုက်လှဲစွာ ဦးညွှတ်လေ၏။

“ဝမ်းသာပါတယ်ဘုရား ...၊ သူတို့ကိုယ်စား ကျွန်တော်မျိုးက အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဘုရား ... ၊”

“အင်း ... ကောင်းမှုကုသိုလ်က အဲဒီတစ်ခုထဲပြုရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အများကြီးပြုရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်ပါပြီ”

သူတို့သည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွါလာကြလေ၏။

ချိုဝမ်းသည် ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးအား ဆက်လက်ခေါ်ဆောင်လာရာ မကြာမီချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

“အင်း .. ယမမင်းတိုင်းပြည်မှာလည်း ချောင်းမြောင်းရှိနေပါကလား ...”

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးသည် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလေ၏။ ချောင်းသည် ရှည်လျားလှသည်။ ချောင်းရေများမှာလည်း အလွန်ကြည်လင်လှသည်။ လူ့ပြည်၌ရှိသောချောင်းမြောင်းများနှင့်တော့မတူပေ။ လူ့ပြည်မှ ချောင်းမြောင်းများမှ နွံများ၊ ရွံများဖြင့်ပြည့်နှက်နေသည်။

ထိုချောင်း၌ အလွန်လှပသော တံတားတစ်ခုဖြတ်သန်းသွား၏။ ထိုတံတားရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အမတ်မင်းချိုဝမ်းသည်ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။

“အရှင်မင်းမြတ် ... ဒီတံတားကိုတွေ့တယ်မဟုတ်လားဘုရား...”

“တွေ့ပါတယ်”

“ဘာထူးခြားချက် တွေ့ပါသလဲ”

“အင်မတန် လှပတာကလွဲလို့၊ တခြားထူးခြားချက်တစ်ခုမှမတွေ့”

ပါဘူး ...”

“အရှင်မင်းမြတ် ဒီတံတားဟာ လူ့ပြည်နဲ့ ငရဲပြည်ကို ပိုင်းခြားထားတဲ့တံတားပါ ...၊ ဒီတံတားကဖြတ်ကျော်သွားရင် အရှင်မင်းမြတ်လူ့ပြည်ကို ရောက်သွားပါလိမ့်မယ် ...၊ လူ့ပြည်ကို အကြောင်းကြောင်းကြောင့်ပြန်သွားရတဲ့လူတွေဟာ ဒီတံတားကနေပဲ ပြန်သွားကြရပါတယ်...၊ ကျွန်တော်မျိုး ဒီအထိပဲ လိုက်ပို့ခွင့်ရှိပါတယ်”

“ကောင်းလှပါပြီ၊ ငရဲပြည်မှာ သင်ပြခဲ့တဲ့ကျေးဇူးဟာ အလွန်လွန် ကြီးမားလှပါတယ်၊ သင့်ကို ကျွန်ုပ်ဆုချီးမြှင့်လိုပါတယ်၊ သင်လိုရာဆုကိုတောင်းပါ ...”

“ကောင်းလှပါပြီ အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုးရဲ့သားသမီးတွေကို ဝန်မင်းဒေုကျိန်းစောင့်လျှောက်ထားရပါတယ် ...၊ အဲဒါကို အရှင်မင်းမြတ်က တာဝန်လွှဲယူ စောင့်ရှောက်စေချင်ပါတယ် ...”

“ကောင်းလှပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်လိုက်ပါမယ် ..”

ထိုတံတားကို စောင့်ကြပ်နေသော အမှုထမ်းတစ်ဦးရှိလေ၏။ ထိုအမှုထမ်းသည် ထန်ထိုက်ကျုံးအားတံတားပေါ်မှ ဖြတ်လျှောက်ရန် ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဧကရာဇ်ကြီးထန်ထိုက်ကျုံးသည်တံတားအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ ချောင်းထဲ၌ ရွှေငါးလေးများ ကူးခပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ သူသည် တံတားဝရံတာမှ အောက်သို့ငုံ့ကြည့်လေ၏။

“ပြန်ပါတော့အရှင်”

အမှုထမ်းသည် ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးအား တွန်းချလိုက်ရာ ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးမှာ ရေထဲသို့ ဗွမ်းခနဲ ကျသွားလေတော့၏။

* * * * *

ဘုရင်ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံး၏ ဈာပနအခမ်းအနားသည်အခမ်းနားဆုံး အကြီးကျယ်ဆုံးဖြစ်နေလေ၏။ ဘုရင်ဧကရာဇ်တစ်ပါး၏ ဈာပနအခမ်းအနားနှင့်လျော်ညီစွာ ပြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရင်ဧကရာဇ်၏ အလောင်းထားရာ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ဝါရင့်သောမျိုးမတ်များ၊ ဝန်ကြီးများနှင့်စစ်သူကြီးများကခြံရံထားကြသည်။

မိဖုရား၊ သားတော်သမီးတော်နှင့် နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားများ မှာငိုကြွေးနေကြသည်။

ဝါရင့်သော ဝန်ကြီးနှင့်မျိုးမတ်တို့မှာ ဘုရင်ဧကရာဇ်၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမည့်သူအား ကြေညာရမည်ဖြစ်၍ ထိုကိစ္စအတွက် စီမံစိုင်းပြင်းနေကြသည်။

သူတို့သည် ဝန်မင်းဓနုကျိန်းစီမံလိုက်သည့်အစီအစဉ်ကိုမသိကြပေ။ ထို့ကြောင့် ဤသို့စီမံနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအစီအစဉ်ကို ဝန်မင်းဓနုကျိန်းက ဝင်ရောက်ဟန်တားလေ၏။

“အားလုံးကို ကျွန်ုပ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီအစီအစဉ်ကိုခေတ္တရပ်ထားပါလို့ ကျွန်ုပ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ခုနေဘာမှမလုပ်ရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ...။ တိုင်းပြည်ကိုလည်း ဘုရင်နတ်ရွာစံတဲ့အကြောင်း မပေါက်ကြားစေချင်ပါဘူး...”

ဝါရင့်သော ဝန်ကြီးမျိုးမတ်များမှာ ဘဝင်မကျ ဖြစ်သွားလေ၏။ သူတို့သည် တိုင်းပြည်အပေါ် သစ္စာရှိသော ဝန်ကြီးမျိုးမတ်များပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် - ဝန်မင်းဓနုကျိန်း စီမံလိုက်သော အဖြစ်အပျက်များကို

သူတို့မသိရှိကြပါ။

“အသင်ဝန်မင်း ... ကြာရှည်ဖုံးကွယ်ထားနိုင်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး ...။ မလိုအပ်ဘဲကြာရှည်ဖုံးကွယ်ထားရင်ပြဿနာတွေတက်လာနိုင်ပါတယ်။ ပြဿနာတက်မှာလဲ ထည့်တွက်ပါ...”

ဝန်မင်း ဓနုကျိန်းက -

“အရှင်ဧကရာဇ်ဟာ တစ်နေ့ အသက်ပြန်ရှင်လာမှာပါ...။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်က တားဆီးနေရခြင်းဖြစ်ပါတယ်...”

ဝါရင့်သောဝန်ကြီးတစ်ဦးက -

“အသင်ဝန်မင်းပြောတဲ့စကားဟာ ယုတ္တိမရှိပါဘူး ...။ သေတဲ့လူပြန်ရှင်လာတယ်ရယ်လို့ တစ်ခါမျှမကြားဖူးပါဘူး...”

ဓနုကျိန်းက -

“ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့စကားကိုဝန်မင်းချီမော်ကုန်းနဲ့ဝန်မင်းကျင်စူပ့်ဟိုတို့က ထောက်ခံကြပါလိမ့်မယ်...”

ချီမော်ကုန်းနှင့် ကျင်စူပ့်ဟိုတို့သည် သူတို့ကြားသိထားရသည်များကို ဝင်ရောက်ပြောဆိုကြလေ၏။

ဓနုကျိန်းက -

“ကျွန်ုပ်မှာ ထူးခြားတဲ့ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့တစ်ရက်သာအချိန်ပေးပါ ...။ နက်ဖြန်မွန်းတည့်အချိန်မှာ ဘုရင်ဧကရာဇ်အသက်ပြန်ရှင်မလာဘူးဆိုရင် အသင်တို့ဆန္ဒအတိုင်းပြုချင်ရာပြုပါ ...။ ကျွန်ုပ် မကန့်ကွက်တော့ပါဘူး...”

စစ်သူကြီးဝူတန်တိတ်က ဝန်ကြီးများအား ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။

“ဟုတ်သားပဲ အသင်တို့စောင့်ရလဲတစ်ရက်ပေါ့ ...။ မကြာပါဘူး။ ရက်အများကြီး စောင့်ရတာမှမဟုတ်တာဘဲ”

ဝန်ကြီးများသည် မတတ်သာတော့သဖြင့် လက်ခံလိုက်ရလေတော့၏။

ချီမော်ကုန်းနှင့် ကျင်စူပ့်ဟိုတို့သည် ဝန်မင်းဓနုကျိန်းအပေါ်၌ ယုံကြည်မှုရှိကြသည်။ သူတို့သည် ဘုရင်ဧကရာဇ်၏ အလောင်းနား၌ အလှည့်မပြတ်စောင့်ကြပ်နေကြလေ၏။ တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦး အလောင်းနား၌ရှိနေကြသည်။

ထိုညသန်းခေါင်ယံအချိန်၌ နန်းတွင်းသားများလည်း ငိုက်မြည်းကုန်လေပြီ။

မငိုက်မြည်းသောသူဆို၍ ဝန်မင်းဝေကျိန်း၊ ဝန်မင်းချီမော်ကုန်းနှင့် ဝန်မင်းကျင်ရှုပ်ဟိုတို့သာ ရှိတော့သည်။ သူတို့သည်တိုင်းရေးပြည်ရာ ကိစ္စရပ်များကို ဆွေးနွေးကြလေ၏။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

ညည်းညူသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဝန်မင်းဝေကျိန်းသည် ခေါင်းထောင်ထသွားလေ၏။

ဝန်မင်းချီမော်ကုန်းနှင့် ကျင်ရှုပ်ဟိုတို့ကလည်း တစ်ယောက်၏မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြလေ၏။

“ခေါင်းထဲက အသံပဲ ...”

“ဟုတ်တယ် ခေါင်းထဲကအသံ”

သူတို့သုံးယောက်သည် အလျင်အမြန်ခေါင်းအနီးသို့ တိုးကပ်သွား၏။

“အသက်ရှူကျပ်လိုက်တာ ...”

ထိုအသံသည် ခေါင်းထဲမှပီပီသသထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်သည်။ အိပ်ငိုက်နေကြသော ဝန်ကြီးများနှင့်နန်းတွင်းသားများသည် ပြုံးပြုံးပျာပျာဖြစ်ကုန်၏။ မိဖုရားများလည်း ငိုက်မြည်းနေရာမှ လန့်ဖျပ်နိုးထလာကြလေ၏။

ဈာပနခန်းမရှိ လူများအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ နိုးနိုးကြားကြားဖြစ်ကုန်တော့သည်။ သို့သော် ဝန်မင်းသုံးယောက်မှအပ မည်သူမျှ ခေါင်းနား မကပ်ဝံ့ကြချေ။

ဝန်မင်းဝေကျိန်းသည် လှံတံတစ်ချောင်းကိုယူ၍ ခေါင်းအဖုံးအား ကလော်ဖွင့်လိုက်လေ၏။

သူတို့ခေါင်းအဖုံးကိုလှန်လိုက်သောအခါ ဧကရာဇ်ထံထိုက်ကျုံးသည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ငါ့ကိုယ်တော်ကို ဆွဲထူပေးကြပါဦး ...”

ဧကရာဇ်ထံထိုက်ကျုံးသည် ထထိုင်ရန်အခက်အခဲရှိနေသဖြင့် ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ ဝန်မင်းဝေကျိန်းနှင့်ချီမော်ကုန်းတို့က ဆွဲထူပေးကြလေ၏။ ဧကရာဇ်ကြီးသည် ထိုအခါမှထထိုင်နိုင်သည်။

“အသက်ရှူကျပ်လိုက်တာ”

ဧကရာဇ်ကြီးသည် ထိုစကားကိုထပ်ပြောပြန်လေ၏။

ဝန်မင်းဝေကျိန်းက -

“အရှင်မင်းမြတ်ကို ခေါင်းအဖုံးနဲ့ ပိတ်ထားတော့အသက်ရှူကျပ်မှာပေါ့ဘုရား”

ဧကရာဇ် ထန်ထိုက်ကျုံးက -

“ခေါင်းအဖုံးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ... ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ရေထဲ လိမ့်ကျသွားတာကွယ့်၊ ရေမွန်းနေတာ ဘယ်သူမှဆယ်မယ့် လူလဲမရှိဘူး”

ဝေကျိန်းသည် အနီးကပ် ရပ်လာသော မိဖုရားတစ်ပါးအား သမားတော်ခေါ်ပေးရန် ပြောလိုက်ရသည်။

“သမားတော်တစ်ယောက်ယောက်ကို အမြန်ဆုံးခေါ်ပေးပါ”

မိဖုရားများသည် ထိုအခါကျမှ ဘုရင်ဧကရာဇ်အနီးသို့ တိုးကပ်စေားရဲတော့သည်။ သူတို့သည် မင်းချင်းတစ်ယောက်အား သမားတော်ပင့်ခေါ်ရန်စေလွှတ်လိုက်ကြ၏။ တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ သမားတော်ကြီးရောက်လာသည်။

သမားတော်ကြီးသည် ဘုရင်ဧကရာဇ်၏ သွေးကြောလေးကြောများကို စမ်းသပ်ကြည့်၏။ ဘုရင်ကြီးအသက်ထွက်ကာနီး၌ စမ်းသပ်သူမှာလည်းသူပင်ဖြစ်သည်။ ဘုရင်ဧကရာဇ်၏ သွေးကြောလေးကြောများ အကုန်လုံးကောင်းမွန်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူသည်အလွန်မှပင် အံ့သြနေလေ၏။ သို့သော် သူသည်ဘာမှဝေဖန်ချက် မပေးရဲချေ။

သူသည် ဘုရင်ဧကရာဇ်အား ဆေးများတိုက်ကျွေးသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ဘုရင်ဧကရာဇ်သည် ပကတိကောင်းမွန်သောလူသားတစ်ယောက်ဖြစ်လာလေ၏။ ဤသည်မှာဘုရင်ဧကရာဇ်ထံထိုက်ကျုံးသုံးရက်နှင့်သုံးညနတ်ရွာစံပြီးမှ ပြန်လည်အသက်ရှင်လာပုံပေတည်း။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ဝန်ကြီးများ၊ မှူးမတ်များ၊ စစ်သူကြီး၊ နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားအားလုံးဘုရင်ကြီးနတ်ရွာစံသည့်အထိမ်းအမှတ်အဝတ်အစားများကို အားလုံးချွတ်ပစ်ကြရသည်။

နန်းတော်တစ်ခုလုံး ပျော်မဆုံးမော်မဆုံးဖြစ်နေကြသည်။

ဧကရာဇ်ထံထိုက်ကျုံးမှာ တရားမျှတစွာအုပ်စိုးသူဖြစ်၍ ထီးမွေခံရမည့် မင်းသားများမှာလည်း ခမည်းတော် အသက် ပြန်ရှင်လာသဖြင့်

ဝန်တိုမစ္စရိယ မရှိကြချေ။ သူတို့လည်း ပျော်ရွှင်ကြသည်သာဖြစ်လေ၏။
ဘုရင်ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးမှာ ညီလာခံ စတင်ကျင်းပတော့သည်။

“မောင်မင်းတို့. ကျွန်ုပ်အားဒုက္ခပေးခဲ့သောနဂါးမင်းမှာလည်း အခြားသောဝေးကမ္ဘာသို့ ရောက်ရှိသွားလေပြီ”

ဘုရင်ဧကရာဇ်ကြီးသည် ဝန်ကြီးမှူးမတ်တို့အား သူတွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို အားလုံးပြောပြလေတော့၏။

အဓိကအကျဆုံးဖြစ်သည့် ဝေဒကျိန်း၏ ရောင်းရင်းကြီးဖြစ်သော ချိုဝမ်းက ယမမင်း၏လက်ခံစာရင်းတွင် မိမိနန်းစံသက်တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ကို သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ပြင်ပေးလိုက်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ် ငရဲပြည်မှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူတစ်စုကတော့ ကျွန်ုပ်အမိန့်ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရတဲ့လူတွေပဲ။ သူတို့ဟာသနားစရာပဲ။ ကျုပ်ဟာအဲဒီက ငွေတိုက်တစ်တိုက်ကိုချေးငှားပြီး သူတို့အလှူဒါနပြုနိုင်စေဖို့ ပေးဝေလှူဒါန်းခဲ့တယ်”

ဘုရင်ဧကရာဇ်သည် ထိုငွေများကိုဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ချေးငှားခဲ့ရကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောပြလေ၏။

“ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ဟာငွေရှင်ကို ရှာပြီး ဒီငွေတွေကိုပြန်ဆပ်ရမယ်။ နောက်ပြီးယမမင်းတွေဆီကိုလည်း ဖရဲသီးပေးပို့မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။ နောက်ပြီးငရဲပြည်မှာ ဝဋ်ဒုက္ခခံစားနေရတဲ့ လူတွေအတွက်လဲ အလှူအတန်းကြီးတစ်ခု လုပ်ပေးမယ်လို့ ကျုပ်ကတိပေးခဲ့တယ်”

ဝန်မင်းဝေဒကျိန်းက -

“ဤအရာများမှာ အရှင်တတ်နိုင်သည့်အရာများသာဖြစ်ပါတယ် ဘုရား”

ထို့ကြောင့် ဧကရာဇ်အရှင်မင်းမြတ်သည်ထောင်တွင်းအကျဉ်းကျသူများအနက် သေးငယ်သောပြစ်မှုကျူးလွန်သူများကို လွှတ်စေသည်။ ပြစ်မှုကြီးကျူးလွန်သောသူများကို ပြစ်မှုလျော့ပေါ့စေ၏။ အကျဉ်းသားများကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာတရားထား၍ ဆက်ဆံရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်လေ၏။

ထို့ပြင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုမှန်သမျှကိုလည်း လုပ်ကိုင်သည်။
ဝန်မင်းဝေဒကျိန်းတာဝန်ယူထားသည့် ချိုဝမ်း၏သားသမီးများကို

လည်း များပြားသော ထောက်ပံ့ကြေးရိက္ခာများ ပေးသနားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ယမမင်းထံသို့ ဖရဲသီးပို့မည့် လူတစ်ယောက် အလိုရှိကြောင်း ကြေညာလိုက်တော့သည်။

ဘုရင်ဧကရာဇ်သည် အမတ်တစ်ဦးအား ဟိုနန်နယ် ခိုင်ပုံးမြို့သို့စေလွှတ်လိုက်၏။ သူသည်ရုန်းလှံဆိုသူထံသို့ သွားပြီး ယမမင်းပြည်၌ ချေးငှားခဲ့သော ငွေများကို သွားရောက်ပေးဆပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယမမင်းထံဖရဲသီးပို့ရန် လူတစ်ယောက်အလိုရှိသည်ဟုကြေညာလိုက်သောအခါမကြာမီ “လုကျွန်” အမည်ရှိလူတစ်ယောက်သည် ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုသူကို စစ်သည်တော်တို့က အတွင်းဆောင် သို့ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

အမတ်က သူ့အားမေးမြန်းသောအခါသူအဘယ်ကြောင့် ယမမင်းပြည်သို့ သွားလိုကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးနာမည်က လုကျွန်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးဇနီးရဲ့နာမည်ကတော့ လီချွေလျံလို့ခေါ်ပါတယ်။ တစ်နေ့မှ ကျွန်တော်မျိုးက မဆင်မခြင်စွပ်စွဲပြောဆိုမိတာနဲ့ သူကစိတ်ဆိုးပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားပါတယ်....”

သူသည် ပြောရင်း မျက်ရည်ကျလာသည်။

“သူသေသွားတော့ သူ့သမီးကဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ပြီး မစားနိုင်မသောက်နိုင် ဖြစ်နေပါတယ်။ နေ့တိုင်းပဲငိုနေပါတယ် ကျွန်တော်မျိုးလဲ ဘယ်လိုစိတ်ချမ်းသာနိုင်တော့မလဲ။ အဲဒါနဲ့ ယမမင်းဆီ ဖရဲသီးသွားပို့ရင်းနဲ့ ဇနီးကိုသွားတွေ့မယ်ဆိုပြီး အခုလိုလာစာရင်းပေးတာပါ...”

“အိမ်း....မင်းရဲ့အကြောင်းပြချက်က ကောင်းပေတယ်”

အမတ်သည် လုကျွန်အား ဘုရင်ဧကရာဇ်ရှေ့တော်မှောက်သို့ တင်သွင်းလေတော့၏။

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးသည် အမတ်တင်လျှောက်သည့် စကားများကို နားထောင်ပြီး လုကျွန်အား ဖရဲသီး သွားရောက်ပေးပို့စေရန် အမိန့်ချလိုက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် လုကျွန်သည် ယမမင်းများရှိရာသို့ ဖရဲသီးပို့ပေးရန် တာဝန်ယူရသူဖြစ်သွားတော့သည်။

ယမမင်း၏မြို့တော်တံခါးရှေ့သို့ရောက်သောအခါတံခါးစောင့်က

သူ့အား ဟန်တားလိုက်လေ၏။

“ရပ် သင်ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာလဲ ”

လုကျွန်က

“ ကျွန်ုပ်ဟာ ထန်နိုင်ငံတော် အရှင်သခင် ဧကရာဇ်ကြီး ထန်ထိုက်ကျုံးရဲ့တမန်တော်ဖြစ်ပါတယ်။ ဧကရာဇ်ကြီးရဲ့စေခိုင်းချက်အရ ယမမင်းဆီကို ဖရဲသီးဆက်သရန် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည် ”

“ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီပြည်မှာ ဖရဲသီး သိပ်ရှားတယ် ”

တံခါးစောင့်သည် လုကျွန်အား ယမမင်း ရှေ့တော်မှောက်သို့ ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

* * * * *

အခန်း (၂၉)

အသက်အလဲအလှယ်

ယမမင်းများသည် လုကျွန်က ဖရဲသီး လာရောက်ဆက်သသော အခါ မည်သူကပို့လွှတ်ကြောင်းမေးမြန်းကြလေ၏။

“ တန်နိုင်ငံတော်၏ အရှင်သခင် လွန်စွာတည်ကြည်သော ဧကရာဇ်ကြီး ထန်ထိုက်ကျုံးက အရှင်ယမမင်းတို့အားဖရဲသီး သွားရောက် ဆက်သရန် ကျွန်တော်မျိုးကို စေလွှတ်လိုက်ပါသည် အရှင် ”

ယမမင်းတစ်ဦးက

“ ဪ သိပြီ၊ သိပြီ၊ သုံးဆယ့်သုံးနှစ်မတိုင်မီ ငရဲပြည်ကို မှားယွင်းရောက်ရှိလာတဲ့ ဧကရာဇ် တန်ထိုက်ကျုံး ဆီကကိုး၊ သူဟာ လွန်စွာကတိသစ္စာရှိပါကလား၊ ဒီလိုဘုရင်မျိုးကို ချီးကျူးကြရမယ် ”

ယမမင်းတစ်ဦးက

“ အသင့်ရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူလဲ ”

“ လုကျွန်ပါအရှင် ”

“ သင်အဘယ်ကြောင့် အသေခံပြီး ငရဲပြည်ကိုလာရသလဲ ”

လုကျွန်က သူ့အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြလေ၏။

“ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့နာမည်က လုကျွန်ဖြစ်ပါတယ်၊ ကင်းကြူး စာတိပါ၊ မကြောင့်မကြစားနိုင်သောက်နိုင်တဲ့ မျိုးရိုးဖြစ်ပါတယ်၊ ဇနီး ဖြစ်သူ လီချေလျကို မတရားစွပ်စွဲပြောဆိုမိလို့ ဇနီးကကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားပါတယ်၊ သမီးကသူ့အမေကိုလွမ်းပြီး ငိုယိုနေလို့ကျွန်တော် မျိုး သိပ်စိတ်ညစ်သွားပါတယ် အရှင်၊ ဒီအချိန်မှာ ဧကရာဇ်ကြီး ထန်ထိုက်ကျုံးနန်းတော်က ယမမင်းဆီ ဖရဲသီးပို့မယ့်လူ အလိုရှိတယ်လို့

ကြေညာတဲ့အတွက် နန်းကိုတွေ့ချင်စေခဲ့၊ ဘုရင်ဧကရာဇ်ဆီမှာ လျှောက်ထားပြီး အခုလို ရောက်ရှိလာတာပါအရှင်။”

ယမမင်းသည် လုကျွန်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ်ညှိတ်လေ၏။

အမတ်မင်း ချိုဝမ်းကို လုကျွန်တို့ဇနီးမောင်နှံ၏ စာရင်းမှတ်တမ်းကို ကြည့်ခိုင်းလိုက်၏။

“ရှိပါတယ်အရှင်၊ လီချွေလျံရှိပါတယ်။”

“ဒါဖြင့် ရှေ့တော်မှောက်ခေါ်သွင်းခဲ့စမ်း။”

ယမမင်းသည် လီချွေလျံအား ရှေ့တော်သို့ ခေါ်သွင်းစေရန် အမိန့်ချလိုက်လေ၏။ မကြာမီ မင်းချင်းတစ်ယောက်သည် လီချွေလျံအား ခေါ်သွင်းလာခဲ့လေ၏။

လီချွေလျံအား တွေ့သောအခါ လုကျွန်သည် ပြေးဖက်လေ၏။ လီချွေလျံကလည်း ဖက်ပြီးငိုကြွေးလေ၏။ လင်မယားနှစ်ယောက်ဖက်၍ ငိုကြွေးနေသည်ကို ယမမင်းတို့ကြည့်နေကြသည်။

အမတ်မင်းချိုဝမ်းသည် ဖွားသေစာရင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ယူဆောင်ပြီး ယမမင်း၏လက်ထဲသို့ အပ်လိုက်လေ၏။

ယမမင်းသည် ဖွားသေစာရင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်ကိုကြည့်သည်။ ဖွားသေစာရင်းမှတ်တမ်းတွင် လုကျွန်နှင့်လီချွေလျံတို့သည် တစ်နေ့၌ နတ်ဘုံသို့ ရောက်မည်ဟု ဖော်ပြထား၏။

“ဪ သူတို့ကကောင်းမှုပြုထားတဲ့လူတွေပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ငရဲပြည်ကိုရောက်လာတာပါလိမ့်”

အမတ်မင်းချိုဝမ်းက -

“ဧကရာဇ်ကြီး ထန်ထိုက်ကျုံးလဲ အဲဒီလိုပဲ လမ်းမှားရောက်လာတာ မဟုတ်လားအရှင်၊ သူတို့လဲ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“အိမ်း မှန်ပေတယ်၊ လုကျွန်တို့ဇနီးမောင်နှံကို လူ့ပြည်သို့ ပြန်ပို့စေ”

ယမမင်းက အမိန့်ချလိုက်လေ၏။

မင်းချင်းတို့သည် လုကျွန်နှင့်လီချွေလျံတို့အား ပြန်ပို့ရန်စီစဉ်ကြလေ၏။ အမတ်မင်းချိုဝမ်းက စဉ်းစားပြီးလျှောက်တင်လေ၏။

“မှန်လှပါ အရှင်ယမမင်းကို လျှောက်ထား တင်ပြလိုပါ

သည်ဘုရား”

“ဘာများလဲအမတ်မင်းရဲ့”

“မှန်လှပါ လီချွေလျံသေဆုံးခဲ့သည်မှာ ရက်အတန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်လို့ သူ့အလောင်းဟာပျက်စီးနေပါပြီ၊ သူ့ကိုအသက်သွင်းရန်မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်းပါ”

ယမမင်းသည် အကြံအစိုက်သွားလေ၏။

“ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဟာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲအဖြစ်ပဲ တော်တော် ခေါင်းခဲရတဲ့ကိစ္စပါလား”

ယမမင်းသည် အကြံအစိုက်အိုက်နှင့် သူ့ရှေ့၌ရှိနေသော ဖွားသေစာရင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးများသည် တစ်နေရာရောက်သောအခါ ရပ်တန့်သွား၏။ ယမမင်း၏မျက်မှောင်များသည် ကုပ်သွား၏။

သူသည်အမတ်မင်းချိုဝမ်းအားတစ်နေရာသို့ ထောက်ပြလိုက်၏။

“ဒီမှာတွေ့လား”

အမတ်မင်းချိုဝမ်းသည် ထောက်ပြသောနေရာသို့ကြည့်သည်။

“လီယိုအင်း၊ ဘုရင်၏ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံး၏နှမတော်” ဟူ၍ တွေ့ရလေ၏။

“သူ ဘာဖြစ်ပါသလဲ အရှင်”

အမတ်မင်းချိုဝမ်းက မေးလိုက်၏။

ယမမင်းက -

“သူဒီနေ့ပဲသေတော့မယ်လေ၊ လဲကျပြီးဦးခေါင်းကိုရိုက်မိပြီး သူသေလိမ့်မယ်”

“သူ သေတော့”

“အမတ်မင်း နားဝေးလှချည်လား၊ သူသေတော့ လီချွေလျံရဲ့ ဝိညာဉ်ကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ သွတ်သွင်းပေးလိုက်ပေါ့၊ လီယိုအင်းရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုတော့ ဒီကို ခေါ်ယူခဲ့”

ကျွန်တော်မျိုးတို့ အခုလိုလုပ်လိုက်ရင် နောက်ပိုင်းမှာအရွပ်အထွေးတွေ အများကြီးပေါ်လာပါ့မယ်အရှင်”

“အရွပ်အထွေးတွေ မပေါ်နိုင်ပါဘူး၊ ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးဟာ အဆင်ခြင် အမြော်အမြင် ရှိပါတယ် နောက်ပြီး သူ့ရဲ့စိတ်နှလုံး

ဟာလဲ အလွန်ပဲ ပျော့ပျောင်းသွားတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လီချွေလျံ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို လီယိုအင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ သွင်းပေးလိုက် ဒီနည်းလမ်း ပဲရှိတော့တယ်"

အမတ်မင်းချိုဝမ်းသည် မင်းချင်းနှစ်ယောက်အား ခေါ်ယူ၍ လုကျွန် နှင့် လီချွေလျံ့တို့အား လူပြည်သို့ သွားရောက်ပို့ဆောင်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

“မင်းတို့လုပ်ရမယ့် တာဝန်ကနည်းနည်းရှုပ်ထွေးနေတယ်။ ငါက ဧကရာဇ်ကြီးထံမှ ထိုက်ကျိုးကို လူပြည်ပို့သလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အမှားအယွင်းမရှိအောင် သေသေချာချာဆောင်ရွက်ကြ"

“ကောင်းပါပြီအမတ်မင်း”

မင်းချင်းနှစ်ယောက်သည် လုကျွန်နှင့်သူ့ဇနီးလီချွေလျံ့အား ခေါ်ဆောင်သွားကြလေ၏။

မကြာမီသူတို့သည် ထန်နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

ရွှေနန်းတော်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ မင်းချင်းငါးယောက်သည် လုကျွန်၏အလောင်းအား စစ်ဆေးကြလေ၏။

“အား.....တော်ပါသေးရဲ့.....၊ လုကျွန်ရဲ့အလောင်းက အကောင်းကြီးရှိသေးတာပဲ"

“ဟုတ်တယ်။ လုကျွန်ကိစ္စကတော့ပြေလည်ပြီ။ သူ့ကိုတွန်းချလိုက်ကွာ၊ သူ့ဝိညာဉ်ကသူ့အလောင်းထဲ ပြန်ဝင်ပလေစေ"

မင်းချင်းငါးယောက်တစ်ယောက်သည် လုကျွန်အား တွန်းချလိုက်လေ၏။ လုကျွန်၏ဝိညာဉ်သည်သူ၏ အလောင်းထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ မင်းချင်းတစ်ယောက်သည် မင်းချင်းတစ်ယောက်အား ပြောလေ၏။

“ကဲ တစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်တော့ကျေပြီ။ တစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တယ်။ ကဲ အဲ့ဒီတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပို့ သွားကြစို့။”

သူတို့သည်နန်းတော်ဥယျာဉ်အတွင်း၌ပျော်ရွှင်စွာဆော့ကစားနေသည့် လီယိုအင်းရဲ့ရာသို့လျှောက်သွားကြလေ၏။ ဘုရင်ဧကရာဇ်၏နံပါတော်လီယိုအင်းနှင့် အပျိုတော်ဆယ်ယောက်တို့သည် လိပ်ပြာဖမ်းတမ်းကစားနေကြ၏။

ထိုစဉ်လီယိုအင်းသည် အပျိုတော်တစ်ဦးအား ပုန်းကွယ်ရန် နောက်ဆုတ်၊ နောက်ဆုတ်နှင့်လာစဉ် သစ်ငုတ်တစ်ခုနှင့် တိုက်မိပြီး နောက်လန် လဲကျသွားလေ၏။

“ခွပ်"

မင်းသမီးသည် သစ်မြစ်တစ်ခုနှင့် နောက်စေ့ရိုက်မိသွားသည်။

“အို လာကြပါဦး၊ လာကြပါဦး၊ သခင်မလေး လဲကျသွားပြီ"

အပျိုတော်များသည် မင်းသမီးအားဝိုင်းဝန်းပွေ့ချီကြသည်။ ထိုခဏတွင်မင်းသမီးသည် သေဆုံးသွားပေပြီ။

“အို သခင်မလေး အသက်မရှုတော့ဘူး။ လုပ်ကြပါဦး၊ သမားတော်ကြီးတွေကို ခေါ်ပါဦး"

အပျိုတော်ဆယ်ယောက်တို့သည် မင်းသမီး၏ရန်ခုန်သံကို စမ်းသပ်ကြပြီး၊ အသက်ရှုမရှုစမ်းသပ်ကြလေ၏။ မင်းသမီးသည် ရင်မခုန်တော့ပေ။ အသက်လည်းမရှုတော့ပေ။

“အို သခင်မလေး နတ်ရွာစံပါပြီ”

“အဟင့် ရွတ် ရွတ်"

အပျိုတော်ဆယ်ယောက်တို့သည် ငိုယိုကြလေတော့၏။

ထိုစဉ် မင်းချင်းငါးယောက်နှင့် လီချွေလျံ့၏ဝိညာဉ်များသည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။ သို့သော် အပျိုတော်ဆယ်ယောက်တို့သည် သူတို့အားမမြင်နိုင်ကြပေ။ သူတို့သည်ဝိညာဉ်များသာဖြစ်ကြသည်မဟုတ်ပါလား။

မင်းချင်းငါးယောက်တစ်ဦးက -

“ကဲ အဆင်သင့်ပဲ။ ငါကလီယိုအင်းရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုခေါ်ယူလိုက်မယ်။ မင်းကတော့ လီချွေလျံ့ရဲ့ဝိညာဉ်ကိုလီယိုအင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ သွတ်သွင်းလိုက်ပေတော့”

မင်းချင်းသည် လီယိုအင်း၏ဝိညာဉ်အားခေါ်ယူလိုက်၏။

ကျန်သောမင်းချင်းက လီချွေလျံ့၏ဝိညာဉ်အား လီယိုအင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ထည့်သွင်းပေးလိုက်လေ၏။

“ကဲ တာဝန်တော့ပြီးပြီ။ လီယိုအင်းရဲ့ဝိညာဉ်ကိုခေါ်ပြီး ငါတို့ပြန်ကြမှ သင့်မယ်”

မင်းချင်းတို့သည် ယမမင်းတိုင်းပြည်သို့ ပြန်ကြလေတော့၏။
အပျိုတော်များသည် မိဖုရားကြီးထံသွားရောက်သတင်းပို့ကြလေ
၏။

“မယ်မယ်ဘုရား ယောင်းမတော်သေဆုံးသွားပါပြီဘုရား”

“ဟင် - ဟုတ်လား၊ ဘုရား ဘုရား”

မယ်တော်ဘုရားသည် ငိုကြွေးလေတော့၏။ သူသည် ငိုကြွေးချက်
မဖြင့် မောင်တော်ဘုရင်ထံသွားရောက် အကြောင်းကြားလေ၏။

ဘုရင်၏ ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးမှာ ငရဲပြည်ရောက်ပြီး တရားရ
နေသဖြင့် နှမတော်သေဆုံးရသည့်အတွက်လည်း လွန်စွာပရိဒေဝသောက
မီးမတောက်လောင်တော့ချေ။ သူသည်သက်ပြင်းတစ်ချက်သာ ချမိသည်။

“ဟင်း တယ်မှန်ပါလားနော်”

မိဖုရားက အမေးတော်ရှိလေ၏။

“ဘာတွေမှန်နေတာလဲ မောင်တော်”

“ဪ ယမမင်းရဲ့ပြည်ကို မောင်တော်ရောက်သွားတော့
မောင်တော်က ကျွန်ုပ်ရဲ့မိသားစုအခြေအနေဘယ်လိုရှိနေပါသလဲယမမင်း
လို့မေးလိုက်တော့ ယမမင်းက ဆွေမျိုးသားချင်းတွေအားလုံးကောင်းပါ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် နှမတော် တစ်ယောက်ကတော့ အသက်တိုလိမ့်မယ်လို့
ပြောခဲ့တယ် အဲ့ဒါ အခုမှန်နေတော့တာပေါ့”

“ဪ မောင်တော်က သိနင့်နေမှကိုး”

“ယမမင်း ပြောလို့ပါကွယ်”

ဘုရင်ဧကရာဇ်သည် ထိုသို့ပြောပြီး ကိုယ်ရံတော်များ၊ ရံရွှေ
တော်များနှင့်အတူ၊ အခြံအရံမြောက်မြားစွာဖြင့် ဥယျာဉ်တော်တွင်းသို့
ထွက်လာလေ၏။

သမားတော်ကြီးသည် နှမတော်လီယိုအင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်အား
စမ်းသပ်လိုက်သောအခါ ပူနွေးနေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွား၏။

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးအား မော့ကြည့်၏။

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးက -

“ဘယ်နဲ့လဲသမားတော်ကြီး.....နှမတော်သေဆုံးသွားပြီလား”

“မသေဆုံးသေးပါဘုရား၊ သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာယခုအချိန်ဆိုရင်
အေးစက်နေမှာပါဘုရား၊ အခု ပူနွေးနေပါတယ်”

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံး မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေ၏။

“ကဲ သမားတော်ကြီး ဆက်ပြီးစမ်းသပ်စမ်းပါဦး”

သမားတော်ကြီးသည် နှမတော်အသက်စွဲမစွဲစမ်းသပ်ရန် ပြုလုပ်
နေစဉ် လီယိုအင်းသည် မျက်တောင်ခတ်ရင်း မျက်စိများပွင့်လာလေ၏။

“ဟင် သခင်မလေး”

“သခင်မလေး မသေဘူး၊ မသေဘူး”

အပျိုတော်များကထအော်ကြသည်။ ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးသည်
အနီးသို့ကပ်သွားပြီးမေးမြန်းလိုက်၏။

“နှမတော် သတိရပြီလား”

လီယိုအင်းသည် ညည်းညူလိုက်၏။

“မောင်ကြီး ခဏစောင့်ဦး”

အသံသည် လီယိုအင်း၏အသံမဟုတ်ချေ။ သို့သော် မည်
သူကမျှ သတိမထားမိကြချေ။ လီယိုအင်းသည် ထထိုင်လိုက်၏။

ဘုရင်ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးက -

“နှမတော် သတိရပြီလား၊ ခေါင်းမူးနေမယ်နော်၊
သတိထားပါ နှမတော်”

ဘုရင်ဧကရာဇ်သည် နှမတော်၏ပခုံးကို ဆွဲမထူပေးလေ၏။

လီယိုအင်းသည် ဘုရင်ဧကရာဇ်အား ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်
လေ၏။

“ရှင် ... ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်ုပ်ပခုံးကိုဘာကြောင့်လာကိုင်ရတာလဲ”

ဘုရင်ဧကရာဇ်က -

“အစ်ကိုတော်လေ..... နှမတော်မမှတ်မိတော့ဘူးနဲ့တူတယ်၊ နှမ
တော်ခေါင်းကိုထိသွားလို့ အားလုံးမေ့ကုန်ပြီနဲ့တူတယ်”

လီယိုအင်းက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မမှတ်မိဘူး၊ ဘယ်ကအစ်ကိုတော်လဲ၊ ကျွန်မမှာဘယ်ကအစ်ကို
တော်မှမရှိဘူး”

ဘုရင်ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးသည် ဆက်စပ် မစဉ်းစားမိသေး
ချေ။ သူ၏ နှမတော်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသည်ဟုသာထင်နေမိ၏။

“နှမတော် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေတယ်၊ တစ်ရေးအိပ်
လိုက်ပါဦး၊ တစ်ရေးနိုးလာရင် သတိရလာမယ်”

လီယိုအင်းက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ကျွန်မဟာ ရှင့်ရဲ့ နှမတော်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မနာမည်က လီချွေလျှံရှင့် ခင်ပွန်းက လူကျွန်လို့ ခေါ်တယ်”

ဧကရာဇ်သည် အံ့သြသွားလေ၏။

လီယိုအင်းက ဆက်ပြောနေလေ၏။

“ကျွန်မတို့လင်မယားရန်ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မသတ်သေတယ်၊ ကျွန်မခင်ပွန်းသည်က ဘုရင်ဧကရာဇ်ရဲ့ ဖရဲသီးတွေကို ယမမင်းဆီ ပို့ပေးဖို့ တာဝန်ယူပြီး အသေခံလိုက်ပါတယ်၊ သူဟာဖရဲသီးတွေကိုလာ ပို့ပါတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ တွေ့ခွင့်တောင်းပြီး ကျွန်မတို့ ချင်းဖက်ပြီး ငိုမိကြတယ် ယမမင်းက ဖွားသေစာရင်းကိုကြည့်တော့ ကျွန်မဟာလမ်းမှားရောက်လာတာတဲ့၊ ကျွန်မခင်ပွန်းရော ကျွန်မရောနတ်ဘုံနတ်နန်းမှာ ခံစားရဖို့ အကြောင်းရှိတယ်လို့ ပြောပြီး ကျွန်မတို့လင်မယားကို လူ့ပြည်ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်မခင်ပွန်း အခုဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး”

ဘုရင်ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျိုးသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခက်တာပဲကွယ်၊ နှမတော်ခုထိသတိမကောင်းသေးဘူး၊ ကဲ နှမတော်ကို သူ့အခန်းကိုပို့ပေးလိုက်ပါ၊ သမားတော်ကြီးကလဲ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်ကုသပေးလိုက်ပါ”

ဘုရင်ဧကရာဇ်သည် အမိန့်တော်ချမှတ်ပြီး ပြန်သွားလေ၏။

ဧကရာဇ်သည် နှမတော်၏ထူးခြားမှုကို တွေးတောနေလေ၏။

ဦးခေါင်းကို ခိုက်မိသွားသဖြင့် ဦးနှောက်များပျက်သွားလေသလော။

ထိုစဉ် မင်းချင်းတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေ၏။

“အရှင်ဘုရား ယမမင်းထံ ဖရဲသီးသွားပို့သူ လူကျွန်သည် အသက်ပြန်ရှင်ကြောင်းပါဘုရား”

ဧကရာဇ်သည်အကြီးအကျယ်အံ့သြသွားလေ၏။ မည်သို့ဖြစ်ကုန်

သနည်း။ ဧကရာဇ်ကြီးသည် သူ့အဖြစ်ကို သူမေ့နေလေ၏။

“ဟုတ်လား ရှေ့တော်မှောက် သွင်းခဲ့စမ်း”

ဧကရာဇ်ကြီးသည် အမိန့်တော်ချလိုက်လေ၏။

* * * * *

အခန်း (၃၀)

တမလွန်ဘဝအလှူ

ဧကရာဇ်ကြီးသည် အခြေအနေကိုဆောလျင်စွာ သိလိုသည့်အလျောက် လူကျွန်ကိုစောင့်စားနေသည်။ မကြာမီ လူကျွန်သည် ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ဘုရင်သည် သေသွားသူတစ်ယောက်အား အသက်ရှင်လျက် ပြန်မြင်နေရသောအခါ အံ့သြထူးဆန်းနေလေသည်။

ဘုရင်ဧကရာဇ်ကြီးသည် သူ့အသက်ပြန်ရှင်လာသည့် အဖြစ်ကို မေ့ထားလိုက်ပြီး အခြေအနေကိုမေးမြန်းလေ၏။

“အသင် လူကျွန် ယမမင်းဆီကို ဖရဲသီးပို့တာ အခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

“မှန်လှပါ၊ ကျွန်တော်မျိုး ဖရဲသီးများကို ဆက်သပါတယ် ဘုရား၊ ယမမင်းများအားအလွန်တရာမှ နှစ်ထောင်းအားရရှိသွားကြပုံ ရပါတယ်၊ သူတို့ဟာအရှင်မင်းကြီးကိုလည်း အလွန်ကတိသစ္စာရှိတဲ့အကြောင်းချိုးကျူးကြပါတယ်ဘုရား”

“အင်း ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကိစ္စကတော့ အောင်မြင်သွားပြီဆိုပါတော့၊ သင့်ကိစ္စကော အောင်မြင်ခဲ့သလား”

“မှန်လှပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ပေါက်ရောက်အောင်မြင်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲဘုရား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ဇနီးလီချွေလျှံနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရလို့ပါပဲဘုရား”

လူကျွန်သည် ယမမင်းပြည်၌ သူတို့ပြောဆိုပုံများကို ပြန်လည်ပြောပြလေ၏။ သူတို့သည် သေကံမရောက်သက်မပျောက်သင့်သေးကြောင်း၊ နတ်ပြည်၌စံရမည့်သူများဖြစ်ကြောင်း၊ ငရဲပြည်သို့ မျက်စိလည်

လမ်းမှားပြီး ရောက်လာသူများဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လူ့ပြည်သို့ပြန် ပို့စေရန် အမိန့်ချလိုက်ကြောင်းများကို ပြန်လည်သံတော်ဦးတင်လေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့၊ လူ့ပြည်ရောက်တဲ့အခါမှာဒီနန်းတော်ဥယျာဉ် ထဲမှာပဲ လူချင်းကွဲသွားပါတယ်။ အခုဆိုရင်ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ဇနီးကိုတောင် ဘယ်မှာလိုက်ရှာရမှန်း မသိတော့ပါဘူးဘုရား”

ဧကရာဇ်ကြီးသည် ဖရဲသီးသွားပို့ကြောင်းလူကျွန်၏ လျှောက်ထားချက်၊ လူကျွန်အသက်ပြန်ရှင်လာပုံ၊ လူကျွန်ပြောသည့်စကားနှင့် လီယိုအင်းပြောသည့်စကားများ ထပ်တူညီနေပုံ၊ ယမမင်းက သူ့နှမအသက်တိုမည်ဟု ပြောပုံတို့ကိုဆက်စပ်စဉ်းစားမိလေတော့၏။

သူ့နှမတော် အသက်ထွက်သွားစဉ် လူကျွန်၏ဇနီး လီချွေလျံ၏ ဝိညာဉ်သည် လီယိုအင်းခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ဝင်သွားပုံရသည်ကို ဧကရာဇ်ကြီး ဆက်စပ်စဉ်းစားမိလေ၏။

ဧကရာဇ်ကြီးက -

“နေပါဦး မောင်မင်း မိန်းမဆုံးတာအတော်ကြာပြီလား”

“အတော်ကြာပါပြီ”

ဧကရာဇ်ကြီးသည်သူ့အတွေးများမှန်ကန်နေသည်ဟုစိတ်ချလက်ချယုံကြည်သွားလေ၏။ လူကျွန်၏ဇနီးသေဆုံးသည်မှာကြာပြီဖြစ်၍ အလောင်းပျက်စီးသွားလိမ့်မည်။ ထိုအလောင်းထဲသို့ လီချွေလျံ၏ဝိညာဉ် ဝင်ရန်မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် မိမိ၏နှမတော် အလောင်းထဲသို့လီချွေလျံ၏ ဝိညာဉ်ဝင်လိုက်ပုံရသည်ကို တွေးမိလေ၏။

ထိုစဉ် ဝန်မင်းဇေကျိန်း၊ ချီမော်ကုန်းနှင့်စစ်သူကြီး ဂူကန်တိတ်တို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။ အကြောင်းစုံသိရသောအခါ အံ့သြသွားကြသည်။

ဝန်မင်းဇေကျိန်းမှာ တမလွန်ဘဝ၊ နတ်ဒေဝါယမမင်းတိုင်းပြည်မှ ချိုဝမ်းတို့နှင့် ဆက်စပ်နေသည့်အလျောက်နားလည်လွယ်သည်။ သူက ဆက်စပ်တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

“မှန်လှပါ၊ အရှင်ဘုရားရဲ့နှမတော်ကတော်ကုန်သွားတဲ့အခါမှာ အချိန်တိုက်ဆိုင်ပြီး လီချွေလျံရဲ့ဝိညာဉ်ဟာလီယိုအင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝင်သွားတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား၊ လီယိုအင်းရဲ့ဝိညာဉ်ကတော့မရှိတော့တာသေချာပါတယ်ဘုရား”

ဧကရာဇ်ကြီးထန်ထိုက်ကျုံးသည်အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုစဉ်းစားသုံးသပ်ပြီး နှမတော်လီယိုအင်းအား ရှေ့တော်သို့သွင်းစေလေ၏။

မကြာမီ နန်းတွင်းအပျိုတော်နှစ်ယောက်သည် သူမအားကွဲကာ ရှေ့တော်သို့ဝင်လာသည်။ သူမ၏နောက်၌ သမားတော်ကြီးနှင့်မင်းချင်းသုံးယောက်တို့လိုက်လာကြသည်။

လီယိုအင်းက ရုန်းကန်နေ၏။

“ကျွန်မမှာ ဘာရောဂါမှမရှိဘူး၊ ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ဆေးအတင်းတိုက်ရတာလဲ၊ ကျွန်မကိုလွှတ်၊ ဒီအိမ်ဟာကျွန်မအိမ်လဲမဟုတ်ဘူး...၊ ကျွန်မကို အတင်းအကြပ်ခေါ်နေတာဟာ ဘာသဘောလဲ”

ဧကရာဇ်ကြီး ထန်ထိုက်ကျုံးက အေးဆေးစွာမေးသည်။

“ကဲ...ကဲ...ထိုင်ပါဦး၊ မင်းကိုပြန်လွှတ်ပေးမှာပါ၊ ငါမေးတာတွေ သေသေချာချာ ဖြေစမ်းပါဦး”

ထိုအခါကျမှ လီယိုအင်းသည် ထိုင်လေ၏။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“လီချွေလျံပါ...”

“မင်းမှာ ယောက်ျားရှိသလား”

“ရှိပါတယ်”

“နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“လူကျွန်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ခု...မင်းယောက်ျားကို တွေ့ရင် မင်းမှတ်မိပါ့မလား”

“ဘယ်နဲ့မေးလိုက်တာလဲရှင်၊ ကိုယ်ယောက်ျားတွေမှတော့ ကိုယ်မှတ်မိတာပေါ့....”

ဘုရင်ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးသည်လူကျွန်အား အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“လူကျွန်ကို ရှေ့တော်မှောက်သွင်းစေ....”

လီယိုအင်းသည် လူကျွန်ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ပြေး၍ ဆွဲလေ၏။

“မောင်ကြီးက ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ယမမင်းတိုင်းပြည်ကထွက်လာတုန်းက အတူတူထွက်လာကြတာ...၊ အခုကျွန်မတို့ဘယ်ကိုရောက်နေတယ်မသိဘူး၊ ကျွန်မကို အတင်းအကြပ် ချုပ်ထားကြတာပဲ၊ မောင်ကြီး

ရယ် ကျွန်မတို့ အိမ်ကို ပြန်ကြစို့နော်....”

လူကျွန်သည် လီယိုအင်း၏ အသံနှင့်ဟန်ပန်အမူအရာတို့မှာ လီချွေလျံ၏အသံနှင့်ဟန်ပန်အမူအရာတို့ဖြစ်ကြောင်းသိရှိသည်။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်ကမူ သူစိမ်းတစ်ဦးဖြစ်နေသောကြောင့် နောက်တွန့်နေ၏။

ဧကရာဇ်ကြီးထန်ထိုက်ကျုံးသည် လူကျွန်နောက်တွန့်နေသည်ကို တွေ့သဖြင့် မချီပြုံးပြုံးမိ၏။

“ကဲ....ကဲ....ရှေ့တော်မှောက်ထိုင်ကြ၊ ကျွန်ုပ်အဖြစ်အပျက်အား လုံးကို ရှင်းပြမယ်....”

ဧကရာဇ်ကြီးထန်ထိုက်ကျုံးသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ရှင်းပြ လိုက်၏။

“မောင်မင်းလူကျွန် သင်ကလည်းငါ့နမတော်ကို လက်ခံရန် မဝံ့မရဲဖြစ်မနေပါနှင့်၊ ယခုလီယိုအင်းမှာ လီယိုအင်းမဟုတ်တော့ပေဘူး၊ လီချွေလျံဖြစ်နေပြီ၊ လီယိုအင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ လီချွေလျံရဲ့စိတ် ဖြစ်နေတော့ မောင်မင်းအနေနဲ့ မောင်မင်းရဲ့ဇနီးအဖြစ် ကောင်းစွာ လက်ခံပေတော့....”

ဧကရာဇ်ကြီး ထန်ထိုက်ကျုံးမှာ သဘောထားကြီးသူ ဘုရင်ကြီး ဖြစ်၍ သူ့နမတော်အား လူကျွန်နှင့်လက်ထပ်ပေးလိုက်သည်။ ဖရဲသီးပို့ သည့်အတွက်လည်း ဆုတော်လာဘ်တော်များ များစွာချီးမြှင့်လိုက်၏။

လူကျွန်တို့ဇနီးမောင်နှံသည် ဘုရင်ဧကရာဇ်ကြီးအား ကျေးဇူး တင်စွာဖြင့် ကန်တော့ပြီး နေရပ်သို့ပြန်သွားကြလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် အမတ်မင်းခုထိကုန်းသည် ဘုရင်၏အမိန့်အရ ငွေသေတ္တာများကို သယ်ဆောင်၍ဟိုနန်ပြည်နယ် ခိုင်ပုံမြို့သို့ ရောက်ရှိ လာလေ၏။ ဟိုနန်နယ်အပိုင်စားမြို့တော်ဝန်သည် ကမန်းကတန်းလာ ရောက်ကြိုဆိုကြလေသည်။

အမတ်မင်းခုထိကုန်းသည် ရှန်းလျံအား တွေ့ဆုံလိုကြောင်း ပြော လိုက်ရာ မြို့တော်ဝန်သည် ချက်ချင်းပင် မင်းချင်းများအား စုံစမ်းရန်စေ လွှတ်လိုက်လေ၏။

မြို့တော်ဝန်သည် အမတ်မင်းခုထိကုန်းအား နေရာထိုင်ခင်းပေး သည်။ အစားအသောက်များကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ကျွေးမွေးသည်။ သူတို့ သည် မင်းချင်းများအား စောင့်ဆိုင်းနေရလေ၏။

နေ့တစ်ဝက်အချိန်ကုန်ပြီးမှ မင်းချင်းများပြန်လည်ရောက်ရှိလာ လေ၏။

မြို့တော်ဝန်က -

“ဘယ်လိုလဲသူဌေးကြီး ရှန်းလျံကိုတွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

မင်းချင်းများက ဖြေကြား၏။

“ခိုင်ပုံမြို့ထဲမှာ သူဌေးကြီး ရှန်းလျံကိုတော့မတွေ့ခဲ့ပါဘူး၊ ဆင်း ရဲသားရှန်းလျံလင်မယားကိုပဲ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်”

အမတ်မင်းသည် ခုထိကုန်းသည် ဆင်းရဲသားလင်မယား ရှန်းလျံ တို့အကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းလေ၏။

မင်းချင်းများက -

“အခုတွေ့ခဲ့တဲ့ ရှန်းလျံတို့လင်မယားဟာ အသက်အတော်ကြီး ပါပြီ၊ သူတို့ငယ်ငယ်တုန်းက အတော်ချမ်းသာပါတယ်၊ အလှူနဲ့လက်နဲ့ မပြတ်ဘူးလို့ အိမ်နီးနားချင်းတွေက ပြောကြပါတယ်”

အမတ်မင်းခုထိကုန်းသည် စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသူဖြစ်၏။ ယခုတွေ့ရှိရသော ရှန်းလျံတို့လင်မယားသည် ငယ်စဉ်ကသဒ္ဓါတရား ထက်သန်စွာ လှူဒါန်းခဲ့သောအဖြစ်ကြောင့် ငရဲပြည်၌ငွေတိုက်ကြီးများ စုဆောင်းနိုင်သည်အထိ အလှူဒါနမြောက်ခဲ့ကြောင်း စဉ်းစားတွေးတောမိ လေသည်။

ခုထိကုန်းက -

“ကျုပ်တွေချင်တဲ့ ရှန်းလျံဟာ အဲဒီသူဆင်းရဲလင်မယား ရှန်းလျံ ပဲဖြစ်ရမယ်၊ ကျုပ်ကို လိုက်ပို့ပေတော့”

မြို့တော်ဝန်သည် သူဌေးရှန်းလျံအား လာရောက်ရှာဖွေသူက ဆင်းရဲသားရှန်းလျံတို့အား အဘယ်ကြောင့် တွေ့ဆုံရသည်ကို နားမ လည်နိုင်ပေ။ သို့သော် အမတ်မင်းခုထိကုန်း၏စကားကို လုံးဝမလွန်ဆန် နိုင်သဖြင့် သူသည်လိုက်ပို့ရတော့သည်။

ရှန်းလျံတို့ဇနီးမောင်နှံသည် အလွန်တရာအသက်အရွယ် အိုမင်း နေကြောင်း ခုထိကုန်းတွေ့ရှိရ၏။ အမတ်မင်းခုထိကုန်းနှင့်အခြေအရံများ မြို့တော်ဝန်နှင့် အခြေအရံများရောက်ရှိလာသောအခါ ရှန်းလျံတို့လင် မယားသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေ၏။ သူတို့သည် မည်သည့် ရာဇဝတ်မှုမျှ ကျူးလွန်ခဲ့သူများမဟုတ်ပေ။

အမတ်မင်း ခုထိကုန်းသည် ရှန်းလျှံတို့လင်မယားကြောက်ရွံ့သွားသည့်အဖြစ်ကို သိရှိသဖြင့် မကြောက်လန့်စေရန် ချိုသာစွာဖြင့် ရှင်းပြလေ၏။

“ကျုပ်အခုရောက်လာတာဟာ ခင်ဗျားတို့လင်မယားကို ဖမ်းဆီးဖို့၊ အရေးယူဖို့ရောက်လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရင်ဧကရာဇ်ကြီးထံသို့ ကျူးက ယမမင်းတိုင်းပြည်ကို မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ လှူဒါန်းဖို့အဖြစ်တစ်ရပ်ကြုံလာပါတယ်။ ဧကရာဇ်ကြီးဟာ လှူဒါန်းဖို့ငွေလဲပါမသွားတော့ အတော်အခက်ကြုံနေရပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဖွားသေစာရင်းကိုင်တဲ့တာဝန်ခံက ခင်ဗျားတို့စုဆောင်းပြီး ရှိနေတဲ့ ငွေတိုက်တွေထဲက ငွေတိုက်တစ်တိုက်ကို ချေးငှားပါ။ အဲဒီချေးငှားတဲ့ငွေတိုက်ကို လူ့ပြည်ရောက်ရင် ပြန်ဆပ်ပါလို့ပြောပြီး အဲဒီတာဝန်ခံက တာဝန်ယူပြီး ချေးငှားလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဧကရာဇ်ကြီးဟာ အခုလူ့ပြည်ကိုရောက်လာပါပြီ။ ငွေတိုက်တစ်တိုက်စာငွေများကို အခု ကျုပ်လာပြန်ဆပ်တာပါ။ လက်ခံယူပါတော့”

ရှန်းလျှံမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။

“အမတ်မင်းပြောတဲ့စကားကို ကျွန်တော်မျိုးနားမလည်ပါဘူး။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ သူဆင်းရဲပါ။ ငွေတိုက်တစ်တိုက်စာလဲ ချေးငှားစရာမရှိပါဘူး ...”

သူ့အလှူဒါနပေးသောကြောင့် ယမမင်းပြည်၌ ငွေများအစုအပုံနှင့် သွားရောက်ဖြစ်တည်နေကြောင်းကို ရှန်းလျှံနားမလည်ပေ။ ထို့ကြောင့် အမတ်မင်းခုထိကုန်းက ရှင်းပြရလေ၏။

“အခု ခင်ဗျားဟာ ဆင်းရဲနေပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဆင်းရဲသလဲ။ ခင်ဗျားမှာ ရှိရှိသမျှ ငွေကြေးပစ္စည်းတွေကို လှူဒါန်းလို့ဆင်းရဲတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ သဒ္ဓါထက်သန်စွာ လှူဒါန်းခဲ့တဲ့အကျိုးကြောင့် ယမမင်းပြည်မှာ ခင်ဗျားပိုင်ဆိုင်တဲ့ ငွေတိုက်ကြီးများ သွားရောက် ဖြစ်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ငွေတိုက်တွေက ငွေတိုက်တစ်တိုက်ကိုဘုရင်မင်းမြတ်က ချေးယူလှူဒါန်းလိုက်မိလို့ ဧကရာဇ်ဘုရင်မင်းမြတ်က အခုလို လာရောက်ပေးဆပ်ရတာပါ”

အမတ်မင်းခုထိကုန်းသည် ရှန်းလျှံတို့နားလည်အောင် ရှင်းပြသော်လည်း ရှန်းလျှံဇနီးမောင်နှံသည် လုံးဝလက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်နေကြ

လေ၏။

သူတို့သည် ယမမင်းပြည်၌ ငွေများစုပုံနေရန် မျှော်ကိုးပြီး လှူဒါန်းခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပေ။ သူတို့၌ဘာမျှအမျှော်အကိုးမရှိချေ။ သူတို့လှူဒါန်းခဲ့သည့်အတွက် ယခုစိတ်ချမ်းသာနေကြသည်။ သူတို့ဘဝ၌ အလှူဒါနပြုရခြင်းကို ကြည်လင်ချမ်းမြေ့စွာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်မျိုးတို့ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။”

“မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ပစ္စည်းကို ဧကရာဇ်ကြီး ယူသုံးခဲ့မိတယ်။ ဧကရာဇ်ကြီးကလဲ ခင်ဗျားတို့လက်မခံတာကိုဘယ်လိုမှကျေနပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။”

“အခုကျုပ်တို့ ဆင်းရဲနေတယ်လို့ အများကပြောပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်မျိုးတို့မဆင်းရဲပါဘူး။ မကြောင့်မကြစားသောက်နေရတာပဲ”

အမတ်မင်းခုထိကုန်းသည် အမျိုးမျိုးနားချ၏။ အမျိုးမျိုးရှင်းပြ၏။ မည်သို့ပင်ပြောပြော ရှန်းလျှံတို့လင်မယားက လက်မခံချေ။

ဧကရာဇ်ကြီး ထံသို့ထိုက်ကျိုးသည် စေလွှတ်လိုက်ကတည်းက ချိုသာပျော့ပျောင်းစွာ ဆက်ဆံရမည်။ လုံးဝမာရေကျောရေ မပြောရဟု အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် အမတ်မင်းခုထိကုန်းမှာ အမိန့်အာဏာကိုလည်း သုံးခွင့်မရှိဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးအကျိုးအကြောင်း အပြည့်အစုံကို စာရေး၍နေပြည်တော်သို့ အထောက်အကူတစ်ဦးစေလွှတ်လိုက်ရလေ၏။

ဧကရာဇ်ကြီး ထံသို့ထိုက်ကျိုးသည် အကျိုးအကြောင်းကိုသိရှိသောအခါ အောက်ပါအမိန့်ကို ချမှတ်လိုက်လေတော့၏။

“ရှန်းလျှံတို့လင်မယား ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ပေးသောငွေကို လက်မခံလျှင်ရှိစေ။ ဤငွေကို ငါ့ကိုယ်တော်ပေးဆပ်ရမည်မှာ အမှန်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဤငွေများနှင့် သူတို့နေထိုင်ရန်အဆောက်အဦးကောင်းကောင်းဆောက်လုပ်ပေးလိုက်ပါ။ သူတို့အမည်နာမနဲ့ လယ်ယာတချို့ဝယ်ခြမ်းပေးလိုက်ပါ။ အချို့ငွေများကို သူတို့နာမည်နဲ့ ကျောင်းကန်ဧရိယာများဆောက်ပေးလိုက်ပါ။ အချို့ငွေများကိုလမ်းပြင်၊ တံတားခင်းသည့်ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ပြုလုပ်ပေးလိုက်ပါ”

အမတ်မင်း ခုထိကုန်းသည် အမိန့်ကိုရရှိပြီးသောအခါ ချမှတ်ပေးလိုက်သော အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ရှန်းလျှံနေထိုင်သော ခိုင်ဖုံးမြို့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်
မှာ အလွန်လှပစိုပြည်လာလေ၏။ လူများစွာက သာဓုခေါ်ကြလေသည်။
တာဝန်အရပ်ရပ်ပြီးဆုံးသောအခါမှ အမတ်မင်း ခုထိကုန်းသည်
နေပြည်တော်သို့ ပြန်လေတော့၏။

အခန်း (၃၁)

သင်္ကန်းပေးလှပွဲ

ဘုရင်ဧကရာဇ် ထန်ထိုက်ကျုံးသည် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော
ကိစ္စအဝဝကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် ယမမင်းတိုင်းပြည်တွင် ပေးခဲ့သောကတိ
အတိုင်း ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို အကြီးအကျယ်ပြုလုပ်ရန် စိုင်းပြင်းလေ
တော့၏။

ဤသို့အလှူအတန်းပြုလုပ်ရာတွင် ဧကရာဇ်ကြီးသည် သူတစ်ဦး
တည်းစိတ်ကြိုက် မပြုလုပ်ချေ။ ဝန်ကြီး၊ မူးမတ်များနှင့် တိုင်ပင်ပြီး
ပြုလုပ်၏။

ထို့ကြောင့် နန်းတော်ရှေ့ ကျယ်ပြန့်သောမြေကွက်လပ်ပေါ်၌
မဏ္ဍပ်များ ဆောက်လုပ်သည်။ ရဟန်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးများ နားနေရမည့်
စခန်းများဆောက်သည်။ ဧကရာဇ်သည် တိုင်းပြည်တစ်ဝန်းသို့ ကြေညာ
လိုက်၏။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဘုန်းတော်ကြီးများကို အလှူခံကြွ
ရောက်ပါရန် ပင့်ဖိတ်လေတော့သည်။

အလှူပွဲကို ဦးစီးဦးဆောင် ကျင်းပမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ရွေး
ချယ်လိုက်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဦးဆောင်သောအဖွဲ့က ကြွရောက်လာသည့်
ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် တစ်ပါးချင်း၏အကျင့်သိက္ခာကို စစ်ဆေးသည်။
ယင်းသို့အဆင့်ဆင့် ရွေးချယ်ပြီး အကျင့်သိက္ခာနှင့်ပြည့်စုံသောဘုန်းတော်
ကြီးတစ်ပါးအား ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။ ထိုနည်းစနစ်ကို ကြွရောက်လာ
သော ဘုန်းတော်ကြီးအများက ထောက်ခံကြ၏။

သူတို့ရွေးချယ်လိုက်ကြသည့် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ရှမ်းကျွမ်းဆရာ
တော်ဖြစ်သည်။ ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်မှာ ယေဖြူဖြစ်သည်။ ဘုရားကျမ်း

စာများစွာကို အာဂုံဆောင်နိုင်သော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်သည်။ ဝန်ကြီးမှူးမတ်များသည် ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်ကို နန်းတော်သို့ ပင့်ဆောင်သွားလေ၏။

ဝန်မင်းများသည် ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်ကို ဘုရင့်ရှေ့မှောက်သို့ ပင့်ဆောင်၏။ ဘုရင့်ဧကရာဇ်သည် ပလ္လင်ထက်မှထပေးကာ ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်အား ပလ္လင်ထက်ထိုင်စေပြီး ပူဇော်ကန်တော့လေ၏။

ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ပရိယတ္တိစာပေများကို ကျွမ်းကျင်နုစပ်သည်သာမက ရုပ်ရည်ရူပကာမှလည်း ခန့်ညားတင့်တယ်လှပေသည်။ လွန်စွာကြည်ညိုဖွယ်ရာ ရုပ်အဆင်းရှိလေ၏။

ဧကရာဇ်ထံသို့ထိုက်ကျူးသည် ဆွမ်းများဆက်ကပ်ပြီးနောက် လှူဖွယ်ပစ္စည်းအထူးထူးတို့ကို လှူဒါန်းလေ၏။

ဝန်ကြီးမှူးမတ်များနှင့် နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားများကလည်း လှူဒါန်းဖွယ်ပစ္စည်းများကို လှူဒါန်းကြသည်။ ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်ကလည်း အနုမောဒနာတရားကို ပေးကမ်းချီးမြှင့်သည်။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှရောက်ရှိသော ဘုန်းတော်ကြီးများမှာအပါးတစ်ထောင့်နှစ်ရာရှိလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ထောင့်နှစ်ရာတို့သည် အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ခွဲ၍ လေးဆယ့်ကိုးရက်လုံးလုံး တစ်ပြည်လုံးအတွက် ဆုတောင်းပေးကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ချန်အန်းမြို့တစ်မြို့လုံးသာယာကြည်နူးဖွယ်ရာဖြစ်နေတော့သည်။

အလှူပွင့်ပွဲနေ့ကလည်း ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်ဦးဆောင်သော ရဟန်းတော်တစ်ထောင့်နှစ်ရာတို့သည် ဘုရားကျမ်းစာများကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်ကြလေ၏။ ဧကရာဇ်ထံသို့ထိုက်ကျူးသည် ဖွင့်ပွဲနေ့က ဆရာတော်နှင့် ရဟန်းတော်များကို ပစ္စည်းမျိုးစုံ လှူဒါန်းသည်။ ထို့နောက်နန်းတော်သို့ပြန်လေ၏။

ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်မှာမူ လေးဆယ့်ကိုးရက်လုံးလုံးရဟန်းတော်တစ်ထောင့်နှစ်ရာတို့နှင့်အတူ ကျမ်းစာများကို ရွတ်ဖတ်နေလေတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ ကွမ်ယင်မယ်တော်လည်း ချန်အန်းမြို့သို့ ရောက်နေခိုက်ဖြစ်သည်။ မယ်တော်သည် ပိဋကတ်သုံးပုံပင့်ဆောင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာဖွေနေဆဲဖြစ်၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ရှေ့ခရီးဆက်ရန် ကြံစည်နေစဉ် ထန်ထိုက်ကျူးသည်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အလှူပွဲတစ်ခုကို ပြုလုပ်နေသည်ဟု ကြားသိလိုက်ရလေ၏။

“ကဲ ငါတို့အဲဒီအလှူပွဲကို သွားကြည့်ရမယ်၊ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားလိုထူးခြားခြားပေါ့”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ထိုအလှူပွဲသို့ ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးအသွင်ဖြင့် ရောက်ရှိလာလေ၏။

“နာယကဆရာတော်မှာ ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်ဖြစ်တယ်”

ရှမ်းကျွမ်း၊ ရှမ်းကျွမ်းဟူသောအမည်ကို ထပ်တလဲလဲကြားရသဖြင့် ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်ကို လိုက်လံဖူးတွေ့လေ၏။ ထိုအခါလွန်စွာ သိက္ခာသမာဓိနှင့် ပြည့်စုံသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့ရတော့သည်။

“အင်း ... ကြည်ညိုစရာပေပဲ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က မှတ်ချက်ချလေ၏။ မယ်တော်သည် သူတော်မူများနှင့်အတူ အလှူပွဲကျင်းပရာသို့ လျှောက်လာလေ၏။

အလှူပွဲသို့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားပေးသနားတော်မူလိုက်သည့် သင်္ကန်းနှင့်တောင်ဝေးကို ရှေ့၌ချခင်းကာ ရောင်းချလေတော့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးအချို့သည် သင်္ကန်းကိုကြည့်ပြီး သဘောကျသဖြင့် လာရောက်မေးမြန်းကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက -

“ဒီက အဲဒီသင်္ကန်းကို ဘယ်လောက်နဲ့ရောင်းမှာလဲ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“ငွေစင်ငါးထောင်ပါ”

ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက ရယ်မောလေ၏။

“ငါးထောင်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါးထောင်ပါ”

ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက မေးပြန်သည်။

“တောင်ဝေးကော ဘယ်လောက်နဲ့ရောင်းမှာလဲ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“နှစ်ထောင်”

ဘုန်းတော်ကြီးတို့သည် သောသောည့်အောင် ရယ်မောကြတော့သည်။

“သင်ရူးနေပြီထင်တယ်၊ သင်ကန်းတစ်ထည်ငါးထောင်၊တောင်ရိုးတစ်ချောင်းနှစ်ထောင်၊ ဘယ်သူက ဝယ်နိုင်မှာတုန်း.....”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“သင်ကန်းကို ဘုန်းကြီးငါးထောင်ပေးနိုင်ရင်လဲ ရောင်းချင်မှ ရောင်းဦးမှာ၊ တောင်ရိုးကို နှစ်ထောင်ပေးနိုင်ရင်လဲ ရောင်းချင်မှရောင်းဦးမှာ.....”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် သင်ကန်းကို ပိုက်၍တောင်ရိုးကိုကိုင်း၍ ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားလေ၏။ သူတော်မူချားလည်း နောက်မှလိုက်ပါသွားသည်။

ထိုအခိုက် ဝန်မင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ “ရှောင်လင်” သည် နန်းတော်မှပြန်အလာ အရှေ့ဘက်တံခါးအနီးသို့ ရောက်သောအခါကွမ်ယင်မယ်တော်၊ သူတော်မူချားတို့နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့လေ၏။

လမ်းသွားလမ်းလာများသည် ဝန်မင်းရှောင်လင်ကို ရှောင်တိမ်းပေးကြရ၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်မှာ ဘုန်းကြီးအဖြစ်ဖန်ဆင်းထားသူဖြစ်သည်။ သူသည် လမ်းဖယ်မပေးချေ။ သူသည် သင်ကန်းကိုလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖြန့်ကိုင်းပြီး လက်တစ်ဖက်က တောင်ရိုးကိုကိုင်း၍ လျှောက်နေသည်။

ဝန်မင်းရှောင်လင်သည် ရွှေရောင် တပြောင်ပြောင်ထနေသော သင်ကန်းကိုကြည့်မြင်လိုက်ရသဖြင့် နေရာတွင်ရပ်လိုက်သည်။

သူသည် မင်းချင်းတစ်ဦးအား မေးခိုင်းလိုက်၏။ မင်းချင်းများသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်အား ဝန်မင်းရှောင်လင်ရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်။

ဝန်မင်းရှောင်လင်က -

“ဘုန်းတော်ကြီး..... သင်ကန်းနဲ့တောင်ရိုးကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမလဲ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“ငွေစင် ခုနစ်ထောင်”

ဝန်မင်းက မေးသည်။

“သင်ကန်းကဘယ်လောက်များထူးခြားလို့ ဒါလောက်ဈေးကြီးနေရတာလဲ ...”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“ကျုပ်ရဲ့သင်ကန်းက ကောင်းတာရှိသလို မကောင်းတာလဲရှိတာပဲ၊ ငွေနဲ့ရောင်းမယ်လို့ ပြောနေပေမယ့် ငွေမပါဘဲ လာဝယ်တဲ့လူကိုလဲ ပေးချင် ပေးလိုက်မှာပဲ.....”

ဝန်မင်းရှောင်လင်က -

“ကောင်းတာက ဘာလဲ၊ မကောင်းတာက ဘာလဲ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“ကောင်းတာကတော့ ဒီသင်ကန်းကိုဝတ်ရင် ငရဲမလားဘူး၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ အန္တရာယ်မပြုနိုင်ဘူး၊ အဆိပ် မမိဘူး”

ဝန်မင်းက -

“မကောင်းတာတွေ ပြောပါ ...”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“ဒီသင်ကန်းဝတ်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးဟာ သီလမစောင့်ဘူးဆိုရင် အကျင့်ပျက်မယ်ဆိုရင် ဘုရားရှင်ကို မရိုသေဘူးဆိုရင် အကျိုးယုတ်ပါလိမ့်မယ်”

ဝန်မင်းက -

“ဒါဖြင့် ငွေအဆမတန် တောင်းတာကရော”

ကွမ်ယင်မယ်တော်ကပြန်ဖြေသည်။

“ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းများကို ဖောက်ဖျက်ရင် ရတနာသုံးပါးကို မကိုးကွယ်မဆည်းကပ်ရင် အဲဒီလို လူမျိုးကို ငွေခုနစ်ထောင်နဲ့ရောင်းမယ်”

ဝန်မင်းက -

“ငွေမပါဘဲနဲ့ ပေးလိုက်မယ်ဆိုတာကရော ...”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“ငွေမပါဘဲနဲ့ ပေးလိုက်မယ်ဆိုတာက ရတနာသုံးပါးကို ဦးထိပ်ထားတဲ့ဘုန်းကြီး၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုတဲ့ဘုန်းကြီး၊ သာသနာပြန့်ပွားအောင် ကြိုးစားတဲ့ဘုန်းကြီးဆိုရင် ကျုပ်ကငွေအသပြာတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူဘဲ ပါရမီဖြည့်တဲ့အနေနဲ့ လှူလိုက်ပါ့မယ်”

ထိုအချိန်အထိ ဝန်မင်းရှောင်လင်သည် မြင်းပေါ်မှ မဆင်းဘဲ စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ကွမ်ယင်မယ်တော်၏ စကားကို ကြားသိလိုက်ရသောအခါ ဤဘုန်းကြီးမှာ တော်တော်တန်တန်ဘုန်းကြီး မဟုတ်သည်ကို ဝန်မင်းရှောင်လင်သိရှိသွားလေ၏။

သူသည် ကွမ်ယင်မယ်တော် အသွင်ပြောင်းထားသည့်ဘုန်းတော် ကြီးအား ရှိခိုးကန်တော့ရင်း -

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့ရဲ့ အရှင်မင်းမြတ်ဟာ ရတနာသုံး ပါးကို ဦးထိပ်ထားပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို အဆက်မပြတ်ပြုနေတဲ့ အရှင်မင်းမြတ်တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ အလှူရေစက် လက်နဲ့ မကွာဆိုတာလို အမြဲတမ်း အလှူပေးနေသူဖြစ်ပါတယ်။ အခုလဲအလှူပွဲကြီးကို အကြီး အကျယ် ပြုလုပ်နေပါတယ်။ အလှူပွဲကို ကျင်းပတဲ့ နာယကဆရာတော် ဟာ ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်အတွက် ဒီသင်္ကန်းနဲ့ တောင်ဝှေးဟာ အလွန်ကျက်သရေရှိမယ့်အဆောင်တော်တွေပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်နဲ့အတူ နန်းတော်ထဲကို ကြွရောက်ဖို့ပင့်ဖိတ်ပါ တယ် အရှင်ဘုရား”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က သဘောတူလိုက်လေ၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်နှင့် သူတော်မူချားတို့သည်ဝန်မင်းရှောင်လင် နှင့်အတူ နန်းတော်ကြီးထဲသို့ လိုက်ပါသွားကြလေတော့၏။

ဝန်မင်းရှောင်လင်သည် မြင်းကိုမစီးတော့ဘဲ ကွမ်ယင်မယ်တော်၊ သူတော်မူချားတို့နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လိုက်ပါလာလေ၏။ တံခါးမှူး သည် ဝန်မင်းပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်ကို အံ့သြသွားလေ၏။ ဝန်မင်း သည် စောစောကပင် တံခါးမှထွက်သွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။

တံခါးမှူးအား ဝန်မင်းကပြောလေ၏။

“ကျုပ်...ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးကို ပင့်ဆောင်လာတဲ့အကြောင်း ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သွားလျှောက်ပေးပါ။ ဘုရင်မင်းမြတ်ရှေ့တော်မှောက် ဝင်လိုတဲ့အကြောင်း သွားလျှောက်ပေးပါ”

တံခါးမှူးသည် အလျင်အမြန်ပင်သွား၍ ဘုရင်ဧကရာဇ်ကြီးထံ သွားရောက်လျှောက်တင်သည်။

“မှန်လှပါ။ ဝန်မင်းရှောင်လင်က ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးကို ပင့်ဆောင် လာပါတယ်။ ဘုရင်ရှေ့တော်မှောက် ဝင်လိုတယ်လို့ လျှောက်တင်ခိုင်း

လိုက်ပါတယ်ဘုရား”

ဘုရင်ဧကရာဇ် ထန်ထိုက်ကျုံးသည် အံ့သြသွားလေ၏။

“အလို ဝန်မင်းရှောင်လင်ကဘုန်းကြီးနှစ်ပါးပင့်ဆောင်လာတယ် ဆိုပါကလား၊ ဘာများအကြောင်းထူး ရှိလို့ပါလိမ့်”

သူသည် သူ့ရှေ့မှောက်သို့ဝင်လာရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

မကြာမီ ဝန်မင်းရှောင်လင်နှင့်တကွ ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါး နန်း တော်ထဲသို့ ဝင်လာကြလေ၏။

ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးက -

“အသင်ဝန်မင်း ဘာကိစ္စများထူးလို့ ပြန်လာတာလဲ”

ဝန်မင်းက -

“မှန်လှပါ။ ကျွန်တော်မျိုးနန်းတော်ကအပြန် အရှေ့တံခါးပေါက် မှာ ဟောဒီဘုန်းကြီးနှစ်ပါးနဲ့ တွေ့ပါတယ်။ သူတို့မှာ အလွန်အသရေ တော်ရှိတဲ့ သင်္ကန်းတစ်ထုပ်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ ရှမ်းကျွမ်းဆရာ တော်နဲ့ အလွန်သင့်လျော်တယ်လို့ယူဆပြီး အခုလိုဘုရင်ဧကရာဇ်ရှေ့ တော်မှောက် ခေါ်သွင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

ဧကရာဇ်က ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘုန်း ကြီးနှစ်ပါးမှာ နန်းရင်ပြင်၌ မတ်တပ်ရပ်နေကြပါသည်။ ရှေ့မှကိုယ်တော် သည် သင်္ကန်းတစ်ထုပ်ကို ပိုက်လျက်ရှိပြီး တောင်ဝှေးတစ်ချောင်း ထောက်ထားသည်။

နောက်မှကိုယ်တော်မှာမူ ကိုယ်ကိုယ့်ယိုကလေးရပ်နေလေ၏။

သူတို့သည် ဘုရင်အား ပျပ်ဝပ်မစားပါချေ။ ဘုရင်ဧကရာဇ်က အပြစ်တော်မယူဘဲမေးလိုက်၏။

“အရှင်ဘုရား သင်္ကန်းကို ဖြန့်ကြည့်ခွင့်ပြုပါလား”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် သင်္ကန်းကိုဖြန့်ချလိုက်ရာ နန်းတော် တစ်ခုလုံး ရွှေရောင်ဝင်းထိန်သွားသည်။ ဘုရင်ဧကရာဇ်က ဤသင်္ကန်း သည် ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်နှင့် အလွန်လိုက်ဖက်လှသည်ဟု တစ်ခဏ အတွင်း သိမြင်သဘောပေါက်သွားလေ၏။

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ဟာ အလှူပွဲကြီးတစ်ပွဲပြုလုပ်နေပါ တယ်။ ဒီအလှူပွဲကြီးကို ဦးဆောင်ကျင်းပနေတဲ့ ဆရာတော်ကတော့ ရှမ်း ကျွမ်းဆရာတော်ပါ။ ဒီဆရာတော်ဟာ အလွန်သိက္ခာ၊ သမာဓိရှိတဲ့ ဆရာ

တော်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသင်္ကန်းဟာ ဆရာတော်နဲ့ အလွန်လိုက်ဖက်တင့်တယ်တဲ့ သင်္ကန်းဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်ဒီသင်္ကန်းကိုဝယ်ပြီး ဆရာတော်ကိုပေးလှူချင်ပါတယ်။ အဲဒါအရှင်ဘုရားက ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် တပည့်တော် ဆောင်ရွက်ပေးလိုပါတယ်ဘုရား”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“ရတနာသုံးပါးကို အမြဲဦးထိပ်ထားတဲ့ရဟန်း အကျင့်သိက္ခာ သမာဓိရှိတဲ့ရဟန်း၊ သာသနာပြန့်ပွားရေးကို ဆောင်ရွက်တဲ့ရဟန်းဆိုရင် ဘယ်ရဟန်းကိုမဆို ကျွန်ုပ်လှူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ရေမြေရှင်က ငွေကြေးပေးဝယ်ဖို့ မလိုပါဘူး”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ဝန်မင်းရှောင်လင်လက်သို့ သင်္ကန်းကို ပေးအပ်လိုက်လေ၏။

“ကဲ ကျုပ်တို့သွားမယ်”

ဘုရင်နှင့် ဝန်ကြီး၊ မှူးမတ်တို့ လက်အုပ်ချီကန်တော့ရင်း သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်ကြလေ၏။

* * * * *

အခန်း (၃၂)

မဇ္ဈိမဝရီးစဉ်

နံနက်ခင်းကာ အလွန်သာယာလှလေ၏။ ဘုရင်ဧကရာဇ်သည် နံနက်ဆွမ်းစားရန် ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်အား ပင့်ဖိတ်ထားသည်။

ဆရာတော်ကြွလာ၏။ ဆွမ်းဘုန်းပေးသည်။ တရားချီးမြှင့်သည်။

ဘုရင်ဧကရာဇ်က -

“အရှင်မြတ် တပည့်တော် သင်္ကန်းတစ်ထည် ရရှိထားပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်ဝယ်သော်လည်းထိုဘုန်းကြီးက မရောင်းပါ။ တပည့်တော်အား ပေးလှူသွားပါတယ်။ အဲဒီသင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံတော်မူပါဘုရား”

ဆရာတော်သည် မျက်နှာတော်ကို အောက်ချတော်မူ၍ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလေ၏။

ဆရာတော်သည် သူ၏သင်္ကန်းအဟောင်းကိုချွတ်၍ သင်္ကန်းသစ်ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်တော်မူသည်။ ထိုအခါ အလွန်ဆန်းကြယ်သော အသရေတော်ကိုရရှိလေ၏။ ဘုရင်ဧကရာဇ်မင်းမြတ်နှင့်တကွ နန်းတော်တစ်ခုလုံးမှ ဧည့်ပရိသတ်တို့သည် ချီးကျူးထောပနာပြုမိကြလေ၏။

ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ဆန်းကြယ်သောအသရေတော်ကို ရရှိပြီးနောက် မူလတရားဟောရာ မဏ္ဍပ်ဆီသို့ ပြန်ကြွသွားတော်မူ၏။ လမ်းသွားလမ်းလာဟူသမျှမှာ ဆရာတော်၏အသရေတော်ကို အံ့သြငေးမောရင်း ပူးမြော်မိကြတော့သည်။

မဏ္ဍပ်တွင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးများမှလည်း ဆရာတော်၏ အသရေတော်ကို အံ့သြစွာလက်အုပ်ချီရင်း ကြိုဆိုမိကြလေ၏။

ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်သည် တရားပလ္လင်၌ထိုင်ကာ တည်ကြည်

ခန့်ညားစွာ တရားဟောလေ၏။ အသံတော်သည် လွန်စွာသာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိသည်။ တရားနာ ပရိသတ်အပေါင်းသည် တရားတော်အတွင်း မိန်းမောသွားကြလေ၏။

ထိုတရားနာပရိသတ်အတွင်းတွင် ကွမ်ယင်မယ်တော်နှင့်သူတော် မုချားတို့သည် ဝင်ရောက်နာကြားလျက်ရှိကြသည်။ တရားတော် ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် မတ်တပ်ထရပ်လေ၏။

လူအများသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်တစ်ဖြစ်လဲ ဘုန်းတော်ကြီးအား ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြသည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“ဒီမှာဘုန်းတော်ကြီး ဘာတရားတွေဟောနေတာလဲ”

ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ကျုပ်ကလူတွေ ရတနာသုံးပါးကို ဦးထိပ်ထားတတ်ဖို့၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုကြဖို့ တရားဟောနေတာပါ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“ဒါတွေဟောလို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်ပါ့မလား”

ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်က ပြန်မေးလေ၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးဆီမှာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားရှိနေလို့လား”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“ရှိတယ်”

“ရှိရင်ပြောပါ”

“ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဘုန်းကြီးကြားဖူးသလား”

ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်သည် စင်မြင့်ပလ္လင်ထက်မှ ဆင်းသက်လာလေ၏။ သူသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ရှိရာသို့သွားသည်။ ကွမ်ယင်မယ်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်ပြီးစကားပြောလေ၏။

“ကျုပ် ပိဋကတ်သုံးပုံအကြောင်း မကြားဖူးပါဘူး၊ ဒီတရားဘုန်းတော်ကြီးဆီမှာ ရှိသလား၊ ရှိရင်”

သူတို့စကားပြောနေစဉ် အလှူပွဲကြီးကို ကြီးကြပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်က အမတ်ကြီးအဆင့်ဆင့်ကို အကြောင်းကြားလေ၏။ အမတ်ကြီးအဆင့်ဆင့်ကလည်း ဘုရင်ဧကရာဇ်ထံ သတင်းပို့လေ၏။

ဘုရင်ဧကရာဇ်သည် တရားပွဲကျင်းပရာ မဏ္ဍပ်ဆီသို့ ချက်ချင်း

ပင် ရောက်ရှိလာသည်။

ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်အား ပြဿနာလုပ်နေသော ကိုယ်တော်မှာ မနေ့ကသူ့အား သင်္ကန်းလှူသွားသည့် ကိုယ်တော်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားမည်ဟု အလိုလိုသိနေမိသည်။

သူသည် ဘာစကားမျှဝင်မပြောဘဲ လက်အုပ်ချီ၍စကားအချီအချပြောနေသည်ကို ဝင်ရောက်နာကြားလေ၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ပိဋကတ်သုံးပုံအကြောင်း အကျယ်ရှင်းလင်းပြောပြနေလေ၏။

ဘုရင်ဧကရာဇ်သည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပြီး တရားဟောပလ္လင်၌ တက်ရောက်ဟောကြားပါရန် ပန်ကြားလေ၏။

“ပလ္လင်ပေါ်တက်ဖို့ မလိုပါဘူး”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ထိုသို့ပြောပြီး ဘုန်းကြီးရုပ်သွင်ကို ပျောက်ကွယ်စေလေ၏။ သူ၏မူလကွမ်ယင်မယ်တော်ရုပ်သွင်ကို ပြန်ယူလိုက်သည်။

သူတပည့် သူတော်မုချားသည်လည်း ဘုန်းကြီးရုပ်သွင်ပပျောက်သွားပြီး မူလသူတော်မုချားရုပ်သွင် ပြန်ယူလိုက်သည်။

သူတို့သည် တိမ်ကိုစီး၍ကောင်းကင်သို့တက်ကာ လူအများ၏ အထက်၌ရပ်တန့်၍ လူသားတို့အချင်းချင်း ကရုဏာထားရန် ဟောပြောလေ၏။

ပရိသတ်များသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ကို လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးပူးမြော်ကြလေ၏။

ဘုရင်ဧကရာဇ်သည် ချက်ချင်းပင် ပန်းချီကျော်တစ်ဦးကို ခေါ်ကာ ကွမ်ယင်မယ်တော်၏ ရုပ်ပုံအား ရေးဆွဲစေလေ၏။

“ကျွန်ုပ်တောင်ရေးကိုထားခဲ့တယ်၊ ဒီတောင်ရေးဟာ ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်အတွက်ပဲဖြစ်တယ်၊ သင်တို့အချင်းချင်း ကရုဏာထားစောင့်ရှောက်ကြပါ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်၏အသံသည် တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ဝေး၍သွား၏။ သူတို့စီးထားသည့် တိမ်တိုက်များသည် တဖြည်းဖြည်း ငယ်၍ငယ်၍သွားသည်။ နောက်ဆုံး ကွမ်ယင်မယ်တော်နှင့် သူတော်မုချားတို့သည်

လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ဝိုး”

ထိုစဉ်ပေစာတစ်စောင်သည်ကောင်းကင်မှလွင့်စင်ကျလာလေ၏။

ပေစာရရှိသော တရားနာပရိသတ်သည် အဆင့်ဆင့် လက်ကမ်း ပေးကြရာ နောက်ဆုံး၌ ဘုရင်စကရာဇ်ထံသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

“တိုင်းသူပြည်သားများ ကျန်းမာချမ်းသာပြီး ရောဂါဘယကင်း ဝေးကာ ဆန်စပါးများ ပေါများကြွယ်ဝလိုပါလျှင် မြတ်စွာဘုရားဟော ကြားတော်မူသော ပိဋကတ်သုံးပုံကို မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော ဒေသသို့ကြွရောက်ပြီး ပင့်ဆောင်ပါလေ”

စကရာဇ်ကြီး ထန်ထိုက်ကျူးသည် ထိုပေစာအား ဖတ်ရှုလျက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်လေ၏။

ဘုရင်စကရာဇ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ယခုကျင်းပနေသည့်အလှူ ပွဲကြီးအား ခေတ္တရပ်တန့်ပြီး ပိဋကတ်သုံးပုံအား သွားရောက်ပင့်ဆောင် မည့် ပါရမီရှင်အား ရှာဖွေရေးပင်ဖြစ်တော့သည်။ ထိုပါရမီရှင်က မြတ်စွာ ဘုရား၏ပိဋကတ်များကို သွားရောက်ပင့်ဆောင်ပေးပြီးမှ ပိဋကတ်သုံးပုံ အား ဤအလှူဒါန၌ ပဓာနထားကာ အလှူပွဲကြီးဆက်လက် ဆင်ယင် ရန်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အဓိကကိစ္စရပ်မှာ ပိဋကတ်သုံးပုံအား ပင့်ဆောင်မည့် ပါရမီရှင်အား ရွေးချယ်ရှာဖွေရန်ပင်ဖြစ်နေတော့သည်။

ဘုရင်နှင့်ဝန်ကြီး၊ မှူးမတ်များမှာ သင့်တော်သောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး အား ရွေးချယ်ရန် ဦးခေါင်းများကွဲမတတ် စဉ်းစားနေကြရတော့၏။

ထိုအခက်အခဲကို ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်က ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပေး လေ၏။

“မြတ်စွာဘုရား၏ ပိဋကတ်သုံးပုံကို သွားရောက်ပင့်ဆောင်မည့် တာဝန်ကို ကျွန်ုပ်ယူပါမည်အရှင်မင်းမြတ်”

စကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျူးသည် အလွန်တရာဝမ်းသာသွား၏။ ဝန် ကြီးမှူးမတ်များသည်လည်း ရင်ဝမှအလုံးကြီးကျသွား၏။

စကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျူးက -

“ဆရာတော်ကြွမယ်ဆိုရင် တပည့်တော် ဝမ်းသာကျေနပ်လှပါ တယ်။ ဆရာတော်ကြွရောက်မည့် အစီအစဉ်ကို တပည့်တော်ကိုအကြောင်း

ကြားပါက တပည့်တော်ခရီးစဉ်ကို ကောင်းမွန်စွာ စီစဉ်ပေးပါမယ်ဆရာ တော်”

“အို ... ဆရာတော်အနေနဲ့ ဘာမှမလိုပါဘူး၊ ဗာဟိရကိစ္စတွေ နည်းလေ ကောင်းလေပါပဲ”

“ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ ဆရာတော် ... ဆရာတော် သွားရမယ့် ခရီးက ဝေးလံသီခေါင်လှပါတယ်။ ခရီးတိုသွားမယ်ဆိုရင်တော့ ဆရာ တော်ပြောသလို သွားလို့ဖြစ်ပါတယ်။ သွားမယ်ဆိုရင် တပည့်တော်ကိုသာ အကြောင်းကြားပါ”

ဆရာတော်သည် ခပ်မဆိတ်ပင်နေတော်မူလေ၏။ ထို့နောက် ဆရာတော်သည် ဘုရင်၊ ဝန်ကြီးနှင့် မှူးမတ်များနှုတ်ဆက်၍ သီတင်းသုံး ရာ ကျောင်းသို့ ပြန်တော်မူလေ၏။

သီတင်းသုံးနေကြသည့် ဘုန်းကြီးများမှာ တစ်ယောက်တစ် ပေါက်လာရောက်မေးမြန်းကြလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ဆရာ တော်ပိဋကတ်တော်ပင့်ဆောင်မည့် သတင်းကိုကြားသိပြီးကြလေပြီ။

“ဆရာတော် ... မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပိဋကတ်တော်များကို သွား ရောက်ပင့်ဆောင်မယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှန်ပါရဲ့လားဆရာတော်”

ဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်၏။

“အခုဟာက တိုင်းပြည်အတွင်း သာသနာပြန့်ပွားဖို့ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေ ရောဂါဘယကင်းဝေးဖို့ ဆန်စပါး ပေါများစေဖို့ ဒီပိဋကတ်တော်တွေ ဒီကိုရောက်မှဖြစ်မယ်၊ အင်း...တပည့် တော်ကလဲ တိုင်းပြည်ဝတ္ထုများကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ထမ်းဆောင်တာ ပေါ့လေ”

“ခရီးကဝေးလွန်းပါတယ်အရှင်ဘုရား တောတောင်တွေကို ဖြတ် သန်းသွားရမယ်၊ ပင်လယ်တွေကို ဖြတ်သန်းသွားရမယ်၊ သွားရမယ့် ခရီးလမ်းကို စဉ်းစားလိုက်ရင် သွားဝံ့စရာမရှိပါဘူး၊ ခရီးလမ်းက ကြမ်း တမ်းလွန်းလှပါတယ်”

“ဇွဲလုံ့လရှိရမယ်၊ သတ္တိရှိရမယ်၊ ပိုင်းဖြတ်နိုင်တဲ့ စိတ်ရှိမယ်ဆို ရင် ပိဋကတ်တော်များကို ပင့်ဆောင်နိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်အရှင် ဘုရားတို့”

“လမ်းခရီးမှာ ဘီလူးတွေ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ အို ... ရန်တွေ

အန္တရာယ်တွေအများကြီးပါ။ ဒီအန္တရာယ်တွေကို ကျော်လွှားဖို့မလွယ်ပါဘူး ဘုရား”

“ရတနာသုံးပါးကို ဦးထိပ်ထားရင် ဘယ်သူမှရန်သတ္တမမြုနိုင် ဘူးလို့ ယုံကြည်ပါတယ်အရှင်ဘုရား”

ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်က ဆက်ပြောလေ၏။

“တပည့်တော်သွားရမယ့်ခရီးကဝေးလံလှပါတယ်။ သုံးနှစ်ကြာချင် လဲကြာမယ် ခြောက်နှစ်ကြာချင်လဲကြာမယ်၊ ကိုးနှစ်ကြာချင်လဲကြာမယ်၊ ခြံဝင်းထဲကသစ်ပင်ထိပ်များတွေဟာ အရှေ့ဘက်ကို ကိုင်းနေတာတွေ့ရင် တပည့်တော်ပြန်လာပြီလို့ မှတ်လိုက်ပါတော့”

ဘုန်းတော်ကြီးများသည် မေးမြန်းပြောဆိုစရာများ ကုန်သွားပြီ ဖြစ်၍ အသီးသီး ကိုယ့်စုတင်ရှိရာသို့ ကိုယ်ပြန်သွားကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဝန်ကြီး၊ မျိုးမတ်များသည် နန်းတော် ထဲသို့ စုဝေး ရောက်ရှိနေကြလေတော့၏။ မကြာမီ ဘုရင်ဧကရာဇ် ထန်ထိုက်ကျုံးရောက်ရှိလာသဖြင့် မကြာမီဆရာတော်ထွက်ရမည့်ခရီးစဉ် ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြတော့သည်။

နက္ခတ်တာရာဗေဒင်ပညာရှင်က လျှောက်ထားသည်။

“အရှင်ဘုရား ... ညတုန်းက ကျွန်တော်မျိုး နက္ခတ်တာရာတွေ ကို ကြည့်စုခဲ့ပါတယ်။ ဆရာတော်အရှင်သူမြတ် ဒီနေ့ခရီးထွက်ရင် အ ကောင်းဆုံးဖြစ်နေပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်ကို တင်ပြပါတယ်ဘုရား”

အခြား နက္ခတ်တာရာပညာရှင်တစ်ဦးကလည်း ထောက်ခံ၏။

“မှန်ပါတယ်။ အခုအချိန်ခရီးထွက်ရင် အကောင်းဆုံးပါအရှင် မင်းမြတ်”

ဘုရင်ဧကရာဇ် ထန်ထိုက်ကျုံးသည်ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ချက်ချင်းပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ မင်းချင်းတစ်ဦးအား စေလွှတ်လိုက်၏ ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်အား ပင့်ဆောင်စေသည်။

ဆရာတော်သည် နန်းတော်ထဲသို့ ကြွရောက်လာလေ၏။

ဘုရင်ဧကရာဇ် ထန်ထိုက်ကျုံးသည် ပလ္လင်ပေါ်မှ ဆင်းပေးလေ ၏။ ဆရာတော်အား ပလ္လင်ထက်၌ထိုင်စေသည်။ ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံး က လျှောက်ထားလေ၏။

“အရှင်ဘုရားတပည့်တော်ရဲ့ နက္ခတ်တာရာပညာရှိ ဗေဒင်ပညာ

ရှိများရဲ့ တွက်ချက်မှုအရ အရှင်ဘုရားခရီးထွက်ရင်ဒီနေ့ဒီရက်ဟာ အင်မ တန် မင်္ဂလာရှိတဲ့ ရက်ရာစာဖြစ်ပါတယ်ဘုရား အဲဒါ ...”

ဆရာတော်က မိန့်ကြား၏။

“အိမ်း ... ခရီးထွက်ရမယ့်အတူတူ တစ်ရက်စောပြီးခရီးထွက် တော့ တစ်ရက်စောပြီး ရောက်တာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ဆရာတော်ကို နန်းတော်မှာပဲ ဆွမ်းကပ်တာပေါ့”

ဘုရင်ဧကရာဇ်၏အမိန့်အရ ဆွမ်းပွဲပြင်ဆင်ပြီး ဆွမ်းဆက်ကပ် လေ၏။

ဆွမ်းဆက်ကပ်ပြီးသောအခါ ဧကရာဇ်ထန်ထိုက်ကျုံးသည် သပိတ်တစ်လုံးနှင့် သန်စွမ်းသောမြင်းတစ်ကောင်ကပ်လျှလေ၏။ သပိတ် မှာ လမ်းခရီး၌ ဆွမ်းစားရန်ဖြစ်ပြီး မြင်းမှာခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော ခရီး စဉ်များ၌ အရှင်မြတ်အား သယ်ပိုးသွားနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

“အရှင်ဘုရား ... လမ်းခရီးမှာ အရှင်ဘုရား၏ ဝေယျာဝစ္စများ အား ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မည့် ကပ္ပိယနုစိယောက်ကိုလည်း ထည့်ပေးလိုက် ပါမည်ဘုရား၊ သူတို့ကိုလည်း မြင်းကောင်းများပေးလိုက်ပါမည်”

ဘုရင်ဧကရာဇ်သည် ဖြတ်ကျော်ရမည့်နိုင်ငံများမှ အကူအညီရစေ ရန် မေတ္တာရပ်ခံသည့်စာများ တောင်းပန်သည့်စာများကို ချက်ချင်းစီစဉ် စေသည်။ ဖြတ်ကျော်ရမည့် နိုင်ငံများကို ဝန်ကြီး၊ မျိုးမတ်များနှင့် စီစဉ် ပြီးပြီမဟုတ်ပါလား။

ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်သည် သပိတ်ကို လွယ်လျက်တောင်ဝှေးကို ထောက်ကိုင်လျက် နန်းတော်ထဲမှထွက်ရန် အဆင့်သင့်ဖြစ်ပေပြီ။ နန်း တော်ဝမှလည်း ကပ္ပိယနုစိယောက်တို့က ဆရာတော်စီးမည့်မြင်းနှင့်သူတို့ စီးမည့်မြင်းများကို ကိုင်ဆွဲလျက်ရပ်နေကြသည်။

ဆရာတော်ထွက်ခွာမည့်သတင်းသည် တောမီးပမာချက်ချင်းပျံ့ နံ့သွား၏။ မြို့တော်သူမြို့တော်သားများသည် ဆရာတော်ကြွချီမည့် ခရီး လမ်းတစ်လျှောက် များပြားစွာစုရုံးရောက်ရှိနေကြတော့သည်။

ဘုရင်ဧကရာဇ်၊ ဝန်ကြီး၊ စစ်သူကြီးနှင့် မျိုးမတ်များသည် ရှမ်း ကျွမ်းဆရာတော်အား လိုက်လံပို့ဆောင်ကြသည်။ ထို့နောက်မင်းမိဖုရား နှင့် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားအပေါင်းတို့ကလိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသည်။

မိဖုရားနှင့် မောင်းမမိသံများမှာ မျက်ရည်ကျကြရလေ၏။ မှန်

ပေသည်။ ဆရာတော်ကြွရောက်ရမည့်ခရီးလမ်းမှာဝေးလံသီခေါင်လှသည်။
ရေမြေချောက်ကမ်းပါး တောတောင်ပင်လယ်များ ကွာခြားလွန်းလှသည်။
မိဖုရားကြီးစိုးရိမ်ပူပန်မည်ဆိုပါက စိုးရိမ်ပူပန်ထိုက်သည်မဟုတ်ပါလား။

ဧကရာဇ် ထန်ထိုက်ကျူးက လက်အုပ်ချီ၍ -

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တစ်ခုလျှောက်ပါရစေ ...”

“လျှောက်ပါ ဒကာတော်”

“ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့နာမည်ကို တပည့်တော်မလိုချင်
လို့ ဒီကိစ္စကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာတော်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ဘွဲ့အ
မည်ကို နိုင်ငံတော်ကချီးမြှင့်ချင်လို့ပါဘုရား”

“ရပါတယ်၊ ဒကာတော်”

“ထန်မျိုးနွယ်ဆိုတာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေရဲ့ မျိုးနွယ်အမည်ဖြစ်
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရားရဲ့ဘွဲ့အမည်အသစ်ကို တပည့်တော်ရဲ့
မျိုးရိုးအမည်ပါအောင် တပည့်တော်ပေးချင်ပါတယ်။ အရှင်ဘုရားရဲ့ဘွဲ့
အမည်အသစ်ကို “ထန်စန်းကျွမ်း”လို့ ဆက်ကပ်ချင်ပါတယ်”

“ထန်စန်းကျွမ်း ဘွဲ့အမည်အသစ် ရရှိစေ”

ထိုအချိန်မှစ၍ ဆရာတော်၏ ရှမ်းကျွမ်းဆရာတော် အမည်
သည် ပပျောက်သွားပြီး ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ဟုသာ ပြောင်းလဲခေါ်
ဝေါ်ကြတော့သည်။

ဘုရင်၊ ဝန်ကြီး၊ မှူးမတ်များနှင့် မင်းမိဖုရားများသာမက ချန်
အန်းတစ်မြို့လုံးမှ မြို့သူမြို့သားတို့သည် ဆရာတော်ကို နန်းမြို့ရိုးအပြင်
ထိရောက်အောင် လိုက်လံပို့ဆောင်ကြလေတော့သည်။

* * * * *

အခန်း (၃၃)

ပထမအကြိမ်အခက်အခဲ

ဧကရာဇ် ထန်ထိုက်ကျူးသည် နန်းစံသက် ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်
မြောက်ပြီးလေပြီ။ သူသည် ဆယ့်သုံးနှစ်တွင် ကံတော်ကုန်ရမည်ဖြစ်၏။
သို့သော် အမတ်မင်းချီဝမ်း၏ ပြင်ဆင်ပေးမှုကြောင့်သူသည်ဆယ့်သုံးနှစ်
နန်းစံရမည့်အစား သုံးဆယ့်သုံးနှစ် စံစားရတော့မည်ဖြစ်သည်။ အသက်
နှစ်ဆယ်ပို၍ လူ့ပြည်၌ နေနိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

ယခုနန်းစံသက် ဆယ့်သုံးနှစ်ကိုးလနှင့် လဆန်းသုံးရက်ရှိနေ
လေပြီ။ သူသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား အခန်းအနားမဟုတ်သော်
လည်း အခမ်းအနားထက်ကြီးကျယ်သည့်ပို့ဆောင်မှုဖြင့်ပို့ဆောင်ပြီးခဲ့လေ
ပြီ။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ကပ္ပိယနှစ်ယောက်တို့နှင့် ဆက်
လက်ထွက်ခွာလာရာ သုံးရက်မြောက်သောနံနက်ခင်းတွင် “ဝုတ်မင်း”
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့် ကျောင်း၌နေထိုင်သူဘုန်းကြီးအပါး
ငါးရာတို့သည် တစ်ဖက်တစ်ချက် တန်းစီလျက် ကြိုဆိုနေကြ၏။ ကျောင်း
ထိုင်ဆရာတော်သည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကို နေရာထိုင်ခင်းပေး
သည်။ ဆွမ်းကပ်သည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ဆွမ်းစားပြီးသည်နှင့် ဆင်းတု
တော်အား ရှိခိုးပြီး ဝုတ်မင်းကျောင်းတော်မှ ထွက်ခွာရန်ပြင်ဆင်တော့
သည်။

“အရှင်ဘုရား ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာတော့မည်လား”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က မေးလျှောက်၏။

“ခရီးထွက်ပါတော့မယ် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၊ တပည့်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါတော့”

ထန်စန်းကျွမ်းဘုန်းတော်ကြီးမှာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အား ဦးချလေ၏။ ထို့နောက်ကပ္ပိယနစ်ဦးနှင့်အတူ ထွက်ခွာလာတော့သည်။

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဘုန်းကြီးငါးရာတို့သည် ခရီးမိုင်အတော်ဝေးသည်အထိ လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြလေ၏။ ထို့နောက်ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီးမှာ လက်ပြု၍ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အလွန်လွမ်းစရာကောင်းလှသော မြင်ကွင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ကပ္ပိယနစ်ဦးနှင့် ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ရာ ငါးရက်ခန့်ကြာသောအခါ သူတို့သည် ဝါးကျူးမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။ သူတို့သည် တောလမ်းခရီးမှ ဖြတ်သန်းကြရာ အတော်ပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကြသည်။

သို့သော် ဝါးကျူးမြို့အဝင်၌မူ မြို့တော်ဝန်နှင့်အဖွဲ့တို့က လာရောက်ကြိုဆိုနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဝါးကျူးမြို့တော်သူမြို့တော်သားအချို့လည်း လာရောက်ကြိုဆိုကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာသက်ဝင်ကြသည့် မြို့သားများပေတည်း။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်နှင့် ကပ္ပိယနစ်ဦးသည် ထိုမြို့တွင် တစ်ညသာနားကြ၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် မြို့ဝန်အား နှုတ်ဆက်လျက် စောစီးစွာ ထွက်ခွာလာကြရာ သုံးရက်အကြာတွင် ဟိုကျူးမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာတော့သည်။

ဟိုကျူးမြို့မှာ ထန်ဘုရင်ပိုင်ဆိုင်သည့် နယ်ခြားမြို့အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော်လည်း ထိုနယ်မြေတစ်လျှောက်မှာ ထန်ဘုရင်လည်း မပိုင်အခြားဘုရင်လည်းမပိုင်သော သီးခြားနယ်မြေဖြစ်နေပါသည်။

မြို့စောင့်ဗိုလ်မှူးကလေးနှင့် ဒေသခံဘုန်းတော်ကြီးများက ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား ကြိုဆိုကြသည်။ ဒေသခံဘုန်းကြီးများမှာ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား ကြည်ညိုရှိသေကြသည်ကိုတွေ့ရှိရ၏။ သူတို့သည် ဆရာတော်၏ခရီးစဉ်ကို သိရှိပြီး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ တော်ရုံတန်ရုံလူသားတို့ မကြံစည်ရဲသော ခရီးစဉ်ကို ဆရာတော်သွားမည် ဆိုသ

ဖြင့် ဆရာတော်အား အလွန်ရဲရင့်ပါပေသည်ဟု ပြောဆိုနေကြသည်။ ထိုည သူတို့သည် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ အိပ်စက်ကြ၏။ ကြက်တွန်သံကြားသောအခါ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ကပ္ပိယနစ်ဦးကိုနှိုးလိုက်၏။

“အမှောင်ကပ္ပိယတို့ထကြလော့ ကြက်တွန်နေပေပြီ”

ကျောင်းခံဘုန်းတော်ကြီးများသည် လူးလဲထကြပြီး နံနက်ဆွမ်းချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးကြ၏။ ဆရာတော်သည် ကျောင်းခံဘုန်းတော်ကြီးများအား နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာလာကြ၏။

အပြင်သို့ရောက်သောအခါ အမှောင်ပုံးလွမ်းနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အဘယ်ကြောင့်မှောင်နေရသည်ကို ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော် စဉ်းစား၍မရဘဲရှိနေလေ၏။ အမှန်မှာဤအရပ်မှကြက်များသည်စောစောထ၍တွန်သောလေ့ရှိသည်။ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က သူတို့ဌာနီမှကြက်များကဲ့သို့မှတ်ပြီး ထလာသဖြင့် ဤသို့ အမှောင်နှင့်ကြုံကြိုက်နေရခြင်းဖြစ်လေ၏။

“ကဲ ... အမှောင်ကတော့လွမ်းခြုံနေတုန်းပဲ ငါတို့ဆက်လျှောက်ကြတာပေါ့၊ တဖြည်းဖြည်းတော့လဲ လင်းလာမှာပေါ့လေ”

ဆရာတော်နှင့် ကပ္ပိယနစ်ဦးသည် အမှောင်ထဲထဲစမ်းတဝါးဝါးနှင့် လမ်းလျှောက်ကြလေ၏။ လမ်းကြမ်းတမ်းလှသည်။ ခလုတ်ကန်သင်းများလည်းရှိသဖြင့် သူတို့လျှောက်သည်မှာ ခရီးမတွင်လှပ။

ကပ္ပိယတစ်ဦးက -

“အရှင်ဘုရား မှောင်နေပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ရှေ့က လျှောက်ပါ့မယ် ...”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က ပြုံးတော်မူသည်။

“မင်းလဲမှောင်ထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးသွားရမှာပဲ၊ ငါလဲမှောင်ထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးသွားရမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ဘာထူးမှာလဲ၊ ရှိပါစေလော့၊ နောက်ကသာ လိုက်ခဲ့ကြပါ ...”

ဆရာတော်တို့သည် ဆက်လက်လျှောက်လာကြရာ မကြာမီတွင်းကြီးတစ်တွင်းထဲသို့ သုံးယောက်စလုံး နစ်ဝင်ကျဆင်းသွားကြတော့သည်။

“ဝုန်း ...”

“ဝရန်း”

မြေတွင်းထဲ၌ ဆရာတော်သည် ထရန်ကြိုးစားနေ၏။ ထိုစဉ် သူ

တို့အား လေတိုးငွေသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။ တစ်စုံတစ်ဦးအနီးသို့ ရောက်လာကြောင်း ဆရာတော်သိရှိလိုက်သည်။

အော်သံတစ်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

“ဖမ်းခဲ့စမ်း ... ဘယ်သူတွေလဲ ဖမ်းခဲ့၊ ဒီရောက်မှကြည့်မယ်”

သူတို့အနီးသို့ လူများစွာရောက်ရှိလာကြသည်။ မှောင်ထဲ၌ဖြစ်၍ မည်သူမှန်းမသိကြချေ။ ဆရာတော်နှင့် ကပ္ပိယနှစ်ဦးအား ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်၍ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

အလင်းရောင်ရောက်လာသောအခါမှ သူတို့အား ဖမ်းဆီးလာသူများမှာ ဘီလူးများဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော်ထိတ်လန့်တကြား သိရှိရတော့သည်။

ဖမ်းဆီးလာသောဘီလူးများသည် ဆရာတော်နှင့်ကပ္ပိယနှစ်ဦးကို လိုက်ဂူကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာကြ၏။

လိုက်ဂူအလယ်တစ်ခုသော ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ထိုင်နေလေ၏။

“အတော်ပဲ ... လူသားမစားရတာ အတော်ကြာပြီ၊ ဒီတစ်ခါ အားရပါးရစားရတော့မယ်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်နှင့် ကပ္ပိယနှစ်ဦးမှာ ထိတ်လန့်လွန်းသဖြင့် အားအင်များချည့်နဲ့သကဲ့သို့ဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့သည်ပုထုစဉ်လူသားများဖြစ်ကြသည်။ သေဘေးကိုအားလုံးက ကြောက်ရွံ့ကြသည်။ သို့သော် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်မှာ တရားရှင်ဖြစ်သဖြင့်တရားတော်ကို နှလုံးသွင်းနိုင်ပြီး မတ်တပ်ပြန်ရပ်နိုင်လာသည်။

ထိုစဉ် လိုက်ဂူပြင်ပ၌ ဆူဆူညံညံအသံများကြားရလေ၏။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ထိတ်လန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဘီလူးကြီးနှစ်ကောင် ထပ်မံရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသဖြင့် ဆရာတော်မှာ မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ ကပ္ပိယနှစ်ယောက်မှာ မြေပြင်ပေါ်၌ လှုပ်ပင်မလှုပ်နိုင်တော့ချေ။ ထိုအခါ လိုက်ဂူထဲမှ ဘီလူးကြီးက ကြုံဆိုလိုက်၏။

“ဟား ... အစ်ကိုကြီးတို့ပါလား၊ လာကြပါ၊ လာကြပါ၊ ကျွန်တော်လူသားသုံးဦး ဖမ်းမိထားတယ်”

ထိုအခါ ဘီလူးကြီး နှစ်ကောင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်

တော့သည်။

“ဟုတ်ပါကွာ၊ ငါ့ညီ ကံကောင်းတာပဲ”

“ကံကောင်းတာကတော့ မပြောနဲ့တော့၊ လူသားတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ဘူး၊ သုံးယောက်ကြီးများတောင် ရတာ”

“အေး တို့တောင် တစ်ယောက်မှမရဘူးကွ”

“အစ်ကိုကြီးတို့က ကံခေတာကိုး ...”

အစ်ကိုဘီလူးတစ်ယောက်က ပြောသည်။

“ငါလဲသက်သတ်လွတ်စားခဲ့တာကြာပါပြီ၊ ဒီနေ့မင်းဆီရောက်လာတာအတော်ပဲ မှတ်ဆိတ်ပျားစွဲတာပေါ့၊ ငါစားရဖို့ဖန်လာတာပေါ့”

“ရပါတယ်များ၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်စားရရင် အစ်ကိုကြီးတို့လဲ စားရတာပေါ့”

“ကဲ ... ကဲ ... ငါတို့နဲ့မင်းတို့စားရဖို့ လူနှစ်ယောက်ကိုပဲသတ်ပါ၊ တစ်ယောက်ကတော့ မင်းတို့စားဖို့ချန်ထားပါ”

ညီဖြစ်သူဂူတွင်းမှ ဘီလူးက ရယ်မော၏။

“ကောင်းပါပြီများ၊ ကောင်းပါပြီ”

ညီဖြစ်သူဘီလူးသည် သူ၏လက်အောက်ဘီလူးများအား-

“ကဲ ... ဟိုပျော့ခွေနေတဲ့ နှစ်ယောက်ကိုသတ်စမ်း၊ ဒီဝါထိန်ထိန် အဝတ်နဲ့တစ်ယောက်ကိုတော့ ချန်ထားလိုက်၊ နောက်မှသတ်မယ်”

ဘီလူးများသည် ပျော့ခွေနေသည့်ကပ္ပိယနှစ်ယောက်အား ဆွဲခေါ်သွားကြလေ၏။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် တရားတော်ကိုနှလုံးသွင်းနေလေ၏။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် ဘုရားမှတစ်ပါး တရားတော်မှတစ်ပါး အခြားကိုးကွယ်ရာမရှိပြီဟု နှလုံးပိုက်ထားလေ၏။

ဂူထဲရှိဘီလူးများစွာသည် ကပ္ပိယနှစ်ယောက်အား သတ်ကြပြီး အရိုးများပါမကျန် တကျွတ်ကျွတ်ဝါးစားလိုက်ကြ၏။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ်ကြီးစွာသော ဒုက္ခနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရခြင်းပင်တည်း။ သူသည် သူ၏ကပ္ပိယနှစ်ယောက် သတ်စားခံရသည့်အသံများကို ကြားသောအခါ သတိလစ်မေ့မြောသွားသည်။

ဆရာတော်သည် ပြန်လည် သတိရလာသောအခါ နေရောင်ခြည်

သည် သူ့အပေါ်ကျရောက်နေကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။ လိုဏ်ဂူထဲရှိ ဘီလူးများမှာ အတုံးအရုန်းအိပ်ပျော်နေကြ၏။ သူ၏ကပ္ပိယနှစ်ဦး နေ့မြင် ညပျောက်ဖြစ်သွားပုံကို တွေးမိသောအခါ ဆရာတော်သည် လွန်စွာစိတ် မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားမိလေ၏။

ဆရာတော်သည် ကယ်မည့်သူဝေးနေသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိလေ ၏။

ထိုစဉ် အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် တောင်ဝေးတဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လျက် ဂူတွင်းသို့ဝင်လာလေ၏။ အဘိုးအိုသည် ဆရာတော်အား တုပ်နှောင်ထားသည့် ကြိုးများကို တောင်ဝေးဖြင့်ထိုးလိုက်ရာ ကြိုးများ သည် အလိုလိုပြေကျသွားသည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် လက်အုပ်ချီ၍ပြောလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒကာကြီး”

အဘိုးအိုက -

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး၊ ဆရာတော်ဘာတွေပျောက်ဆုံးသလဲ ဆိုတာကိုသာကြည့်ပါ ...”

“မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်မှာမြင်းတစ်စီးနဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ်ပဲပါလာတာပါ။ မြင်းကလဲတွင်းထဲကျတော့ သေပြီလားမသိပါဘူး”

အဘိုးအိုသည် တစ်နေရာသို့ တောင်ဝေးဖြင့် ထိုးညွှန်ပြလေ၏။

“ဟိုမှာ မဟုတ်လား”

သန်စွမ်းကြံ့ခိုင်သော မြင်းကြီးနှင့် မြင်းကုန်းနှီးနောက်တွင် အထုပ်တစ်ထုပ်ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဆရာတော်သည် ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်မြင်းနဲ့ ကျုပ်ရဲ့အထုပ်ပါပဲ ...”

အဘိုးအိုက -

“ဒီနေရာဟာ ဦးချိုတောင်လို့ခေါ်တယ်၊ ဒီနေရာဟာ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ဘီလူးတွေကြီးစိုးတဲ့နေရာပါ။ ဆရာတော်ဟာ ဘာကြောင့် ဒီကိုရောက်လာရတာလဲ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ကျုပ်က ဒီကကြွက်တွေကို ကျုပ်တို့အရပ်ဌာနီကကြက်တွေလို ပဲမှတ်နေမိတယ်၊ ဒီကကြွက်တွေက စောစောတွန်ကြတာကိုး၊ မှောင်ကြီး

ထဲထွက်လာတုန်း ကျုပ်နဲ့ကျုပ်ရဲ့ကပ္ပိယနှစ်ယောက်စလုံး တွင်းကြီးတစ် တွင်းထဲကျသွားခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ကျုပ်ရဲ့ကပ္ပိယနှစ်ယောက်ဟာ ဘီလူးတွေစားပစ်လို့ သေသွားကြပါပြီ”

အဘိုးအိုက -

“ဆရာတော်ကံကောင်းလို့အစားမခံရတာပဲ၊ ဒီကဘီလူးတွေဟာ လူဆိုရင်ဘယ်သူမှ ချမ်းသာမပေးကြပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်းနေလို့ တော့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီဂူထဲက မြန်မြန်ထွက်မှဖြစ်မယ် ...”

အဘိုးအိုသည် ရှေ့မှလမ်းပြ၍ထွက်ခွာသွား၏။

ဆရာတော်သည် မြင်းဇက်ကြိုးကိုဆွဲကာ ဘီလူးများကို ခွကျော် ထွက်လာ၏။ ဘီလူးများကား တရူးရူးနှင့် အိပ်ပျော်နေဆဲပင်။

အဘိုးအိုသည် ဆရာတော်ကို လူသွားလမ်းပေါ်အထိအရောက် ပို့ပေးလေ၏။

“ဆရာတော် ... သွားပေတော့”

ဆရာတော်သည် မြင်းပေါ်သို့တက်ပြီး အဘိုးအိုအားကြည့်လိုက် ၏။ အဘိုးအိုကား မရှိတော့ပြီ၊ လေနဲ့အတူ ပျောက်ကွယ်သွားချေပြီ။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြီးနောက် ရှေ့ခရီးသို့ဆက်လက်ထွက်ခွာလေတော့၏။ ဤအခက်အခဲကားပထမဆုံး အခက်အခဲတည်း။ ဆရာတော်၏သတ္တိနှင့်ပိုင်းဖြတ်ရဲသောစိတ်ကို စမ်းသပ် သည့် အခက်အခဲပင်ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကားပိဋကတ်သုံးပုံကိုသွား ရောက်သယ်ယူရန် စိတ်၌ပိုင်းဖြတ်ပြီးနေချေပြီ။

တော်ရုံတန်ရုံလူဖြစ်လျှင် ကပ္ပိယနှစ်ယောက် သတ်စားခံရပြီးက တည်းက စိတ်ဓါတ်ကျသွားမည်ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်မူကား ကပ္ပိယကြီး နှစ်ယောက်အတွက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မိသည်ကား အမှန်ပင်။ သို့သော် ပိဋကတ်တော်သယ်ဆောင်မည့်တာဝန်ကိုမူ သူမပျက်မကွက်ထမ်းဆောင် ရမည့်တာဝန်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။

“အင်း...ဒီခရီးဟာ ငါ့အတွက် အစပဲရှိသေးတယ်၊ ငါဟာတော တောင်ခရီးအသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်သန်းသွားရမယ်၊ အတိုင်းတိုင်းအပြည် ပြည်ကို ဖြတ်ကျော်သွားရမယ်၊ ငါဟာ အခုထန်နိုင်ငံကထွက်ခါစပဲရှိသေး တယ်၊ ဒါကို စိတ်လျော့ရမလား၊ စိတ်လျော့စရာ မဟုတ်ဘူး...၊ ဒါဟာ ငါ့ခွဲလဲ့လက် စမ်းသပ်တဲ့ပွဲပဲ...”

ဆရာတော်သည် သူ့ကိုယ်သူ ဤသို့ပင်ပြောလိုက်လေ၏။ သူသည်မြင်းနှင့် ဆက်လက်ခရီးနှင့်လာခဲ့ရာ ဘီလူးတို့၏ဂူကိုလှည့်ကြည့်သောအခါမတွေ့ရသည့်နေရာသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေတော့၏။ ထိုစဉ်ကောင်းကင်မှ ပေစာတစ်စောင် လွင့်စင်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ပေစာသည် ဆရာတော်ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လွင့်စင်ကျလာသည်။

“ကျွန်ုပ်သည် အနောက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှ မိုးသောက်ကြယ်နတ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဒုက္ခရောက်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်သိရှိသဖြင့် ဝင်ကယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော် ရည်မှန်းရာဌာနဆီသို့ မဆုတ်မနစ်ချီတက်ပါလေတော့....”

ဆရာတော်သည် လက်အုပ်ချီလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်အား ကယ်ဆယ်သဖြင့် သင့်အား ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သင်၏ကောင်းမှုအား လူနတ်အပေါင်း သာဝုခေါ်ပါစေတော့....”

ဆရာတော်သည် မြင်းစီး၍ တစ်ကိုယ်တည်း ခရီးနှင့်လေတော့၏။

အခန်း (၃၄)

တုံ့တင်ကျေးဇူး

ဆရာတော်သည် နေ့တစ်ဝက်ခန့်ခရီးထွက်လာခဲ့၏။ နေ့ဝက်ခန့်ခရီးထွက်လာပြီးသောအခါ ကျားဟိန်းသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ဆရာတော်စီးလာသည့်မြင်းသည် ရပ်တန့်သွားလေ၏။

ကျားအနံ့ရသောအခါ မြင်းသည် ဖင်ထိုင်ကျသွားလေတော့၏။ ဆရာတော်သည် မြင်းဇက်ကြိုးကို ကိုင်၍ အသံကြားရာသို့လှမ်းကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ကျားနှစ်ကောင်သည်တဝေါင်းဝေါင်းဟိန်း၍ တောထဲမှထွက်လာကြလေ၏။

ထန်စန်းကျမ်းဆရာတော်သည် ကျားသတ္တဝါနှစ်ကောင်နှင့်တွေ့သောအခါခူးများပျော့ခွေမတတ် ဖြစ်သွားလေ၏။ သူသည်နောက်ကြောင်းသို့လှည့်ပြန်ရန်လှည့်ကြည့်မိသောအခါ နောက်ပါး၌ မြွေများရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ရှေ့တိုးလည်းထမ်းပိုး၊ နောက်ဆုတ်လည်း လည်းတုတ်ဆိုသကဲ့သို့ဖြစ်နေလေပြီတကား။

ထန်စန်းကျမ်းဆရာတော်သည် မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲသည်။ မြင်းသည် ဖင်ထိုင်နေရာမှ မထနိုင်တော့ချေ။

ထန်စန်းကျမ်းဆရာတော်သည် ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကံကြမ္မာပေပဲ....။ ကျားစားလျှင်လည်း ဤဘဝ ဤမျှသာပါပဲ။

ဆရာတော် နောက်မှ မြွေများသည် တဖြည်းဖြည်းရှေ့သို့တိုးလာ၏။ ကျားနှစ်ကောင်ကလည်း ရှေ့သို့တိုးလာသည်။

ဆရာတော်သည် ရတနာသုံးပါးကိုသာ စဉ်းစားလိုက်သည်။
ဘုရားရတနာ....၊ တရားရတနာ....၊ သံဃာရတနာ....။ ကျားကို မစဉ်းစား
တော့။ မြွေကို မစဉ်းစားတော့။

သို့သော်....ဆရာတော်ကား ပိဋကတ်သုံးပုံကို ပင့်ဆောင်မည့်
ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖြစ်သည်။ သေဘေးတွေ့ကြုံနေလျက်မှာပင် ဘုရားတရားကို
မမေ့ပေ။ ဘုရားတရားကိုသာ ဦးထိပ်ပန်ဆင်ထားသည်။

သူ့အား ကျားများ ခုန်အုပ်တော့မည်၊ ခုန်အုပ်ပါစေတော့ဟု
သဘောထားနေသော်လည်း ကျားများကလုံးဝခုန်မအုပ်သဖြင့် ဆရာတော်
သည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျားများလည်း မရှိတော့။

နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိသည်။ မြွေများလည်း မရှိတော့။

မည်သို့ဖြစ်သနည်း။

ကျားများ၊ မြွေများသည် အဘယ်အရပ်သို့ တိမ်းရှောင်သွားကြ
သနည်း။

ထိုစဉ် သူသည် လူတစ်ယောက်ကို မြင်မိလေ၏။ လေးနှင့်မြား
ကိုင်ဆောင်ထားသူပေတည်း။

“ကျွန်ုပ်ဟာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးပါ....၊ ဘာပစ္စည်းမှချမ်းသာ
သူမဟုတ်ပါဘူး....”

ဆရာတော်သည် လက်အုပ်ချီ၍ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုသူသည်
လေးကို ပုခုံး၌ကပျာကယာ သိုင်းလွယ်လိုက်ပြီး ဆရာတော်ကို ရှိခိုးကန်
တော့လေ၏။

“အရှင်ဘုရား အထင်မမှားပါနဲ့၊ တပည့်တော်ဟာ ခါးပြမဟုတ်
ပါဘူး....၊ မုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်....”

ဆရာတော်သည် သက်ဖြင်းချလိုက်၏။

သူသည် မြင်းကို ကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်းမှာ ပုံမှန်အတိုင်း
ထရပ်နိုင်ချေပြီ။

“ဒကာက မုဆိုးလား....”

“မုဆိုးပါဘုရား ဒီတော့ဒီတောင်ထဲမှာ လှည့်လည်ပြီး သား
ကောင်ရှာနေရတဲ့ ဘဝပါဘုရား....”

“ဪ... ဒကာ ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာ သူတို့ရဲ့ အတွေ့

အကြံအရ တောကောင်တွေက သိနေကြမယ်ထင်ပါရဲ့....၊ အားလုံး
ရှောင်ရှားသွားကြပြီ။”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား.... တပည့်တော်နာမည်က လျှူပေခမ်းလို့
ခေါ်ပါတယ်၊ ဒေသခံလူတွေကတော့ “တောစောင့်လူ” လို့ခေါ်ကြပါတယ်၊
အခုလဲ တောကြောင်ရမလားလို့ ထွက်လာမိပါတယ်၊ တောကြောင်တော့
မတွေ့ရဘူး၊ ဆရာတော်ကိုပဲ တွေ့ရတယ်၊ တပည့်တော်ကြောင့် ဆရာတော်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ....”

လျှူပေခမ်းက တောင်းပန်လိုက်၏။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က မိန့်တော်မူလိုက်၏။

“ကျုပ်က မဟာထန်နိုင်ငံရဲ့တမန်တော်တစ်ယောက်ပါ....၊ ဘုရင်
ဧကရာဇ်ရဲ့အမိန့်အရမြတ်စွာဘုရားပွင့်ရာဒေသကို သွားပြီးပိဋကတ်သုံးပုံ
ကို ပင့်ဆောင်မလို့ပါဘဲ၊ အခုကျုပ်ဟာ ဒီခရီးစဉ်ကို စတင်နေပါပြီ၊ ဒီကို
ရောက်လာတဲ့အခါ ရှေ့မှာ ကျားနှစ်ကောင် တွေ့ပါတယ်၊ နောက်မှမြွေ
တွေတွေ့ပါတယ်၊ အဲဒီကျားနဲ့မြွေတွေဟာ ဒကာကြီးလာသံကြားတာနဲ့
ထွက်ပြေးသွားပုံရပါတယ်၊ ဒကာကြီးဟာ ကျုပ်အသက်ကို ကယ်လိုက်
တာပါပဲ....”

လျှူပေခမ်းသည် ဘုရားတရားနှင့် မနီးစပ်သော လူမဟုတ်ပေ။
တောတောင်အတွင်း မုဆိုးလုပ်နေရသော်လည်း ဘုရားတရားကိုကြည်ညို
သူဖြစ်သည်။

“မှန်ပါတယ် ဆရာတော်....၊ တပည့်တော်ဟာ ဒီမနီးမဝေးမှာပဲ
နေပါတယ်....၊ တပည့်တော်ဟာ မုဆိုးအလုပ်လုပ်နေရတော့ တောကောင်
တွေကလဲ တပည့်တော်ရဲ့ အနံ့အသက်ကိုသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
ထွက်ပြေးကြပါတယ်၊ ဒီနယ်မြေတွေဟာ ထန်နိုင်ငံရဲ့ နယ်စပ်ဒေသ ဆို
သော်လည်း ဒီနယ်မြေတွေဟာ ထန်နိုင်ငံရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာပါနေပါ
တယ်၊ တပည့်တော်ဟာလည်း ထန်နိုင်ငံသားတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ပါတယ်..”

ဒါကြောင့် ဆရာတော်နဲ့ တပည့်တော်ဟာ တစ်မြေတည်းနေ၊
တရေတည်းသောက်တဲ့နိုင်ငံသားချင်းဖြစ်ပါတယ်....၊ သွေးချင်းသားချင်း
ဖြစ်တဲ့အတွက် တပည့်တော်ကို ချီးမြှင့်ဖို့ တပည့်တော်အိမ်ကိုကြွပါဦး
လို့ ဆရာတော်ကို ဖိတ်ကြားပါတယ်ဘုရား....”

“အိမ်း.... ဘုန်းကြီးဆိုတာ ဖိတ်ခေါ်တဲ့ဒကာရှိရင်ကြွရတာချည်း

ပါပဲ....၊ ဒကာကတော့ ကျုပ်အသက်ကို ကယ်တဲ့လူဖြစ်နေတော့ ကျုပ်က ပိုပြီး စေတနာထားရပေတာပေါ့၊ ကဲ.... ဒကာရဲ့အိမ်ကိုသွားပါ....လမ်းပြ ပါ၊ ကျုပ်နောက်က လိုက်ခဲ့ပါမယ်....”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ဘုရား....”

မုဆိုးလျူပေခမ်းသည် ဆရာတော်၏မြင်းကြီးကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဆရာတော်....တပည့်တော်မြင်းကြီးကို ဆွဲခဲ့ပါမယ်ဘုရား....”

မုဆိုးလျူပေခမ်းသည် မြင်းကြီးကိုဆွဲရန် ရှေ့မှလျှောက်သွား သည်။

ထိုစဉ် သူတို့သည် တောင်ကုန်း တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ လေပြင်းတစ်ချက်တိုက်ခတ်သည်။ လေထဲ၌ စိမ်းရွှေရွှေ အနံ့အသက်ပါ လာ၏။

မုဆိုးလျူပေခမ်းသည် မြင်းဇက်ကြီးကို ဆရာတော်၏လက်ထဲ သို့ ထည့်လိုက်၏။

“အရှင်ဘုရား ဒီတောင်ကုန်းပေါ်မှာ ခဏထိုင်ပါဦး၊ တပည့် တော် တောကြောင်လိုက်ဖမ်းလိုက်ပါရစေဦး....”

ဆရာတော်သည် မြင်းဇက်ကြီးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ခပ်မဆိတ် ပင်နေလေ၏။

မုဆိုးသည် တောင်ကုန်းအောက်သို့ဆင်းသွားလေတော့၏။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် မြင်းကို သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ချည် လိုက်ပြီး ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ ထိုင်လိုက်လေသည်။

ဆရာတော်သည် သူလျှောက်လှမ်းခဲ့သည့် ခရီးစဉ်ကို ပြန်လည် သုံးသပ်ခဲ့၏။ ကပ္ပိယနစ်ဦး သေဆုံးခဲ့ရသည်။ တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးက ဝင် ကူညီခဲ့သည်။ မုဆိုးတစ်ဦးက သူ့အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည်။

“ဘယ်လို အခက်အခဲတွေပဲ ဖြစ်ပေါ်ဖြစ်ပေါ် ပိဋကတ်သုံးပုံကို သွားသယ်ယူမယ့် ငါ့ရဲ့သန္နိဋ္ဌာန်ကတော့ မပျက်ပါဘူး....”

ဆရာတော်သည် စိတ်ထဲမှ ထိုသို့ရေရှတ်မိသည်။

မုဆိုးလျူပေခမ်းသည်တောင်ကုန်းအောက်သို့ဆင်းပြီးသားကောင် ကိုရှာသည်။ ကျားတစ်ကောင်နှင့်ပက်ပင်းတိုးသည်။ ကျားသည်လျူပေခမ်း ကို ကြောက်လန့်သဖြင့် တောထဲသို့ဝင်ပြေး၏။

လျူပေခမ်းကလိုက်သည်။ ကျားသည် ချက်ချင်းလှည့်ပြီး လျူပေ ခမ်းအား ခုန်အုပ်လေ၏။ လျူပေခမ်းသည် သံမဏိဦးချိုဖြင့် တိုက်ခိုက် သည်။

ဘတပြန်၊ ကျားတပြန်တိုက်ခိုက်ကြသည်ဟူသောစကားပုံအတိုင်း လျူပေခမ်းနှင့် ကျားတို့သည်ဘတပြန်ကျားတပြန်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ လုံးထွေးရစ်ပတ်နေကြသည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ကျားနှင့်လျူပေခမ်းသတ်ပုတ်နေ သည့် အသံဗလံများကိုကြားနေရသဖြင့် ခြေလက်များ အေးစက်လာ သည်။

အတန်ကြာ တိုက်ခိုက်ပြီးသောအခါ လျူပေခမ်း၏ သံမဏိဦးချို သည် ကျား၏ရင်ဝသို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ ကျားကြီးမှာ မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ဘဲ သေဆုံးသွားတော့သည်။

လျူပေခမ်းသည် ကျားသေကို ဆွဲရန် တောင်ကုန်းပေါ်တက်လာ လေ၏။

ထန်စန်းကျွမ်း ဆရာတော်ကချီးကြူးသည်။

“အင်း.....ကျားနဲ့လူတွေ့ရင်လူပဲသေဆုံးရမယ်လို့ ကျုပ်ကထင် ထားခဲ့မိတယ်၊ အခုကျတော့ ကျားသေဆုံးသွားပါကလား၊ ဒကာကြီးဟာ အလွန်ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပါပေတယ်”

လျူပေခမ်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ဆရာတော်ဘုရား တပည့်တော်ဟာ မုဆိုးလုပ်စားတဲ့လူပါ ဘုရား....၊ တပည့်တော်ဟာ လက်နက်ကိုကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် အသုံးချ တတ်ရမယ်၊ သတ္တိရှိရမယ်၊ ဒီအချက်နှစ်ချက်ပြည့်စုံမှ မုဆိုးလုပ်စားလို့ရ ပါတယ်၊ သတ္တိမရှိလို့မရပါဘူးဘုရား၊ ဆရာတော်ကို ကျားသားနဲ့ဆွမ်း ကပ်ရမှာပဲဘုရား....”

လျူပေခမ်းသည် ကျားသေကြီးကို ထမ်းလိုက်၏။ လျူပေခမ်း၏ ဒုက္ခကိုမြင်သောအခါ ဆရာတော်သည် မြင်းဇက်ကြီးကိုလျူပေခမ်းအား မပေးတော့ပေ။ သူသည် မြင်းဇက်ကြီးကို ဆွဲလာခဲ့သည်။ လျူပေခမ်း သည် ဦးဆောင်ပြီး ရှေ့မှသွားလေ၏။ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းပြီးသော အခါ သစ်လုံးများဖြင့်ဆောက်ထားသော အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။

လျူပေခမ်းက ရှင်းပြသည်။

“ဒီနေရာမှာ ဒီလိုသစ်လုံးအိမ်မျိုးမဆောက်လို့မရပါဘူးဘုရား...။ ကျားသစ်၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့တွေ အလွန်ပေါတဲတောပါ...။ မြွေကင်းတွေရဲ့ ရန်ကိုလဲအင်မတန် ကြောက်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခြင်္သေ့ရိုးကိုလည်း အခိုင်အခန့် လုပ်ရပါတယ်။ အိမ်ကိုလည်း အခိုင်အခန့် ဆောက်လုပ်ရပါတယ်...”

ဆရာတော်သည် ခြင်္သေ့နှင့်အိမ်ကို ကြည့်၍ခေါင်းညိတ်လေ၏။ လျှူပေခမ်းသည် ခြင်္သေ့တံခါးကိုဖွင့်၍ဝင်လိုက်၏။

“ဟေ့...ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား...”

သူသည် အိမ်ထဲသို့လှမ်းအော်လိုက်၏။ လူငယ်သုံးယောက်ပြေးထွက်လာသည်။ သူတို့သည် ကျားသေကြီးထမ်းလာသော လျှူပေခမ်းနှင့် မြင်းတစ်ကောင်ကို ဆွဲလိုက်လာသော ဘုန်းတော်ကြီးအား ကြည့်လေ၏။

“ဘာငေးနေတာလဲ၊ ရှေ့...ဒီကျားသေကို ပျက်ပြီး ဟင်းချက်ကြစမ်း...”

လူငယ်သုံးယောက်သည် ဘာမျှပြန်မပြောကြဘဲကျားသေကြီးကို ဒရုတ်တိုက်ဆွဲယူသွားကြတော့သည်။ သူသည် ကပ္ပာကယာ ဆရာတော်အား လက်အုပ်ချီပြီးနောက် မြင်းစက်ကြီးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရား...အိမ်ထဲကြွပါဘုရား...”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် လျှူပေခမ်း ပင့်ဖိတ်ရာသို့ ကြွရလေ၏။ ဆရာတော်သည် အိမ်ဦးခန်း၌ထိုင်လိုက်သည်။ လျှူပေခမ်းသည် အသင့်ရှိ နေသော ရေနွေးကြမ်းကို ဆက်ကပ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ထဲမှ အဘွားအိုတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့ အိမ်ခန်းထဲမှထွက်လာကြလေ၏။ သူတို့သည်အိမ်ခေါင်းရင်း၌ ထိုင်နေသော ဆရာတော်ကိုတွေ့သောအခါ ပထမ၌ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ထို့နောက် လျှူပေခမ်းကိုပင် မမေးနိုင်ကြဘဲ ကမန်းကတန်း ရှိခိုးကန်တော့ကြလေ၏။

အမျိုးသမီးက-

“ရှင်...ရှင်...”

လျှူပေခမ်းက လက်ကာလိုက်၏။

“ငါ့ကို ဘာမှ မပြောနဲ့ရှင်မ...။ ဒါက တပည့်တော်ရဲ့ ဇနီးပါဘုရား...။ ဒါက တပည့်တော်ရဲ့ မိခင်ပါဘုရား...။ စောစောကမြင်ခဲ့တဲ့

လူငယ်သုံးယောက်ကတော့ တပည့်တော်ရဲ့သားတွေပါဘုရား...”

သူသည် ဆရာတော်အားပြောပြနေလေ၏။

သူသည် မိခင်ဘက်သို့လှည့်၍ပြောသည်။

“အမေ...ကျုပ် ကံကောင်းလိုက်ပုံဖြင့် မပြောပါနဲ့တော့...။ ဒီအရှင်မြတ်ဟာ ဘယ်ကအရှင်မြတ်အောက်မေ့ပါသလဲ အမေ...”

“ဟဲ့ သားရယ်...ဒီတော့၊ ဒီတောင်ထဲမှာ ဘုန်းတော်ကြီးဆိုတာတွေ့ရခဲ့ပါတာခြင်...။ ဘယ်က အရှင်မြတ်ဖြစ်ဖြစ် သားပင့်လာတယ်ဆိုကတည်းက အမေတို့ ဝမ်းသာနေတာပါ...”

“မဟုတ်ဘူး အမေ ... မဟုတ်သေးဘူး ...။ ဒီအရှင်မြတ်ဟာ ထန်နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံးမှာ တစ်ဦးတည်းရှိတဲ့ အရှင်သူမြတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ထန်ဘုရင်ဧကရာဇ်က ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ တမန်တော်တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ဟာ ပိဋကတ်သုံးပုံကို သွားရောက်ပင့်ယူမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ဖြစ်ပါတယ်...။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ထူးကို ကျုပ် လမ်းမှာတွေ့ရလို့ အိမ်မှာ တစ်ညလောက် ကျိန်းစက်ပါလို့ ကျုပ်ပင့်ဖိတ်လာခဲ့တာပါ...။ မနက်ဖြန်စောစောမှာ ကျုပ်တောင်ကြားအထိ လိုက်ပို့လိုက်ပါမယ်...”

အဘွားအိုသည် အလွန်တရာဝမ်းသာသွား၏။

“အမယ်လေး ... ဒီလိုအရှင်မြတ်မျိုး ပူးရတာ ကျုပ်တို့လောက်ကံကောင်းတဲ့လူ ရှိပါဦးမလား ...။ နင့်အဖေ ကွယ်လွန်ခဲ့တာ နက်ဖြန်ဆယ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ပဲ...။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးလောက် ပင့်ဖိတ်ပြီး ဆွမ်းကျွေးချင်နေတာ အခုတော့ ရေကန်အသင့်၊ ကြာအသင့်ဖြစ်နေပြီပဲ...။ နက်ဖြန်မနက်တော့ ဆွမ်းကပ်ခွင့်ပြုဖို့ ဆရာတော်ကို လျှောက်ပေးပါကွယ်...”

ထိုစဉ် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က-

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဒကာမကြီး...။ ဒကာကြီးဟာ ကျုပ်ရဲ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒကာမကြီးတို့ရဲ့ ဆန္ဒကိုဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်...။ ဒါမှ ကျုပ်...ဒကာကြီးကို ကျေးဇူးဆပ်ရာကျမှာပေါ့...”

ထိုအခါ တစ်အိမ်လုံးဝမ်းသာသွားကြသည်။ ဆရာတော်အတွက် အိမ်၌ ရှိသမျှကို ပြင်ဆင်ကြသည်။ ထိုည၌ ဆရာတော်သည် စိတ်လက်

ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်ရလေ၏။

တစ်အိမ်သားလုံးသည် ဆရာတော်အားပူဇော်ခွင့်ရသဖြင့် အလွန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ တစ်ညလုံးအိပ်စက်၍ မရတော့ချေ။ သူတို့ သည် နံနက်ဆွမ်းကွမ်းအတွက် တစ်ညလုံး ချက်ပြုတ်စီစဉ်နေကြ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဆရာတော်သည် ကွယ်လွန်သူ လျှူပေးခမ်း၏ ဖခင်အတွက်ဆုမွန်ကောင်းတောင်းခြင်း၊ ဘုရားကျမ်းစာများ ဖတ်ခြင်း၊ ပရိတ်ရွတ်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ပေးလေ၏။

လျှူပေးခမ်း၏ မိခင်ကြီးက ဆွမ်းများဆက်ကပ်သောအခါ ဆရာတော်သည် သက်သတ်လွတ်ဆွမ်းသာ ဘုန်းပေးကြောင်းပြောသော အခါတစ်အိမ်သားလုံး ပျာယာခတ်သွားကြသည်။ သက်သတ်လွတ်ဟင်း များဖန်တီးကြရသည်။

ဆရာတော်က ပြုံးတော်မူပြီး-

“ဒကာမကြီး ဘာမှထူးထူးခြားခြား လုပ်မနေပါနဲ့၊ ကျုပ်ဟာ တောအထပ်ထပ် တောင်အထပ်ထပ်ကျော်ဖြတ်ရမယ့်လူပါ... ကျုပ်အတွက် သိပ်ထူးခြားတဲ့ ဟင်းမလိုပါဘူး၊ တော်ရုံတန်ရုံဟင်း ဖြစ်တယ်ဆိုရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ....”

လျှူပေးခမ်းမိခင်ကြီးမှာ ဆရာတော်အား ဖြစ်သလို ဆွမ်းကပ်ရ သည်ကို အားမရနိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။ ဆရာတော် ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီးသော အခါ လျှူပေးခမ်း မိခင်ကြီးက လျှောက်သည်။

“ဆရာတော်ဘုရား... တပည့်တော်မ ဆွမ်းကပ်ရသည်မှာ အားမရ ပါဘုရား....၊ တပည့်တော်မတို့ အထွေထွေအထူးထူး လုပ်ထားသည့် အသားဟင်းများမှာ အလကားဖြစ်ကုန်သဖြင့် ဆရာတော်ကို အထွေထွေ အထူးထူး သက်သတ်လွတ်ဟင်းနဲ့ ဆက်ကပ်လိုပါတယ်ဘုရား၊ တပည့် တော်မတို့အားသနားသဖြင့် တစ်ညမျှဆက်လက်ကျိန်းစက်ရန်တောင်းပန် ပါသည်ဘုရား....”

ထိုအခါ လျှူပေးခမ်းသည် ဆရာတော်၏ခရီးစဉ်နှောင့်နှေးသွား မည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။

“အို... အမေကလဲ.... ဆရာတော်ဟာ ပိဋကတ်သုံးပုံကိုသွားပင့် မယ့် အစီအစဉ်ရှိပါတယ်....၊ ဒီခရီးစဉ်နှောင့်နှေးကြန့်ကြာဖို့ မကောင်းပါ ဘူး အမေရယ်....”

ဆရာတော်သည် လျှူပေးခမ်းကို လက်ကာထားလိုက်၏။

“နေပါစေဒကာကြီး.... ဒကာမကြီးတောင်းဆိုတဲ့တစ်ရက်ဆိုတာ ဘာမှမပြောပလောက်ပါဘူး၊ ဒကာမကြီး ကျုပ်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးဟာ ဒီတစ်ရက်မကပိုပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်တစ်ရက်ဆက်ပြီး တစ်ညကျိန်းစက်ပါမယ်....”

လျှူပေးခမ်း၊ လျှူပေးခမ်း၏မိခင်၊ လျှူပေးခမ်း၏ဇနီးတို့သည် လွန်စွာဝမ်းသာသွားကြသည်။

လျှူပေးခမ်းမှာလည်း အလွန်ဝမ်းသာမိသည်။ ဆရာတော်၏ ခရီး နှောင့်နှေးကြန့်ကြာမည်စိုးသဖြင့်သာ သူက သူ့မိခင်ကို တားခြင်းဖြစ် သည်။ တကယ်တော့ သူလည်း ဆရာတော်အားတစ်ညတိုး၍ ကျိန်းစက် စေချင်သည်သာ....။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသောအခါ သားအမိတစ်တွေသည် ဆရာတော်အား အထူးထူးအပြားပြားသော သက်သတ်လွတ်ဟင်းတို့နှင့် ဆက်ကပ်ကြလေ၏။ ဆရာတော်သည် သူတို့၏ စေတနာ သဒ္ဓါတရား အလဟဿမဖြစ်စိမ့်သောငှာ ဟင်းခွက်တိုင်းကို ဘုန်းပေးလေ၏။

လျှူပေးခမ်းသည် မိခင်ဖြစ်သူအားပြောသည်။

“ကျုပ် ညဘုန်းက ဖေဖေကို အိပ်မက်မက်တယ်၊ သူ... ဆရာတော်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ဝဋ်ကျွတ်ပြီး ဘဝအသစ်တစ်ခုရောက် သွားပြီတဲ့....၊ ကျုပ်ဝမ်းသာလိုက်တာ အမေရယ်....”

ဇနီးဖြစ်သူကလည်း-

“ဟင်....ရှင်ဒီအတိုင်း အိပ်မက်မက်တယ်ဟုတ်လား၊ ကျွန်မလဲ ဒီအတိုင်း အိပ်မက်မက်ခဲ့တယ်”

မိခင်ဖြစ်သူ အဘွားအိုသည် လွန်စွာဝမ်းသာသွားသည်။

“အမေလဲ နင့်အဖေကို အိပ်မက်မက်တယ်၊ သူငရဲပြည်မှာ ဝဋ်ခံ နေရတာ အခုတော့ ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီတဲ့....၊ ဘုန်းတော်ကြီးကို ကျေးဇူး တင်ကြောင်း လျှောက်ထားပေးဖို့တောင်မှာကြားလိုက်သေးတယ်”

သားအမိသုံးယောက်တို့သည် ဆရာတော်အား လွန်စွာကျေးဇူး တင်ကြောင်းလျှောက်ထားကြလေ၏။

ဆရာတော်က- “ဒကာမကြီးတို့ ဒီလိုစိတ်ချမ်းသာတဲ့အတွက် ကျုပ်လဲ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်၊ ကျုပ် တစ်ညဆက်ပြီး ကျိန်းစက်တာ

ဒကာမကြီးတို့ စိတ်ချမ်းသာ စေချင်လို့ပဲ...."

သားအမိသုံးယောက်သည် ထပ်ကာတလဲလဲ ရှိခိုးကန်တော့ကြသည်။

နံက်ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီးသောအခါ လှူပေခမ်းသည် ဆရာတော်အားပို့ဆောင်ရန်ပြင်ဆင်ရပေတော့၏။ မိခင်၊ ဇနီးနှင့် သားသုံးယောက်တို့သည် ဆရာတော်အား ခြံဝသို့ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးကြ၏။

ဆရာတော်သည် မြင်းပေါ်တက်၍ အားလုံးကို လက်ပြနုတ်ဆက်သည်။

လှူပေခမ်းသည် မြင်းဇက်ကြိုးကိုဆွဲ၍ တောင်အောက်သို့ဆင်းသက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း(၃၅)

ဝဋ်ကျွတ်ချိန်

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်နှင့်လှူပေခမ်းတို့သည် အနောက်ဒေသသို့ ဦးတည်၍ထွက်ခွါလာခဲ့ကြသည်။ တောတောင်သဘာဝ၏အလှသည် လွန်စွာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည်။ ဆရာတော်သည် သဘာဝအလှရှုခင်းသာများကို ခံစားကြည်နူးရင်းမြင်းပေါ်မှ စီးနင်းလိုက်ပါလာသည်။

ထိုစဉ်အရှေ့ဘက်၌ အလွန်မြင့်မားသော တောင်တစ်လုံးအား ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုတောင်ကြီးမှာ မည်မျှမြင့်မားသနည်းဆိုသော် မိုးယံသို့ ဝင်လုဆဲဆဲသို့မြင်နေရသည်။

လှူပေခမ်းသည် ရပ်တန့်လိုက်၏။

သူသည် လက်အုပ်ချီ၍ ဆရာတော်အား လျှောက်ထားလေ၏။

"အရှင်ဘုရား ...တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဘုရား ...၊တပည့်တော် ဒီအထိပဲ လိုက်ပို့နိုင်ပါမယ် ဘုရား...၊ ရှေ့ကိုတပည့်တော် ဆက်သွားလို့မရတော့ဘူး ဘုရား...."

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် စိတ်အားငယ်သွားမိသည်။

"ကျုပ်ကို ရှေ့ဆက်ပြီးနည်းနည်းလောက်လိုက်မပို့နိုင်တော့ဘူးလားဒကာကြီး...."

လှူပေခမ်းက -

"တပည့်တော်ကို အထင်မမှားပါနဲ့ ဘုရား၊ တပည့်တော် မပို့ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတောင်ဟာ နယ်ခြားတောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီတောင်က ကျော်သွားရင် မဟာထန်နိုင်ငံရဲ့ ပိုင်နက်မဟုတ်တော့ပါဘူး"

"ဘယ်သူ့ပိုင်နက်နယ်မြေလဲ "

“တာတာလူမျိုးတို့ရဲ့ ပိုင်နက်နယ်မြေ ဖြစ်သွားပါပြီ ”

“ကျုပ်တို့လူမျိုး မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား ... နောက်ပြီး တာတာနိုင်ငံထဲမှာရှိတဲ့ သစ်ကျား ခြင်္သေ့တွေကို တပည့်တော် မနိုင်နိုင်ပါဘူး ဘုရား ... ဒါကြောင့်မို့ အရှင်ဘုရားကို လိုက်မပို့နိုင်တာပါ။ တပည့်တော်ကို သီးခံခွင့်လွှတ်ပါဘုရား ...”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် အလွန်အလွန် အားငယ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့သော အော်သံတစ်သံသည် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ကယ်တော်မူပါ ကယ်တော်မူပါ ”

ထိုအသံကို ကြားသောအခါ ထန်စန်းကျွမ်း ဆရာတော်နှင့် လျူပေခမ်းတို့သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေ၏။

“ကယ်တော်မူပါ ကယ်တော်မူပါ ”

တစာစာအော်နေသည့်အသံသည် တောတောင်တစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားသည်။

လျူပေခမ်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွား၏။

“တပည့်တော်သိပြီ၊ တောင်အောက်က မျောက်အို အော်တဲ့အသံ ဖြစ်ရမယ်၊ သူဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲအော်တတ်တယ် ”

ထန်စန်းကျွမ်း ဆရာတော်သည် အံ့သြသွားသည်။

“ဘယ်က မျောက်အိုလဲ ”

လျူပေခမ်းက -

“အရှင်ဘုရားကို အခုပြောပြမှာကတော့ ဒီနယ်မြေမှာ ရှေးအစဉ် အဆက်ပြောကြတဲ့ စကားကို ပြောပြမှာပါ။ ဟိုးအရှင်တုန်းက ဒီနေရာမှာ တောင်မရှိဘူးတဲ့၊ တစ်နေ့မှာတော့တောင်ငါးလုံးမိုးပေါ်ကကျလာတယ်တဲ့ အဲဒီတောင်ငါးလုံး အောက်မှာ မျောက်တစ်ကောင် ပိနေတယ်တဲ့ ”

“ထူးဆန်းလှချည်လား ”

“ဟာ ... တကယ်ထူးဆန်းတယ်၊ အဲဒီမျောက်ဟာ တောင်ငါးလုံးပိနေပေမယ့် သေလဲမသေဘူးတဲ့၊ သူက စကားပြောနိုင်တယ်၊ စားသောက်နိုင်တယ်၊ သူဟာ ဦးခေါင်းနဲ့ လက်နှစ်ဘက်ပဲ ပေါ်နေတယ်၊ သူ့

ကို တောင်စောင့်နတ်က စောင့်ကြပ်နေရတယ်၊ သူ့အစာတောင်းရင် သံလောက်စာလုံးတွေကျွေးတယ်၊ သူ့ရေတံရင် သံအရည်ကျိုးပြီး တိုက်တယ်၊ ကြေးအရည် ကျိုးပြီးတိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူဟာခုထိ မသေနိုင်သေးတာလို့ ပြောကြတယ်၊ ခုနက အော်လိုက်တဲ့ အသံဟာ သူ့အသံပဲ ဖြစ်မယ်၊ သေချာပါတယ်၊ ဆရာတော် သွားကြည့်ချင်ပါသလား ဘုရား ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် အလွန်အလွန် စိတ်ဝင်စားနေသည်ဖြစ်၍ ခေါင်းညိတ် သဘောတူလေ၏။

“အင်း... ဆင်းကြည့်ကြရအောင်၊ ကျုပ်လဲ မြင်ဖူးတယ် ရှိသွားတာပေါ့ ”

လျူပေခမ်းနှင့် ဆရာတော်တို့သည် တောင်ခြေသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆင်းကြရသည်။

မကြာမီသူတို့သည် တောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ မျောက်တစ်ကောင်သည် ဦးခေါင်းနှင့် လက်နှစ်ဖက် ပြုထွက်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ဆရာတော်သည် ကရုဏာတရားရှိသူဖြစ်၍ မျောက်၏ ဝဋ်ဒုက္ခကို တွေ့ရသောအခါ လွန်စွာသနားသွားသည်။

“ဆရာရယ် မျှော်လိုက်ရတာ ဘာဖြစ်လို့ ခုမှ ရောက်လာတာလဲ ”

မျောက်သည် ထိုသို့ပင် ပြောလေ၏။

ထန်စန်းကျွမ်းသည် အထူးအဆန်းဖြစ်သွားလေ၏။ သို့သော် ဆရာတော်က မျောက်ကို ဘာစကားမျှ မပြောသေးပေ။

မျောက်က -

“အခုရောက်လာတာလဲ နောက်မကျသေးပါဘူး၊ ကောင်းပါတယ်၊ အချိန်ကောင်းပါပဲ ”

လျူပေခမ်းသည် ရဲရင့်သတ္တိရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရှေ့သို့ တိုးသွားလေ၏။ မျောက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ မျောက်အနီး၌ မြက်ပင်များရှည်နေသဖြင့် ထိုမြက်ပင်များကို နုတ်၍ ဖယ်ရှားပစ်သည်။ ထိုအခါ မျောက်မင်း၏ မျက်နှာသည် ပေါ်လွင်လာလေ၏။

လျူပေခမ်းသည် မျောက်မင်း အသက်ရှင်နေပုံကို လွန်စွာအံ့သြသွားလေ၏။

“ကျုပ်ကြားဖူးထားတယ်”

မျောက်မင်းက -

“ပြောပါ မိတ်ဆွေ”

မျောက်မင်း၏ ရည်မှန်သောစကားကို ကြားရသဖြင့် လျှူပေခမ်း ဆက်ပြော၏။

“ပုံပြင်လို အစဉ်အဆက်ပြောလာတဲ့ စကားပါ။ ခင်ဗျားဆာရင် သံလောက်စာလုံးတွေ စားရတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရေသောက်ချင်ရင် ကြေးရည်၊ သံရည်တွေသောက်ရတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟာ ... ဒဏ္ဍာရီလို အစဉ်အဆက်ပြောတဲ့ စကားများ တယ် မှန်နေပါကလား၊ ကဲ ... ခင်ဗျားဘာပြောစရာ ရှိသေးလို့လဲ”

မျောက်မင်းက -

“ဘုန်းကြီးကို ရှေ့တိုးဖို့ ပြောပေးပါ၊ ကျုပ် သူနဲ့ စကား ပြောစရာရှိပါတယ်”

လျှူပေခမ်းသည် ဆရာတော်အား လှည့်ကြည့်လေ၏။

ဆရာတော်သည် ရဲဝင့်စွာ ရှေ့တိုးလာသည်။

“သင် ဘာမေးမလို့လဲ”

မျောက်မင်းက -

“ဘုန်းကြီး ဘယ်ကလာတာပါလဲ၊ ဘယ်ကိုကြုံမလို့ပါလဲ၊ အရေးကြီးလို့ မေးတာပါ”

ထန်စန်းကျွမ်း ဆရာတော်က -

“ကျုပ်ဟာ မဟာထန်နိုင်ငံကလာခဲ့ပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံကို သွားပြီး ပင့်ဆောင်မလို့ ခရီးထွက်လာတာပါ”

မျောက်မင်းသည် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။ သူ၏မျက်လုံးများ သည် အရောင်တောက်ပလာသည်။

“ဆရာ ... တပည့်တော် ကိုယ့်အကြောင်းကို လျှောက်တင်ချင် ပါတယ်၊ လျှောက်တင်ခွင့်ပြုပါ”

“ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ပြောပါ”

“တပည့်တော်ဟာ ကုန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ငါးရာတုန်းက နတ်မင်း

ကြီးယိုဟွမ်းတတိရဲ့ ထီးနန်းကို လုယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ မျောက်မင်း ဖြစ် ပါတယ်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် အလွန်ကြီးကျယ်သော မျောက် မင်းကို တွေ့ရပြီဟု မှတ်ချက်ချမိလေ၏။

“နတ်မင်းကြီးဟာ မြတ်စွာဘုရားကို တိုင်ကြားတဲ့အခါမှာ မြတ်စွာဘုရားက တပည့်တော်ကို ဆုံးမတဲ့အနေနဲ့ တောင်ငါးလုံးနဲ့ ဖိထားခဲ့ပါတယ်၊ တစ်ချိန်တုန်းက ကွမ်ယင်မယ်တော် ရောက်လာပြီး တပည့်တော်ဆီက ကတိတစ်ခု တောင်းသွားခဲ့ပါတယ်”

မျောက်မင်းသည် ဆက်လက်ပြောပြနေလေ၏။

“ကွမ်ယင်မယ်တော်က တပည့်တော်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာ့ ဘောင်ဝင်ပြီး ပိဋကတ်သုံးပုံကို ပင့်ဆောင်မယ့် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကို တပည့်ခံရမယ်၊ တပည့်ခံနိုင်ပါ့မလားလို့ မေးပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ ဘုန်းတော်ကြီးကို တပည့်ခံနိုင်ပါတယ်လို့ ပြောတော့ “အေး ... အဲဒီ ဘုန်းတော်ကြီးကြွလာလိမ့်မယ်၊ စောင့်ပေတော့” လို့ ပြောပြီး ကွမ်ယင် မယ်တော် ပြန်သွားခဲ့ပါတယ်၊ တပည့်တော်ဟာ ဆရာကို မျှော်နေတာ ကြာပါပြီ၊ ဆရာ ... တပည့်တော်ကို သနားသဖြင့် ကယ်တော်မူပါ၊ နှစ် ပေါင်း ငါးရာ ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ တပည့်တော်ကို သနားတော်မူပါ”

ထန်စန်းကျွမ်း ဆရာတော်သည် ကရုဏာရှင်ဖြစ်သည့်အလျောက် မျောက်မင်း၏ ဒုက္ခကို အမှန်ပင် သနားနေမိသည်။

“ကျုပ်က ကယ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ တန်ခိုးရှင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကွမ်ယင်မယ်တော်လို တန်ခိုးရှင်ကတောင် သင့်ကို မကယ်နိုင်သေးတာ ကျုပ်ဆိုရင် ဝေလာဝေးပေါ့၊ နောက်ပြီး ကျုပ်ဟာ အင်အားရှိတဲ့ လူလဲမဟုတ်ဘူး၊ ရဲတင်းလဲ မကိုင်နိုင်ဘူး၊ ပုဆိန်လဲ မကိုင်နိုင်ဘူး၊ ဒီတောင်ကြီးကို ဖြုခွဲပစ်ရမယ့်အရေးဟာ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိလှပါဘူး၊ ကျုပ် သင့်ကိုဘယ်လိုကယ်နိုင်မှာလဲ”

မျောက်မင်းက -

“ဒီအတွက်မပူပါနဲ့၊ ရဲတင်းလဲ မလိုပါဘူး၊ ပုဆိန်လဲ မလိုပါဘူး၊ ဆရာအနေနဲ့ တောင်ပေါ်တက်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်၊ အဲဒီ တောင်တစ်ခုရာမှာ မြတ်စွာဘုရားဟာ သူ့ရဲ့ကျမ်းစာတစ်ချို့ကို ကပ်သွားခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီ ကျမ်းစာကိုမခွာနိုင်ရင် ဒီတောင်ငါးလုံးကို ဘယ်လိုမှမဖယ်ရှားနိုင်ပါဘူး၊

အဲဒီ ကျမ်းစာကို ဆရာတက်ခွာပေးပါ။ ဆရာခွာပေးနိုင်ရင်တပည့်တော် ဒီဝဋ်ကလွတ်ပါလိမ့်မယ်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ခေါင်းညိတ်လေ၏။

“ ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်သွားတက်ကြည့်မယ်၊ သင်ပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ ”

“ အဟုတ်အမှန်ပါ ဆရာရယ်၊ တပည့်တော် ဆရာကို မလိမ့်ဝံ့ ပါဘူး ”

ထန်စန်းကျွမ်း ဆရာတော်နှင့် လျှူပေခမ်းတို့သည်တောင်ပေါ်သို့ တက်သွားကြ၏။ တောင်လယ်သို့ ရောက်သောအခါရွှေရောင်များတလက် လက် ဖြာထွက်နေသည့်နေရာကို တွေ့ရတော့သည်။

“ ဒါမြတ်စွာဘုရားက သူ့ရဲ့ကျမ်းစာ ကပ်သွားတဲ့ နေရာပဲ ဖြစ် မယ် ”

“ မှန်နိုင်ပါတယ် ဘုရား ”

ဆရာတော်သည် ရှေ့သို့ တိုးကြည့်လိုက်သောအခါ လေးထောင့် ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ရွှေစာလုံးများဖြင့် ဘုရား၏ ကျမ်းစာများ ကို ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ကျမ်းစာများကို ရှိခိုးဦးခိုက် လိုက်၏။

“မြတ်စွာဘုရား.....ဒီမျောက်ဟာ တပည့်တော်ပိဋကတ်သုံးပုံပင့် ဆောင်ရာမှာ ဝိုင်းဝန်းကူညီစောင့်ရှောက်မယ့်သူမှန်ရင် ဒီဘုရားကျမ်းစာ များကို တပည့်တော်ခွာနိုင်ပါစေ.....၊ မမှန်မကန်ခဲ့ရင် ဒီကျမ်းစာများခွာ မရပါစေနဲ့ဘုရား.....”

ဆရာတော်သည် ဤသို့ဆုတောင်းပြီး ကျမ်းစာကို ခွာလိုက်၏။ ကျမ်းစာပါသောကျောက်ချပ်သည်တောင်မှကွာထွက်သွားပြီးကောင်းကင် သို့ပျံတက်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ထိုအခါလေထဲမှ ထူးခြားသော အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာတော့ သည်။

“ကျွန်ုပ်ကား မျောက်မင်းကိုစောင့်ကြပ်တာဝန်ယူနေရသော နတ် မင်း ဖြစ်ပေတယ်၊ မျောက်မင်းရဲ့ဝဋ်ဒုက္ခ ကျွတ်ချိန်တန်သဖြင့် သူ့ ဝဋ်ဒုက္ခ ကျွတ်သွားပြီ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဆရာတော်ဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့

ဗျာဒိတ်အရ ရောက်လာသူဖြစ်ပါတယ်....၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တာဝန်ကုန်ဆုံးသွား ပြီဖြစ်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားထံသွားရောက် လျှောက်ထားပါတော့မယ်၊ ဆရာတော်သာ ရှေ့ခရီးကို မဆုတ်မနစ် လျှောက်လှမ်းပါတော့....”

အသံသည် လေထဲ၌ တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွား၏။

ဆရာတော်သည် လက်အုပ်ချီရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လျှူပေခမ်း မှာမူ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ပြီး ကောင်းကင်သို့မော့ကြည့်ပြီး ရှိခိုးလေ ၏။ သူတစ်သက်၌ ဤသို့ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အပြုအမူများမတွေ့ခဲ့ ပူးချေ။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်နှင့်လျှူပေခမ်းတို့သည် တောင်အောက် သို့ ဆင်းသက်လာသည်။

မျောက်မင်းသည် ဆရာတော်အား မော့ကြည့်၏။ ဆရာတော်၏ မျက်နှာတော်သည် ယခင်ကလိုပင် သန့်ရှင်းကြည်လင်လျက်ရှိသည်။

“ဆရာ ဆရာကျမ်းစာကို ခွာလိုက်ပြီးပြီလား.....”

“ခွာပြီးပါပြီ၊ သင် တောင်အောက်က ထွက်နိုင်ပါပြီ”

မျောက်မင်းသည် အလွန်အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်၊ သူသည် ဤဝဋ်က ကျွတ်ချေပြီ။

“ဆရာတို့.....နောက်ဆုတ်ကြပါ.....”

ဆရာတော်နှင့်လျှူပေခမ်းတို့သည်အနည်းငယ်နောက်ဆုတ်လိုက် ကြ၏။

“ကဲ.....ဆုတ်ခွာပြီးပြီ၊ သင် ထွက်လာပေတော့.....”

မျောက်မင်းက-

“မရသေးဘူး၊ ဝေးဝေးဆုတ်ကြပါ၊ တပည့်တော် ဒီလိုပြောနေရ တာ တောင်အောက်က တပည့်တော်ရုန်းထွက်တဲ့အခါမှ တောင်ထိပ်က မြေစိုင်မြေခဲ၊ ကျောက်ဆိုင်ကျောက်သားတွေပဲကျလာပြီး၊ ဆရာတို့ကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေမှာစိုးလို့ပါ.....၊ တခြားဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး ဘုရား”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်နှင့်လျှူပေခမ်းတို့သည် အတော်ဝေးဝေး နေရာသို့ ဆုတ်ခွာသွားလေ၏။

မျောက်မင်းက-

“မရသေးပါဘူးဆရာ....အဲဒီနယ်နိမိတ်ဟာကျောက်ဆိုင်ကျောက်

သားတွေပဲကျလာရင် လွတ်ကင်းတဲ့နယ်နိမိတ်မဟုတ်ပါဘူး....”

ဆရာတော်နှင့်လျှူပေခမ်းသည် နှစ်မိုင်မျှဆုတ်ခွာသွားလေ၏။

မျောက်မင်းသည် ဆရာတော်တို့ လွတ်ကင်းသည့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကြီးစွာသောအင်အားကိုဖြစ်ပေါ်စေပြီး တောင်အောက်မှ ရုန်းထွက်လေရာ ပေါက်ကွဲသံ၊ တုန်ခါသံ၊ တော်လဲသံတို့ ထွက်ပေါ်လာပြီး ရေမြေတောတောင်အားလုံး တသိမ့်သိမ့်ခါသွားစေလေ၏။

အတန်ကြာမှ ငြိမ်သက်သွားသည်။

တောင်ကြီးကား လုံးဝမရှိတော့ပါ။ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးသာတွေ့ရတော့သည်။

ဖုန်မှုန်များကွယ်ပျောက်သွားသောအခါ သူတို့ရှေ့၌ မျောက်တစ်ကောင် ရပ်နေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

* * * * *

အခန်း (၃၆)

တပည့်အစွမ်း

မျောက်မင်းသည် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဆရာ တပည့်တော်ကို ဆရာရဲ့တပည့်အဖြစ် သတ်မှတ်ပါ ဆရာ”

ဆရာတော်သည် မျောက်မင်းအစွမ်းသတ္တိ ကြီးမားသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် စိတ်ကျေနပ်သွားမိသည်။

“အိမ်.....သင့်ကို ကျွန်ုပ်ရဲ့တပည့်အဖြစ်သတ်မှတ်လိုက်ပြီ....”

ထန်စွန်းကျမ်းဆရာတော်က မျောက်မင်းကို တပည့်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်သောအခါ ပြီးပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။ မျောက်မင်းသည် လျှူပေခမ်းကိုလက်အုပ်ချီ၍ ရိုသေစွာပြော၏။

“အစ်ကိုကြီးဟာ ဆရာမြင်းကိုလဲ ဆွဲလာပေးတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့မျက်နှာကိုဖုံးအုပ်နေတဲ့ မြက်တွေကိုလဲ ဖယ်ရှားပေးတယ်....၊ ဒီအတွက် ကျွန်ုပ်က ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးခင်ဗျား....”

လျှူပေခမ်းသည်ထူးဆန်းသောအဖြစ်များကိုတွေ့ရသဖြင့်အလွန်အံ့သြနေသည်။ ခဏအကြာမှ စကားပြောနိုင်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ကိစ္စမို့ လုပ်ပေးတာပါ”

“အစ်ကိုကြီး.....မြင်းဇက်ကြိုးကို ကျွန်ုပ်ကိုပေးပါတော့၊ ဒီကရှေ့လျှောက် ကျွန်ုပ်မြင်းဇက်ကြိုးကို ကိုင်ပါတော့မယ်....”

လျှူပေခမ်းကမြင်းဇက်ကြိုးကို မျောက်မင်းအားလှမ်းပေးလိုက်ရ၏။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က-

“သင့်နာမည်ရှိသလား၊ ရှိရင် သင့်ရဲ့နာမည်ကို ပြောစမ်းပါ....”

မျောက်မင်းက လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်ထားသည်။

“တပည့်တော်မှာ နာမည်ရှိပါတယ်ဆရာ....၊ စွန်းပူရုံးလို့ခေါ်ပါတယ်....”

“စွန်းပူရုံးတဲ့လား၊ သင့်နာမည်နဲ့လိုက်ပေတာပဲ....”

“တပည့်တော်ကို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ပေးထားတဲ့အမည်ပါ”

“သင့်နာမည်ကို ငါသဘောကျတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့ကပ္ပိယအနေနဲ့ ဒီနာမည်မလိုက်ပါဘူး....”

“ဆရာပေးချင်တဲ့နာမည်ရှိရင် ပေးပါဆရာ၊ တပည့်တော်ဟာ ဆရာစကား မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပါမယ်....”

“အေး....ဒီလိုဆိုရင် သင့်ကို စွန်းဟိန်ကျ လို့နာမည်ပေးလိုက်မယ်....”

မျောက်မင်းသည် ဆရာတော်ကို ဦးညွှတ်ရှိခိုးလိုက်သည်။

“စွန်းဟိန်ကျ ဆိုတဲ့အမည်ကို တပည့်တော်ခံယူပါတယ်ဆရာ..”

ထို့ကြောင့် မျောက်မင်းသည် စွန်းပူရုံးဘဝမှ စွန်းဟိန်ကျ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

လျှူပေခမ်းသည် ဆရာတော်အား အထီးတည်းစေလွှတ်လိုက်ရမည်ကို စိတ်မချပေ။ သို့သော် သူလည်းမလိုက်ရဲပေ။ သူသည် မိခင်၊ ဇနီးနှင့် သားများရှိနေသဖြင့် သံယောဇဉ်ရှိနေသည်။ အသေမခံဝံ့ချေ။

ယခု ဆရာတော်သည် တပည့်အဖြစ်မျောက်မင်းကို ရရှိသွား၍ သူလွန်စွာဝမ်းသာသည်။ ဆရာတော်အား အထီးတည်းစေလွှတ်လိုက်ရမည် မဟုတ်တော့ပေ။

သူသည် ဆရာတော်အား လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်ထားလေ၏။

“ဆရာတော် ... စွန်းဟိန်ကျကို တပည့်အဖြစ်ရရှိလိုက်ပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် စိတ်ချလက်ချ ခရီးဆက်နိုင်ပါပြီ၊ တပည့်တော်ပြန်ပါတော့မယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ....”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ ဒကာကြီး....ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခရီးစဉ်မှာ ဒကာကြီးဟာ မမေ့နိုင်တဲ့ ခရီးတစ်ထောက် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒကာကြီးရဲ့ မယ်တော်ကြီးကို

ကျုပ်ကနုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်းပြောပြပေးပါ....”

“မှန်လှပါဆရာတော်....”

လျှူပေခမ်းသည် မျောက်မင်းကို နုတ်ဆက်လျက် တောင်ပေါ်ဒေသသို့ပြန်တက်သွားလေသည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် စွန်းဟိန်ကျနှင့်အတူ အနောက်ဒေသသို့ ဦးတည်၍ ခရီးထွက်ခွာလေတော့သည်။ လျှူပေခမ်းနှင့် ဆရာတော်တို့သည် ကျောချင်းကပ်၍ ခရီးသွားသူများ ဖြစ်ကြသည်။ လျှူပေခမ်းသည် အရှေ့ဖက်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီး ဆရာတော်တို့က အနောက်ဖက်သို့ ခရီးထွက်ကြ၍ဖြစ်ပေသည်။

စွန်းဟိန်ကျသည် ဆရာတော်၏မြင်းကိုဆွဲ၍ အောက်မှလမ်းလျှောက်သည်။ ဆရာတော်သည် မြင်းပေါ်မှ ထိုင်၍လိုက်သည်။ သူတို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာခဲ့ကြရာ နယ်ခြားတောင်သို့ ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

နယ်ခြားဒေသဆိုသည်မှာ လူနေအိမ်ခြေမရှိချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ လျှူပေခမ်းတို့ကဲ့သို့မှဆိုလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသူများရှိတတ်သည်ကလွဲ၍ လူသူဟူ၍မရှိတတ်ချေ။ တော၊ တောင်၊ သစ်ပင်တို့သာရှိသည်။

“ဝေါင်း....”

ကျားတစ်ကောင်သည် ဟိန်းဟောက်မာန်ဖီရင်း စွန်းဟိန်ကျရှေ့သို့ ခုန်ဆင်းလာလေ၏။

“ဟော...ကျား....ကျား....ကျားပါလား”

ဆရာတော်သည် ကြောက်လန့်သွား၏။

လျှူပေခမ်းနှင့်တွေ့စဉ်တုန်းကလည်း ဤသို့ပင် ကျားနှစ်ကောင်နှင့်တွေ့ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုစဉ်ကလည်း ဆရာတော်သည် ခြေဖျားလက်ဖျား အေးစက်ခဲ့ဖူးသည်။

စွန်းဟိန်ကျမှာမူ တန်ခိုးရှင်ဖြစ်၍ ကျားကို မကြောက်ချေ။ ဆရာတော်မှာ ပုထုစဉ်လူသားတစ်ဦးသာဖြစ်သည်။ စွန်းဟိန်ကျက -

“မကြောက်ပါနဲ့ဆရာ...သူကတပည့်တော်ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားလာဖို့တာပါ...”

သူသည် မြင်းဇက်ကြိုးကို သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ချည်လိုက်ပြီး နားထဲမှ အပ်တစ်ချောင်းကို ထုတ်လိုက်လေ၏။ သူသည် ထိုအပ်ကလေး

ကို လေထဲရေယမ်းလိုက်သောအခါ သုံးပေခန့် ရှည်သောတုတ်တစ်ချောင်း ဖြစ်သွားလေ၏။ လိုတရ သံမဏိရွှေရစ်တုတ်ပေတည်း။

စွန်းဟိန်ကျက ပြောသည်။

“ဒီပစ္စည်းကို မသုံးခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်းငါးရာတောင်ရှိသွားပြီ... ၊

အခုတော့ တပည့်အဝတ်အစားအတွက် သံမဏိရွှေရစ်တုတ်ကို အသုံးပြုရ ပါတော့မယ်....”

ကျားကြီးသည် စွန်းဟိန်ကျကို ခုန်အုပ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

စွန်းဟိန်ကျက-

“ကျား....မင်းဘယ်ပြေးမလဲ”

ကျားကြီးသည် စွန်းဟိန်ကျကို ခုန်အုပ်ရန် မြေကြီး၌ ဝပ်နေ၏။

သို့သော်....ကျားကြီးသည် ခုန်အုပ်ချိန် မရလိုက်ပေ။ စွန်းဟိန်ကျ၏ သံမဏိတုတ်သည် သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ကျလာလေ၏။

“ဒုတ်....”

“ဝုန်း....”

စွန်းဟိန်ကျသည် ကျားကြီးအား တစ်ချက်တည်းနှင့် ရိုက်သတ် လိုက်သည်။

ထန်စွန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် မုဆိုးလျှူပေခမ်းက ကျားနှင့်ဘ တပြန် ကျားတပြန် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိ၏။

ဆရာတော်သည် ထိတ်လန့်လာသဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက် သည်။

စွန်းဟိန်ကျက ဖေးမလိုက်ပြီး-

“မကြောက်ပါနဲ့ဆရာ.... တပည့်သူ့ကိုရိုက်သတ်ပြီးပါပြီ၊ သူက တပည့်ကို အဝတ်အစားလာပို့တာပါ....”

“ကျားဟာကျားပဲ၊ ဘယ်မှာ အဝတ်အစားရှိပါမလဲ”

“တပည့်တော်ပြပါမယ်ဆရာ၊ ဆရာသာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင် ကြည့်ပါ....”

စွန်းဟိန်ကျသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အမွှေးတစ်ချောင်းကိုနှုတ်၍ လေဖြင့်မှုတ်ထုတ်လိုက်ရာ ပါးလွှာသော ခါးတစ်လက်အဖြစ်သို့ ပြောင်း လဲသွား၏။ ထို့နောက် စွန်းဟိန်ကျသည် ကျားအားအရေခွံ ခွာလေ တော့၏။

သူသည် မကြာမီလေးထောင့်စပ်စပ် ကျားသားရေတစ်ချပ်ကိုရရှိ သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျားရေကိုတင်လိုက်ရာ အလွန်ကြီးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် နှစ်ပိုင်းပိုင်းလိုက်သည်။

“အင်း ကျားသားရေဟာ အတော်ကြီးနေတယ်၊ အပေါ်ပိုင်းကို တစ်ခုသုံးပြီး၊ အောက်ပိုင်းကို တစ်ခုသုံးမှ အတော်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူသည် ကျားသားရေတစ်ပိုင်းကို အပေါ်ပိုင်း၌လွှမ်းခြုံလိုက်၏။ ကျားသားရေ တစ်ပိုင်းကို အောက်၌ပတ်လိုက်သည်။ နွယ်ပင်များရှာ၍ ချည်နှောင်လိုက်သောအခါ သူ့အတွက် အကျိုးနှင့် ဘောင်းဘီသဖွယ်ဖြစ် သွားတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျက (ခေါ်) စွန်းဂူခုံးက -

“ဒါလောက်ဆိုရပါပြီ၊ အိမ်တစ်အိမ်အိမ်တွေ့တော့မှ အပ်နဲ့ အပ်ချည်တောင်းပြီး ချုပ်လိုက်ရင် အကျိုးနဲ့ဘောင်းဘီဖြစ်ပြီပေါ့”

သူသည် သံမဏိရွှေရစ်တုတ်အား လေထဲ၌ တစ်ချက်ရေယမ်း လိုက်သည်။ ထိုအခါသံမဏိရွှေရစ်တုတ်သည်သေးငယ်သော အပ်ကလေး အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ထိုအခါ သူသည် နားထဲသို့ထည့်၍သိမ်း ဆည်းလိုက်လေ၏။

“ဆရာ....တပည့်တော်တို့ ခရီးဆက်ကြပါစို့၊ အခုဆရာမြင်ပြီ မဟုတ်လား၊ ခုနကကျားဟာ တပည့်တော်အတွက် အဝတ်အစားလာ ပို့တယ်ဆိုတာ....”

ဆရာတော်သည် ခေါင်းညိတ်ပြီး မြင်းပေါ်သို့တက်လေ၏။

ဆရာတော်သည် မြင်းပေါ်မှ ထိုင်လိုက်ရင်း စွန်းဟိန်ကျကို စကားစမြည်ပြောကြားလာ၏။

“ခုနတုန်းက သင်ကျားကို ရိုက်လိုက်တဲ့ တုတ်ဘယ်ရောက်သွား ပြီလဲ....”

စွန်းဟိန်ကျက-

“ဒီတုတ်ဟာ သာမညတုတ်မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ လိုတရသံမဏိ ရွှေရစ်တုတ်လို့ခေါ်ပါတယ်။ တပည့်တော်ဟာ ဒီတုတ်ကို ပင်လယ်နဂါး မင်းတို့ရဲ့ တိုင်းပြည်က ရလာတာပါ။ အဲဒီတုတ်ဟာ တပည့်တော်ရဲ့ အသက်ပါပဲဘုရား....”

“သင်က အတော်လျင်မြန်တာပဲ၊ ကျားမလှုပ်နိုင်ခင်မှာ ကျားရဲ့

ဦးခေါင်းကို သင်ရိုက်ချနိုင်တယ်။ ကျားရဲ့လှုပ်ရှားမှုဟာ အင်မတန်မြန်တယ်လို့ ပြောနိုင်ပေမယ့် သင့်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ကျတော့ ဆီနဲ့ရေလို ကွာခြားတာပဲ....”

“ဆရာ....တပည့်တော်ရှေ့မှာ ကျားမပြောနဲ့ နဂါးတစ်ကောင် တောင်လှုပ်ခုံမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်ရဲ့တန်ခိုးသတ္တိလဲပါ....သံမဏိရွှေရစ်တုတ်ရဲ့တန်ခိုးသတ္တိလဲပါဆိုတော့ ဘယ်ကျား၊ ဘယ်နဂါးမှမလှုပ်ခုံတော့ဘူးပေါ့....”

သူတို့သည် စကားပြောရင်း အနောက်ဘက်သို့ ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာလာလေတော့၏။

* * * * *

အခန်း(၃၇)

ကရုဏာရှင်

ထန်စန်းကျမ်းဆရာတော်နှင့် စွန်းဟိန်ကျတို့သည် ဆက်လက်ခရီးထွက်ခွာလာကြရာ နေလုံးကြီးပင်ကွယ်ပျောက်သွားတော့၏။

မှောင်စပျိုးလာသော်လည်း သူတို့သည် မနားကြသေးပေ။

စွန်းဟိန်ကျက ဆရာတော်အားလျှောက်ထားလိုက်၏။

“ဆရာ....မြင်းကိုမြန်မြန်စီးပါဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“မိုးချုပ်လာပြီ၊ မှောင်တော့ ဆရာအတွက်မကောင်းမှာစိုးလို့ပါ...၊ ရှေ့မှာတော့အုပ်ကလေးတစ်ခု တွေ့ပါတယ်၊ လူနေအိမ်ခြေရှိလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတယ်၊ မုဆိုးအိမ်တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အိမ်တွေရင် တစ်ညလောက် တည်းခိုခွင့်တောင်းပြီး တည်းခိုလိုက်ကြရအောင်....”

ထိုအခါ ဆရာတော်သည် မြင်းကိုခပ်မြန်မြန် မောင်းနှင်တော့သည်။

စွန်းဟိန်ကျမှာ ဤနှုန်းထက်မြန်စေချင်ပါသည်။ သို့သော် ဆရာတော်သည် မြင်းကို ဤနှုန်းထက်မြန်အောင်မစီးနိုင်ပါ။

မကြာမီ လျှပ်ပေခမ်း၏ ခြံဝင်းနှင့်တူသော ခြံဝင်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် ခြံဝင်းတံခါးရှေ့၌ရပ်တန့်လိုက်၏။

စွန်းဟိန်ကျက ခြံတံခါးကိုခေါက်လိုက်၏။

“အိမ်ရှင်တို့..... အိမ်ရှင်တို့.....”

ခဏကြာသောအခါ အတိုးအိုတစ်ဦးထွက်လာသည်။ သူသည် စွန်းဟိန်ကျကို မြင်သောအခါလန့်သွားသည်။ ကျားရေဝတ်ဆင်ထားသော

မျောက်တစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ မှောင်ရီပျိုးစအချိန်၌တွေ့သဖြင့် အဘိုးအိုထိတ်လန့်သွားသည်။

“သရဲ...သရဲ...”

သူသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် အော်ဟစ်လေရာ ဆရာတော်က ဝင်ရင်းပြရ၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ ဒကာကြီး၊ သူဟာသရဲမဟုတ်ပါဘူး...၊ ကျုပ်ရဲ့ တပည့်ပါ...”

အဘိုးအိုသည် မျောက်၏နောက်ဘက်မှ အသံကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။

ထိုအခါ အလွန်အသရေတော်ရှိသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သက်ပြင်းချလိုက်မိလေ၏။ သူတွေ့သည်။ သရဲနှင့်ဘုန်းတော်ကြီးသည် မည်သည့်အခါမျှတွဲလာမည်မဟုတ်ချေ။

“အရှင်ဘုရား ဘယ်ကကြွလာတာလဲ ဘုရား”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က-

“ကျုပ်ဟာ မဟာထန်နိုင်ငံကလာခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်၊ အခုဘုရင့် အမိန့်တော်အရ အနောက်ဘက်ဒေသ မြတ်စွာဘုရားပွင့်ရာ အရပ်ကို သွားပြီး ပိဋကတ်သုံးပုံကိုသွားပင့်မလို့ပါ...၊ ဒီကိုရောက်တဲ့အချိန်မှာ မိုးချုပ်နေလို့ တစ်ညတာ နားခိုခွင့်ပြုပါ...”

အဘိုးအိုက လက်အုပ်ချီသည်။

“မှန်လှပါအရှင်ဘုရား... အရှင်ဘုရားဟာ ထန်နိုင်ငံကဖြစ်တာ မှန်ပါတယ်...၊ ဒါပေမယ့် အရှင်ဘုရားရဲ့တပည့်ကတော့ ထန်နိုင်ငံသား ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး...”

စွန်းဟိန်ကျသည် အဘိုးအိုရှေ့သို့လျှောက်လာပြီးပြောသည်။

“ကျွန်ုပ်ဟာ ထန်လူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူဆိုးတစ်ယောက်လည်းမဟုတ်ဘူး...၊ ဒီမှာရှိတဲ့လူတချို့က ကျုပ်ကို သိကြပါတယ်...”

အဘိုးအိုသည် စွန်းဟိန်ကျအား အကဲခတ်ပြီး -

“သင်က...ဘယ်မှာနေလို့လဲ”

“ကျွန်ုပ်ကို မမေးပါနဲ့၊ သင်တို့ထင်းရှာထွက်တာကို ကျုပ်မြင်တွေ့ဖူးပါတယ်...”

အဘိုးအို အတန်ကြာကြည့်ပြီးနောက် မှတ်မိလာလေ၏။

“ကျုပ်မှတ်မိပြီ၊သင်ဟာ တောင်အောက်မှာပိနေတဲ့မျောက်ကြီးပဲ၊ သင်ဘယ်လိုလွတ်ထွက်လာတာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျက-

“သင်သိချင်သပဆိုရင် သင့်ကို ဇာတ်ကြောင်းအကုန် ရှင်းပြမှ သင် နားလည်လိမ့်မယ်”

အဘိုးအိုက -

“ကျုပ်သိချင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကိုပြောပြပါ...”

စွန်းဟိန်ကျသည် အကြောင်းစုံကို ပြောပြဖြစ်လေတော့၏။နတ်ပြည်၌ သူသောင်းကျန်းခဲ့ပုံ၊ ထိုအခါ နတ်မင်းကြီးသည် သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား သွားရောက်တိုင်ကြားခဲ့ပုံ၊ မြတ်စွာဘုရားရောက်ရှိလာပြီး သူ့အား လက်ခုပ်တွင်းမှ ခုန်ထွက်ခိုင်းခဲ့ပုံ၊ မြတ်စွာဘုရား တောင်ငါးလုံးနှင့်ဖိပုံ၊ ကွမ်ယင်မယ်တော် ရောက်လာပြီး ပိဋကတ်သုံးပုံပင့်ဆောင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား တပည့်ခံခိုင်းပုံတို့ကို အသေးစိပ် ပြောပြလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ထိုအကြောင်းခြင်းရာကို သေချာစွာသိလိုက်သော အခါမှ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ စိတ်သက်သာရာလည်း ရသွားသည်။

“ကျုပ်ငယ်ငယ်တုန်းကကျုပ်အဘိုး...ပြောပြတဲ့စကားကို ကြားသိဖူးပါတယ်...၊ တောင်ငါးလုံးဟာ မိုးပေါ်ကပြုတ်ကျလာတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ အဲဒီတောင်တွေအောက်မှာ မျောက်တစ်ကောင်ပိနေတယ်လို့လဲ ပြောကြတယ်။

ကျုပ်အရွယ်ရောက်လာတော့ အဲဒီမျောက် ပိနေတဲ့နေရာနားမှာ ထင်းသွားခွေရတယ်၊ သင့်ကိုတော့ခဏခဏတွေ့ဖူးပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့်မြက်ပင်ရှည်ကြီးတွေပုံးလွှမ်းနေလို့ သေသေချာချာမမြင်ဖူးပါဘူး...”

စွန်းဟိန်ကျက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကျွန်ုပ်ပါပဲ...၊ ဆရာရောက်လာလို့ အဲဒီဝဋ်ကလွတ်တာပါ...”

အဘိုးအိုက-

“ဒါဖြင့် သင်တော်တော်အသက်ကြီးပြီပေါ့...”

စွန်းဟိန်ကျက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါ၊ အသက်အတော်ကြီးနေပါပြီ”

အဘိုးအိုသည် မျောက်မင်းအားခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်၏။

“အခု သင့်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“တောင်ငါးလုံးပိတဲ့အချိန်ကပဲ စတွက်မယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်ုပ်ဟာ နှစ်ပေါင်းငါးရာ ရှိနေပါပြီ”

အဘိုးအိုသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်လိုက်၏။

“ယုံတယ်....၊ ယုံတယ်....၊ သင်မျောက်မင်း တောင်ငါးလုံးအောက်ပိနေတာကို ကျုပ်တို့ဘိုးအေတွေ အစဉ်အဆက်ပြောခဲ့ကြတာပဲ၊ ကျုပ်တောင်အသက်တစ်ရာသုံးဆယ်ရှိနေပါပြီ၊ ကဲ ကဲအထဲကြွပ်ပါ ဆရာတော်၊ မျောက်မင်း အထဲကိုဝင်ပါ....”

အဘိုးအိုသည် ဆရာတော်နှင့်မျောက်မင်းတို့အား နေရာထိုင်ခင်းများပေးလေ၏။

အဘိုးအိုသည် ဆရာတော်အား မေးမြန်းလျှောက်ထားလေ၏။

“အရှင်ဘုရားက ဘာအမျိုးအနွယ်ပါလဲ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က-

“တန်အမျိုးအနွယ်...ပါ”

စွန်းဟိန်ကျဲက ဝင်မေးလိုက်၏။

“ဆရာက ထန်အမျိုးအနွယ်မဟုတ်လားဆရာ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က ရှင်းပြရသည်။

“ထန်အမျိုးအနွယ်ဟာ ငါ့ရဲ့ အမျိုးအနွယ်မဟုတ်ဘူး....၊ ဘုရင်ဧကရာဇ်ကအမျိုးအနွယ်ပါ၊ ငါ့ရဲ့အမည်ကို ထန်စန်းကျွမ်းလို့သိလိုက်ရလို့ ငါ့ကို ထန်အမျိုးအနွယ်လို့ မမှတ်ကြပါနဲ့....၊ ဘုရင်က သူ့အမျိုးအနွယ်စာရင်းသွင်းပြီး ချီးမြှင့်ခဲ့တဲ့ဘွဲ့အမည်ဖြစ်ပါတယ်။

အဘိုးအို လွန်စွာဝမ်းသာသွားသည်။

“တပည့်တော်လည်း “ထန်” အမျိုးအနွယ်ပါဘုရား....”

စကားပိုင်းသည် စိုပြည်သွားလေ၏။ စွန်းဟိန်ကျဲသည် အဘိုးအိုထံမှ အပ်နှင့်အပ်ချည်တောင်းပြီး သူ၏ကျားသားရေဝတ်စုံကို ချုပ်လုပ်လိုက်၏။ သူသည်ရေချိုးပြီးနောက် ကျားသားရေကို ဝတ်ဆင်လိုက်သောအခါလန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်သွားတော့သည်။ သူတို့သည်နံနက်စောစော

ခရီးဆက်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် စောစောပင် အိပ်ရာဝင်ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အိမ်ရှင်အဘိုးအိုသည် နံနက်ဆွမ်းကပ်လေ၏။

ထို့နောက် ဆရာတော်နှင့် စွန်းဟိန်ကျဲတို့သည် အိမ်ရှင်အဘိုးအိုအား နှုတ်ဆက်၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြတော့၏။ သူတို့သည် အနောက်ဘက်အရပ်သို့ပင် ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည်နယ်ခြားဒေသကို တဖြည်းဖြည်းလွန်မြောက်လာပြီး လူနေအိမ်ခြေနှင့်နီးသောနေရာသို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။ သို့သော်.... လူနေအိမ်ခြေရှိရာ ကျေးရွာများသို့ကားမရောက်သေးချေ။

သူတို့အတန်ကြာလျှောက်လာသောအခါ လေချွန်သံပီပီသသကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ရွှီး....”

လေချွန်သံပေါ်လာပြီးနောက် တုတ်ခါးများကိုင်ဆောင်ထားသည့် လူခြောက်ယောက်တို့သည် ပုန်းကွယ်သည့်နေရာမှ ပြေးထွက်လာကြလေသည်။ သူတို့သည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်နှင့် စွန်းဟိန်ကျဲတို့ကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။ သူတို့ပုံစံကို ကြည့်သည်နှင့် ခါးပြဲများဖြစ်ကြောင်းသိရှိနိုင်သည်။

ဆရာတော်က-

“ကျေးရွာတွေနဲ့ တော်တော်နီးလာပြီနဲ့တူတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲ (ခေါ်) စွန်းပူခုံးက -

“မှန်ပါတယ်ဆရာ.... ကျေးရွာတွေနဲ့နီးလာလို့သာ သူတို့ရောက်ကြတာပေါ့....”

သူတို့သည်ဆရာတော်အား ရင့်သီးရိုင်းစိုင်းစွာ ရပ်ခိုင်းကြသည်။

“ဒီမှာဘုန်းကြီး....ရှေ့ဆက်မသွားနဲ့၊ ရပ်စမ်း”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်ပြီးလက်အုပ်ချီလေ၏။ ဆရာတော်သည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောတော့ပါ။

စွန်းဟိန်ကျဲက ဆရာတော်အား ပေးမထားသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ဆရာ သူတို့တစ်တွေဟာ လမ်းစရိတ်နဲ့ အဝတ်အစားတွေ လာပို့တဲ့လူတွေပါ....”

ထိုလူသိုက်က-

“ဘုန်းကြီး...မြင်းရယ်၊ အထုပ်အပိုးတွေရယ်ကို ထားခဲ့၊ ထားခဲ့ရင် အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”

ဆရာတော်က-

“စွန်းဟိန်ကျ...သူတို့ပြောတာကို ကြားတယ်မဟုတ်လား....”

“ဆရာ... မြင်းနဲ့အထုပ်အပိုးတွေကိုပဲ ကြည့်ထားလိုက်ပါ၊ တပည့်တော်...သူတို့နဲ့ သွားပြီးစကားပြောလိုက်မယ်....”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က-

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ သင်ကတစ်ယောက်ထဲ..သူတို့ကခြောက်ယောက်တောင်....”

စွန်းဟိန်ကျက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခြောက်ယောက်မကလို့ခြောက်ဆယ်ဖြစ်နေပါစေ၊ တပည့်တော် မမူပါဘူး၊ သူတို့ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်....”

စွန်းဟိန်ကျသည် လူခြောက်ယောက်ထံသို့ သွားလေတော့၏။ သူသည် လူခြောက်ယောက်ကို လက်အုပ်ချီလိုက်၏။

“မိတ်ဆွေတို့ သင်တို့ကဘာကြောင့် ငါတို့သွားမယ့်လမ်းကို တားနေတာလဲ....၊ သင်တို့လမ်းကို သင်တို့သွားကြပါ၊ ငါတို့ကလည်း ငါတို့လမ်းကို ငါတို့သွားကြပါမယ်....”

ထိုလူက-

“ငါတို့ဟာ လမ်းခါးပြတွေပါ...၊ ဒီနေရာမှာ ဘာလူနေအိမ်ခြေမှ မရှိဘူး၊ သစ်တောတွေချည်းပဲရှိတယ်၊ ငါတို့ဟာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တဲ့ နေရာမျိုးမှာ လူကိုသတ်တယ်၊ ပစ္စည်းကိုလုတယ်....”

“လမ်းခါးပြတွေဆိုတာ ဘာတွေလဲ”

“လမ်းခါးပြဆိုတာ လူသတ်သတ်ဖြတ်တဲ့လူတွေပေါ့”

ခါးပြတစ်ဦးက ဝင်ပြော၏။

“သင်တို့မှာပါတဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေအားလုံး ထားခဲ့ရင်သင်တို့ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့က အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်ပါမယ်၊ ဟိုဘုန်းကြီးကိုယ်ပေါ်က သင်္ကန်းဆိုရင် သိပ်အရောင်တောက်တာပဲ၊ အဲဒီလို သင်္ကန်းမျိုးကအစ သင်တို့ ထားခဲ့ကြရမယ်”

“ငါတို့က မထားခဲ့ဘူးဆိုရင်ကော”

“ပစ္စည်း မထားခဲ့ရင် သင်တို့ကို အပိုင်းပိုင်း ခုတ်ထစ် သတ်

ဖြတ်ရမှာပဲ”

စွန်းဟိန်ကျ (ခေါ်) စွန်းဝူခုံးက -

“ငါလဲ လမ်းခါးပြပါပဲ၊ သင်တို့ရဲ့ နာမည်တွေကို မကြားဖူးပါလား”

ခါးပြတစ်ယောက်က ပြောသည်။

“သင်မသိသေးရင် ကျွန်ုပ်ပြောပြမယ်”

သူက တစ်ဦးချင်းမိတ်ဆက်ပေးသည်။

“တစ်ယောက်က နားကန်းတဲ့၊ တစ်ယောက်က မျက်မမြင်တဲ့၊ တစ်ယောက်က ဒေါသတဲ့၊ တစ်ယောက်ကနာခေါင်းကြီးတဲ့၊ တစ်ယောက်က ပါးစပ်တဲ့ ... ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ်ခန္ဓာတဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နာမည်တွေက မထူးဆန်းဘူးလား”

စွန်းဟိန်ကျက အားရပါးရ ရယ်မောလေ၏။

“လက်စသတ်တော့ ကလေးခါးပြတွေပါလား၊ ခါးပြတိုက်တာကို ကလေးကစားစရာလို့ သင်တို့က သဘောထားနေကြတာကိုး၊ ကံ ... သင်တို့မှာပါတဲ့ အဝတ်အစားတွေအားလုံးထုတ်ပြီး ငါ့ကိုပေးပေတော့၊ နို့မဟုတ်ရင် သင်တို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

ထိုလူများသည် စွန်းဟိန်ကျ၏စကားကို ကြားသောအခါ သူတို့၌ ပါရှိသော ခါးလှံတို့ဖြင့် စွန်းဟိန်ကျအား ဝိုင်းဝန်းထိုးခိုက်ကြတော့သည်။

ခါးလှံတို့သည် စွန်းဟိန်ကျ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် ကျရောက်လေတော့၏။

ခါးလှံတို့သည် စွန်းဟိန်ကျ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတိုးဝင်သွားသော်လည်း သွေးမထွက်ချေ။ ဒဏ်ရာမရချေ။ နတ်မင်းကြီး ယိုးဟွမ်းတတိ၏ နတ်သားများ၏ ထိုးနှက်ချက်ကိုတောင်မှ ခံနိုင်ခဲ့သူပေပဲ။ ယခု ခါးပြများ၏ ထိုးနှက်ချက်ကိုတော့ စွန်းဟိန်ကျ အပြုံးမပျက် ခံနိုင်သည်ပေါ့။

အတန်ကြာသောအခါ စွန်းဟိန်ကျက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သင်တို့ ရိုက်ကြ နက်ကြ ထိုးကြ ခုတ်ကြ လုပ်နေရတာ ပင်ပန်းသွားကြပြီထင်တယ်၊ သင်တို့ ခဏနားပါဦး၊ ငါ့အလှည့်ပေါ့”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို နားထဲမှ အပ်ချောင်းကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ခါးပြခြောက်ယောက်တို့သည် အံ့အားသင့်သွားပြီး ငေးကြည့်နေကြ၏။ သူတို့သည် ဤသို့တွေးနေကြလေ၏။

“သူက ငါတို့ကို အပ်စိုက်ကုသမလို့လား၊ ငါတို့ကို အပ်စိုက်လို့ မရဘူး၊ သင်းကို အသေသတ်ရမယ်”

စွန်းဟိန်ကျသည် အပ်ချောင်းကလေးကို လေထဲ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ အပ်ချောင်းကလေးသည် လူတစ်ယောက်ကိုင်လောက်သည့် သံမဏိတုတ်ချောင်းများအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားတော့၏။

ထိုအခါ ခါးပြ ခြောက်ယောက်သည် အခြေအနေမဟန်မှန်း ရိပ်စားမိပေပြီ။ သူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လှည့်ပြေးကြတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မပြေးကြနဲ့ ငါ့တုတ်ကို စမ်းကြည့်ကြပါဦး”

စွန်းဟိန်ကျသည် ခုန်၍လိုက်၏။ တစ်ယောက်ကိုမိသည်။

“ဒုတ်”

“ဝုန်း”

ခါးပြတစ်ယောက် လဲကျသွား၏။

ဤသို့ဖြင့် ခါးပြအားလုံးသေကုန်ကြသည်။ သူသည် အားလုံးကို ရိုက်သတ်ပစ်လိုက်၏။ သူသည် သေဆုံးနေသော ခါးပြများ၏ အဝတ်အစားအားလုံးကို ချွတ်ယူသည်။ ပြီးသော် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ဆီ ပြန်လာလေ၏။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ခါးပြအားလုံးကို စွန်းဟိန်ကျ ရိုက်သတ်သည်ကို အားလုံးမြင်နေရ၏။ ဆရာတော်သည်ကရုဏာရှင်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ဆရာတော်နှင့် လူသတ်ခြင်း ဆိုသည့် အလုပ်မှာဖိလာဆန့်ကျင်အလုပ်ပင် မဟုတ်ပါကလား။

စာရှုသူများ၏ မေတ္တာခံယူလျက်

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်